

อาชุนินยัยไทย พ.ศ. 2541-2550

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

พฤษภาคม 2554

Thai Detective and Mystery Novels , 1998-2007

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Arts Degree in Thai
at Srinakharinwirot University
May 2011

อาชุนินยายไทย พ.ศ. 2541-2550

ปริญญาโท
ของ
ปริฉัตร ภูพันธ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

พฤษภาคม 2554

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาชุนินยายไทย พ.ศ. 2541-2550

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

พฤษภาคม 2554

ปาริฉัตร ภูพันธ์. (2554). **อาชุนิยายไทย พ.ศ. 2541-2550**. ปริญญานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาไทย).

กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม:

อาจารย์ ดร. พรธาดา สุวัจนวนิช, อาจารย์ ดร. วิชชกร ทองหล่อ

ปริญญานิพนธ์เรื่องนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาองค์ประกอบด้านเนื้อหาและองค์ประกอบด้านตัวละครในอาชุนิยาย โดยศึกษาอาชุนิยายไทยระหว่างพ.ศ. 2541-2550 จำนวน 24 เรื่อง

ผลการศึกษาพบว่าองค์ประกอบด้านเนื้อหาของอาชุนิยายไทยได้แก่ โครงสร้าง โครงเรื่อง ผู้เล่าเรื่อง ฉากและบรรยากาศ ข้อมูลที่ใช้ในการประพันธ์ พบว่า โครงสร้างของอาชุนิยายไทย จะต้องเกิดเหตุการณ์ฆาตกรรมหรือการทำร้ายร่างกายหรือการทำผิดกฎหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง ทำให้มีการสืบหาความจริงในเรื่องราวที่เกิดขึ้นและเรื่องจบลงเมื่อคดีคลี่คลาย ตัวละครเอกเข้าใจและรักกัน โครงเรื่องของอาชุนิยายไทยมี 2 แบบคือแบบโครงเรื่องหลักเป็นการฆาตกรรมหรือคดีต่างๆ โครงเรื่องรองเป็นเรื่องชีวิตครอบครัว ความรัก และปัญหาต่างๆ ในสังคมปัจจุบัน กับแบบโครงเรื่องหลักเป็นเรื่องชีวิตครอบครัว ความรัก และปัญหาต่างๆ ในสังคมปัจจุบัน โครงเรื่องรองเป็นการฆาตกรรมหรือคดีต่างๆ นอกจากนี้การวางโครงเรื่องยังประกอบด้วย การเปิดเรื่อง การสร้างปมปัญหา การดำเนินเรื่อง การพัฒนาเรื่องไปสู่จุดวิกฤต และการคลายปมปัญหา ผู้เล่าเรื่องในอาชุนิยายไทยมี 2 แบบคือผู้เล่าที่เป็นตัวละครในเรื่องและผู้เล่าเรื่องที่ไม่ใช่ตัวละครในเรื่อง โดยการจำกัดมุมมองของผู้เล่าเรื่องทำให้เรื่องราวน่าติดตาม ฉากและบรรยากาศในอาชุนิยายไทย มีส่วนที่เกี่ยวข้องกับอาชุนิยายทั้งการฆาตกรรม การสืบหาความจริง การเปิดเผยความจริง และการสร้างความน่าสงสัยการพบศพ ข้อมูลที่ใช้ในการประพันธ์อาชุนิยายไทยเป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับวิทยาศาสตร์การแพทย์ พฤกษศาสตร์ และกีฏวิทยา องค์ประกอบด้านตัวละครในอาชุนิยายได้แก่ การสร้างตัวละครและประเภทของตัวละครพบว่า การสร้างตัวละคร มีตัวละครหลักใน 4 บทบาทคือ เหยื่อ ผู้สืบหาความจริง ผู้ร้ายหรือฆาตกร และผู้ที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริง ประเภทของตัวละคร แบ่งเป็น ตัวละครเอก ตัวละครรอง ตัวละครปฏิปักษ์ และตัวละครเสริม ตัวละครแต่ละประเภทอาจปรากฏในบทบาทมากกว่าหนึ่งบทบาท หรืออาจแสดงบทบาทเดียวชัดเจน กล่าวได้ว่าอาชุนิยายไทยยุคนี้คงลักษณะสำคัญของอาชุนิยายคือโครงสร้างและการสร้างบทบาทหลักของตัวละครและมีพัฒนาการที่เพิ่มขึ้นจากอดีตในด้านโครงเรื่อง ปมปัญหา ข้อมูลที่ใช้ในการประพันธ์ บุคลิกของตัวละครและเรื่องราวความรัก

Parichat poopan. (2011) **Thai Detective and Mystery Novels , 1998-2007**.

Master thesis, M.A. (Thai). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University.

Advisor Committee: Dr. Porntada Suvattanawanich , Dr. Witchukorn Thonglo

This research aims to study the content component and the character component in 24 Thai Detective and Mystery Novels, 1998-2007 written during 1998-2007.

The content component study include structure, plot, narrator, scene and atmosphere, and information used in Thai Detective and Mystery Novels. The structure of Thai Detective and Mystery Novels composes have murder or assault or unlawful incident follow by the ascertaining of the truth and the story ends as the case is closed and the main characters understand and love each other. The plot of Thai Detective and Mystery Novels divides into 2 types. The first type is that the main plot is a murder or cases whereas the secondary plot concerns family life, love and current society problems. In the second type, the main plot relates to family life, love and current society problems while the secondary plot is a murder and cases. Moreover, the structuring of the plot composes of the opening, creating the problem, continuity of the story, the development to the critical point and the problem solving. The narrator can be classified into 2 types that are the storyteller is one of the characters in the novel and vice versa. The narrator in limiting view in part helps the story to be interested to follow. Scene and atmosphere in the Thai Detective and Mystery Novels relates to a murder crime, the ascertaining of the truth, the review of the truth and the suspicion in the body found. Information used in literature is related to medical science, botany and entomology. The character component study include the characterization and type of the characters. In the case of the characterization, there are 4 main characters, which are victim, investigator, criminal or murderer and those involved in reviewing the truth. The type of the characters divides into major character, minor character, antagonistic character and supported character. Each type of character may appear in one role or more than one role. Thai Detective and Mystery Novels characteristics in Thai Detective and Mystery Novels in this period possess structure and the main role of the characters and additional development from the past in terms of the plot, conflict, information used in literature, personality of the characters and the love story.

ปริญญาโท
เรื่อง
อาชุนินยไทยพ.ศ.2541-2550
ของ
ปริฉัตร ฎพันธ์

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)
วันที่ เดือน พ.ศ. 2554

คณะกรรมการควบคุมปริญญาโท

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

..... ประธาน

..... ประธาน(อาจารย์

ดร.พรธาดา สุวัจนวนิช)

(อาจารย์ ดร.สุภัค มหาราการ)

..... กรรมการ

..... กรรมการ(อาจารย์

ดร.วิษุกร ทองหล่อ)

(อาจารย์ ดร.พรธาดา สุวัจนวนิช)

..... กรรมการ

(อาจารย์ ดร.วิษุกร ทองหล่อ)

..... กรรมการ

(อาจารย์ ดร.วิมลมาศ ปฤชากุล)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญาโทฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความสามารถของอาจารย์ดร. พรธาดา สุวัธนวิช อาจารย์ดร.วิชชุกร ทองหล่อ อาจารย์ดร. สุภัค มหาวรากร และ อาจารย์ดร. วิมลมาศ ปถุชากุล อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท ที่ได้กรุณาให้แนวคิดและคำปรึกษาอันเป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัย ตลอดจนให้คำแนะนำในการแก้ไขข้อบกพร่องในด้านต่างๆ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณในความกรุณาเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

กราบขอบคุณบิดา มารดา ที่คอยเป็นกำลังใจ ให้ความห่วงใย ในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ และขอขอบคุณมิตรทุกคนที่ให้กำลังใจและช่วยเหลือผู้วิจัยในด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะคณะครูโรงเรียนชาญรัตน์ วิทยาทุกท่าน คุณวรนุช ภูมิปัญญา คุณศศิพรรณ ต่ายจันทร์ ที่กรุณาช่วยพิมพ์งาน เพื่อนๆ ในสาขาวิชาภาษาไทยทุกท่านที่คอยช่วยเหลือเป็นกำลังใจให้แกกันและร่วมกันฟันฝ่าอุปสรรคมาด้วยกัน

คุณค่าและประโยชน์อันใดที่พึงเกิดจากการทำปริญญาโทฉบับนี้ ผู้วิจัยขอน้อมเป็นเครื่องบูชาพระคุณ บิดามารดา และเหล่าคณาจารย์ทุกท่านที่ได้ให้การสั่งสอน อบรม ในสิ่งที่ดีงาม และให้ความรู้แก่ผู้วิจัยตั้งแตอดีตจนถึงปัจจุบัน

ปาริฉัตร ภูพันธ์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษา	4
ความสำคัญของการศึกษา	4
ขอบเขตการศึกษา	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
สมมติฐานของการวิจัย	5
วิธีดำเนินการศึกษา	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอาชุนิยาย	6
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับอาชุนิยาย	6
ความหมายของอาชุนิยาย	6
การจัดประเภทอาชุนิยาย	7
ลักษณะเฉพาะของอาชุนิยาย และคุณค่า	8
ประวัติและความเป็นมาของอาชุนิยายไทย	11
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอาชุนิยาย	12
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของนวนิยาย	13
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของนวนิยาย	13
โครงเรื่อง	13
ตัวละคร	15
ฉากและบรรยากาศ	16
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของนวนิยาย	17
3 องค์ประกอบของอาชุนิยายไทย	19
โครงสร้างของอาชุนิยาย	19
เหตุการณ์ที่นำมาสู่การฆาตกรรมหรือการพยายามฆ่า	19
การฆาตกรรมหรือการพยายามฆ่า	29

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 (ต่อ)	
การสืบสวน	35
การเปิดเผยความจริง	49
การสมหวังในความรัก	52
โครงเรื่อง	56
แบบของโครงเรื่องของอาชญาวิทยา	56
โครงเรื่องหลักเป็นการฆาตกรรม โครงเรื่องรองเป็นปัญหาต่างๆ	56
โครงเรื่องหลักเป็นปัญหาต่างๆ โครงเรื่องรองเป็นการฆาตกรรม	62
การวางโครงเรื่องของอาชญาวิทยา	63
การเปิดเรื่อง	64
การสร้างปมปัญหา	78
การดำเนินเรื่อง	86
การพัฒนาเรื่องไปจนถึงจุดวิกฤต	89
การคลายปมปัญหา	92
ผู้เล่าเรื่อง	103
ผู้เล่าเรื่องที่เป็นตัวละครในเรื่อง	104
การเล่าเรื่องโดยผ่านมุมมองของตัวละครเพียงตัวเดียว	104
การเล่าเรื่องโดยการใช้บทสนทนา	106
ผู้เล่าเรื่องที่ไม่ใช่ตัวละครในเรื่อง	107
ฉากและบรรยากาศ	109
ฉากและบรรยากาศที่เกี่ยวข้องกับคดีอาชญากรรม	109
ฉากและบรรยากาศการฆาตกรรม	109
ฉากและบรรยากาศการพยายามฆ่า	111
ฉากและบรรยากาศการพบศพ	114
ฉากและบรรยากาศที่สร้างความน่าสงสัย	116
ฉากและบรรยากาศในการสืบหาความจริง	117
ฉากและบรรยากาศในการเปิดเผยความจริง	119
ข้อมูลที่ใช้ในการประพันธ์อาชญาวิทยา	120

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 (ต่อ)	
ข้อมูลที่น่ามาใช้ในการฆาตกรรม	120
ข้อมูลทางการแพทย์	121
ข้อมูลทางด้านพฤกษศาสตร์	122
ข้อมูลที่น่ามาใช้ในการสืบหาความจริง	122
ข้อมูลทางการแพทย์	122
ข้อมูลด้านกีฏวิทยา	124
4 องค์ประกอบด้านตัวละครในอาชญาวิทยาไทย	128
การสร้างตัวละครในอาชญาวิทยา	128
ตัวละครที่เป็นผู้ถูกทำร้ายหรือเหยื่อ	128
ตัวละครที่เป็นผู้สืบหาความจริง	134
ตัวละครที่เป็นตำรวจหรือนักสืบ	134
ตัวละครที่เป็นผู้ช่วยในการสืบ	139
ตัวละครที่เป็นผู้ร้าย	140
ตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริง	145
ประเภทของตัวละครในอาชญาวิทยา	150
ตัวละครเอก	150
ตัวละครรอง	151
ตัวละครปฏิปักษ์	151
ตัวละครเสริม	152
5 สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	154
บรรณานุกรม	158
ประวัติผู้วิจัย	162

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

อาชญาวิทยานี้เป็นนิยายสืบสวนสอบสวนที่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับการฆาตกรรม และการสืบหาฆาตกร การสืบคดีต่างๆ ที่ต้องอาศัยการพิสูจน์ และหาหลักฐานประกอบการใช้ความสังเกตและไหวพริบ สร้างความตื่นเต้นแก่ผู้อ่านด้วยการต่อสู้ การเผชิญอันตรายการเสี่ยงชีวิตและความลึกลับต่างๆ โครงเรื่องส่วนใหญ่มักจะเป็นเรื่องราวเหตุการณ์ที่ตัวละครตายอย่างมีเงื่อนงำสงสัยจึงต้องสืบสวนหาความจริง ในตอนท้ายข้อสงสัยทั้งหมดจะคลี่คลาย ทราบว่าใครคือฆาตกร ทราบเหตุจูงใจ และการวางแผนฆาตกรรม เนื่องจากคำว่า อาชญาวิทยาและนวนิยายสืบสวนเป็นคำที่มีความหมายคล้ายกัน บางทีก็เรียกรวมกันว่าวรรณกรรมนักสืบและอาชญาวิทยา (Detective and Mystery Story) โดยมีผู้ให้ความหมายของอาชญาวิทยาไว้ดังนี้ กอบกุล อิงคุทานนท์ (มปป.: 30) ได้กล่าวว่า

วรรณกรรมนักสืบและอาชญาวิทยา (Detective and Mystery story) เป็นประเภทหนึ่งของนวนิยายและเรื่องสั้นซึ่งมักเกี่ยวข้องกับอาชญากรรมหรือฆาตกรรมที่ถูกคลี่คลายคดีด้วยการสืบสวนของนักสืบ เนื้อเรื่องมักจะมีลึกลับ ซึ่งตัวเอกที่เป็นนักสืบจะต้องคลี่คลายคดี จากร่องรอยหรือเงื่อนงำที่มีอยู่และแกะรอยเพื่อแก้ปมคดี ซึ่งเรื่องราวเช่นนี้เป็นที่ยอมรับกันว่าตรงตามเรื่องนักสืบ แม้ว่าในทางปฏิบัติอาจมีหลากหลาย เช่น การฆาตกรรมนักสืบหรือฆาตกรรมฆาตกรรมคลี่คลายเงื่อนปมร่องรอยตั้งแต่ต้น ซึ่งก็จะทำให้กลายเป็นรูปอาชญาวิทยาไป โดยมีความลึกลับที่ต้องหาร่องรอยเอาเอง เนื้อเรื่องลึกลับที่ต้องสืบสาวร่องรอยให้ได้ ตลอดจนมีความเขย่าขวัญเป็นส่วนสำคัญของอาชญาวิทยา และมักเป็นเรื่องเกี่ยวกับนักสอดแนม การล้วงความลับทางทหาร หรือการถูกตามล่า ซึ่งไม่จำเป็นว่าจะต้องมีนักสืบเป็นตัวเอกเสมอไป

ส่วนวนิดา บำรุงไทย (2542: 65) ได้กล่าวถึงนวนิยายสืบสวน (Detective Novel) ไว้ว่า

นวนิยายที่มีเนื้อหาลำคัญเกี่ยวกับความพยายามของผู้เชี่ยวชาญในการสืบสวน เช่น ตำรวจ นักสืบ ทั้งที่เป็นนักสืบอาชีพและนักสืบพลอยศักดิ์ที่จะคลี่คลายปมคดีอาชญากรรมเพื่อสืบหาตัวอาชญากร และโดยเหตุที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับอาชญากรรมนี้เอง บางทีก็จัดเข้ากับนวนิยายที่เรียกว่า อาชญาวิทยา หรือนวนิยายอาชญากรรม (Crime Story)

ทางด้านสุพรรณิ เวราทร (2519: 16) ได้ให้ความหมายของอาชญาวิทยาว่า

อาชญาวิทยา คือนวนิยายที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับการสืบสวนคดีต่างๆ ซึ่งประกอบด้วยความลึกลับ การเผชิญอันตราย และการต่อสู้ เป็นนวนิยายประเภทที่เก่าแก่ของประเภทหนึ่ง เช่น เรื่องแพรด้า และหน้าผี โดยหลวงสารานุประพันธ์ และเรื่องจากนั้นจนนรินทร์ โดย ศรีรัตน์ สถาปนวัฒน์ เป็นต้น

นอกจากนั้นเถกิง พันธุ์เถกิงอมร (2514: 40) ได้กล่าวถึง นวนิยายนักสืบหรืออาชญาวิทยา (Detective and Mystery Novel) ไว้ดังนี้

เนื่องจากเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับคดีอาชญากรรม จึงเรียกนวนิยายประเภทนี้อีกชื่อหนึ่งว่า “อาชญากรรมนิยาย” (Crime Story) และถ้าเน้นที่ปมปริศนา ก็เรียกเป็น “นิยายปริศนา” (Problem Story)

นวนิยายประเภทนี้จะรวมทั้งการสืบสวน ความลึกลับและความตื่นเต้นเข้าด้วยกันดังนั้น คำว่า “เรื่องสืบสวน” “เรื่องลึกลับ” และ “เรื่องตื่นเต้น” จึงใช้เรียกสลับเปลี่ยนในนวนิยายประเภทนี้ เรื่องนักสืบทำความตื่นเต้นให้ผู้อ่านด้วยอาชญากรรมที่ลึกลับ ซึ่งมักเป็นความรุนแรง ความตื่นเต้นจะดำเนินไปจนกว่าจะรู้ว่าสาเหตุอาชญากรรมนั้นๆ มาจากอะไรและใครเป็นตัวก่อเรื่อง

ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่า อาชญากรรมนิยายคือนวนิยายแนวสืบสวน ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการสืบหาความจริงในคดีฆาตกรรม เรื่องราวต่างๆ ที่ลึกลับ และเงื่อนงำต่างๆ มีการคลี่คลายคดีโดยนักสืบหรือตำรวจ ซึ่งการคลี่คลายปมคดีต่างๆ จะอาศัยร่องรอยหรือเงื่อนงำที่มีอยู่ มีการสร้างความตื่นเต้นด้วยเหตุการณ์ต่างๆ เช่นการต่อสู้ การเผชิญอันตราย

อาชญากรรมนิยายมีปรากฏในวงการวรรณกรรมราว พ.ศ. 2447 ดังที่สุพรรณิ วราทร (2519) ได้ศึกษาเกี่ยวกับประวัติศาสตร์วรรณกรรมไทยและได้กล่าวถึง อาชญากรรมนิยายของไทยว่ามีปรากฏขึ้นตั้งแต่ยุคแรกๆ ที่มีนวนิยายเกิดขึ้นในประเทศไทยเรื่องสั้น “นิทานทองอิน” ที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 ทรงพระราชทานพิมพ์ขึ้นใน พ.ศ. 2447 เมื่อครั้งยังทรงดำรงตำแหน่งสมเด็จพระโอรสาธิราช โดยใช้พระนามแฝงว่า นายแก้วนายขวัญ ตีพิมพ์ครั้งแรกในวารสาร ทวีปัญญา ถือได้ว่าเป็นอาชญากรรมนิยายเรื่องแรกของไทย นิทานทองอินนี้มีการดำเนินเรื่องโดยมีนักสืบและผู้ช่วยคล้ายกับเรื่อง “เซอร์ลอคโฮล์ม” ของ เซอร์อาเธอร์ โคนัน ดอยล์ ต่อมาในพ.ศ. 2465 หลวงสารานุกรมประพันธ์ได้แต่งอาชญากรรมนิยายที่มีโครงเรื่องแบบไทยแท้ คือเรื่อง “แพรด่า” ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับครอบครัวขุนนางครอบครัวหนึ่งที่ลูกสาวบุญธรรมถูกคนร้าย ที่บุกปิดหน้าต่างทำร้ายและลักพาตัวไป ทำให้ตำรวจหรือก็คือพระเอกของเรื่องต้องเข้ามาเกี่ยวข้องและสามารถจับคนร้ายได้ในที่สุด คนร้ายก็คือคนที่รู้จักกับครอบครัวเป็นอย่างดี แต่มีเรื่องผิดใจจึงกลับมาแก้แค้น นวนิยายเรื่องแพรด่านี้ลงพิมพ์ในวารสาร เสนาศึกษาและแพรววิทยาศาสตร์ ถือได้ว่าอาชญากรรมนิยายเป็นนวนิยายแนวหนึ่งที่ได้รับคามนิยมตั้งแต่ยุคแรกเริ่มที่มีนวนิยาย

ตั้งแต่ พ.ศ.2470 เป็นต้นมานวนิยายไทยได้มีแนวเนื้อหาที่หลากหลายขึ้นจากเดิมที่มีนวนิยายรักและอาชญากรรมนิยาย ได้เริ่มมีนวนิยายชีวิตครอบครัว นวนิยายผจญภัย เป็นต้น นวนิยายแนวต่างๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงนี้เริ่มได้รับความนิยมมากขึ้นเป็นลำดับ ในขณะที่นวนิยายแนวสืบสวนหรืออาชญากรรมนิยายได้รับความนิยมน้อยลง ผลงานอาชญากรรมนิยายของนักเขียนไทยพอมืออยู่บ้างแต่มีปริมาณน้อยกว่าอาชญากรรมนิยายที่แปลจากนวนิยายต่างประเทศอย่างเห็นได้ชัดเมื่อเทียบกันแล้วและไม่แพร่หลายเท่าใดนัก ในตอนท้ายของประวัติการประพันธ์นวนิยายไทย สุพรรณิ วราทร (2519: 254) ได้กล่าวถึงอาชญากรรมนิยายไทยที่เผยแพร่ในยุคหลังๆ ว่ามีเพียงสองแนวคือประเภทไอ้โม่งแบบของหลวงสารานุกรมประพันธ์ และประเภทนักสืบเซอร์ลอคโฮล์ม ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าพัฒนาการในด้านเนื้อเรื่อง การนำเสนอเหตุการณ์ที่แปลกใหม่ที่จะทำให้นวนิยายแนวนี้มีความน่าสนใจนั้นมีค่อนข้างน้อย นอกจากนั้นยังมีการดำเนินเรื่องในลักษณะคล้ายๆ กัน

อย่างไรก็ดีแม้อาชญากรรมนิยายจะซบเซาในช่วงหลังพ.ศ. 2475 แต่ใน พ.ศ.2520 พนมเทียนได้แต่งอาชญากรรมนิยาย ชุดพราวนทรชน มีตัวละครเอกคือ พ.ต.ท.รุทธ์ ระวังพาล เป็นตัวละครที่ทำหน้าที่สืบหาความจริงในคดี

ต่างๆ ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นคติฆาตกรรม ต่อมาได้รับการรวมเล่มโดยสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ในพ.ศ. 2542 อาชญาวิทยาชุดนี้ของพนมเทียนมีทั้งตอนที่เป็นเรื่องยาวเช่น ตอนฆาตกรในเลื้อกาวน และตอนที่เป็นเรื่องสั้น เช่น ตอนละครฉากสุดท้าย ตอนนางเงงเล็ทดำ ใน พ.ศ.2523 แก้วเก้าได้แต่ง อาชญาวิทยาลงในนิตยสารสกุลไทยเรื่อง คุณป้ามาตุรุ ซึ่งดัดแปลงมาจากเรื่องมิสมาร์เบิล ของอากา คริสตี้ นักเขียนนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนชื่อดัง ชาวอังกฤษ และได้รับการพิมพ์รวมเล่มครั้งแรกในพ.ศ. 2544 โดยสำนักพิมพ์เพื่อนดี คุณป้ามาตุรุนี้แก้วเก้าได้แต่งเป็นตอนๆ เช่น คดีเจ้าสาวหาย คดีคิกวงน้ำร้อน นอกจากพนมเทียนและแก้วเก้าแล้วยังมีนักเขียนที่แต่ง อาชญาวิทยาย่ออีก เช่น ชูตนักสืบพราน ของ 4411 (วนิดา บำรุงไทย.2542: 67) เป็นที่น่าสังเกตว่าอาชญาวิทยาย่อในช่วงนี้ มีลักษณะเป็นเรื่องสั้น เป็นตอนๆ มากกว่าเป็นเรื่องยาวแบบนวนิยายโดยทั่วไป

ตั้งแต่พ.ศ. 2541 เป็นต้นมาอาชญาวิทยาย่อเริ่มกลับมาได้รับความนิยมอีกครั้ง จนกระทั่งในพ.ศ.2550บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด ได้มีการจัด “โครงการประกวดต้นฉบับนวนิยายสืบสวนสอบสวน” โดยมีการประกวดหนังสือประเภท นิทานส่งเสริมคุณธรรม การ์ตูนความรู้แนววิทยาศาสตร์ และนวนิยายสืบสวนสอบสวน จากการประกวดดังกล่าว เป็นการแสดงให้เห็นว่านวนิยายแนวสืบสวนหรือก็คืออาชญาวิทยาย่อเริ่มมีผู้ให้ความสนใจเพิ่มขึ้น อาชญาวิทยาย่อในยุคหลังนี้มีการสร้างความน่าสนใจและชวนติดตามที่ต่างไปจากอาชญาวิทยาย่อในยุคแรกกล่าวคือ มีนวนิยายรักแนวสืบสวน มีการสร้างปมปัญหาในการฆาตกรรมที่ซับซ้อน มีการนำเรื่องลึกลับเหนือธรรมชาติเชื่อมโยงเข้ากับคดีฆาตกรรม เช่น เรื่องพรายปรารถนา ของกิ่งฉัตร เรื่องตีตราค่าหัวใจ ของฟองฟาง มีการสร้างตัวละครแบบบุคลิกขลุ่ย เช่น นวนิยายชุดปริศนามาเลส ของพงศกรที่ใช้แหมเป็นตัวละครนำเรื่อง การสืบคดีนั้นจากเดิมที่ต้องอาศัยนักสืบหรือตำรวจเป็นผู้สืบคดี ได้มีการนำตัวละครที่มีอาชีพอื่นๆ หรือเป็นบุคคลธรรมดามาเป็นผู้สืบคดี และการสืบสวนมีส่วนพัฒนาความสัมพันธ์ของตัวละคร

อาชญาวิทยาย่อในช่วงนี้มีการสร้างสถานการณ์ที่มีความสมจริงมากขึ้น มีความเป็นไปได้ในสังคมปัจจุบันหรือเป็นเหตุการณ์ที่สามารถเกิดขึ้นจริง เช่นการสร้างตัวละครที่มีปัญหาทางจิตซึ่งเป็นการสะท้อนถึงสภาพสังคมในปัจจุบัน ที่คนส่วนใหญ่มีการแข่งขันกดดัน และเคร่งเครียดมากขึ้น จนทำให้เกิดการทำร้ายผู้อื่นได้โดยไม่รู้สึกลึกผิด เช่น เรื่องทรายกระซิบ ของนายา ทวารบถ ของ หมอกมุงเมือง การสืบคดีมีการใช้หลักการทางวิทยาศาสตร์เข้ามาพิจารณามากขึ้น รวมทั้งมีการสืบคดีที่แปลกใหม่ขึ้น เช่น การใช้แหมเป็นข้อมูลในการสืบคดี ในเรื่องรอยรักไรโร ของนายา การฆาตกรรมนั้นมีการที่ลากหลายและคาดไม่ถึงเช่น เรื่อง รำเพยดอกสุดท้าย ของนายา ที่คนร้ายใช้พิษจากยางของดอกจำเอยในการฆาตกรรม นอกจากนั้นยังมีการสร้างความน่าสนใจและชวนติดตามให้แก่ผู้อ่านด้วยการสร้างตัวละครที่น่าสงสัยในพฤติกรรมหรือเหตุการณ์ที่ชวนให้คิดว่าตัวละครนั้นๆ อาจเป็นคนร้ายได้

อาชญาวิทยาย่อไทยนี้มีผู้ศึกษาอย่างจริงจังค่อนข้างน้อย นอกจากสุพรรณณี วราทรแล้วผู้วิจัยพบเพียงเพ็ญวิษา วัฒนปริษานนท์ (2550) ที่ได้ศึกษาเรื่อง กลวิธีการประพันธ์ในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกิ่งฉัตร และพบว่าอาชญาวิทยาย่อของกิ่งฉัตรมีการผสมผสานแนวความรักกับคดีอาชญากรรมได้อย่างกลมกลืน สร้างตัวละครเอกให้มีบทบาทในการสืบค้นข้อมูลร่วมกัน และพัฒนาเป็นความรักควบคู่ไปกับการคลี่คลายคดีอาชญากรรมมีการสร้างความไว้วางใจโดยให้มีตัวละครที่น่าสงสัยหลายตัว และการสร้างตัวละครให้มีบุคลิกตรงข้ามกับพฤติกรรมที่ยังไม่เปิดเผย มีการนำเสนอตัวละครที่บุคลิกแปลกกว่าคนธรรมดาหรือมีความสามารถพิเศษเหนือมนุษย์ บางเรื่องก็มี

วิญญาณของผู้ที่ถูกฆาตกรรมเข้ามามีบทบาท จากการศึกษานวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตรนี้เป็นการชี้ให้เห็นว่าอาชญาวิทยาในปัจจุบันมีความน่าสนใจเพิ่มขึ้น และน่าจะมีการศึกษาอาชญาวิทยาของนักเขียนท่านอื่นๆ เพื่อให้เห็นว่าอาชญาวิทยาในปัจจุบันมีความน่าสนใจจากเดิมมากเพียงใด

ผู้วิจัยเห็นว่าอาชญาวิทยาในยุคหลังมีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างไปจากอาชญาวิทยายุคแรก โดยเฉพาะการนำเสนอเรื่องราวต่างๆ ของสังคมผ่านตัวละครทั้งการดำเนินชีวิตของตัวละคร ปัญหาที่ตัวละครต้องประสบ ความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัว ญาติพี่น้อง เพื่อนหรือแม้แต่ความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงมีความสมจริงสามารถสะท้อนปัญหา และสิ่งที่เกิดขึ้นในสังคมได้เป็นอย่างดี อีกทั้งอาชญาวิทยาเป็นนวนิยายที่ไม่ค่อยมีผู้ศึกษา เป็นเหตุให้ผู้วิจัยเกิดความสนใจศึกษาลักษณะเด่นและองค์ประกอบต่างๆ ของอาชญาวิทยาในช่วงที่อาชญาวิทยากลับมาเป็นที่ยอมรับจากกลุ่มผู้อ่านอีกครั้ง โดยกำหนดช่วงการศึกษาตั้งแต่พ.ศ. 2541-2550 เพราะเป็นช่วงที่อาชญาวิทยาเริ่มมีการขยายตัวและมีนักเขียนเพิ่มขึ้น มีลักษณะเด่นที่น่าสนใจ เช่น ปมการฆาตกรรม การสืบหาความจริง ที่สามารถสะท้อนสภาพสังคมและการดำเนินชีวิตของคนในปัจจุบันได้เป็นอย่างดี

ความมุ่งหมายของการศึกษา

เพื่อศึกษาองค์ประกอบและกลวิธีการประพันธ์อาชญาวิทยาไทย พ.ศ. 2541-2550

ความสำคัญของการศึกษา

การศึกษาอาชญาวิทยาไทยพ.ศ.2541-2550 ทำให้เห็นว่านักเขียนรุ่นใหม่ของไทยสืบทอดการประพันธ์นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนมานำเสนอได้สอดคล้องกับบริบททางสังคมปัจจุบัน

ขอบเขตการศึกษา

การศึกษาวិชาয়ครั้งนี้จะศึกษาอาชญาวิทยาที่แต่งขึ้นและได้รับการรวมเล่มในช่วง พ.ศ. 2541 ถึง พ.ศ.2550 จำนวน 24 เรื่องดังนี้

1. ทรายกระชิบ	ของ นายา	พ.ศ. 2541
2. ดั่งไฟใต้ผ้า	ของ กิ่งฉัตร	พ.ศ. 2541
3. รอยพรหม	ของ กิ่งฉัตร	พ.ศ. 2543
4. ลางลิขิต	ของ กิ่งฉัตร	พ.ศ. 2543
5. พุดสามสี	ของ นายา	พ.ศ. 2543
6. พลอยพันแสง	ของ นายา	พ.ศ. 2544
7. ทะเลราตรี	ของ พงศกร	พ.ศ. 2545
8. สืบลับรหัสรัก	ของ กิ่งฉัตร	พ.ศ. 2545
9. พรายปรารถนา	ของ กิ่งฉัตร	พ.ศ. 2545
10. รหัสหัวใจ	ของ กิ่งฉัตร	พ.ศ. 2546
11. รำเพยดอกสุดท้าย	ของ นายา	พ.ศ. 2546

12. รอยรักเรไร	ของ นายา	พ.ศ. 2547
13. มาลีลีเลือด	ของ พงศกร	พ.ศ. 2547
14. เคหาสน์เชือดใจ	ของ พงศกร	พ.ศ. 2548
15. ทะเลสาปสีเลือด	ของ พัชร ทองคำแท้	พ.ศ. 2549
16. ทวารบถ	ของ หมอกมุงเมือง	พ.ศ. 2549
17. แกะรอยรัก	ของ กิ่งฉัตร	พ.ศ. 2549
18. เงามิพิ	ของ เกริกศิษฐ์ พลະมาตร์	พ.ศ. 2550
19. กาลมรณะ	ของ จัตุวาลักษณ์	พ.ศ. 2550
20. หน้าต่างในเงาเมฆ	ของ นายา	พ.ศ. 2550
21. หินเลือด	ของ ปราชญา ปารมี	พ.ศ. 2550
22. ตีตราค่าหัวใจ	ของ ฟองฟาง	พ.ศ. 2550
23. ฆาตกรรมจักรราศี	ของ วินทร์ เลียววาริน	พ.ศ. 2550
24. ขบวนการกึ่งก่องแก้ว	ของ พงศกร	พ.ศ. 2550

นิยามศัพท์เฉพาะ

อาชุนินยาย หมายถึง นวนินยายที่เน้นในเรื่องของการสืบหาความจริง การคลี่คลายปมอาชุนุกรม ในขณะเดียวกันก็จะเน้นให้ความตื้นตัน หรือการผจญภัยของตัวละครก่อนที่คดีทุกอย่างจะคลี่คลาย

สมมติฐานของการวิจัย

อาชุนินยายไทยพ.ศ.2541-2550 มีลักษณะที่แตกต่างไปจากอาชุนินยายในยุคแรก

วิธีดำเนินการศึกษา

1. คัดเลือกอาชุนินยายของไทยที่เผยแพร่ในช่วงปี พ.ศ. 2541 ถึงปีพ.ศ. 2550
2. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอาชุนินยาย และองค์ประกอบของนวนินยาย
3. วิเคราะห์อาชุนินยายทั้ง 24 เรื่อง ถึงองค์ประกอบด้านเนื้อหาของอาชุนินยายไทยพ.ศ.2541-2550 ได้แก่ โครงสร้าง โครงเรื่อง ฉากและบรรยากาศ การสืบหาความจริง และการเปิดเผยความจริง และองค์ประกอบด้านตัวละครในอาชุนินยายไทย
4. นำเสนอผลการศึกษาวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอาชญาวิทยา และกลวิธีการสร้างโครงเรื่องและตัวละครในอาชญาวิทยาดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอาชญาวิทยา
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับอาชญาวิทยา
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอาชญาวิทยา
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของนวนิยาย
 - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของนวนิยาย.
 - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของนวนิยาย

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอาชญาวิทยา

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับอาชญาวิทยา

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับอาชญาวิทยานั้นผู้วิจัยได้ศึกษาทั้งเอกสารที่กล่าวถึงอาชญาวิทยาและนวนิยายแนวสืบสวน ทั้งทางด้านความหมาย ประวัติและความเป็นมา ลักษณะเฉพาะ และการแบ่งประเภทตามลักษณะต่างๆ

1.1.1 ความหมายของอาชญาวิทยา

กอบกุล อิงคุทานนท์ (มปป.:30-38) ได้อธิบายความหมายของวรรณกรรมนักสืบและอาชญาวิทยา (Detective and Mystery story) ว่าเป็นประเภทหนึ่งของนวนิยายและเรื่องสั้นซึ่งมักเกี่ยวข้องกับอาชญากรรมหรือฆาตกรรมที่ถูกคลี่คลายคดีด้วยการสืบสวนของนักสืบ เนื้อเรื่องมักจะลึกลับ ตัวเอกที่เป็นนักสืบจะต้องคลี่คลายคดี จากร่องรอยหรือเงื่อนงำที่มีอยู่และแกะรอยเพื่อแก้ปมคดี ซึ่งเรื่องเช่นนี้จะเป็นที่ยอมรับตรงกันว่าเป็นเรื่องนักสืบ แม้ว่าในทางปฏิบัติอาจมีความหลากหลาย เช่น การฆาตกรรมนักสืบหรือฆาตกรรมฆาตกรรมคลี่คลายเงื่อนงำ ซึ่งทำให้กลายเป็นรูปอาชญาวิทยา โดยมีความลึกลับที่ต้องหาร่องรอย ต้องสืบสวนร่องรอยให้ได้ ตลอดจนมีความเขย่าขวัญเป็นส่วนสำคัญของอาชญาวิทยา และมักเป็นเรื่องเกี่ยวกับการสอดแนม การล้วงความลับ การถูกตามล่า

เถกิง พันธุ์เถกิงอมร (2541: 40-43) กล่าวถึงนวนิยายนักสืบหรืออาชญาวิทยาว่า นวนิยายประเภทอาชญาวิทยาจะรวมเนื้อหาทั้งการสืบสวน ความลึกลับและความตื่นเต้นเข้าด้วยกัน โดยทำความตื่นเต้นตื่นเต้นให้ผู้อ่านด้วยอาชญากรรมที่ลึกลับ และดำเนินไปจนกว่าจะทราบสาเหตุอาชญากรรมนั้นๆ ว่ามาจากอะไรและใครเป็นตัวก่อเรื่อง และได้กล่าวถึงอาชญาวิทยาในช่วงแรก พ.ศ. 2443 ถึงพ.ศ. 2475 โดยสรุปได้ว่า อาชญาวิทยาเป็นนวนิยายประเภทหนึ่งที่มีความนิยม

วนิดา บำรุงไทย (2542:65-68) ได้อธิบายถึงนิยายสืบสวนว่า เป็นนวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความพยายามของผู้เชี่ยวชาญในการสืบสวนที่จะคลี่คลายปมคดีอาชญากรรมเพื่อสืบหาตัวอาชญากร บางครั้งจึงเรียกว่า

อาชญาวิทยาหรือนวนิยายอาชญากรรม และยิ่งกล่าวอีกว่า นวนิยายสืบสวนของตะวันตกมีมาเป็นเวลานานกว่า ศตวรรษ ส่วนนวนิยายสืบสวนของไทยนั้น เริ่มมีมาตั้งแต่ยุคต้นของนวนิยายไทยโดย พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวพระราชทานพระราชนิพนธ์เรื่อง นิทานทองอิน และได้มีการแปลเรื่อง เซอร์ลอค-โฮล์มส์ กันอย่างแพร่หลาย วนิดา ยังกล่าวถึงความนิยมนวนิยายสืบสวนของไทยว่า “แม้ว่าตลาดวรรณกรรมไทยจะให้ความนิยมนวนิยายแนวสืบสวนมา ยาวนานจนถึงปัจจุบันแต่เรื่องสืบสวนของนักประพันธ์ไทยก็มีจำนวนไม่มากนัก อาจกล่าวได้ว่า มีจำนวนน้อยที่สุดในบรรดาแนว เรื่องประเภทต่างๆ”

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นว่า นักประพันธ์ไทยไม่นิยมแต่งนวนิยายแนวสืบสวนมากนักต่างจาก นวนิยายแนวอื่นๆ ที่ได้รับความนิยมมากกว่า

วนิดา บำรุงไทย (2542: 68) ยังได้สรุปความต่างของนวนิยายสืบสวนกับอาชญาวิทยาว่า นวนิยาย สืบสวนจะมีนักสืบเป็นจุดเน้น มีกระบวนการสืบหาข้อเท็จจริงและตัวอาชญากรเป็นสำคัญ ส่วนอาชญาวิทยา มุ่งเน้น คลี่คลายปมปัญหาเช่นเดียวกัน แต่นำเสนอเรื่องแบบเรื่องผจญภัยต่างๆ ไป

สายทิพย์ นุกูลกิจ (2543: 191) กล่าวถึงอาชญาวิทยาและเรื่องลึกลับว่า เป็นนวนิยายที่มีเนื้อหา กล่าวถึงเรื่องคดีสืบสวนต่างๆ เรื่องลึกลับที่ต้องการพิสูจน์

อังคณา สุขวิเศษ (2544: 4-12) ได้กล่าวถึงความหมายของนวนิยายสืบสวน กลวิธีการแต่งนวนิยาย สืบสวนทั้งโครงเรื่องและตัวละครไว้ดังนี้ นวนิยายแนวสืบสวนแบบคลาสสิกจะมีเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้น 2 เหตุการณ์ คือคดีอาชญากรรมที่เกิดขึ้นก่อน เรื่องเกี่ยวกับการสืบสวนคดี การพิสูจน์หาความจริง พร้อมทั้งหา หลักฐานโดยนักสืบเป็นผู้พิจารณาใช้เหตุผลในการเปิดเผยตัวคนร้าย และคลี่คลายความลึกลับ

อาชญาวิทยา เป็นคำที่มีความหมายเดียวกับนวนิยายสืบสวนสอบสวน อาจจะใช้เรียกรวมกันว่า นวนิยายนักสืบและอาชญาวิทยา หรือเรียกว่านวนิยายสืบสวนสอบสวนหรืออาชญาวิทยาอย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้ ใน งานวิจัยนี้ผู้วิจัยจะขอใช้คำว่าอาชญาวิทยาที่มีความหมายถึง นวนิยายที่เน้นในเรื่องของการสืบหาความจริง ในเรื่อง ลึกลับต่างๆ การคลี่คลายปมอาชญากรรม ในขณะที่เดียวกันก็จะเน้นให้ความสำคัญต้นต้น หรือการผจญภัยของตัวละคร ก่อนที่คดีทุกอย่างจะคลี่คลาย

1.1.2. การจัดประเภทอาชญาวิทยา

ไพโรธ เลิศพิริยกุล (2539: 146-154) ได้แบ่งประเภทนวนิยายออกเป็นหลายลักษณะได้แก่ แบ่ง ตามเนื้อเรื่องของนวนิยาย แบ่งตามเนื้อหาของเรื่อง แบ่งตามแนวของเรื่อง และแบ่งตามกลุ่มนักเขียน ในการแบ่ง ประเภทนวนิยายของ ไพโรธ เลิศพิริยกุล นี้ได้กล่าวถึงอาชญาวิทยาหรือนิยายประเภทนักสืบไว้ดังนี้

แบ่งตามเนื้อเรื่องของนวนิยาย โดยนวนิยายประเภทนักสืบนั้นมีเนื้อเรื่องประเภท ประดิษฐ์กรรม เป็นเรื่องลึกลับมหัศจรรย์

แบ่งตามเนื้อหาของเรื่อง โดยเนื้อหาของอาชญากรรมและนักสืบ คือเรื่องของการ สืบสวนสอบสวน เรื่องจารกรรม

แบ่งตามแนวของเรื่อง โดยนวนิยายประเภทนักสืบและอาชญากรรม เป็นเรื่องการสืบสวน การติดตาม ความลึกลับซับซ้อน

จากการแบ่งประเภทของนวนิยายข้างต้นจะเห็นได้ว่าอาชญากรรมถูกแบ่งประเภทออกตามลักษณะเนื้อเรื่องหรือเนื้อหาที่นำเสนอ โดยเน้นที่ความลึกลับ การสืบสวนหาความจริงเป็นหลัก

สุจิตรา จรจิตร (2543:) แบ่งประเภทของนิยายโดยแบ่งตามเนื้อหาและกล่าวถึง อาชญากรรมว่าเป็นนวนิยายสืบสวนหรือพิสุจน์ เช่น นิทานทองอิน ของรัชกาลที่ 6

อังคณา สุขวิเศษ (2544: 7-13) กล่าวถึงประเภทของนวนิยายสืบสวนหรืออาชญากรรมว่ามี 3 ประเภทคือ

1. นวนิยายสืบสวนแบบคลาสสิก เป็นเรื่องของอาชญากรรมที่จบลงไปแล้วเรื่องของการสืบสวนจึงเกิดขึ้นตามมาภายหลัง

2. นวนิยายสืบสวนแบบนวนิยายมิด คดีอาชญากรรมจะเกิดขึ้นไปพร้อมกับเหตุการณ์ในเรื่อง

3. นวนิยายสืบสวนแบบระทึกขวัญ มีเรื่องอาชญากรรมที่เกิดขึ้นและจบลงแล้ว จากนั้นจึงเข้าสู่เรื่องของการสืบสวน ในส่วนของการสืบสวนมีลักษณะเหมือนนวนิยายมิด สามารถแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะคือ

3.1 นวนิยายนักสืบเลี้ยงภัย คือนักสืบจะต้องเข้าไปสัมผัสกับเหล่าอาชญากร

3.2 นวนิยายจำเลย – นักสืบ คือ มีอาชญากรเพียงคนเดียวเหมือนนวนิยายสืบสวนแบบคลาสสิก พระเอกจะเป็นผู้ต้องสงสัยว่าเป็นฆาตกร และสามารถพิสุจน์ตนเองได้ในที่สุด

อาชญากรรมจึงสามารถแบ่งประเภทได้หลายลักษณะโดยอาศัยเนื้อเรื่อง การแบ่งประเภทของอาชญากรรมมักได้รับการแบ่งประเภทจากเนื้อเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความลึกลับ เรื่องที่ต้องการพิสุจน์ความจริง การคลี่คลายปมอาชญากรรม การสืบสวนสอบสวน

1.1.3 ลักษณะเฉพาะและคุณค่าของอาชญากรรม

วารสารถนนหนังสือ (2529: 20-24) ได้นำเสนอบทความเรื่อง “คุณค่าที่น่านองของนิยายสืบสวน” โดยกล่าวถึงนวนิยายประเภทนี้ว่าผู้อ่านที่มีความรู้เกี่ยวกับนวนิยายสืบสวนจะหาสถานการณ์อาชญากรรมที่ถูกก่อกำขึ้นและมีข้อหาเคลือบแคลงสงสัยเกี่ยวกับวิธีการ แรงจูงใจ ที่สำคัญคือหาว่าใครเป็นตัวอาชญากร คดีที่เกิดขึ้นในเรื่องแก่นักสืบคดีเป็นคดีฆาตกรรม และเนื่องจากเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับอาชญากรรมจึงเรียกรวบรวมประเภทนี้อีกอย่างหนึ่งว่า “อาชญากรรม” และยังกล่าวถึงการดัดแปลงเรื่องเซอร์ลอคโฮล์ม เป็นนิทานทองอินในบทความเรื่อง “100ปี เซอร์ลอคโฮล์มเมื่อเซอร์ลอคโฮล์มมาเมืองไทยและการปลอมตัวเป็นนายทองอิน” ว่านิทานทองอินได้รับอิทธิพลจากเรื่องเซอร์ลอคโฮล์มทั้งในด้านโครงเรื่องและตัวละคร ลักษณะตัวละครที่คล้ายกันคือทนายวัดกับหมอวัดสัน ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทผู้ช่วยนักสืบตัวเอกมีชื่อคล้ายกันและเป็นผู้เล่าเรื่องเหมือนกัน การหายไปของนักสืบเหมือนกันและอีกหลายตอนที่มีโครงเรื่องคล้ายกัน นอกจากนี้ยังกล่าวถึงบัญญัติ 10 ประการของนิยายสืบสวนดังนี้

1. อาชญากรหรือผู้กระทำผิดจะต้องมีตัวตนอยู่ตั้งแต่แรก มิใช่ว่าเพิ่งจะให้ไหลออกมาใน

ตอนจบ

2. อาชญากรรมจะต้องได้รับการคลี่คลายด้วยวิธีการที่เป็นเหตุเป็นผล ห้ามใช้วิธีการที่เหลือเชื่อเหนือธรรมชาติ เช่น นิ่งทางโน้ , ดูหมอม
3. ห้องลับหรือช่องทางลับจะมีได้เพียง 1 ห้อง หรือ 1 ช่องทางเท่านั้น
4. ห้ามใช้ยาพิษที่ยังไม่ได้มีการค้นพบ หรือที่ตรวจจับไม่ได้
5. ตัวผู้ร้ายจะต้องไม่เป็นชาวต่างประเทศ (โดยเฉพาะชาวจีน)
6. อาชญากรรมจะต้องไม่คลี่คลายเพียงเพราะมีเหตุบังเอิญเข้าช่วย
7. นักสืบจะต้องไม่เป็นผู้ก่ออาชญากรรมเสียเอง
8. นักสืบจะต้องไม่จงใจปิดเงื่อนไขหรือเหตุผลในการคาดการณไม่ให้ผู้อ่านรับรู้
9. ถ้าหากมีตัวละครที่เป็นผู้ช่วยนักสืบอย่างวัตสัน เขาจะต้องไม่ปิดความคิดความเห็น
10. ห้ามใช้ตัวละครที่เป็นฝาแฝดหรือหน้าตาเหมือนกัน

บัญญัติ 10 ประการนี้ เป็นกฎกติกาที่นักเขียนหลายคนช่วยกันสร้างขึ้น ในช่วงปี ค.ศ. 1920 ซึ่งเป็นกฎที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อเป็นหลักในการเขียนนวนิยายสืบสวน ซึ่งได้รับการยอมรับและปฏิบัติตามในช่วงระหว่างสงครามโลกทั้งสองครั้ง แต่ต่อมาบัญญัติ 10 ประการนี้ได้รับความนิยมจากนักเขียนมากนัก แต่ยังคงมีความสอดคล้องกับนวนิยายสืบสวนอยู่หลายข้อ

พี.เอ็น.ดัชเช่ (2512: 70-75) เขียนคอลัมน์นวนิยายสายลับและตำรวจลับในฝรั่งเศส กล่าวถึงตัวละครเอกในนวนิยายประเภทนี้ว่า ตัวละครเอกในหนังสือประเภทนี้ต้องเหนือมนุษย์อยู่ไม่น้อยในตอนออกทำงาน แต่เป็นคนธรรมดาในชีวิตจริง คุณลักษณะหลักคือ ร่างกายแข็งแรง สุขภาพดี ปฏิภาณดีเลิศ มีความรู้ในด้านการต่อสู้ตัวต่อตัวหรือมือเปล่าอย่างดี เป็นนักแม่นปืน ที่สำคัญต้องสงบ ช่มอารมณ์และมีสติได้เสมอไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น

อังคณา สุทธิเศษ (2544: 17-23) กล่าวถึงองค์ประกอบของนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนแบบคลาสสิก ว่ามีลักษณะเด่นเป็นที่น่าสังเกตประกอบด้วยโครงเรื่อง ตัวละคร สถานที่ โดยเฉพาะกลวิธีในการเล่าเรื่องซึ่งมีลักษณะเฉพาะตัว โดยกล่าวถึงโครงเรื่องและตัวละครดังนี้

โครงเรื่องของนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนแบบคลาสสิกจะเกิดคดีอาชญากรรมที่จะนำไปสู่ปริศนาลึกลับ เปิดเรื่องโดยการให้ข้อมูลคือเรื่องอาชญากรรม การดำเนินเรื่องในส่วนของการสืบสวนจะเริ่มขึ้นหลังจากการให้ข้อมูลในเรื่องอาชญากรรม ในที่สุดนักสืบจะสามารถคลี่คลายปมปัญหาและพบสาเหตุที่ทำให้คนร้ายลงมือก่อคดีอาชญากรรม

ด้านตัวละครอังคณา สุทธิเศษ ได้ศึกษาและกล่าวถึงโดยแยกตัวละครของเรื่องออกมาดังนี้

1. นักสืบ เป็นตัวละครที่มีบทบาทสำคัญที่สุดของเรื่อง เป็นผู้ที่ทำให้ปริศนาทั้งหมดคลี่คลายและจับตัวคนร้ายได้สำเร็จ ลักษณะทั่วไปของนักสืบ ไม่จำเป็นต้องเป็นนักสืบแต่จะต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถด้านใดด้านหนึ่งโดยเฉพาะ ส่วนใหญ่เป็นนักสืบเอกชน นักสืบในนวนิยายสืบสวนมักจะทำงานร่วมกับคูหู

2. คนร้าย ตัวละครที่เป็นคนร้ายในนวนิยายสืบสวนมักมีจุดประสงค์ หรือเหตุ จูงใจในการก่อคดีอาชญากรรม โดยผู้เขียนจะเปิดเผยข้อมูลของคนร้ายเท่าๆ กับตัวละครอื่นๆ และเป็นผู้ที่ผู้อ่านไม่คาดคิดว่าเป็นคนร้าย

3. เพื่อนนักสืบ เป็นตัวละครที่สำคัญตัวหนึ่งทำหน้าที่ในการเป็นผู้ช่วยนักสืบ นวนิยายสืบสวนสอบสวนแบบคลาสสิก นิยมใช้ตัวละครที่เป็นเพื่อนนักสืบเป็นผู้เล่าเรื่อง

4. เหยื่อ เป็นตัวละครที่ได้รับผลจากการกระทำของคนร้าย เป็นตัวละครที่ผู้อ่านรู้จักน้อยที่สุด ผู้อ่านจะรู้ถึงความสัมพันธ์ของตัวละครตัวนี้จากตัวละครอื่นๆ ให้ผู้อ่านได้ทราบถึงภูมิหลังบางครั้งเหยื่ออาจจะเสียชีวิตไปแล้ว ตั้งแต่ตอนต้นเรื่อง

5. ผู้ต้องสงสัย มักเป็นตัวละครที่ใกล้ชิดกับเหยื่อ และมีหลักฐานหรือเหตุการณ์ที่ทำให้ผู้อ่านหรือตัวละครอื่นสงสัยว่าเป็นคนร้าย โดยผู้ต้องสงสัยมีความลับที่ไม่อาจเปิดเผย จากนั้นนักสืบก็เป็นผู้คลี่คลายปมและทำให้ผู้ต้องสงสัยพ้นผิดได้ในที่สุด

สุพรรณิ วราทร (2519: 115-283) ได้ทำการศึกษาตัวละครเอกชายหญิง และตัวผู้ร้ายในอาชญากรรมนิยายสรุปได้ดังนี้

ตัวละครเอกชาย มักเป็นตำรวจ มีรูปร่างลักษณะที่แสดงออกถึงความกล้าหาญ เข้มแข็ง
อดทน เหนียวฉลาด

ตัวละครเอกหญิง มีความงามเช่นเดียวกับนางเอกนวนิยายประเภทอื่น แต่มีลักษณะแตกต่างไปจากลักษณะที่เป็นแบบฉบับบ้าง

ตัวละครผู้ร้าย เป็นบุคคลลึกลับในขณะทำการจะปกปิดร่างกายด้วยเครื่องแต่งกายที่มิดชิด

ในด้านฉากนั้น สุพรรณิ วราทรได้กล่าวถึงฉากในอาชญากรรมนิยายว่ามีการบรรยายที่สั้นและกระชับ ใช้ภาษาง่ายรวบรัด

สรุปได้ว่าอาชญากรรมนิยายหรือนวนิยายสืบสวนนั้น เป็นเรื่องเกี่ยวกับการสืบสวนหาความจริง การติดตามความลึกลับต่างๆ การตามหาตัวฆาตกรที่ก่อคดีอาชญากรรมต่างๆ โดยที่เราไม่ทราบคนร้ายจนกว่าความจริงจะเปิดเผย อาชญากรรมนิยายได้รับนิยมในช่วงแรกที่มีนวนิยายเกิดขึ้นแต่กลับมีเรื่องที่คนไทยแต่ขึ้นเองนั้นน้อยมาก ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องที่แปลมาจากของต่างประเทศ และเรื่องที่ได้รับคามนิยมคือเรื่องเซอร์ลอคโฮล์มส์ ส่วนการประพันธ์ในอาชญากรรมนิยายนั้น โครงเรื่องของอาชญากรรมนิยายจะมี 2 แนวคือ ประเภทนักสืบเซอร์ลอคโฮล์มส์กับประเภทไอ้โม่่ง ด้านตัวละครที่เป็นตัวละครเอกชายมักเป็นหรือนักสืบตำรวจ เป็นผู้ที่รูปร่างแข็งแรงสมบูรณ์ มีความสามารถที่หลากหลาย เหนียวฉลาด กล้าหาญกล้าตัดสินใจและมีปฏิภาณดี ตัวละครเอกหญิงจะเหมือนกับนวนิยายโดยทั่วไปคือ มีความสวยงามอ่อนหวาน ส่วนตัวละครที่เป็นผู้ร้ายนั้นจะไม่ได้รับการเปิดเผยตัวอย่างชัดเจน จนกว่าความจริงของเรื่องจะได้รับการเปิดเผย

1.1.4 ประวัติและความเป็นมาของอาชุนิยายไทย

เริงไชย พุทธาโร (2529: 38-48) ได้กล่าวถึงอาชุนิยายของไทยในบทความเรื่อง 90 ปีหลวง สารานุกรม ประพันธ์ราชาลึกลับผู้ประพันธ์เพลงชาติไทยเผยแพร่ในวารสารถนนหนังสือ โดยกล่าวถึงอาชุนิยายเรื่องแรกของไทยว่าหลวงสารานุกรมประพันธ์เขียนอาชุนิยายลึกลับตื่นตื่นแนวใหม่เรื่อง แพรดำ ตีพิมพ์ลงในเสนาศึกษา ฉบับประจำเดือนธันวาคม พ.ศ. 2465 และได้รับความนิยมอย่างยิ่ง นอกจากนี้หลวงสารานุกรมประพันธ์ยังเขียน อาชุนิยายและเรื่องลึกลับอีกหลายเรื่อง เช่น หน้าผี มีอมิต บ้านเปรต เลือดกับเหล็ก นอกจากนี้ยังแปล นิยายชุดเซอร์ลอคโฮล์ม

สุพรรณิ วราทร (2519: 115-283) กล่าวถึงอาชุนิยายว่าเป็นนวนิยายที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับการสืบสวนคดีต่างๆ ซึ่งประกอบด้วยความลึกลับ การเผชิญอันตรายและการต่อสู้ นอกจากนี้ยังได้ศึกษาประวัติ นวนิยายไทย กล่าวถึงอาชุนิยายไทยตั้งแต่สมัยแรกจนถึง พ.ศ. 2475 ดังนี้

ช่วงพ.ศ. 2443 ถึง พ.ศ. 2453 เป็นช่วงแรกที่มีนวนิยายเกิดขึ้น นวนิยายในช่วงนี้มีโครงเรื่องสองแนวคือ อาชุนิยายและนิยายผจญภัยกึ่งนิยายรัก อาชุนิยายที่ปรากฏคือ นิทานทองอิน ของ นายแก้วนายขวัญ นิทานทองอินนี้ได้รับอิทธิพลมาจากนิยายสืบสวนชุดเซอร์ลอคโฮล์ม และได้รับการแต่งเป็นตอนๆ

ช่วงพ.ศ. 2454 ถึง พ.ศ. 2463 เป็นช่วงที่สองของนวนิยายไทย อาชุนิยายที่ปรากฏในช่วงนี้เป็นเรื่องที่แปลจากภาษาตะวันตกและได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะชุดนักสืบเซอร์ลอคโฮล์ม แต่เรื่องที่แต่งเองนั้นมีน้อย ด้านตัวละครจะมีลักษณะเป็นแบบฉบับคือ ผู้อ่านสามารถทราบได้ทันทีว่าตัวละครใดเป็นตัวเอกหรือผู้ร้าย

ช่วงพ.ศ. 2463 ถึง พ.ศ. 2469 เป็นช่วงที่สามของนวนิยายไทย อาชุนิยายช่วงนี้แตกต่างจากสองช่วงแรก คือผู้ร้ายในสมัยนี้จะแต่งตัวเป็นไอ้โม่ง เป็นบุคคลลึกลับ ปกปิดร่างกาย เช่น เรื่องแพรดำ ลักษณะเช่นนี้น่าจะได้รับอิทธิพลจากภาพยนตร์ต่างประเทศที่แพร่เข้ามาในสมัยแรกของการประพันธ์ อาชุนิยายยังถือได้ว่ามีผู้อ่านอยู่ และในสมัยนี้ยังมีผู้แต่งอาชุนิยายเพิ่มมากขึ้นด้วย

ช่วงพ.ศ. 2470 ถึง พ.ศ. 2475 เป็นช่วงที่สี่ของนวนิยายไทย อาชุนิยายในช่วงนี้มีสองแนวคือ แนวของหลวงสารานุกรมประพันธ์ เช่นเรื่องแพรดำ และแนวอาชุนิยายชุดเซอร์ลอคโฮล์ม อาชุนิยายในสมัยนี้ไม่ต่างจากสมัยอื่นเท่าไรนัก และผู้อ่านเริ่มให้ความนิยมในนวนิยายรักและนวนิยายแนวอื่นเช่น นวนิยายผจญภัย อิงประวัติศาสตร์ วิทยาศาสตร์ หรือชีวิตครอบครัวมากขึ้น อาชุนิยายจึงได้รับความนิยมน้อยลง ด้านตัวละครเริ่มมีความหลากหลายและสมจริงมากขึ้น

นอกจากนั้นสุพรรณิ วราทรยังได้กล่าวถึงโครงเรื่องของอาชุนิยายตั้งแต่ระยะแรกจนถึง พ.ศ. 2475 ว่ามีโครงเรื่อง 2 แนวคือ ประเภทนักสืบเซอร์ลอคโฮล์มคือการติดตามหาตัวคนร้ายโดยการอนุมานจากหลักฐานต่างๆ ที่ปรากฏกับประเภทไอ้โม่งที่คนร้ายจะปกปิดร่างกายหมดทำให้ไม่ทราบว่าเป็นใครจนกว่าความจริงจะเปิดเผย และโครงเรื่องของอาชุนิยายตั้งแต่ระยะแรกจนถึง พ.ศ. 2475 ไม่มีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ส่วนตัวละครนั้น

จะมีลักษณะที่ชัดเจนว่าเป็นคนดีหรือคนเลว ตัวเอกทั้งฝ่ายชายและฝ่ายหญิงจะเป็นตัวละครในอุดมคติ เช่นเดียวกับนวนิยายแนวอื่นๆ

สรุปได้ว่าอาชุนิยายนั้นเริ่มมีขึ้นตั้งแต่สมัยแรกๆ ของการมีนวนิยายเกิดขึ้นในเมืองไทย โดยเริ่มจากการแปลจากต่างประเทศ หรือดัดแปลงมาจากของต่างประเทศ เรื่องที่คนไทยแต่งเองนั้นมีน้อย และ อาชุนิยายที่มีโครงเรื่องแบบไทยแท้ก็คือเรื่อง แพรดำ ด้านตัวละครจะมีลักษณะที่ชัดเจนทั้งพระเอกนางเอกและผู้ร้ายมักจะเป็นบุคคลลึกลับ

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอาชุนิยาย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอาชุนิยายนั้นผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้า ทั้งในเรื่องของคิชาลักษณะของอาชุนิยาย กลวิธีการแต่งโครงเรื่อง และตัวละคร มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง คือ

อังคณา สุวิเศษ (2544) ศึกษาเรื่อง นวนิยายแนวสืบสวน: อิทธิพลของชุดเซอร์ลอคโฮล์มที่มีต่อชุดปัวโรต์และนิทานทองอิน สรุปได้ว่า นวนิยายสืบสวนเรื่องนิทานทองอิน และนวนิยายชุดปัวโรต์ได้รับอิทธิพลจาก นวนิยายสืบสวนชุดเซอร์ลอคโฮล์มแต่ได้รับอิทธิพลไม่เหมือนกัน นวนิยายชุดปัวโรต์ ของ อากาธา คริสตี นั้นได้นำลักษณะวิธีการสืบสวนโดยใช้หลักเหตุผล การอนุมานและนำลักษณะเด่นของตัวละครนักสืบเซอร์ลอคโฮล์มมาเป็นแบบอย่างในการสร้างตัวละครนักสืบปัวโรต์ นักกลวิธีการเล่าเรื่องโดยเพื่อนนักสืบมาเป็นแนวทางในการประพันธ์นวนิยายชุดปัวโรต์ กล่าวคือ อากาธา คริสตี นำลักษณะเด่นในเรื่องเซอร์ลอคโฮล์มมาเป็นแนวทางในการสร้างผลงานของตน ส่วนนวนิยายชุดนิทานทองอินบทพระราชนิพนธ์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวได้รับอิทธิพลจากนวนิยายชุดเซอร์ลอคโฮล์มต่างไปจากนวนิยายชุดปัวโรต์คือ มีการนำโครงเรื่อง วิธีการสืบสวนโดยใช้หลักเหตุผลและวิธีอนุมาน ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมตัวละคร สถานที่เกิดเหตุและกลวิธีการเล่าเรื่องโดยเพื่อนนักสืบและนักกลวิธีการเล่าเรื่องโดยเพื่อนนักสืบมาเป็นแนวทางในการประพันธ์

สรุปได้ว่า นวนิยายสืบสวนชุดปัวโรต์และนิทานทองอิน ได้รับอิทธิพลมาจากนวนิยายชุดเซอร์ลอคโฮล์มทั้ง 2 เรื่องเพียงแต่อิทธิพลที่ได้รับมีความต่างกัน โดยอากาธา คริสตี ผู้แต่งนวนิยายชุดปัวโรต์นั้นนำเพียงลักษณะวิธีการสืบสวนโดยใช้หลักเหตุผลและการอนุมานของตัวละครนักสืบมาดัดแปลง ส่วนนวนิยายชุดนิทานทองอินนั้นได้รับอิทธิพลมาทั้งโครงเรื่อง วิธีการสืบสวนโดยใช้หลักเหตุผลและวิธีอนุมาน ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมตัวละครในส่วนที่เหมือนกันคือการเล่าเรื่องโดยเพื่อนนักสืบ

เพ็ญวิษา วัฒนปรีชานนท์ (2550) ศึกษาเรื่อง กลวิธีการประพันธ์ในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของ กิ่งฉัตร สรุปได้ว่า นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกิ่งฉัตรมีการดำเนินเรื่องในนวนิยายที่สนุกสนาน ระทึกใจ ชวนติดตาม มีการสร้างโครงเรื่องโดยการผสมผสานแนวความรักเข้ามาด้วยอย่างเหมาะสมกลมกลืน กล่าวคือเมื่อเปิดเรื่องด้วยปมปัญหาของคดีอาชญากรรมแล้วก็ได้สร้างให้ตัวละครเอกฝ่ายชายและตัวละครเอกฝ่ายหญิงเข้ามามีบทบาทในการสืบค้นข้อมูลร่วมกัน ในขณะที่เดียวกันก็พัฒนาเรื่องของความรักควบคู่ไปกับการคลี่คลายคดีอาชญากรรม มีการสร้างความไขว้เขวโดยให้มีตัวละครที่น่าสงสัยหลายตัว โดยตัวละครเหล่านั้นต่างมีแนวโน้มที่จะเป็นผู้ก่อคดี และการสร้างตัวละครให้มีบุคลิกตรงข้ามกับพฤติกรรมที่ยังไม่เปิดเผย ใช้วิธีการกระตุ้นความน่าสนใจ

และนำติดตามหลายวิธี เช่น เปิดเผยข้อมูลให้ผู้อ่านรับรู้ที่ละน้อย ฆาตกรมักเป็นคนที่ไม่คาดคิด มีการนำเสนอตัวละครที่บุคลิกที่ต่างไปจากคนธรรมดาหรือมีความสามารถพิเศษเหนือมนุษย์ บางเรื่องก็มีวิญญูณของผู้ที่ถูกฆาตกรรมเข้ามามีบทบาท มีการนำเสนอแนวคิดที่มีความหลากหลายและทุกเรื่องจะสรุปความคิดท้ายเรื่องไว้ว่าคนที่กระทำผิดหรือทุจริตจะต้องได้รับโทษ จากและบทสนทนาที่มีความสอดคล้องและสมจริง มีการผสมผสานเรื่องของอาชญากรรมกับความรักเข้าด้วยกันอย่างแนบเนียน ทำให้ความรุนแรงจากคดีอาชญากรรมนั้นดูเบาบางลง

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของนวนิยาย

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของนวนิยาย

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโครงเรื่องและตัวละครนั้นผู้วิจัยได้ทำการค้นคว้ามาเป็นบางส่วนเพื่อให้ทราบถึงลักษณะของกลวิธีการสร้างและแต่งโครงเรื่องและตัวละครในนวนิยาย ดังนี้

2.1.1 โครงเรื่อง

เถลิง พันธุ์เถลิง (2541: 544) ได้ให้ความรู้เกี่ยวกับโครงเรื่อง ว่าเป็นกลวิธีการนำเสนอเรื่องราวหรือเหตุการณ์ในนวนิยาย ตามลำดับความเหมาะสม โดยโครงเรื่องที่ตีควรมีกฎ 4 ประการคือ

1. ความสมจริง ต้องไม่ปะปนกับลักษณะอัตถินิยมมีความน่าเชื่อถือในตัวเอง
2. การคาดไม่ถึง มีความสัมพันธ์กับความสมจริง ทำให้เรื่องตื่นเต้นน่าสนใจ
3. ความซับซ้อน ต้องเร้าความสนใจของผู้อ่านให้อยากรู้เรื่องราวต่อไป
4. ความเป็นเอกภาพ ความเชื่อมโยงเหตุการณ์แต่ละเหตุการณ์ให้มีความสัมพันธ์กัน

วนิดา บำรุงไทย (2542: 115-137) กล่าวถึงองค์ประกอบและลักษณะของโครงเรื่องซึ่งมักพบในนวนิยายดังนี้ องค์ประกอบของโครงเรื่อง คือ เนื้อเรื่อง แนวคิด ลักษณะของโครงเรื่อง คือ มีความขัดแย้ง ทั้งความขัดแย้งภายในและความขัดแย้งภายนอก และการคลี่คลายปัญหา รูปแบบของโครงเรื่อง ประกอบด้วยความเคลื่อนไหวของเรื่องอย่างเป็นขั้นตอน ดังนี้

- 1 จุดเริ่มต้น เป็นการเกริ่นนำหรือปูพื้นเรื่องให้รู้จักตัวละคร และสถานการณ์ขั้นต้น
- 2 จุดเริ่มต้นของปัญหา คือการนำเข้าสู่ปัญหาของเรื่อง
- 3 จุดวิกฤต คือการสร้างความขัดแย้งให้เข้มข้นมากขึ้น หรือมีการจุดหักเหของเรื่อง
- 4 ปัญหาเริ่มคลี่คลาย คือสถานการณ์ตั้งเครียดของเรื่องเริ่มคลี่คลาย
- 5 จุดจบของปัญหา คือการนำเข้าสู่การคลี่คลายปัญหาอย่างสมบูรณ์

โครงเรื่องจะมีทั้งโครงเรื่องหลักอย่างน้อย 1 โครงเรื่อง และโครงเรื่องรองหรือโครงเรื่องย่อยอีกหลายโครงเรื่อง

กลวิธีการเล่าเรื่อง คือ การที่ผู้เขียนเลือกสถานภาพหรือมุมมอง หรือมุมในการรับรู้เรื่องของผู้อ่าน ดังนี้

1. กลวิธีเล่าเรื่องจากบุรุษที่สาม เป็นการเล่าเรื่องที่มีผู้เล่าอยู่นอกของเหตุการณ์หรือเรื่องราวในเรื่องมีวิธีการดังนี้ ผู้เล่ารู้แจ้งทุกอย่าง การเล่าแบบวัตถุประสงค์ การเล่าแบบจำกัดมุมมอง

2. กลวิธีการเล่าเรื่องโดยบุรุษที่หนึ่ง เป็นการเล่าเรื่องจากผู้เล่าซึ่งมีส่วนร่วมในเหตุการณ์โดยผู้เล่าจะใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 แทนตนเอง สามารถจำแนกได้หลายวิธี เช่น ตัวละครเอกเป็นผู้เล่าเรื่อง ตัวละครประกอบเป็นผู้เล่าเรื่อง

กลวิธีการดำเนินเรื่อง คือวิธีการที่ใช้ในการดำเนินเรื่องเพื่อให้เกิดความน่าสนใจ ด้วยวิธีการต่างๆ ดังนี้

1. การนำเสนอลำดับของเหตุการณ์เรื่องราว คือการจัดลำดับเรื่องราวทั้งหมดของเรื่องมีหลายวิธี เช่น เล่าเรื่องตามปฏิทิน เล่าเรื่องย้อนต้น เล่าเหตุการณ์ที่เกิดต่างสถานที่โดยสลับกัน

2. การสร้างความสนใจใคร่รู้ คือกลวิธีต่างๆ ที่ผู้เขียนใช้ระหว่างการดำเนินเรื่อง โดยใช้วิธีการ เช่น การสร้างปมปัญหา การใช้ลางบอกเหตุ

3. การใช้สัญลักษณ์และบุคลาธิษฐาน เป็นวิธีหนึ่งของผู้เขียนเลือกใช้เพื่อสร้างอารมณ์ความรู้สึกต่างๆ ให้แก่ผู้อ่าน

กลวิธีการปิดเรื่อง สามารถปิดเรื่องได้ 2 ลักษณะคือการจบลงด้วยความสุข ความสมหวัง และการจบด้วยความผิดหวัง ความโศกเศร้า โดยผู้เขียนสามารถใช้วิธีการในการจบเรื่องดังนี้ จบอย่างสมบูรณ์แน่นอนว่าเรื่องได้คลี่คลายไปในลักษณะใด แบบทิ้งให้คิด และจบแบบพลิกความคาดหมาย

ไพเราะ เลิศพิริยกุลมล (2539: 144) กล่าวว่าโครงเรื่อง คือ การจัดลำดับเรื่องไว้เป็นขั้นตอน การปล่อยตัวละคร การผูกเรื่อง การเรียงเหตุการณ์ การขึ้นต้น การจบเรื่อง

สายทิพย์ นุกูลกิจ (2543: 183) ให้ความรู้เกี่ยวกับโครงเรื่องของนวนิยายไว้ดังนี้ โครงเรื่องของนวนิยายมีลักษณะคล้ายเรื่องสั้น คือ ประกอบด้วยปัญหาขัดแย้งด้านพฤติกรรม เหตุการณ์ หรืออารมณ์ของตัวละคร แต่มีความแตกต่างตรงที่นวนิยายมีโครงเรื่องที่ซับซ้อนกว่า คือมีโครงเรื่องย่อยแทรกอยู่ในโครงเรื่องใหญ่

อิรวดี ไตลังคะ (2546: 28-40) กล่าวถึงกลวิธีการเล่าเรื่อง : ผู้เล่าเรื่อง (Narrator) ไว้ดังนี้ ผู้เล่าเรื่อง เป็นวิธีการนำเสนออย่างหนึ่งของผู้เขียนว่าใครจะเป็นคนเล่าเรื่องโดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ ผู้เล่าเรื่องที่เป็นตัวละครในเรื่องและผู้เล่าเรื่องที่ไม่ใช่ตัวละครในเรื่อง

ผู้เล่าเรื่องที่เป็นตัวละครในเรื่องแบ่งเป็น 2 ประเภทคือ ผู้เล่าเรื่องที่เล่าสิ่งที่ตนเองประสบมาเรียกว่าผู้เล่าที่เป็นตัวละครหลัก และผู้เล่าเรื่องที่เป็นพยานเป็นผู้เล่าเรื่องที่ไม่ได้เป็นตัวละครหลัก แต่เป็นตัวละครรองในเรื่อง เป็นพยานรับรู้สิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวละครหลัก

ผู้เล่าเรื่องที่ไม่ใช่ตัวละครในเรื่องแบ่งเป็น 3 ประเภทคือ 1. ผู้เล่าเรื่องแบบผู้ประพันธ์ เป็นผู้เล่าเรื่องที่ไม่ใช่ตัวละครแต่เรียกตัวเองว่าผู้เขียน 2. ผู้เล่าเรื่องแบบเสมือนมีตัวตน แบ่งออกได้ 2 แบบ คือผู้เล่าเรื่องแบบผู้รู้และผู้เล่าเรื่องแบบรู้จำกัด 3. ผู้เล่าเรื่องแบบไม่แสดงทัศนะของตนเองหรือแบบวัตถุประสงค์หรือแบบตาของกล้อง คือคล้ายว่าเหตุการณ์เกิดขึ้นเองโดยไม่มีผู้เล่าเรื่องผู้อ่านต้องตีความเอาเองจากการกระทำของตัวละคร

สรุปได้ว่า โครงเรื่องนั้นคือ การสร้างและลำดับเหตุการณ์ต่างๆ ทั้งดีและร้าย ให้เกิดขึ้นเป็นขั้นตอน ตามความเหมาะสมของเรื่อง เป็นการผูกปมในตอนต้นเรื่อง และคลายปมในตอนจบเรื่องโดยการสร้างโครงเรื่องนั้น ต้องคำนึงถึงความสมจริง ความซับซ้อน การคาดไม่ถึง และความเป็นเอกภาพของเรื่อง การสร้างโครงเรื่องจึงต้องมีความน่าสนใจและดึงดูดผู้อ่านให้ติดตามเรื่องราวต่างๆ โดยตลอดจนจบเรื่อง

2.1.2 ตัวละคร

เกกิง พันธุ์เกกิง (2541: 629-641) กล่าวถึงตัวละคร ว่าคือผู้ประกอบพฤติกรรมตามเหตุการณ์ในเรื่อง หรือเป็นผู้ได้รับผลจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น มี 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ ไม่เปลี่ยนแปลงบุคลิก และเปลี่ยนแปลงบุคลิก นอกจากนั้นยังแยกเป็นตัวละครหลักและตัวละครรองได้อีก และกล่าวถึงการสร้างตัวละครมี 5 แนวคือ

1. แนวสมจริง คือ ทำให้ตัวละครมีบุคลิกลักษณะ ความรู้สึกนึกคิด การแสดงออกคล้ายมนุษย์ โดยยึดหลักส่วนดีและส่วนเล็กรวมอยู่ในตัวคนเดียวกัน
2. แนวอุดมคติ คือ ตัวละครที่แสดงบุคลิกลักษณะ นิสัยใจคอ ความคิดในแบบอุดมคติ หรือความไม่ฝืนของผู้เขียน
3. แนวแบบฉบับ คือ ตัวละครคงที่หรือมีมิติเดียว ไม่มีการเปลี่ยนแปลงบุคลิกหรือพฤติกรรม
4. แนวเหนือจริง คือ ตัวละครที่มีลักษณะเหนือมนุษย์ เหนือธรรมชาติ มีพฤติกรรมที่มนุษย์ไม่อาจทำได้
5. แนวบุคลาธิษฐาน คือ การสร้างตัวละครที่ไม่ใช่มนุษย์ หรือไม่ตัวตนให้มีความเป็นมนุษย์ มีชีวิตจิตใจ มีความรู้สึกนึกคิด

วนิดา บำรุงไทย (2542:143-150) กล่าวว่าตัวละครคือ บุคคลที่ผู้แต่งกำหนดหรือสมมติขึ้น เป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างยิ่ง เป็นจุดดึงดูดความสนใจ ความประทับใจของผู้อ่าน และแบ่งประเภทตัวละครเป็น 2 ประเภท คือ ตัวละครเอก หมายถึง ตัวละครที่มีบทบาทสำคัญในเรื่อง และตัวละครประกอบ หมายถึง ตัวละครที่มีบทบาทน้อยอาจเสริม หรือมีความสัมพันธ์กับตัวละครเอกอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือมีบทบาทเป็นส่วนประกอบเล็กๆ น้อยๆ ในเรื่อง และกล่าวถึงกลวิธีการสร้างตัวละครดังนี้

1. ตัวละครมิติเดียว ส่วนใหญ่เป็นตัวละครประกอบซึ่งมีบทบาทน้อย
2. ตัวละครหลายมิติ คือตัวละครที่มีลักษณะซับซ้อนทางอารมณ์ เช่นเดียวกับคนจริงๆ

นอกจากนั้นยังกล่าวถึงวิธีการนำเสนอตัวละคร ให้ผู้อ่านได้รู้จักลักษณะบุคลิกภาพของตัวละคร 2 วิธี คือ การบอกกล่าวโดยตรง เป็นการบรรยายโดยแจ่มแจ้งว่าตัวละครมีลักษณะอย่างไร หรือบอกผ่านตัวละครตัวใดตัวหนึ่งในเรื่อง คือให้ตัวละครเป็นผู้บอกกล่าวเกี่ยวกับบุคลิกลักษณะของตัวละครด้วยกัน และการบอกกล่าวโดยอ้อม เป็นการแสดงพฤติกรรมของตัวละคร ให้ผู้อ่านอนุมานด้วยตนเองว่าตัวละครมีลักษณะเช่นใด จากสิ่งที่เขาคิด ทำ หรือพูด

ไพโรธ เลิศพิริยกุล (2539: 145) กล่าวว่าตัวละคร คือ การสร้างลักษณะนิสัยของตัวละคร แต่ละตัวให้เกิดความเด่นชัด เหมาะสมกับเรื่องซึ่งสามารถสร้างได้หลายแบบดังนี้

1. ตัวละครที่เป็นแบบพิมพ์เดียว คือ ได้แบบมาจากชีวิตจริงอ่านแล้วรู้สึกเหมือนชีวิตจริงที่พบเห็น
2. ตัวละครแบบธรรมเนียมนิยม คือ สร้างจากแบบฉบับเช่น สร้างให้เป็นผู้ที่ทุกกระเบียดนิ้วแบบนางในวรรณคดี
3. ตัวละครแบบมิติสมบูรณ์ คือ ตัวละครที่มีวิวัฒนาการไปตามลักษณะเหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลงตามกาลเวลา ตามประสบการณ์ที่ได้รับ
4. ตัวละครแบบเปรียบเทียบหรือสัญลักษณ์ คือ ตัวละครที่มีความดี ความชั่วที่เทียบพร้อมในทุกแง่มุม
5. ตัวละครแบบคงที่ตลอดกาล คือ ตัวละครที่มีลักษณะอย่างไรก็คงตัวอย่างนั้นตลอดไป ไม่มีการเปลี่ยนแปลง

สายทิพย์ นุกูลกิจ (2543:183-184) กล่าวถึงตัวละครไว้ว่า ตัวละคร คือ ผู้ที่ทำให้เกิดเหตุการณ์ในเรื่อง ตัวละครในนวนิยายย่อมมีได้ไม่จำกัดขึ้นอยู่กับผู้แต่ง ตัวละครเอกคือตัวละครที่เป็นศูนย์กลางของเรื่อง อาจมีทั้งฝ่ายชายและหญิงหรือมีฝ่ายเดียวก็ได้ ตัวละครประกอบมีส่วนทำให้เกิดเหตุการณ์ดำเนินไปได้ ลักษณะนิสัยของ ตัวละครมี 2 ประเภทคือ ตัวละครประเภทตัวแบน คือ ตัวละครที่มีด้านเดียว เช่น เป็นคนดีตลอดหรือร้ายตลอด และตัวละครประเภทตัวกลมคือตัวละครที่มีลักษณะนิสัยหลายอย่างทั้งดีและร้ายปนกันการเปลี่ยนแปลงขึ้นอยู่กับเหตุการณ์ จึงเป็นตัวละครที่ดูมีชีวิตมากกว่าตัวแบน

สรุปได้ว่าตัวละครนั้น คือ ผู้ที่ทำให้เหตุการณ์ในเรื่องเกิดขึ้นและดำเนินต่อไป โดยตัวละครนั้นจะมีทั้งตัวละครเอกและตัวละครประกอบ การสร้างตัวละครนั้นมีหลายลักษณะด้วยกันคือ สร้างให้มีความเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมหรือลักษณะนิสัยตามกาลเวลา สร้างให้มีพฤติกรรมหรือลักษณะที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลง สร้างให้ตัวละครมีความซับซ้อนทางความคิด การกระทำ หรือสร้างให้ตัวละครมีลักษณะที่อ่านง่ายไม่ซับซ้อน นอกจากนี้ยังสามารถสร้างตัวละครให้มีความเหนือจริงคือมีความสามารถเกินกว่ามนุษย์ธรรมดา หรือสร้างสิ่งที่ไม่ใช่ชีวิตให้มีชีวิตขึ้นมาเป็นตัวละครตัวหนึ่งในเรื่อง การนำเสนอตัวละครนั้นสามารถทำได้ทั้งกล่าวถึงโดยตรงและกล่าวโดยอ้อม ตัวละครนั้นจึงเป็นลีลาของเรื่องอย่างยิ่ง

2.1.3 ฉากและบรรยากาศ

เถกิง พันธุ์เถกิง (2541: 823-825) ได้กล่าวถึงฉากและบรรยากาศไว้ว่า ฉาก หมายถึงสถานที่ ที่เกิดเหตุการณ์หรือตัวละครแสดงพฤติกรรม ฉากเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยให้นวนิยายมีความสมจริง บรรยากาศคือ กลิ่น เสียง แสง สี และสัมผัสอื่นๆ ที่ทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์และความรู้สึกคล้ายตาม ฉากและบรรยากาศที่ดีควรมี 2 ลักษณะคือ สอดคล้องกับเนื้อเรื่อง และมีส่วนช่วยสร้างความสมจริงในเรื่อง

วนิดา บำรุงไทย (2542: 154-163) กล่าวในเรื่องของฉากว่า ฉาก เป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งของ นวนิยายรวมทั้งวรรณกรรมเรื่องเล่าอื่นๆ กลวิธีเกี่ยวกับฉากมีวิธียุคๆ คือ การใช้ฉากจริงและฉากสมมติ การสร้างฉากต้องคำนึงถึงความสอดคล้อง ระหว่างตัวละครและฉากเพราะฉากเป็นองค์ประกอบที่มุ่งรองรับเหตุการณ์ เรื่องราว หรือพฤติกรรมของตัวละครให้โดดเด่น

ไพโรธ เลิศพิริยกุลม (2539: 144) กล่าวว่าฉาก หมายถึง การเขียนเพื่อก่อให้เกิดมโนภาพแก่ผู้อ่าน เพื่อให้การดำเนินเรื่องเป็นไปอย่างต่อเนื่อง ทำให้เกิดความสมบูรณ์ ซึ่งการสร้างฉากจะสัมพันธ์กับท้องเรื่องและตัวละครไปโดยตลอด

สายทิพย์ นุกูลกิจ (2543: 185-187) ให้ความหมายของฉาก คือ เวลา สถานที่ สิ่งแวดล้อมที่ทำให้ผู้อ่านรู้ว่าเหตุการณ์เกิดขึ้นที่ไหน ฉากเป็นส่วนประกอบของเรื่อง การสร้างฉากจะใช้วิธีการบรรยายอย่างตรงไปตรงมา หรือใช้วิธีการพรรณนา ใช้สัญลักษณ์ เพื่อให้ผู้อ่านเข้าถึงแก่นเรื่อง โครงเรื่องและรู้จักตัวละครชัดเจน ผู้แต่งมักให้รายละเอียดทางภูมิศาสตร์ของสถานที่ที่เกิดเรื่องระยะเวลาที่เกิดเหตุการณ์สำคัญ โดยคำนึงถึงรูป รส กลิ่น เสียง และสัมผัสของฉากด้วย

สรุปได้ว่าฉาก คือ การบอกถึงสถานที่ของเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้น เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราว และตัวละครชัดเจน เป็นส่วนสำคัญในการดำเนินเรื่อง

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของนวนิยาย

ในการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของนวนิยายนั้นผู้วิจัยได้ศึกษาจากงานวิจัยที่มีการศึกษาประเภทของนวนิยาย เช่น นวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติ นวนิยายรักแนวท่องเที่ยวของไทย เป็นต้น อันเป็นการแสดงให้เห็นถึงความสำคัญขององค์ประกอบต่างๆ ที่นวนิยายแต่ละประเภทต้องมีซึ่งจะมีความต่างกันออกไปตามประเภทของนวนิยายนั้น การศึกษาอาชญาวิทยานี้จึงได้มีการศึกษาองค์ประกอบของนวนิยายเพื่อให้เกิดความเข้าใจในนวนิยายประเภทนี้มากขึ้น งานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

ศิริบูรณ์ เกกิงสุข (2543) ศึกษาการวิเคราะห์นวนิยายของโชติ ศรีสุวรรณ พบว่ากลวิธีการแตงนวนิยายของโชติ ศรีสุวรรณ มี 4 ด้านคือ การสร้างโครงเรื่อง การสร้างตัวละคร การสร้างฉาก และการใช้ภาษา สรุปได้ดังนี้ การสร้างโครงเรื่องจะเน้นที่ชีวิตของเด็กและเยาวชนเป็นหลัก มีการเปิดเรื่องด้วยการพรรณนา การสนทนา การสร้างตัวละครจะมีความสมจริงที่แสดงธรรมชาติของปวงชนอย่างชัดเจน

พิชานกร รัตนนุตตะ (2546) ศึกษาวิเคราะห์นวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติของ วิมล ศิริไพบูลย์ โดยศึกษาในด้าน โครงเรื่อง ตัวละคร ฉากและบรรยากาศ พบว่ามีการเปิดเรื่องด้วยบทสนทนา และการเปิดเรื่องด้วยการบรรยาย ดำเนินเรื่องโดยการเล่าตามปฏิทิน เล่าเรื่องย้อนต้น และเล่าเหตุการณ์ต่างสถานที่สลับกัน การสร้างตัวละครเหนือธรรมชาติแบ่งออกได้ 2 ประเภท คือ ตัวละครมนุษย์ที่มีความสามารถเหนือธรรมชาติ และตัวละครอมมนุษย์ที่เป็นเทพ วิญญาณ และมนุษย์ต่างดาว ฉากและบรรยากาศจะมีจุดเน้นที่น่าสนใจคือ เน้นความมืดและความเงียบของธรรมชาติ เน้นการรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสทั้ง 5 ฉากที่เกิดจากความเชื่อ และสร้างฉากโดยใช้สัญลักษณ์

อภิรักษ์ ชัยปัญหา (2546) ศึกษาวิเคราะห์นวนิยายอิงประวัติศาสตร์การเสียด กรุงศรีอยุธยาครั้งที่ 2 กล่าวถึงลักษณะองค์ประกอบต่างๆ ของนวนิยายอิงประวัติศาสตร์ดังนี้ เนื้อเรื่องเป็นการนำเหตุการณ์การเสียดกรุงครั้งที่ 2 มาเป็นกรอบในการดำเนินเรื่อง ตัวละครจะมีความสัมพันธ์กับประวัติศาสตร์คือ มาจากเหตุการณ์จริงในประวัติศาสตร์ หรือมาจากเค้าของบุคคลจริงในประวัติศาสตร์ และมีการสร้างตัวละครที่สมมติขึ้นใหม่ โดยตัวละครที่สมมติขึ้นใหม่จะเป็นตัวละครเอกของเรื่อง ส่วนตัวละครที่เป็นบุคคลในประวัติศาสตร์มักเป็นเพียงตัวประกอบ การดำเนินเรื่องมักมีทั้งเล่าตามลำดับเหตุการณ์และการเล่าย้อนหลัง การนำเสนอฉากใช้การพรรณนาหรือบรรยาย โดยใช้ภาษาภาพพจน์หรือบุคลาธิษฐานรวมถึงการสนทนา

อารยา ผังลักษณ์ (2546) ศึกษาวิเคราะห์นวนิยายชุดล่องไพรของน้อย อินทนนท์ กล่าวถึงลักษณะองค์ประกอบต่างๆ ของนวนิยายชุดล่องไพรนี้ว่า การเปิด-ปิดเรื่องมีความสมจริง ตัวละครมีการนำเสนอ 2 แบบคือการนำเสนอโดยตรง และการนำเสนอโดยอ้อม คือการนำเสนอลักษณะตัวละครจากพฤติกรรม คำพูด สถานภาพ และนิสัยใจคอ ฉากมีทั้งฉากจริงที่ช่วยให้ผู้อ่านสัมผัสถึงธรรมชาติของป่าดงดิบ ความงามตามธรรมชาติ ความทุรกันดารของภูมิประเทศ และฉากจินตนาการช่วยทำให้เรื่องสนุก สร้างความตื่นเต้น ประหลาดใจ การเล่าเรื่องให้ตัวละครตัวใดตัวหนึ่งเป็นผู้เล่า หรือตัวละครอื่นกับผู้เขียนเล่าเรื่องเอง และผู้เขียนเป็นผู้เล่าสลับกับการให้ตัวละครเป็นผู้เล่าเรื่อง และเล่าแบบกระแสดิจประหวัด

นิชนันท์ พานิชพงศ์ (2548) ศึกษาวิเคราะห์เฉพาะของนวนิยายรักแนวท่องเที่ยวของไทย กล่าวถึงลักษณะองค์ประกอบต่างๆ ของนวนิยายรักแนวท่องเที่ยวว่า โครงเรื่องให้ความสำคัญแก่การเดินทางท่องเที่ยวชมต่างๆ จะเกิดขึ้นในระหว่างการเดินทางท่องเที่ยว เมื่อการเดินทางสิ้นสุดปมทุกอย่างมักจะคลี่คลาย แนวคิดส่วนใหญ่มักเป็นเรื่องเกี่ยวกับความรัก ตัวละครเอก อาจมีหน้าที่เพิ่มเติมคือการเป็นผู้นำเที่ยวในนวนิยาย นิสัยของตัวละครมักเปลี่ยนแปลงไปตามเหตุการณ์ที่ตัวละครได้พบเจอหรือไม่มีการเปลี่ยนแปลงของตัวละคร ฉากส่วนใหญ่มาจากสถานที่จริง และมีหน้าที่เหนือจากทั่วไปคือ การถ่ายทอดข้อมูลการท่องเที่ยวโดยละเอียดสอดคล้องกับจุดประสงค์ของผู้แต่ง นอกจากนั้นยังสะท้อนให้เห็นภูมิหลังของตัวละคร และอารมณ์ความรู้สึกของตัวละคร

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสามารถสรุปองค์ประกอบของอาชญนิยายได้เป็นสององค์ประกอบหลัก ความลึกลับที่ต้องหาร่องรอย ต้องสืบสวนและมีเหตุการณ์เขย่าขวัญถือเป็นองค์ประกอบด้านเนื้อหาของอาชญนิยายไทย ส่วนเรื่องที่เกิดขึ้นจากพฤติกรรมของตัวละครในเรื่องอันได้แก่ตัวละครที่เป็นเหยื่อ ฆาตกร นักสืบนั้นจัดเป็นองค์ประกอบสำคัญอีกส่วนหนึ่งคือ องค์ประกอบด้านตัวละครอันเป็นผู้สร้างปมปัญหาและคลี่คลายปมปัญหาในเรื่อง ดังนั้นในการวิเคราะห์องค์ประกอบของอาชญนิยายไทย พ.ศ. 2541-2550 ผู้วิจัยจึงแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 2 ส่วนหลักดังต่อไปนี้

1. องค์ประกอบด้านเนื้อหา
2. องค์ประกอบด้านตัวละคร

บทที่ 3

องค์ประกอบด้านเนื้อหา

องค์ประกอบด้านเนื้อหาของอาชุนิยายไทย คือ ส่วนหลักๆ ที่ประกอบขึ้นเป็นอาชุนิยายด้วยการสร้างเหตุการณ์ที่มีเงื่อนไขที่ต้องสืบหาความจริงจากร่องรอยที่เกิดคดีฆาตกรรมขึ้น อันเป็นปมปัญหาสำคัญของเรื่องและมีกระบวนการคลี่คลายปมของคดีนั้นๆ ทั้งนี้อาจมีปมปัญหาอื่นร่วมด้วยก็ได้ การศึกษาอาชุนิยายครั้งนี้ผู้วิจัยได้วิเคราะห์องค์ประกอบด้านเนื้อหาของอาชุนิยายโดยแบ่งเป็น 5 ประเภทดังต่อไปนี้

1. โครงสร้างของอาชุนิยาย
2. โครงเรื่องของอาชุนิยาย
3. ผู้เล่าเรื่อง
4. ฉากและบรรยากาศ
5. ข้อมูลที่ใช้ในการประพันธ์อาชุนิยาย

1. โครงสร้างของอาชุนิยาย

โครงสร้างในอาชุนิยายคือ เนื้อหาในส่วนการลำดับเหตุการณ์ที่สำคัญเกี่ยวกับคดีฆาตกรรม เริ่มตั้งแต่เหตุการณ์ที่ทำให้เกิดการฆาตกรรม สืบหาความจริง และเรื่องราวที่เกิดขึ้นหลังจากเกิดคดีต่างๆ แล้ว โครงสร้างในอาชุนิยายจึงเป็นส่วนสำคัญที่สร้างแบบแผนให้แก่เนื้อหาด้านการนำเสนอเหตุการณ์ทั้งหมดอันเป็นที่มาของอาชุนิยาย จากการศึกษาอาชุนิยายในช่วงพ.ศ.2541-2550 พบว่าโครงสร้างของอาชุนิยายมีส่วนประกอบย่อยดังนี้

- 1.1 เหตุการณ์ที่นำมาสู่การฆาตกรรมหรือการพยายามฆ่า
- 1.2 เหตุการณ์ฆาตกรรมหรือการพยายามฆ่า
- 1.3 การสืบสวน
- 1.4 การเปิดเผยความจริง
- 1.5 การสมหวังในความรัก

1.1. เหตุการณ์ที่นำมาสู่การฆาตกรรมหรือการพยายามฆ่า คือ เหตุการณ์ที่เป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวต่างๆ โดยส่วนใหญ่เป็นเรื่องฆาตกรรม และการถูกทำร้ายของตัวละครแล้วนำไปสู่การสืบหาความจริงของเรื่องต่อไป เหตุการณ์ที่นำมาสู่การฆาตกรรมนี้มักจะเป็นผลมาจากการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งของเหยื่อที่มีผลต่อฆาตกรหรือผู้ร้ายทั้งทางตรงและทางอ้อมโดยที่เหยื่ออาจจะตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ อาชุนิยายแต่ละเรื่องก็จะมีเหตุการณ์ที่นำมาสู่การฆาตกรรมที่แตกต่างกันออกไป ดังนี้

1.1.1 การลวงรู้ความลับ เป็นกรณีที่เกี่ยวข้องได้ลวงรู้ความลับของฆาตกรโดยตั้งใจหรือโดยบังเอิญ แต่ก็เป็นเหตุให้ฆาตกรต้องลงมือสังหารเหยื่อเพื่อปกปิดความลับ ซึ่งเป็นเรื่องที่เกิดกฎหมายหรือเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการฆาตกรรม เหยื่ออาจไม่แสดงตัวว่าลวงรู้ความลับหรืออาจนำความลับนั้นไปข่มขู่ฆาตกรเพื่อเรียกเงิน หรือไปบอกกับผู้อื่นให้ทราบ หรือฆาตกรรู้ว่าผู้เห็นเหตุการณ์ตอนที่ตนเองลงมือก่อคดีจึงต้องงาบปิดปาก อาชญากรรมที่ผู้เขียนสร้างเหตุการณ์ให้สาเหตุการฆาตกรรมมาจากการลวงรู้ความลับมี 13 เรื่อง ได้แก่เรื่อง **ทรายกระซิบ ดั่งไฟใต้เท้า ลางลิขิต พุดสามสี ทะเลราตรี รอยรักเรไร มาลีสีเลือด เคหาสน์เชือดใจ ทวารภณกาลมรณะ ตีตราค่าหัวใจ ฆาตกรรมจักรราศี ขบวนการกึ่งก่องแก้ว** จะขอยกเรื่อง **ดั่งไฟใต้เท้า กาลมรณะ เคหาสน์เชือดใจ ทวารภณ ขบวนการกึ่งก่องแก้ว** มาเป็นตัวอย่างดังนี้

เรื่อง **ดั่งไฟใต้เท้า** รุจรวีบังเอิญได้รู้ความลับของอินทรีและยศินว่าทั้งคู่ร่วมมือกันค้าของเถื่อนจึงคิดที่จะนำเรื่องนี้ไปบอกกับพลีศเป็นเหตุให้ทั้งคู่ร่วมมือกันพยายามฆ่ารุจรวี

ผ้า เหล้า บุหรี่ เครื่องใช้ไฟฟ้า...ความทรงจำในสมองของหญิงสาวสว่างวาม เหมือนรายการในสมุดบัญชีของอินทรีทั้งนั้นเลย เป็นไปได้หรือที่รุจรวีปล่อยผ้า บอกเด็กคนขายว่ายังไม่สนใจจะซื้อวันนี้ แล้วเดินดิ่งไปที่ห้องทำงานของอินทรี เจ้าของห้องไม่อยู่ หญิงสาวเองก็ไม่สนใจจะรอขอ...ตรงเข้าไปพยายามจะเปิดลิ้นชัก แต่มันติดล็อก ความเป็นคนใจร้อนมากแต่ไหนแต่ไรทำให้หลอนตัดสินใจออกไปหาชะแสงจากห้องเก็บของมางัด

ออกแรงไม่เท่าไรลิ้นชักก็เปิดออก หลอนความหาบัญชีที่คุ้นตามาเปิดดู นั่นไง...รายการของตรงกับที่เพิ่งได้ยื่นมาทุกอย่าง โทรทัศน์ เครื่องเล่นเทป เครื่องเล่นวีดีโอ วิดีโอ เหล้า บุหรี่ ผ้า พวกที่ถูกขีดฆ่าด้วยหมึกแดงคงจะเป็นของที่ต้องโยนทิ้งทะเลเพื่อหนีตำรวจ

“ขอสมุดที่คืนเถอะคะคุณรวี” เสียงเยือกเย็นดังขึ้นตรงช่องประตูทำให้หญิงสาวที่กำลังหมกมุ่นอยู่กับสมุดเล่มเล็กในมือแทบสะดุ้งอินทรีปิดประตูตามหลัง ดวงหน้าที่ไม่สวยสะทั้นเย็นชาและรำคาญใจ

“สมุดเล่มนี้ไม่ใช่รายการสินค้าเข้าร้าน มันเป็นรายการสินค้าที่ลอบเอาเข้าประเทศต่างหาก” รุจรวีเอ่ยขึ้นอย่างทักทาย ไม่อยากเชื่อเลยว่าคนท่าทางดี ๆ จะมีเบื้องหลังเป็นอย่างนี้เอง

(ดั่งไฟใต้เท้า. 2541: 366-367)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่ความจำของรุจรวีกลับคืนมาและได้ทราบถึงสาเหตุที่ตนเองถูกทำร้ายว่าเป็นเพราะเธอรู้เรื่องที่ยินทรีและยศินร่วมมือกันชนของหนีภาษีมาขาย

เรื่อง **กาลมรณะ** นายโชคชัยสืบทราบว่ายศินนำหุ้นส่วนของตนโอนเงินร้านขายของอย่างฝรั่งจึงคิดที่จะแจ้งความแต่นายโชคชัยถูกนายจักราทำร้าย ในขณะที่นายจักราหนีจากที่เกิดเหตุบังเอิญไปชนกับชาวหญิงขายบริการทางเพศ หลวงมงคลศิลป์ไพศาลบิดาของนายจักราเกรงว่าชาวจะเป็นพยานปรักปรำจักราเข้าจึงฆ่าชาว

“นายโชคชัยเป็นใคร”

“เป็นเพื่อนของนายจักราที่ร่วมกันเปิดธุรกิจนำเข้าสินค้าจากยุโรปที่มีชื่อร้านว่า อย่างฝรั่ง เป็นเพื่อนคบกันมาตั้งแต่สมัยอยู่ที่อเมริกา แต่แล้วนายจักราก็คิดโกงเพื่อนด้วยการลอบนำสินค้าในร้านออกไปจำหน่ายหาเงินเข้า

กระเป๋าสตางค์ของตนเองจำนวนหนึ่ง ซึ่งในที่สุดนายโชคชัยก็จับได้”

“ไม่จริง” นายจ้การร้องขึ้นมาอีก

“อ้ายผู้ร้ายปากแข็ง” ข้าพเจ้าตะคอกไล่ “นายโชคชัยบันทึกรายการสินค้าที่หายลงในสมุดบัญชีเล่มเล็ก นำมาให้แก่ดู ยืนยันว่าจะเอาเรื่องแกอย่างที่สุด ถ้าหากแกไม่ยินยอมชดใช้ นั้นไซ้ใหม่คือเรื่องที่เกิดขึ้น นั้นไซ้ใหม่คือสาเหตุที่แกลอบเข้าไปในห้องนอนของนายโชคชัยในคืนนั้น เพื่อที่จะขโมยสมุดบัญชีเล่มนั้นและสังหารเพื่อนรักเสีย”

(กาลมรณะ. 2550: 352)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่สมัยเล่าถึงสาเหตุการเสียชีวิตของชบาให้เบี่ยนฟังว่ามีจุดเริ่มต้นมาจากการที่ นายจ้การต้องการทำลายหลักฐานการโกงเงินของตนที่นายโชคชัยสืบทราบ

เรื่อง **เคหาสน์เชือดใจ** นายแมนรู้ว่าวิชนี่คือคนร้ายที่ฆ่าเทพวิวัฒน์จึงไปข่มขู่วิชนี่เพื่อแลกกับการไม่เปิดเผยความจริง เป็นเหตุให้นายแมนถูกล้างหารในเวลาต่อมา

“ลัดตบงกช...” น้ำเสียงของผู้มาเยือนกร้าวอยู่ในลำคอ ดวงตาที่เคยสุกกระจ่างฉายแววเกลียดชังอยู่ในนั้น “ฉันไม่มีเวลามากนักหรอกนะ พุทธธระของเธอมาเลยดีกว่า...ตกลงต้องการเงินเท่าไร”

“เงิน...เงินค่าอะไรหรือคะ บัวไม่เข้าใจ...” เสียงของคุณบัวใสซื่อ หากผมรู้ดีว่าเธอกำลังทวงถามเวลาเอาไว้ให้นานที่สุด

“อย่ามาทำเป็นโง่ไปหน่อยเลย” คนที่ยืนอยู่หน้าประตูก้าวเท้าเข้ามาภายในห้อง แล้วหันหลังกลับไปปิดประตูอย่างรวดเร็ว “ก็ที่เธออุตส่าห์โทรไปหาฉัน ก็เพราะว่าเธอต้องการจะแบล็กเมล์ฉันไม่ใช่หรือ บอกมาเลยดีกว่าว่าต้องการเงินค่าปิดปากเท่าไร...”

“ฉันไม่ได้ต้องการเงิน” น้ำเสียงของคุณบัวเยือกเย็นหนักแน่น “ฉันต้องการความยุติธรรม...”

(เคหาสน์เชือดใจ. 2548: 235)

ตัวอย่างข้างต้นเป็นตอนที่วิชนี่กำลังจะลงมือสังหารลัดตบงกชเพื่อต้องการปกปิดความผิด นอกจากนั้นยังเป็นการเล่าถึงสาเหตุที่ต้องสังหารนายแมนว่าเป็นเพราะเขานำความลับนั้นมาข่มขู่เพื่อรีดไถเงิน

เรื่อง **ทวารบด** ลัดดาเจ้าของหอพักที่มีคดีฆาตกรรมเกิดขึ้นทราบโดยบังเอิญว่าคนร้ายที่ก่อคดีคือใครเป็นเหตุให้ถูกสังหารก่อนที่เธอจะได้นำความจริงไปบอกกับตำรวจ

ลัดดานึกถึงสภาพการเสียชีวิตของคุณโสภากด้วยความหวาดสยอง ใบหน้าบิดเบี้ยวอย่างทรมานทรมาณ มันติดตาหลอนจนไม่อาจจะนึกว่า ถ้าศพนั้นเป็นหลอนเอง มันจะเป็นอย่างไรบ้าง?

หลอนควรจะกลับเข้าไปในห้อง แล้วโทรศัพท์ติดต่อตำรวจโดยเร็วที่สุด การรอคอยตำรวจอยู่ในห้องน่าจะปลอดภัยกว่า

หญิงสาวก้าวออกมาเต็มตัว ยืนอยู่ตรงกลางของโถงทางเดินขณะที่กำลังตัดสินใจอยู่นั้น ก็เหมือนหลอน

จะได้ยินเสียงจากบันไดชั้นล่างดังขึ้นมา!

สาวใหญ่หลับตาลงเรียกสติกลับคืนมาพร้อมกับหัวใจที่เต้นระหิวในอกที่เริ่มทุเลาลง.. หากแล้วบางส่วนของมโนสำนึกก็บอกหล่อนว่า มีบางสิ่งที่ไม่ถูกต้อง

มันง่ายเกินไป...อย่างผิดปกติ!

หล่อนเปิดประตูเข้ามาได้ง่ายๆ มันไม่ได้ล็อก และหล่อนเองก็เป็นฝ่ายที่ไม่ได้ล็อกประตูตั้งแต่ออกจากห้องเพื่อหนีลงบันไดนั่นเอง

และถ้าห้องไม่ได้ล็อก

แล้วปาจิริย์ไม่ได้ลงบันไดไปล่ะ?

เสียงหัวเราะเย็นเยือกดังขึ้นจากข้างหลังของหล่อนในบัดดลมันคือคำตอบที่ชัดเจนที่สุด!

ปาจิริย์ อยู่ที่นี่!

(ทวารบถ. 2549: 234-235)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่ลัดดาทราบว่ปาจิริย์คือคนร้ายจึงคิดที่จะแจ้งให้ตำรวจเจ้าของคดีทราบแต่เธอก็พบกับปาจิริย์เสียก่อนจึงถูกปาจิริย์สังหาร

เรื่อง **ขบวนการกึ่งก่องแก้ว** นายสนคนสวนที่ทำงานอยู่ในหมู่บ้านที่ครอบครัวของอนิศรีและภูติศาค้ายอยู่ทราบว่ใครคือคนร้ายที่สังหารภูติศาคจึงนำความลับที่รู้ไปข่มขู่คนร้ายเป็นเหตุให้นายสนถูกสังหาร

“แล้วนายสนล่ะคะ” พี่อ้นล้วยถามต่อ “ลุงฆ่าเขาทำไม”

“ไอ้ทำนั่นรู้มากเกินไป” ลุงพรราชาบถ “มันรู้ว่าฉันมีปืนไม่เท่าเพราะมันเคยเห็นฉันใช้ปืนนี้ยิงนกเล่น”

“วันงานการกุศลมันก็ไปที่สวนสาธารณะด้วย พอเห็นไอ้ฉันทูกยิงก็เลยเดาได้ว่าเป็นฝีมือของฉันทัน นำเสียดายที่มันโลกมากไปหน่อย มาขู่เรียกเงินจากอนิศรี... นำเสียดายที่น้องชายของเธอกเลยเงินไม่ยอมจ่ายเงินให้มันไม่อย่างนั้นไอ้สนคงจะเล่าความจริงไปแล้วว่าไอ้ฉันทายเพราะฝีมือของฉันทัน”

คุณลุงพรราชาแหม่มริมฝีปากแน่น ก่อนจะเล่าต่อไปด้วยน้ำเสียงเจ็บแค้น

“แต่คนอย่างมันไม่พอใจแค่นั้น หลังจากแน่ใจแล้วว่าอนิศรีไม่ยอมจ่ายเงินให้ ไอ้สนเลยเปลี่ยนเป้าหมายมาขู่เรียกเงินจากฉันทันแทน...อู...อู...ไอ้เศษสวะเอ๊ย...”

(ขบวนการกึ่งก่องแก้ว. 2550: 176-177)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่อ้นล้วยสอบถามถึงสาเหตุที่พรราชาฆ่านายสน พรราชาจึงได้เล่าถึงที่นายสนทราบและกระทำให้เป็นเหตุให้ถูกสังหารเพื่อเป็นการปกปิดความผิด

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าการที่เหยื่อถูกสังหารเนื่องจากลวงรู้ถึงความลับของฆาตกรนั้นจะมี 2 ลักษณะคือนำความลับนั้นไปข่มขู่เพื่อหวังผลประโยชน์จากฆาตกรเช่นในเรื่อง **เคหาสน์เชือดใจ ขบวนการกึ่งก่องแก้ว** หรือฆาตกรเกรงว่าเหยื่อจะนำความลับไปบอกกับตำรวจจึงลงมือสังหารเช่นในเรื่อง **ทวารบถ กาลมรณะดังไฟใต้ผ้า** จึงเป็นเหตุให้ฆาตกรก่อคดีฆาตกรรมขึ้นเพื่อปกปิดความผิดของตนเองต่อไป

1.1.2 การทะเลาะเบาะแว้งหรือความแค้น เป็นกรณีที่เกี่ยวข้องทำให้ผู้ใดผู้หนึ่งเกิดความแค้นเคืองจนเป็นเหตุให้นำไปสู่การฆาตกรรมปรากฏในอาชญาวิทยาทั้งสิ้น 8 เรื่อง ได้แก่เรื่อง **หน้าต่างในเงาเมฆ ขบวนการกึ่งกองแก้ว รอยรักเรไร เคหาสน์เชือดใจ ตีตราค่าหัวใจ รำเพยดอกสุดท้าย หนีเลือด ทวารบถ** จึงขอยกเรื่อง **หน้าต่างในเงาเมฆ ขบวนการกึ่งกองแก้ว เคหาสน์เชือดใจ ตีตราค่าหัวใจ** มาเป็นตัวอย่างดังนี้

เรื่อง **หน้าต่างในเงาเมฆ** นายฉัตรเคยมีเรื่องกับรัศมียาของอดีตกาลและคัมภีร์จึงต้องติดคุกเพราะถูกรัศมีใส่ร้ายด้วยข้อหาปิ่นขึ้นบ้านเข้าไปทางหน้าต่างเพื่อจะปลุกปล้ำข่มขืนและพยายามขโมยแหวนเพชรที่รัศมีถอดทิ้งไว้เมื่อนายฉัตรพ้นโทษเขายังคุมแค้นรัศมีจึงฆ่าคนเพื่อใส่ร้ายอดีตกาลซึ่งเป็นหลานรักของรัศมีเพื่อให้รัศมีต้องเป็นทุกข์เหมือนกับที่ตนเองเคยได้รับ

“มันหาเรื่องใส่ข้า...ข้าปีนบันไดขึ้นไปเพื่อจะไปทาสีแท่งๆ...แล้วตัวมันนั่นแหละที่ยื่นล่อนจอนอยู่ในห้อง จนข้าแทบตกบันไดลงมากอดหักตาย แล้วมันคงขว้างแหวนเพชรตามหลังข้ามา...มันคงจะอับอายที่ข้าแอบเห็นความล่อนจอนของมัน ก็เลยแก้แค้นหาเรื่องให้ข้าติดคุก...ตำรวจพบแหวนเพชรที่สนามข้างล่างก็เลยหลงเชื่อ...ไอ้ความต่อแผลของมันทำให้ข้าต้องติดคุกอยู่ตั้งสามปี” ประโยคสุดท้ายของแกไทยหวน

(หน้าต่างในเงาเมฆ. 2550: 416)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่ฉัตรคิดร้ายเล่าถึงสาเหตุที่ตนเองมีความแค้นต่อรัศมี จึงเป็นเหตุให้เขาก่อคดีฆาตกรรมเพื่อเป็นการใส่ร้ายและแก้แค้นในสิ่งที่รัศมีทำกับตน

เรื่อง **ขบวนการกึ่งกองแก้ว** ภูติศคิดที่จะซื้อบ้านของพรราชาเพื่อมาทำสนามหน้าบ้านตามความเชื่อเรื่องฮวงจุ้ย แต่พรราชาไม่ยอมขายเขาขายอมลงทุนปรับปรุงบ้านเพื่อให้ส่งผลดีต่อฮวงจุ้ยของบ้านภูติศ แต่ภูติศยังคงยืนยันและพยายามทุกวิถีทางเพื่อที่จะซื้อบ้านของพรราชาให้ได้จนเป็นเหตุให้พรราชาตัดสินใจสังหารภูติศ

“ลุงทำแบบนี้ทำไมคะ” พี่อนาลัยถามย้ำอีกครั้ง
ชีวิตนั้นปลายวัยเกษียณของคุณลุงน่าจะสุขสบายดีอยู่แล้ว เหตุใดจึงกลายมาเป็นฆาตกรที่เกี่ยวปิ่นไม้เท้าไล่ยิงคนแบบนี้ด้วย

“ก็เพราะพวนั้นนี่ละสิ” ลุงพรราชาชี้มือสั่งระริกมายังคุณวินดา “อยากได้บ้านของคนอื่นจนตัวสันไม่คิดถึงหัวอกของคนอื่นว่าจะเดือดร้อนยังไงบ้าง ฉันทเกษียณอายุราชการ มีเงินเก็บนิดๆ หน่อยๆ ลูกหลานก็ไม่เคยมาดูแล เราสองคนผัวเมียมาซื้อบ้านหลังนี้เพราะหวังว่าจะได้อยู่อย่างสุขสบายในบั้นปลาย แต่กลับมาโดนเด็กเมื่อก่อนขึ้นใช้เงินพาดหัว ไล่ให้ออกไปหาบ้านอยู่ใหม่ ทำแบบนี้ดูถูกกันมากเกินไป”

(ขบวนการกึ่งกองแก้ว. 2550: 175-176)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่พรราชาเล่าถึงความแค้นและแสดงความรู้สึกที่มีต่อภูติศ จนเป็นเหตุให้เขาตัดสินใจฆ่าภูติศเพื่อเป็นการระบายความแค้น

เรื่อง **เคหาสน์เชือดใจ** วิชณีแค้นที่เทพวิวัฒน์ใช้นิยายที่เป็นผลงานของพัลลภอดีตคนรักของเธอสร้างชื่อเสียงให้แก่ตนเอง นอกจากนั้นยังเอาเปรียบพัลลภหลายอย่างจนวิชณีทนไม่ได้จึงตัดสินใจสังหารเทพวิวัฒน์

“ก็ถ้าเก่งอย่างนั้น มีฝีมืออย่างคุณว่า...ทำไมไม่เขียนเองเสียเลยล่ะคะ...” คุณบัวถามต่อไปเรื่อยๆ แอบหวังว่านายจะเปิดโทรศัพท์มือถือฟังข้อความที่เธอทิ้งเอาไว้ แล้วรีบมาช่วยเราโดยด่วน

“ก็เพราะอย่างนี้ไงล่ะ...ฉันถึงต้องฆ่าไอ้แก่นั่น แล้วประกาศให้ทุกคนรู้ว่าผลงานทั้งหมดที่ทุกคนชื่นชมว่าเทพวิวัฒน์ เขียนแก่นักหนาแน่น ที่แท้แล้วเป็นผลงานของพัลลภต่างหาก ถ้ามันยังอยู่ มันจะไม่ยอมให้พัลลภก้าวออกมาจากเงื้อมเงาของมันแน่ คนอย่างมันรักษาหน้าตาของตัวเองยิ่งกว่าอื่นใดมันคงไม่ยอมให้ใครต่อใครรู้หรือกว่า... ผลงานที่โด่งดังของมันนั่นแหละ ที่แท้ไม่ใช่ฝีมือของมันแม่แต่ประโยคเดียว” วิชณียิ้มหยัน

“เชื่อเถอะว่าฉันรู้จักไอ้แก่นั่นดีกว่าใครๆ” วิชณีเล่าด้วยเสียงกลัวหัวเราะอารมณ์ของเธอแกว่งขึ้นลงอย่างน่ากลัว “พัลลภเคยไปขอมันจะเขียนหนังสือของตัวเอง แต่มันไม่ยอมให้เขาทำอย่างนั้น มันกลัวว่าวันหนึ่งทุกคนจะรู้ว่ามันเขียนหนังสือไม่เป็น มันกลัวจะอับอายขายหน้าอย่างที่มีคนชอบทำกับคนอื่น...มันขู่ว่า ถ้า พัลลภทำแบบนั้น มันจะฆ่าพัลลภให้ตายไปอย่างกับหมาตัวหนึ่ง...เพราะอย่างนี้ล่ะ ฉันถึงต้องลงมือช่วยตัวของฉัน...จากนี้ไปพัลลภก็จะเขียนหนังสือได้อย่างที่ใจของเขารัก และรับประกันว่าฉันจะทำให้เขาดังยิ่งกว่าสมัยเป็นนักเขียนเงาเสียอีก...”

(เคหาสน์เชือดใจ. 2548: 242-243)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่วิชณีเล่าถึงความรู้สึกคับแค้นใจในการกระทำของเทพวิวัฒน์ที่มีต่อพัลลภอดีตคนรักของเธอ และยังเป็น การแสดงความต้องการที่จะให้ความช่วยเหลือพัลลภด้วยการสังหารเทพวิวัฒน์

เรื่อง **ตีตราค่าหัวใจ** มณฑาสะสมความแค้นที่มีต่อศราวิณเพื่อเลี้ยงของเธอที่ไม่เคยยอมรับเธอเป็นลูกและไม่เคยทำดีกับเธอเลยสักครั้ง ทั้งยังแสดงอาการรังเกียจและดูถูกเธอต่างๆ นานา มณฑาจึงวางยาพิษศราวิณเพื่อสังหารเป็นการแก้แค้น

“นี่นะ นังเด็กสอนไม่รู้จำจ๋า บอกที่ครั้งว่าอย่าแกล้งน้อง ทำไมยังกล้าเอามือสกปรกๆ ของแกมาแตะลูกฉัน สำนึกบ้างสิว่าที่แกมีอยู่มีกินได้จนถึงทุกวันนี้ก็เพราะฉัน!”

เบื้องหลังคุณศราวิณนั้นมีความน้อยคอยพร่ำวอนขอไม่ให้ตีมณฑา แต่ทำอย่างไรก็ดูเหมือนจะไร้ผลไม่ว่าจะวอนขออย่างไรคุณศราวิณก็ไม่ยอมหยุดทำโทษง่าย ๆ ส่วนคนที่ถูกตีนั้นก็ไม่ได้ปริปากร้องให้ออกมามีเพียงน้ำตาแห่งความเจ็บที่ไหลอาบแก้มพร้อมกับแวตาคำแค้นเคืองที่จ้องมองไปยังคุณศราวิณ”

(ตีตราค่าหัวใจ. 2550: 160)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่ศราวิณลงโทษมณฑาในวัยเด็กเพราะเธอรังแกน้อง นอกจากนั้นยังเป็นการแสดงถึงความรังเกียจที่ศราวิณมีต่อมณฑา จึงเป็นเหตุให้มณฑาเกิดความแค้นและวางยาพิษเพื่อสังหารในที่สุด

จุดเริ่มต้นของความแค้นคือ การทะเลาะเบาะแว้ง และคิดว่าต่างคนต่างก็ไม่มีใครยอมใครตลอดจนการถูกเอาเปรียบถูกเหยียดหยามจากเหยื่อทำให้ฆาตกรเกิดความแค้นและตัดสินใจฆ่าเพื่อเป็นการระบายความแค้น

1.1.3 การต้องการทรัพย์สินสมบัติ เป็นกรณีที่เหยื่อได้แสดงความจำนงจะมอบทรัพย์สินทั้งหมดหรือบางส่วนให้แก่ผู้อื่นจึงนำมาซึ่งความคิดที่จะกำจัดเหยื่อเพื่อครอบครองทรัพย์สินนั้นไว้เองปรากฏในอาชญาวิทยาทิ้งสิ้น 2 เรื่องได้แก่ **ทะเลสาปสีเลือด**และ**พุดสามสี** โดยมีรายละเอียดดังนี้

เรื่อง **ทะเลสาปสีเลือด** ทรงภพตั้งเงื่อนไซในพินัยกรรมว่าจะยกมรดกทั้งหมดของตนให้กับผู้ที่สามารถหาพินัยกรรมอีกฉบับพบในเวลาที่กำหนด ชัยกรซึ่งเป็นลูกนอกสมรสของทรงภพจึงวางแผนที่จะเป็นผู้ครอบครองสมบัติทั้งหมดโดยการสร้างสถานการณ์ต่างๆ เพื่อให้ทุกคนแตกความสามัคคีกันและก่อคดีฆาตกรรมขึ้นเพื่อใส่ร้ายดรัณ

“คุณทรงภพไม่ยอมรับคุณนี้หรือคะ...”

“เปล่า เขาเชื่อว่าผมเป็นลูกของเขา แต่เขากลับมองผมด้วยหางตาแล้วบอกผมว่าอย่าคิดนะว่าจะได้อะไรจากเขา เพราะแม่ของผมเป็นเพียงทางผ่านเท่านั้น...” ชัยกรกล่าวจบแล้วสะอื้น

“ผมบอกเขาว่าผมไม่เคยต้องอะไรจากเขาเลย แต่ดูเหมือนเขาไม่เชื่อ เขากับผมว่าถึงจะต้องการเขาก็ไม่มีทางให้ผม เขาเตรียมจัดงานวันเกิดและจะประกาศยกทรัพย์สินทั้งหมดให้หลานชายคนโตของเขา คือดรัณ...!”

“ดังนั้น ฉันถึงต้องการแสดงให้เห็นว่าฉันดีกว่า ฉลาดกว่า มีความสามารถมากกว่าพวกลูกเศรษฐีเงินอย่างพวกแกมากนัก... ในเมื่อเขาไม่ต้องการให้ฉันแต่ต้องทรัพย์สินสมบัติของเขา ฉันจะเอามันมาทั้งหมด ฉันวางแผนอยู่นาน...แล้วก็ส่งเขาลงนรก ไปหาผู้หญิงที่เขารักให้สมใจ..จากนั้นเลยเตรียมการจัดการกับพวกแกทั้งหมด” ดวงตาของเขาลุกโพล่งอย่างน่าสะพรึงกลัว

(ทะเลสาปสีเลือด. 2549: 444)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่ชัยกรเล่าถึงสิ่งที่เขาได้รับจากทรงภพและความรู้สึกที่มีต่อทรงภพ และได้บอกถึงสาเหตุที่ลงมือก่อคดีก็เพื่อแก้แค้นและต้องการจะเป็นผู้ครอบครองสมบัติทั้งหมดของทรงภพแต่เพียงผู้เดียว

เรื่อง **พุดสามสี** วิลเลียม มอร์ริสต้องการที่จะกำจัดสวรรยาและแม่ของเธอออกไปจากการมีส่วนแบ่งในมรดกครึ่งหนึ่งของบิดาจึงใส่ร้ายว่าแม่ของสวรรยาเป็นผู้ฆ่าบิดาของตนจนเป็นเหตุให้แม่ของสวรรยาต้องโทษจนเสียชีวิตในคุก และต่อมาเมื่อสวรรยาต้องการสืบหาความจริงเพื่อล้างมลทินให้กับแม่ของเธอ เธอจึงถูกนายวิลเลียมจับตัวไปขังและข่มขู่เพื่อให้สวรรยาเลิกยุ่งเกี่ยวกับคดีที่เกิดขึ้นและสมบัติของตระกูลมอร์ริส

“สำหรับทายาทนางจิล มอร์ริส ซึ่งจะมาแบ่งมรดกเกือบครึ่ง..ทั้งๆ ที่ไม่มีสิทธิ์อะไรจนนี้...สายเลือดมอร์ริสแค่สักหยดก็ไม่มี...ความตายเป็นความกรุณาที่สุดแล้ว”

มรดกเกือบครึ่ง! แม่จิลอาจได้รับมรดกเกือบครึ่งตามพินัยกรรม หากไม่ใช่ด้วยความแบายลของวิลเลียมที่ทำให้แม่ต้องติดคุก...แล้วคงหลอกล่อให้แม่สละสิทธิ์ เห็นสัญญามอบทายาทของแม่ให้เป็นลูกบุญธรรมของผู้อื่น...ขับไล่ใส่ส่งออกไปให้พ้นแดนดินมรดกเกือบครึ่งของมหาเศรษฐีพันล้าน...มันคงเป็นมูลค่ามากพอสำหรับมนุษย์บางคนที่จะปลิดชีวิตผู้อื่น

(พุดสามสี. 2543: 489)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่นายวิลเลียม มอร์ริสกล่าวถึงสาเหตุที่ไม่ต้องการยกมรดกของตระกูลมอร์ริสให้กับ สวรรยาและแม่ของเธอ วิลเลียมจึงทำทุกอย่างเพื่อให้ตนเองได้เป็นผู้ครอบครองมรดกทั้งหมด

ความต้องการในสมบัตินั้นเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้เกิดการฆาตกรรมขึ้นเพื่อหวังครอบครองทรัพย์สินสมบัติ ซึ่งมีจำนวนมากและส่งผลให้เกิดแรงจูงใจในการก่อคดีฆาตกรรม ผู้ก่อคดีได้แสดงนิสัยความโลภโมโหที่สามารรถทำได้ทุกอย่างเพื่อให้ได้เป็นเจ้าของทรัพย์สินแม้จะต้องสังหารชีวิตผู้อื่นก็ตาม

1.1.4 ความอิจฉาริษยา เป็นกรณีที่ฆาตกรไม่พอใจที่เหยื่อหรือผู้ที่ใกล้ชิดกับเหยื่อมีสิ่งเหนือกว่าตน เช่น ฐานะทางหน้าที่การงาน ทรัพย์สิน หรือแม้กระทั่งการมีความรักที่สมหวังจึงลงมือก่อคดีขึ้นเพื่อไม่ให้เหยื่อสมหวังหรือได้มีได้เป็นในสิ่งที่ฆาตกรไม่อาจมีอาจเป็น ความอิจฉานั้นรวมไปถึงความมุงร้ายกับผู้ที่ใกล้ชิดกับเหยื่อ เช่น ครอบครัวหรือคนรักอีกด้วย ความอิจฉานี้ปรากฏในอาชญากรรม 3 เรื่อง ได้แก่เรื่อง **พรายปรารถนา** **พลอยพันแสง** **ทรายกระซิบ** โดยมีรายละเอียดดังนี้

เรื่อง **พรายปรารถนา** เกริกอิจฉาที่นิมมานมีทุกอย่างเหนือกว่าตนไม่ว่าจะเป็นหน้าที่การงาน ชาติตระกูล หรือทรัพย์สินต่างๆ จึงฆ่าจุลจันทร์เพื่อใส่ร้ายนิมมานและหวังทำลายอนาคตทางทหารของนิมมานและเขาก็ทำสำเร็จ เพราะนิมมานไม่สามารถทนอยู่ในสภาพที่ถูกระแวงสงสัยและไม่สามารถทำอะไรได้ที่ต้องเสียจุลจันทร์และลูกไปจึงเป็นเหตุให้เขาลาออกจากการเป็นทหาร

“นิมคิดถูก พ่อมันนั่นแหละเป็นคนต้นคิด แต่คนอย่างท่านนายพลจะมาลงมือทำได้อย่างไร ไอ้แก่นนั้น ไม่กล้าหรอก แถมยังไม่สมเป็นทหาร... บื้อแสบอนแวนเหมือนลูกชายมันนั่นแหละ คิดจะกำจัดศัตรู แต่ไม่เจ็บขาด ไม่กล้าถอนรากถอนโคน เฮอะ... คิดแต่จะให้บีบมันจันท์... หนึ่งลูกทำให้พันตาแห่งศรีสะเกษได้ ยังกะวางวายกันนี้ หนึ่งนั่น มันหัวดียึดหัวเป็นสรณะ รักหัวหลงหัวชนดยอมถวายหัว ถ้าจะทำให้มันนั่นมันพ้นไปจากชีวิตลูกชาย ก็ต้องทำให้มันไม่มีชีวิต!”

ว่ากันตามจริง... ยังมีเรื่องอีกมากที่เอ.อี.สาวไม่เข้าใจ หล่อนอยากจะซัก อยากจะถาม อยากจะรู้ แต่ เกริกไม่เปิดช่องให้หล่อนได้คลายข้อข้องใจเลย เพราะเมื่อประกาศถึงผลงานในอดีตสำเร็จ เขาก็คำรามเสริมต่ออย่าง ย่ามใจว่า

“และวันนี้ฉันก็จะฆ่าแก ที่นี้นิมเอ๊ย... ไม่มีบารมีพอคุ้ม แกจะต้องติดคุก ติดคุกแน่ๆ ที่ฆ่าทั้งเมีย ฆ่าทั้งแฟน ฆ่าแบบเดียวกันเลย!”

(พรายปรารถนา. 2545: 449)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่เกริกเล่าถึงความรู้สึกของตนที่มีต่อพ่อของนิมมานและจุลจันทร์ รวมถึงสิ่งที่ได้กระทำเพื่อหวังใส่ร้ายนิมมานนั้นคือการสังหารจุลจันทร์และกำลังจะสังหารภริณาด้วยเหตุผลเดียวกัน

เรื่อง **พลอยพันแสง** ลดา มาศอิจจา ที่มนตรีทานที่สาวของเธอมิชีวิตรักและครอบครัวที่อบอุ่นจึงสร้างเรื่องให้คนอื่นเข้าใจว่าเธอถูกมนตรีทานแย่งคนรักและทุกอย่างที่ควรเป็นของเธอทั้งที่ความจริงแล้ว มนทานและชรินสามีของเธอรักกันมาก่อนที่จะได้พบกับลดา มาศ เมื่อมีโอกาสลดา มาศจึงข้ามมนทานนอกจากจะได้ทำลายครอบครัวที่อบอุ่นมีความสุขของมนตรีทานแล้วเธอยังได้ครอบครองทุกสิ่งที่มีมนทานมี

“หมายความว่า...คุณลุงชรินไม่ได้ออกไปก่อนที่แม่จะแต่งงานกับนายมนตรีทานหรือ”

นึกถึงคำบอกเล่าของแม่...คำบอกเล่าของน้าตา...คำบอกเล่าของไอรีน...ข่าวลือทั้งหลายทั้งปวงที่เขาเคยได้ยิน

“ไม่ได้รักเลยจะ... เป็นเรื่องที่แม่ฉันฝันเพื่องั้นมาทั้งนั้น แล้วก็เล่าให้ใครๆ ฟังยังกะว่าฉันเป็นความจริง... รั้มต้องไปถามพ่อ... พ่อรู้เรื่องตอนที่ฉันยังเล็กอยู่... ฉันเพิ่งมารู้จักแม่ตอนที่ฉันโตขึ้นแล้ว แม่ถึงกับบอกฉันว่า แม่ท้องกับคุณลุงชรินก่อนที่แม่จะแต่งงานกับพ่อ แม้ว่าฉันเป็นลูกคุณลุงชริน พ่อยังหัวเราะตอนฉันไปถาม... บอกว่าจะเป็นไปได้ยังไงในเมื่อพ่อแม่อังอยู่ฝรั่งเศส...”

(พลอยพันแสง. 2544: 298)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่ลีลาวรรณเล่าถึงสาเหตุและสิ่งที่ลดา มาศแม่ของตนกระทำขึ้นจนกลายเป็นเหตุการณ์ฆาตกรรมเพราะความรู้สึกริษยาที่มีต่อมนทาน

เรื่อง **ทรายกระซิบ** นายเด็กรู้สึกอิจฉาชีวิตครอบครัวเพื่อนสนิทของตนที่มีแต่คนรัก เรียนเก่งและได้ดีกว่าตนทุกเรื่อง เมื่อชีวิตธรรมได้มีโอกาสไปเรียนที่อเมริกา นายเด็กรู้สึกอิจฉาชีวิตธรรมและปลอมตัวเป็นชีวิตธรรมเพื่อเดินทางไปอเมริกาแทน

ครั้นเมื่อสองปีที่แล้วผู้ใหญ่ผู้ใดครอบครัวนั้นย้ายไปอยู่สหรัฐฯ เจ้าชิตมันก็ยังอุตสาหะทำงานทำ ส่งเสียตัวมันจนเรียนจบชั้นมัธยมศึกษา

และอีกสองวัน เพื่อนสนิทคนเดียวในโลกของเขาก็จะเหินฟ้าไปอเมริกา... ด้วยผู้ปกครองครอบครัวเก่าของมันเป็นอุตสาหะชวนชายชิวให้มันไปเรียนต่อชั้นมัธยมศึกษา

ไอ้ชิต... ชั้นมัธยมศึกษา

สายไปเสียแล้ว มึงเอ๊ย... เด็ดนี้กลางยี่มกับตนเอง... กูมีแผนชีวิตให้มึงดีกว่านั้น กูจะส่งนายชีวิตธรรมไปสวรรค์ ไปดูแลรับใช้หลวงพ่อที่นั่น

คนดีย่อมอายุสั้น... มึงเป็นคนดีเกินไป ชิตเอ๊ย

(ทรายกระซิบ. 2541: 12)

จากตัวอย่างเป็นการเล่าถึงชีวิตของชีวิตธรรมที่มีมานะในการเรียนจนประสบความสำเร็จและกำลังจะก้าวหน้าขึ้นไปอีก เป็นเหตุให้นายเด็กรู้สึกอิจฉาและวางแผนที่จะสังหารชีวิตธรรมแล้วสวมรอยเป็นเขาเดินทางไปอเมริกาแทน

จะเห็นได้ว่าความอิจฉานำไปสู่การฆาตกรรมที่จะต้องก่อตัวมาเป็นเวลาพอสมควรจนฆาตกรรู้สึกทนเห็นเหยื่อได้ดีมีสุขไม่ได้อีกต่อไปจึงคิดกำจัดเหยื่อ เพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ตนเองต้องการหรือเพื่อให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับเหยื่อต้องได้รับความเสียใจ

1.1.5 เหตุผลอื่นๆ เป็นกรณีที่นอกเหนือจากเหตุผลข้างต้น เช่น ทำร้ายร่างกาย พลั้งมือจนเป็นเหตุให้เหยื่อเสียชีวิต ต้องการเรียกร้องความยุติธรรมให้ผู้อื่น ปมปัญหาด้านจิตใจ เป็นต้น อาชญากรนิยายปรากฏเหตุผลอื่นๆ ทั้งสิ้น 8 เรื่อง ได้แก่เรื่อง **รอยพรหม รำเพยดอกสุดท้าย ทรายกระชิบ สืบลับรหัสรัก เกทมิฬฆาตกรรมจักราศี แกะรอยรัก** จะขอยกเรื่อง **รอยพรหม รำเพยดอกสุดท้าย สืบลับรหัสรัก** มาเป็นตัวอย่างดังนี้

เรื่อง **รอยพรหม** จตุพลแอบหลงรักพริมโรสแต่เธอกลับชอบธุมชวซ์ จตุพลจึงพยายามข่มขืนพริมโรส แต่พริมโรสต่อสู้ขัดขืนจตุพลจึงปลั้งมือเอามีตตายหญิงที่ตกอยู่บริเวณนั้นพริมโรสจนเสียชีวิต

“คุณทำอะไร ทำอะไรแม่พริมโรส” วิศวกรสาวถามราวกับกระชิบ

“ผมกอดคุณลงบนพื้น ค่ะ...จะบอกว่าผมรักคุณ ผมอยากแสดงความรักกับคุณ อยากให้คุณรู้ว่าผมรักคุณ รักอย่างสุดๆ ของคุณมากแค่ไหน ขอแค่คุณลอง คุณจะติดใจ จะลืมไอ้พี่น้องสองคนหรือแม่แต่พวกเงี้ยที่มันทิ้งคุณ แต่คุณร้อง...กรี๊ด...กรี๊ดดังไปหมด คึ้นรนเหมือนผีป่าเข่าลึง ผมต้องการแค่ให้คุณสงบ ให้คุณหยุดร้อง และยอมรักกับผมดีๆ แค่นั้นเอง...”

“คุณใช้มีตตายหญิงพริมโรส”

(รอยพรหม. 2543: 449)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่ธาราธรสอบถามจตุพลถึงเหตุการณ์ตอนที่พริมโรสถูกสังหาร และจตุพลได้เล่าถึงเหตุการณ์ตอนที่เขาลงมือสังหารพริมโรสว่าเป็นเพราะต้องการให้พริมโรสหยุดโวยวายขัดขืน

เรื่อง **รำเพยดอกสุดท้าย** ป้าสาเจ็บแค้นแทนผู้หญิงที่เธอรู้จักที่ถูกสามีทำร้ายทั้งร่างกายและจิตใจจึงวางแผนฆ่าผู้ชายเหล่านั้นด้วยพิษของดอกรำเพยเพื่อให้หญิงสาวเหล่านั้นหมดเคราะห์ไม่ต้องตกเป็นเหยื่อความรุนแรงอีกต่อไป

นายพนัสอาจารย์วัดหอกเขาจอมเจระกับป้าแต่โดยดี...สองสามครั้งที่ป้าขอนัดพบ

พอป้าทำได้สำเร็จครั้งที่หนึ่งแล้ว ครั้งที่สองก็ดูจะง่ายตายยิ่งขึ้น...ก็คือการกำจัดเจ้าเดียวเพื่อเพื่อนที่รักของป้า...กับเพื่อผู้หญิงที่ผ่านความทุกข์ระทมมาแล้วอย่างแสนสาหัสเช่นแม่ซุ่มแสง...

(รำเพยดอกสุดท้าย. 2546: 440)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่ป้าสาเขียนจดหมายมาเล่าให้เฟิร์นได้รับทราบถึงสาเหตุที่ตนต้องลงมือก่อคดีฆาตกรรมว่าเป็นเพราะต้องการช่วยเหลือผู้หญิงที่อยู่รอบตัวเธอให้พ้นจากการถูกสามีทำร้าย

เรื่อง **สืบลับรหัสรัก** ตีพิมพ์ภาพขอร้องไห้ของหนัดช่วยสืบข้อมูลเกี่ยวกับลัทธิโซลีย์ที่ลลวงมาอยู่ร่วมเป็นชุมชนเดียวกันและให้ยกทรัพย์สมบัติทั้งหมดให้กับลัทธิ นอกจากนั้นยังมีการตายของผู้ที่สังกัดชุมชนในลัทธินี้อันเป็นปริศนาที่น่าเคลือบแคลง ส่วนธรรมาต้องการสืบหาตัวน้องชายที่หายเข้าไปในลัทธิโซลีย์เช่นกัน ทั้งคู่จึงปลอมตัวเป็นสามีภรรยาเข้าไปในลัทธิโซลีย์

“อย่างที่ว่าแหละภพ เรื่องนี้มีกลิ่นหยาบๆ มีอย่างหรือเด็กสาวอายุไม่ถึงยี่สิบ หน้าตาดี ฐานะดี เรียบเก่ง มีอนาคตที่สดใสรออยู่ข้างหน้า จะคิดสั้นโดดตึกตาย แล้วที่พยานออกมาให้ข่าวว่าคนตายมีเรื่องทะเลาะกับทางบ้าน..” เขาเคาะปลายนิ้วเข้ากับปกแฟ้ม

“มันก็ตลกอีก ถ้าลุ่มใจทะเลาะจริง ทำไม่ถึงได้เตรียมจัดข้าวของจะออกจากหอกลับบ้าน”

(สืบลับรหัสรัก. 2545: 2)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่ตีพิมพ์เล่าถึงสาเหตุการเสียชีวิตของแป้วให้หนัดฟังก่อนที่จะขอร้องไห้ของหนัดช่วยสืบหาความจริงเกี่ยวกับลัทธิโซลีย์

สาเหตุที่เกิดการฆาตกรรมขึ้นนั้นมีทั้งที่ตั้งใจวางแผนและเกิดหลักฐานโดยบังเอิญ ส่วนใหญ่แล้วสาเหตุที่เกิดขึ้นจะมาจากความเกลียดชัง ความแค้น ความอิจฉาริษยา ที่มีต่อเหยื่อหรือต้องการปกปิดความลับในสิ่งที่ตนเองทำผิด

1.2. เหตุการณ์ฆาตกรรมหรือการพยายามฆ่า การฆาตกรรมคือเหตุการณ์ที่ทำให้ตัวละครถึงแก่ชีวิตบาดเจ็บ หรือได้รับอันตรายอย่างใดอย่างหนึ่งรวมไปถึงการข่มขู่ โดยวิธีการที่คนร้ายใช้ในการลงมือก่อคดีกับเหยื่อของตนนั้นมีหลายวิธีเช่น ใช้อาวุธ ยาพิษ หรือการสร้างสถานการณ์ให้ดูเป็นอุบัติเหตุ จากการศึกษาพบว่าในอาชญากรรมแต่ละเรื่องนั้นจะมีวิธีการฆาตกรรมที่หลากหลายและแยบยลเพื่อสร้างความลึกลับและน่าติดตาม ดังมีรายละเอียดดังนี้

1.2.1 การใช้อาวุธ เป็นวิธีการที่ฆาตกรใช้ในการสังหารเหยื่อที่ปรากฏในอาชญากรรมส่วนใหญ่ ซึ่งอาวุธที่ใช้ อาจเป็นปืน มีด ไม้ หรือสิ่งของอื่นๆ ที่สามารถทำให้เหยื่อเสียชีวิตได้ การใช้อาวุธในการสังหารเหยื่อนี้ปรากฏในอาชญากรรม 16 เรื่อง ได้แก่ **ทรายกระซิบ รอยรักเรไร ขบวนการกิ่งก่องแก้ว เกาหมิพี กาลมรณะ รอยพรหม ฆาตกรรมจักราศี ดั่งไฟไต้ น้ำ ทะเลราตี ทวารบถ ทะเลสาบสีเลือด พรายปรารณา รหัสหัวใจ สืบลับรหัสรัก ลางลิขิต หนีเลือด** โดยอาวุธส่วนใหญ่ที่ใช้ในการก่อคดีคือ อาวุธปืน นอกจากนั้นคืออาวุธอื่นๆ ที่สามารถนำมาใช้ในการสังหารเหยื่อได้จะขอยกเรื่อง **ทะเลราตี กาลมรณะ ทรายกระซิบ ทวารบถ** มาเป็นตัวอย่างดังนี้

เรื่อง **ทะเลราตรี** สายสมรใช้ชะแสงตีเดือนหล้าจนเธอเสียชีวิต

“...เดือนหล้าโวยวายไม่ยอมให้เราสองคนหนีไปด้วยกัน เพราะมันเป็นเมียคนหนึ่งของคุณใหญ่...มันกล้าขนาดว่าฉัน อีแดงเถาตาย...มันคงไม่รู้หรือว่าฉันจะย้อนกลับมาทำลายตัวเองอย่างไร...เพราะฉันไม่เคยรู้สึกเสียใจเลยแม้แต่น้อย เวลาที่ใช้ชะแสงเหล็กฟาดลงไปที่หัวของมัน...”

(ทะเลราตรี. 2545 : 203)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่สายสมรสารภาพความจริงและวิธีการลงมือสังหารเดือนหล้า ทั้งยังเป็นการบอกถึงความรู้สึกที่มีต่อเดือนหล้าและการกระทำของตน

เรื่อง **กาลมรณะ** จักร้าใช้นาฬิกาตีศีรษะนายย้อยช่างตัดผม

“ตามคำให้การ” ลอเริ่มต้นพูดขึ้นมาอีกครั้งหลังจากที่ข้าพเจ้านั่งเงียบไปนาน

“นายย้อยตื่นขึ้นมาในกลางดึกด้วยอาการที่เวียนศีรษะอย่างแรง รู้สึกเหมือนมีกลิ่นฉุนประหลาดอบอวลไปทั้งห้องนอน นายย้อยเกิดความตื่นกลัวว่าตนเองจะเจ็บป่วยเป็นอะไรไปโดยกะทันหัน จึงรีบผลุนผลันออกมาจากห้องนอนหวังพึ่งอากาศบริสุทธิ์ข้างนอก แต่แล้วก็เห็นเงาตะคุ่มของชายคนหนึ่งอยู่ในท่ากึ่งปีนกึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะเครื่องมือนำกระจากเงาบานใหญ่ นายย้อยร้องเอะอะออกไปในที่เพราะนึกรู้ได้ว่าต้องเป็นขโมยอย่างแน่นอน ชายคนนั้นสะดุ้งตกใจหันมาตามเสียงเอะอะ แล้วในทันใดนั้นก็ฟาดของที่อยู่ในมือ ซึ่งก็คือนาฬิกาแขวนผนังเรือนั้น โครมลงไปที่กบาลของแกเต็มแรง จากนั้นก็รีบวิ่งหนีออกจากบ้านของแกไป โดยทิ้งให้แก่นอนร้องครวญครางอยู่ตรงนั้นตามลำพัง

(กาลมรณะ. 2550: 84-85)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่ลออเล่าถึงผลการสอบสวนนายย้อยผู้เสียหายในคดีทำร้ายร่างกายตั้งแต่ต้นจนถึงการถูกทำร้าย จะเห็นได้ว่าอาวุธที่ใช้ในการทำร้ายเหยื่อนั้นมิได้ทำลายอย่างขึ้นอยู่กับสถานการณ์ที่เหยื่อและตัวละครต้องประสบ

เรื่อง **ทรายกระซิบ** ตอนที่เจ้าหน้าที่ตำรวจสรุปสาเหตุการเสียชีวิตของมณิกา

ผมมองดูศพอย่างคร่าวๆ เมื่อก่อนนี่รู้ว่า มณิกาถูกรัดคอตาย...จริงไหมท่านซีพี” นายตำรวจกล่าวด้วยสำเนียงมั่นใจ

“ข้อนั้นไม่ต้องสงสัยเลย” นายทอมัส วินสตัน ตอบ “และคุณก็รู้ว่า อะไรเป็นอาวุธที่เจ้าฆาตกรรมมันใช้รัดคอ...คุณรู้ใช่ไหม”

“สร้อยคอลูกบิดสีชมพูที่คนตายสวมคอยู่นั่นเอง...โซ่ร้ายที่เชือกที่ใช้ร้อยสร้อยนั้นเหนียวมากเจ้าคนร้ายมันกระตุกสร้อยรัดคอจากเบื้องหลัง...รัดแน่นจนกระดูกโคนลิ้นหัก..รอยลูกบิดเห็นได้อย่างชัดเจนเป็นจ้ำสีเขียวๆ แดงๆ รอบลำคอด้านหน้าเป็นแนวใต้คางแสดงว่ามันยื่นอยู่ข้างหลังคนตายตอนที่มันกระตุกสร้อยรัดคอ...เป็นการตายอย่างที่เป็นภาษาแพทย์เรียกว่า ‘death by asphyxiation’ ตายเพราะไม่มีอากาศหายใจ...โลหิตขาดออกซิเจนไปหล่อเลี้ยง...จะเห็นมีเลือดไปคั่งที่ขอบตา...และมีจ้ำสีเขียวแดงตามตัว”

(ทรายกระซิบ. 2541: 193 -194)

จากตัวอย่างเป็นการสรุปถึงผลของการเสียชีวิตของมณิก้าที่ถูกรัดคอด้วยสร้อยลูกปัดที่เธอใส่อยู่และวิธีการสังหารที่คนร้ายดึงสร้อยเพื่อรัดคอเธอจากทางด้านหลัง

เรื่อง **ทวารบถ** ตอนที่แพทย์มาตรวจสภาพศพของอำนาจในสถานที่เกิดเหตุ

“ผมคิดว่า ฆาตกรน่าจะเป็นผู้ชายด้วยกัน มันอ้อมมาทางข้างหลังศพแล้วล็อคคอ ก่อนจะปาดหลอดลมด้วยคัตเตอร์”

นายแพทย์หนุ่มออกความเห็น ขณะที่ตำรวจจากกองพิสูจน์หลักฐานเพิ่งจะมาถึง

“รอยปาดที่เป็นลักษณะเฉียงแสดงถึงการฆาตกรรม เพราะถ้าเป็นการฆ่าตัวตาย ผู้ตายจะไม่มีทางปาดในลักษณะนี้ และการปาดแบบนี้แสดงว่าฆาตกรจะต้องเป็นผู้ที่ถนัดด้านซ้าย...”

(ทวารบถ. 2549: 102)

จากตัวอย่างเป็นการสันนิษฐานการเสียชีวิตของอำนาจจากอาวุธที่พบในที่เกิดเหตุคือมีดคัตเตอร์ ลักษณะวิธีการลงมือสังหารและบาดแผลที่พบจากสภาพศพ

การใช้อาวุธในการก่อคดีฆาตกรรมนั้นเป็นสิ่งที่พบโดยทั่วไป โดยอาวุธที่ใช้จะมีทั้งสิ่งที่สามารถใช้เป็นอาวุธได้เช่น ปืน มีด ซะแลง และสิ่งที่ไม่น่าเป็นอาวุธเช่น นาฬิกา แต่สามารถใช้ไปตีผู้อื่นได้ การใช้อาวุธในการก่อคดีนั้นเป็นเครื่องมือสำคัญที่พบในอาชญากรรมมากที่สุด

1.2.2 การวางยาพิษ เป็นวิธีการที่ฆาตกรใช้ในการสังหารเหยื่อด้วยยาพิษหรือสารพิษที่ทำให้เหยื่อเสียชีวิตโดยไม่คาดคิด ซึ่งอาจเป็นพิษที่ได้จากพืชหรือสารบางชนิดที่มีผลต่อการทำงานของระบบต่างๆ ในร่างกาย การวางยาพิษปรากฏในอาชญากรรมทั้งสิ้น 8 เรื่อง ได้แก่ เรื่อง **จำเพยดอกสุดท้าย ตีตราค่าหัวใจ ทวารบถ มาลีสีเลือด เคหาสน์เชือดใจ พลอยพันแสง สิบลัทธิรัก เกทมิฬ** ผู้วิจัยจะขอยกเรื่อง **มาลีสีเลือด ตีตราค่าหัวใจ ทวารบถ** มาเป็นตัวอย่างดังนี้

เรื่อง **มาลีสีเลือด** คุณพักตร์วางยาพิษArsenicในนมที่นำไปเยี่ยมหมอดูรงค์แต่ได้รับการตรวจพบเสียก่อนหมอดูรงค์จึงได้รับการรักษาได้ทันเวลา

...นั่นหมอดูหนึ่งในงานลิปสองขวดที่เก็บเอาไปตรวจสอบนั้น มีสาร Arsenic เจือปนอยู่ด้วยในปริมาณที่สูงมากขนาดที่จะทำให้ผู้ที่ดื่มเข้าไป เสียชีวิตได้ภายในเวลาไม่กี่ชั่วโมง...

ยาพิษ....

นายของผมถูกใครบางคนวางยาพิษหรือ....

(มาลีสีเลือด. 2547: 142-143)

จากตัวอย่างเป็นการแสดงให้เห็นถึงการวางยาพิษโดยใส่ลงในนมให้เหยื่อดื่ม และทราบความจริงเมื่อนำอาหารต้องสงสัยไปตรวจสอบ

เรื่อง **ตีตราค่าหัวใจ** มณฑลสาธิตภาพว่าวางยาฆ่าศราวิณ เพราะความเคียดแค้นซึ่งซึ่งตั้งข้อความที่ว่า

“ฉันรู้ว่าเธอวางยาคุณท่าน ใซ้มีัยยัมณ!”

“ถ้าใช่แล้วจะทำไ้ มันสมควรตายแล้วนี้ มันทำตัวว่ามันอยู่เหนือทุกสิ่ง ทั้งๆ ที่ฉันก็เรียกมันเห็ดทูน มันอย่างที่คุณบอกทุกอย่าง แต่มันกลับไม่เคยเห็นฉันเป็นลูกหรือหลานเลยแม้แต่อดีตใจเดียว!”

(ตีตราค่าหัวใจ. 2550: 163)

ตัวอย่างข้างต้นไม่ได้ระบุยาพิษที่ใช้ในการฆ่าอย่างชัดเจน เป็นเพียงการบอกถึงวิธีการและสาเหตุที่คนร้ายลงมือสังหารเหยื่อเพื่อเป็นการแก้แค้น

เรื่อง **ทวารบถ** สารวัตรภนาทและหมอมรณีย์มาสำรวจสถานที่เสียชีวิตของโสภา

“สภาพห้อง ไม่มีร่องรอยการต่อสู้เลยคะ ทุกอย่างจัดวางอย่างเป็นระเบียบ ไม่มีสิ่งใดเคลื่อนย้าย”

“ยกเว้น ถ้วยกาแฟ.....”

หล่อนั่งไปนิตหนึ่ง

“คะ เราตรวจครบกาแ่จากเศษไหมพรมถัก เพราะมันบังเอิญติดกับน้ำกาแฟถ้วยที่คุณโสภาค้มเป็นครั้งสุดท้าย ไปชะด้วยตัวทำละลายแล้วนำมาตรวจทางห้องแล็บ”

“ซึ่งสอดคล้องกับสภาพศพ”

“คะ เธอเสียชีวิตด้วยพิษของโปตัสเซียมไซยาไนด์”

(ทวารบถ. 2549: 41)

จากตัวอย่างเป็นการสนทนาของสารวัตรภนาทและหมอมรณีย์ถึงสาเหตุการเสียชีวิตของโสภาว่าเป็นการวางยาพิษโดยพิษที่ใช้คือโปตัสเซียมไซยาไนด์

การวางยาพิษนี้มักจะไม่ปรากฏอาการของการรับสารพิษอย่างชัดเจนจนกระทั่งเหยื่อเสียชีวิต แต่อย่างไรก็มีเบาะแสบางอย่างที่ชวนให้สงสัยว่าเหยื่อถูกวางยาพิษ จึงมีการตรวจสอบหลังจากนั้นจึงเป็นการสืบหาผู้ต้องสงสัยที่วางยาพิษต่อไป

1.2.3 การอำพรางว่าเป็นอุบัติเหตุ เป็นวิธีการที่ฆาตกรลงมือสังหารเหยื่อแล้วสร้างสถานการณ์ว่าเป็นอุบัติเหตุหรือเป็นการฆ่าตัวตายของเหยื่อเอง การอำพรางว่าเป็นอุบัติเหตุนี้ปรากฏในอาชญากรรมทั้งสิ้น

6 เรื่อง ได้แก่เรื่อง **ทรายกระซิบ ดั่งไฟได้นำ มาลีลีเลือด ทะเลสาบสีเลือด พุดสามสี แกะรอยรัก** จึงขอยกเรื่อง **ดั่งไฟได้นำ มาลีลีเลือด พุดสามสี** มาเป็นตัวอย่างดังนี้

เรื่อง **ดั่งไฟได้นำ** ตอนที่พลิศบอกกับยศวินว่าเขาสงสัยว่ามีผู้จงใจทำให้เขาขับรถตกเขาโดยทำให้เหมือนเป็นอุบัติเหตุตั้งข้อความที่ว่า

“พี่พลิศทำเอาไหนครับถึงได้เกิดอุบัติเหตุได้” เขามีท่าที่หงุดหงิดเล็กน้อย “เพื่อนะกังวลเสียจนต้องตามจิกผมกลับบ้านนัดเน็ดของผมทั้งหมด”

“พี่คงต้องขอโทษวินซีที่ทำให้วินซีทั้งหมด แต่ความจริงจะโทษพี่คนเดียวก็คงไม่ถูก เพราะอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นคนอื่นเขาสนใจให้เกิด ไม่ใช่พี่ทำมันขึ้นมา” พลิศตอบด้วยสุ่มเสียงที่มากกว่าอารมณ์หงุดหงิด

(ดั่งไฟได้นำ. 2541: 310)

ตัวอย่างเป็นตอนที่ยศวินถามพลิศถึงสาเหตุที่เกิดอุบัติเหตุ และพลิศได้ตอบคำถามโดยการแสดงความรู้สึกของตนเองต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่ามีผู้ต้องการให้เขาขับรถตกหน้าผา

เรื่อง **มาลีลีเลือด** ขณะที่หมอดูรงค์ซั้บรถกลับจากสิงห์บุรีและเกิดฝนตกหนักขึ้น

ผมแหงนหน้าขึ้นมองไปที่นายอย่างเห็นด้วย

ยังไม่ทันที่เสียงร้องเหมียวของผมจะเงียบลงนั่นเอง...ผมก็ต้องกรี๊ดร้องเสียงดังลั่นออกมาอีกครั้งด้วยความตกใจกลัวเป็นที่สุด เมื่อรถเต่าสีเหลืองแสนตาของเรา เลี้ยวเข้าโค้งที่หักตอกเบี่ยงหน้า แล้วหน้ารถส่ายไปมาบนถนนที่ลื่นด้วยสายฝน พร้อมกับสิ้นไหวอย่างรุนแรง ในขณะที่นายของผมตะโกนออกมาว่า

“เฮ้ย...รถเบรคไม่อยู่!”.....

(มาลีลีเลือด. 2547: 83)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่หมอดูรงค์ทราบว่ารถของตนเองเบรคไม่อยู่ขณะที่ซั้บกลับจากสิงห์บุรี เป็นเหตุให้ประสบอุบัติเหตุ ต่อมาภายหลังได้ทราบว่าเป็นการจงใจทำให้เกิดอุบัติเหตุเพราะสายเบรกรถของหมอดูรงค์มีร่องรอยถูกตัด

เรื่อง **พุดสามสี** ตอนที่สรวรยาประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์ขณะที่กำลังขับรถไปมหาวิทยาลัย

หญิงสาวยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกา...อีกเกือบชั่วโมงจึงจะถึงเวลานัด...น่าจะขับเลยไปด้อมมหาวิทยาลัยเจ็ดสี่วิล์ เป็นการเล่นรถเล่น...ใกล้เวลาแล้วค่อยซั้บกลับ

เหยียบเบรคเพื่อจะชะลอรถเลี้ยวเข้าถนนใหญ่อีกสาย บัดใจก็รู้สึกตระหนกจนเนื้อตัวเย็นเยียบ...เบรคไม่ทำงาน!

ดิ่งเบรคมือแต่ก็ไม่เป็นผล...ทั้งเบรคมือ เบรคเท้าอ่อนยวบประดุจทำด้วยฟองน้ำ...หลอนจึงต้องตัดสินใจ

ใจฉบับพลันนั้นจะไม่เลี้ยว...

เคราะห์ดียิ่งดีที่ทางด่วนมีสี่เลน และเจ้าฮอนด้าอยู่เลนขวาสุด...ชาวอเมริกันขับรถทางขวามือ จึงหมายความว่า รถของหล่อนอยู่ชิดกับขอบถนนด้านใน...

สวรรยาจึงตัดสินใจในพริบตาหนึ่ง หักพวงมาลัยไปทางขวาอย่างสุดแรงรถพุ่งเข้าขอบถนนอันเป็นสันซีเมนต์สูงชันจนส่วนหน้ายุบยวบ แล้วม้วนตัวกลิ้งอีกสองทอดไปนอนขวางอยู่ ณ ขอบถนนอีกด้าน

แวนหนึ่งก่อนที่สติสัมปชัญญะจะดับวูบ สวรรยานึกถึงดวงหน้าแย้มยิ้มของกาเบรียล...ผมทำด้วยความยินดี

(พุดสามสี. 2543: 300 - 301)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่สวรรยาประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์ โดยคนร้ายได้ตัดสายเบรกรถที่สวรรยาขับเพื่อหวังให้เธอประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตแต่ด้วยไหวพริบของเธอจึงทำให้เธอสามารถรอดมาได้แต่ก็ได้รับบาดเจ็บสาหัส

การสร้างสถานการณ์ว่าเป็นอุบัติเหตุนี้คือมาตรการที่แนบเนียนอย่างหนึ่ง ในกรณีนี้เหยื่อเสียชีวิตจะมีเงื่อนงำบางอย่างที่ทำให้ผู้สืบคดีสงสัยว่าจะไม่ใช่อุบัติเหตุจึงเกิดการสืบสาวหาความจริง แต่ในกรณีนี้เหยื่อรอดชีวิตเหยื่อมักรู้ดีว่าอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นถูกวางแผนไว้ล่วงหน้า

1.2.4 การถูกจับไปขัง มาตรการมีเจตนาที่จะจับเหยื่อไปเพื่อสังหารแต่ยังไม่สามารถลงมือกระทำได้ทันทีเนื่องจากเหตุผลอย่างใดอย่างหนึ่งจึงขังไว้ก่อนและจะสังหารในภายหลังหรือมีเจตนาตั้งใจจะขังเหยื่อจนเหยื่อตายไปเองปรากฏในอาชญากรรมทั้งสิ้น 7 เรื่อง ได้แก่เรื่อง **รำเพยดอกสุดท้าย ตีตราค่าหัวใจ ดั่งไฟได้นำ พุดสามสี ทวารบถ เกาหมิพี รหัสหัวใจ** ผู้วิจัยจึงขอยกเรื่อง **ตีตราค่าหัวใจ พุดสามสี** มาเป็นตัวอย่างดังนี้

เรื่อง **ตีตราค่าหัวใจ** ตอนที่ไอยรินทร์และรามิลถูกมณฑลลักเข้าในห้องลับขณะที่เกิดการต่อสู้กัน

หล่อนกับรามิลถูกผลักเข้าไปในห้อง และกว่าหล่อนจะยันตัวลุกขึ้นมาได้ มณฑลก็ปิดประตูกลนั้นกลับเข้าที่ ชังหล่อนกับรามิลไว้ภายในห้องที่แสนมืดมิดแห่งนี้

ไอยรินทร์ลุกขึ้นได้ก็ถลาตรงไปยังที่อยู่ของประตูกล หล่อนทั้งหุบทั้งตึงจนเจ็บมือแต่ก็ไม่ได้ผล มันไม่สามารถเปิดออกได้เลย สักพักหล่อนก็ได้ยินเสียงลากของหนักๆ ดังมาจากอีกฟากฝั่งของประตู

เป็นไปไม่ได้ คุณมณฑลาคิดขังหล่อนกับรามิลไว้ในนี้

(ตีตราค่าหัวใจ. 2550: 319)

มณฑลตั้งใจจะขังไอยรินทร์และรามิลเพื่อไม่ให้ทั้งสองคนได้นำความลับที่ตนเองเป็นมาตรการไปบอกกับตำรวจ เมื่อมีผู้มาสอบถามเธอได้บอกกลับว่าทั้งคู่หนีตามกันไปแต่หมวัดณ์ไม่เชื่อและสามารถหาห้องลับนั้นได้สำเร็จ

เรื่อง พุดสามสี สวรรยาถูกคนร้ายจับตัวมาขังไว้ในบ้านร้างหลังหนึ่ง

บุรุษสองคนที่เข้ามาเหลียวไปมองที่หน้าต่างตามสายตาหล่อนที่เพิ่งจะมา....

“มองดูหน้าต่างเธอ...คิดว่าจะเป็นออกไปทางนั้นได้ละสิ...เจสสิกา...เธอคิดว่าฉันจะเฝ้าอย่างนั้นเชียว เธอ...ไม่มีวันเสียละ...ฉันสั่งเขาตอกตรึงหน้าต่างทุกบานจากภายนอก...ไม่มีวันที่เธอจะเปิดออกไปได้”....

“คุณหรือที่จ้างคนไปเจาะเบรกรถฉัน” หล่อนถามพลางจ้องหน้านายฝรั่งผู้พี่ “แล้วพอรู้ว่าฉันไม่ตาย คุณถึงให้เจ้ามิเกลมาจะฉีดยาฆ่าฉัน”....

“สำหรับทายาทนางจิล มอร์ริส ซึ่งจะมาแบ่งมรดกเกือบครึ่ง...ทั้งๆ ที่ไม่มีสิทธิ์อะไรจนคิด...สายเลือด มอร์ริสแต่สักหยดก็ไม่มี...ความตายเป็นความภรรณาที่สุดแล้ว”....

“แต่เธอดูจะเป็นคนตายยาก...ฆ่าเท่าไรก็ไม่ตาย คราวนี้นักก็เลยจะทำตามคำขอของแดรีน...จะขังเธอ ไว้ในตึกนี้จนตลอดชีวิต...เธอจะได้ลิ้มรสอย่างเดียวกับที่พวกเราเคยลิ้มรส...อย่างที่พวกเราเคยถูกพ่อทำโทษ...ขังไว้ใน ห้องนี้เป็นอาทิตย์ๆ ตอนซัมเมอร์ เพราะพวกเราไม่ต้องไปโรงเรียน...พ่อว่าเป็นการฝึกความอดทน...”

(พุดสามสี. 2543: 498 -499)

จากตัวอย่างบุรุษสองคนคือ วิลเลียม มอร์ริสและน้องชายตั้งใจจะขังสวรรยาในบ้านร้างแห่งหนึ่งเพื่อให้เธอ ทายสาบสูญไปโดยไม่ต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกเขาอีก และยังเป็นการเปิดเผยให้ทราบถึงสาเหตุที่ก่อคดี

การจับตัวไปขังนั้นเป็นวิธีที่คนร้ายใช้เพื่อต้องการทำให้เหยื่อของตนหายสาบสูญไปอย่างไร้ร่องรอย หรือ เพื่อลงมือสังหารในภายหลังถือว่าเป็นการอำพรางคดีอย่างหนึ่งของคนร้ายในอาชญากรรม

1.3. การสืบสวน การสืบสวนในอาชญากรรมนั้นเป็นวิธีการหาข้อมูลและรวบรวมหลักฐานทั้งจากศพ อาวุธหรือสิ่งของต้องสงสัยต่างๆ ที่อยู่ในสถานที่เกิดเหตุ รวมถึงการตั้งข้อสงสัยแก่บุคคลที่เกี่ยวข้องกับเหยื่อว่ามี พฤติกรรมน่าสงสัย การสอบถามจากผู้เกี่ยวข้องซึ่งเป็นพยานในเหตุการณ์นั้นๆ

1.3.1 การสืบหาข้อมูลจากหลักฐาน เป็นการหาข้อมูลจากหลักฐานที่ปรากฏในที่เกิดเหตุ หรือพบ ภายหลังโดยมีการสันนิษฐานว่าอาจจะเป็นอาวุธที่ทำร้ายเหยื่อได้เนื่องจากมีลักษณะใกล้เคียงกับร่องรอยการ เสียชีวิตของเหยื่อ

1) หลักฐานจากศพ คือ สภาพศพที่ถูกพบและบาดแผลต่างๆ ที่ปรากฏบนตัวศพซึ่ง สามารถสังเกตเห็นได้อย่างชัดเจน ปรากฏทั้งสิ้น 11 เรื่อง ได้แก่เรื่อง **ทรายกระชิบ พลอยพันแสง รอยรักเรไร เคาสร์นเชือดใจ ทะเลสาบสีเลือด ทวารบถ เกาหิมพ์ หน้าต่างในเงาเมฆ หนีเลือด ทะเลราตรี ฆาตกรรมจักรราศี ขบวนการกึ่งกองแก้ว** จึงขอยกเรื่อง **ทวารบถ ทรายกระชิบ ทะเลราตรี เกาหิมพ์** มาเป็นตัวอย่างดังนี้

เรื่อง **ทวารบถ** ตอนที่นายแพทย์ชันสูตรศพของอำนาจพยานที่เห็นเหตุการณ์ตอนที่โสภณถูกฆาตกรรม

ศพเด็กหนุ่มในสภาพเปลือยกายนอนเสียชีวิตอยู่บนแคร่ไม้ในกระท่อม ลำคอเป็นแผลหวนหวนจากรอยกรีดตัดเส้นเลือดใหญ่ที่ลำคอจนขาด ข้างๆ มีมีดคัตเตอร์ปลอกสีชมพูวางเอาไว้

“ผมคิดว่า ฆาตกรน่าจะเป็นผู้ชายด้วยกัน มันอ้อมมาทางข้างหลังศพแล้วลือคอคอ ก่อนจะปาดหลอดลมด้วยคัตเตอร์”

นายแพทย์หนุ่มออกความเห็น ขณะที่ตำรวจจากกองพิสูจน์หลักฐานเพิ่งจะมาถึง

“รอยปาดที่เป็นลักษณะเฉียงแสดงถึงการฆาตกรรม เพราะถ้าเป็นการฆ่าตัวตาย ผู้ตายจะไม่มีทางปาดในลักษณะนี้ และการปาดแบบนี้แสดงว่าฆาตกรจะต้องเป็นผู้ที่ถนัดด้านซ้าย...”

(ทวารบถ. 2549: 102)

หลักฐานจากศพที่ปรากฏคือแผลที่ลำคอบ่งบอกถึงการถูกฆ่า นอกจากนั้นลักษณะของรอยกรีดตัดเส้นเลือดใหญ่ที่ลำคอจะเป็นข้อมูลเพิ่มเติมว่าคนร้ายเป็นคนถนัดซ้าย นับได้ว่าแพทย์ชันสูตรสามารถใช้ความรู้ทางการแพทย์เป็นข้อมูลในการบ่งชี้ว่าเป็นการฆาตกรรมและยังเป็นข้อมูลช่วยสืบหาตัวคนร้ายได้ด้วย

เรื่อง **ทรายกระชิบ** ตอนที่ทอมัส วินสตันหัวหน้ากองนิติเวชสนทนากับสารวัตรเจมส์ ถึงสภาพศพของมณิกาที่พบและข้อสันนิษฐานดังต่อไปนี้

“ศพรายนี้ชันสูตรได้ง่ายมาก” หัวหน้ากองนิติเวชแห่งกรุงเทพมหานครกับสารวัตรเจมส์

“ที่ชันสูตรได้ง่ายมากก็เพราะ...หนึ่ง...เรารู้เวลคร่าวๆ ของฆาตกรรม คือเรารู้ว่าฆาตกรรมจะต้องเกิดระหว่างบ่ายสองหรือบ่ายสี่...และสอง...ศพยังไม่เน่า

“ผมมองดูศพอย่างคร่าวๆ เมื่อวานนี้ก็รู้ว่า มณิกาถูกรัดคอตาย...จริงไหมท่านซีฟ” นายตำรวจกล่าวด้วยสำเนียงมั่นใจ

“ข้อนั้นไม่ต้องสงสัยเลย” นายทอมัส วินสตัน ตอบ “และคุณก็รู้ว่า อะไรเป็นอาวุธที่เจ้าฆาตกรรมมันใช้รัดคอ...คุณรู้ใช่ไหม”

“สร้อยคอลูกบิดสีชมพูที่คนตายสวมคอยู่นั่นเอง...โซ่ร้ายที่เชือกที่ใช้ร้อยสร้อยนั้นเหนียวมากเจ้าคนร้ายมันกระตุกสร้อยรัดคอจากเบื้องหลัง...รัดแน่นจนกระตุกโคนลิ้นหัก..รอยลูกบิดเห็นได้อย่างชัดเจนเป็นจ้ำสีเขียวๆ แดงๆ รอบลำคอด้านหน้าเป็นแนวใต้คางแสดงว่ามันยื่นอยู่ข้างหลังคนตายตอนที่มันกระตุกสร้อยรัดคอ...เป็นการตายอย่างที่ภาษาแพทย์เรียกว่า ‘death by asphyxiation’ ตายเพราะไม่มีอากาศหายใจ...โลหิตขาดออกซิเจนไปหล่อเลี้ยง...จะเห็นมีเลือดไปคั่งที่ขอบตา...และมีจ้ำสีเขียวแดงตามตัว”

(ทรายกระชิบ. 2541: 193 -194)

จากตัวอย่างแสดงให้เห็นผลจากการชันสูตรทั้งเรื่องเวลาที่มณิกาถูกฆาตกรรม อาวุธที่ใช้ฆาตกรรมและวิธีการฆาตกรรม

เรื่อง **ทะเลราตรี** ตอนที่หมอตรวจตั้งข้อสังเกตศพของพิทักษ์ให้ตำรวจได้รับทราบ

“บาดแผลทางเข้าและออกของลูกปืนก็ดูเหมือนกับว่าถูกยิงมาจากระยะไกล เขม่าดินปืนที่มือของศพก็ไม่มี...”
 “คุณหมอมหมายความว่า...” ร้อยตำรวจเอกเอกภาพจ้องมองหน้านาย
 “คุณพิทักษ์ถูกฆ่าตาย ไม่ใช่ฆ่าตัวตายอย่างที่เราเห็น...”
 นายพยักหน้ารับ
 “ฆาตกรต้องการจัดฉากให้เราคิดว่า คุณลุงฆ่าตัวตาย...”

(ทะเลราตรี. 2545: 143)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่หมอตรวจตั้งข้อสังเกตว่าการเสียชีวิตของพิทักษ์หรือลูกใหญ่เป็นการฆาตกรรม ซึ่งเป็นการทวีปมปัญหาที่เกิดขึ้นให้กลายเป็นคดีฆาตกรรมที่สมบูรณ์

เรื่อง **เงาหมิพี** ตอนที่แพทย์ชันสูตรศพของเฮาเวิร์ด คิง แจ้งผลการชันสูตรให้กับตำรวจเจ้าของคดีทราบ

“เห็นที่รอบคอศพใหม่ มีรอยห่อเลือดกว้างตั้ง 4 นิ้ว” การ์ดเนอร์ตั้งก้านโคมไฟมาตรงตำแหน่งที่ต้องการ...
 “มันรัดคอเขาเหรอ ด้วยอะไร” คูเปอร์สงสัย
 “ไม่ใช่รัดมันล้าม ดูนี่สิ” สปีดชี้ตรงท้ายทอย รอยช้ำรอบคอมาจากกันตรงนั้น รอยจ้ำลายบานพับประตู เหมือนเป็นช่วงข้อต่อของปลอกคอพอดี...
 “แล้วรอยช้ำรอบคอกี่เป็นสาเหตุการตายหรือเปล่า” คูเปอร์ถามบ้าง
 “ตอนนี้ยังไม่สามารถสรุปแน่ชัด สมองไม่ได้รับการกระทบกระเทือน กล้ามเนื้อกะบังลมก็ไม่ได้หดผิดปกติหรือกล้ามเนื้อตาย ส่วนระบบทางเดินหายใจ จมูก ปาก กล้องเสียง หลอดลมก็โล่งตลอด เลือดก็ไม่มีปัญหา ไม่ใช่การถูกรัดคอด้วย... ผมตัดเอาชิ้นเนื้อสมองกับหัวใจส่งให้พวกพยาธิกายวิภาคตรวจอยู่ ดูว่าจะได้ผลอย่างไร ผมคิดไว้มัย เราจะรู้ว่าอะไรคือสาเหตุการตายของเขา...”

(เงาหมิพี. 2550: 40-41)

จากตัวอย่างเป็นการสืบหาความจริงที่อาศัยหลักฐานทางการแพทย์เข้ามามีส่วนร่วมช่วยในการยืนยันถึงสาเหตุการตายที่แท้จริง ด้วยการตรวจสอบอย่างละเอียด

การสืบหาหลักฐานจากศพนั้นเป็นวิธีการทางนิติเวชที่ต้องอาศัยความรู้ทางการแพทย์ประกอบการสังเกตอย่างละเอียดถี่ถ้วนและข้อมูลที่เกิดขึ้นเป็นข้อมูลที่เชื่อถือได้มากที่สุดเพราะมีเหตุผลทางวิทยาศาสตร์รองรับ

2) หลักฐานในที่เกิดเหตุ คือ อาวุธ สิ่งที่ต้องสงสัยว่าจะใช้เป็นอาวุธในการฆาตกรรม มักจะถูกทิ้งไว้ใกล้ๆ กับศพที่ถูกพบ ปรากฏทั้งสิ้น 10 เรื่อง ได้แก่เรื่อง **ทรายกระชิบ รอยพรหม ทะเลราตรี**

พรายปรารถนา ทะเลสาปสีเลือด ทวารบถ เกาหมิพี กาลมรณะ หนีเลือด ฆาตกรรมจักรราศี จึงขอยกเรื่อง ทะเลราตรี ฆาตกรรมจักรราศี กาลมรณะ มาเป็นตัวอย่างดังนี้

เรื่อง **ทะเลราตรี** ตอนที่พบศพของพิทักษ์ (ลุงใหญ่) ที่หายสาบสูญไปกว่ายี่สิบปีที่ชายหาด

“คุณลุงใหญ่ถูกฆ่า” นายพูดเรียบๆ หากคำพูดนั้นส่งผลให้ทั้งคุณบัวและตำรวจหนุ่มคนนั้นเบิกตากว้างด้วยความตื่นตะลึง

“คุณนี่สิครับ” นายคุกเข่าลง ใช้มือข้างหนึ่งจับมือของศพขึ้น พลังใช้ผ้าในมือเช็ดที่ปลายกระบอกปืน แม้แสงแดดจะอ่อนลงจนมองเกือบไม่เห็นอะไรแล้ว หากผ้าเช็ดหน้าที่นายยื่นให้นายตำรวจนั้นดู กลับขาวสะอาด ปราศจากเขม่าดินปืนอย่างที่ควรจะเป็น

“ปืนกระบอกนี้ไม่ได้ถูกยิงออกมา...”

(ทะเลราตรี. 2545: 142)

จากตัวอย่างที่ยกมานี้เป็นการแสดงให้เห็นว่าปืนที่พบในที่เกิดเหตุอาจถูกอำพรางว่าเป็นอาวุธที่ผู้ตายใช้ฆ่าตัวตายเอง แต่เมื่อตรวจสอบกับปืนจากศพจึงรู้ว่าผู้ตายไม่ได้เป็นผู้ลั่นไก

เรื่อง **ฆาตกรรมจักรราศี** ตอนที่พุ่มรักมาดูสถานที่เกิดเหตุการณัฆาตกรรมศรไพร ไกรสรณ์ พบปลอกกระสุนตกอยู่ในที่เกิดเหตุ

พุ่มรัก พานสิงห์ เดินไปหยุดที่ยานพาหนะแห่งความตาย ศรไพร ไกรสรณ์ ตายคาที่นั่งคนขับ
สายตาของนักสืบจับที่ดอกไม้ช่อหนึ่งห้อยด้วยผ้าดำบนร่างของศรไพร

“นั่นดอกอะไร? กลิ่นหอมดี”

ร.ต.ต. สมศักดิ์ว่า “ดอกกระเจ็ดครับ แต่ทำไมดอกไม้อยู่บนศพก็ไม่ทราบ”...

บนพื้นมีปลอกกระสุนสองปลอก สามิต 14 หยิบมันขึ้นมาดู พึมพำว่า

“เกลเซอร์ เซฟตี้ สลั๊ก”...

“นี่เป็นกระสุนหัวเปราะ รุ่น Glaser Safety Slug”

“ฆาตกรจ้องยิงศรไพร กะให้กระสุนแตกในร่างของเขา เพื่อรับประกันว่าตายแน่นอน และต้องรอให้ศรไพรไขกระดูกลงมาก่อนด้วย”

“กูไม่เข้าใจ”

“เกลเซอร์ เซฟตี้ สลั๊ก นี่เป็นกระสุนหัวเปราะ...”

“เดี๋ยวก่อน อะไรคือกระสุนหัวเปราะ?”

“เป็นกระสุนที่เมื่อกระทบเป้า จะแตกกระจายตามรอยที่สร้างมาในลูกปืนทำให้ไม่ทะลุเป้าไปทำอันตรายต่อคนอื่นที่อยู่ใกล้ๆ สมศักดิ์ กระสุนแบบนี้ภาษาอังกฤษเรียกว่าอะไรนะ?”

ร.ต.ต. สมศักดิ์ว่า “frangible bullet ครับ”

(ฆาตกรรมจักรราศี. 2550: 16 - 17)

จากตัวอย่างอธิบายว่าปลอกกระสุนที่พบในที่เกิดเหตุเป็นกระสุนหัวเปราะรุ่นเกลเซอร์ เซฟตี้ สลัก ซึ่งเป็นกระสุนที่จะแตกตัวเมื่อถูกเป้าหมายแสดงให้เห็นว่าศรไพรถูกยิงด้วยปืนที่ใช้กระสุนชนิดนี้อย่างแน่นอน

เรื่อง **กาลมรณะ** ตอนที่สมัยและลออได้ไปสำรวจร้านตัดผมสถานที่เกิดเหตุครั้งนี้

“แหกหายไปนานจริงๆ” ข้าพเจ้ารับคำ

“แล้วฉันก็พบสิ่งนี้”

ลออพูดพร้อมกับหยิบวัตถุสิ่งหนึ่งขึ้นมาจากกระเป๋าเสื้ออีก ข้าพเจ้ายืนมือออกไปรับมาพิจารณาดู และเห็นเป็นเศษของวัตถุบางอย่างที่มีรอยเผาไหม้ไฟจนเกือบหมด แต่พออนุมานรูปพรรณสัณฐานเดิมได้ว่าต้องเคยมีรูปร่างกลมยาวคล้ายกับมวนบุหรี่มาก่อน ข้าพเจ้ายกเศษวัตถุที่วางนั้นขึ้นมาจอตมใกล้ๆ ก็สัมผัสได้ถึงกลิ่นเหม็นฉุนที่พาลให้รู้สึกเวียนเสียเดี๋ยวนั้น

“นี่มัน...” ข้าพเจ้าพูดพลางหันไปจ้องใบหน้าของสหายรัก ฝ่าเท้าของเราทั้งสองต่างหยุดเดินลงโดยพร้อมๆ กัน

“แกกำลังคิดแบบเดียวกับฉัน” ลออเอ่ยขึ้นมาเบาๆ

“คงเป็นอย่างนั้น” ข้าพเจ้าพยักหน้า “วัตถุที่ถูกปั้นและห่อขึ้นมาจากใบพีซีให้มีรูปร่างกลมยาวเพื่อสะดวกแก่การพกพา เวลาจะใช้มันก็น่าจะมีขนาดแต่พอเหมาะแล้วจุดไฟขึ้น คิวมันจะไม่มากนัก แต่กลิ่นนั้นหากใครได้สูดดมเข้าไปก็จะมีอาการวิงเวียนศีรษะหรือหนักถึงสลบหมดสติ ขึ้นกับปริมาณและระยะเวลาที่ได้รับ โดยปกติมันจะเผาไหม้จนหมดเหลือเป็นขี้เถ้า แต่ในคราวนี้...”

“มันคงจะขึ้นด้วยสาเหตุใดสักอย่างหนึ่ง” ลออช่วยขยายความคิดต่อจากข้าพเจ้า “อาจจะเป็นผู้ที่ใช้นั้นคงจะกำมันเอาไว้ก่อนหน้านั้นจนกระทั่งมือทำให้มันขึ้น อาจจะเป็นที่จากตอนที่ถูกเคียนเอาไปใช้งานก่อนหน้านั้น เพราะมันเหลือขนาดค่อนข้างสั้น หรืออาจจะเป็นว่ามันถูกทำมาจากใบพีซีคุณภาพต่ำ แต่ไม่ว่าอย่างไรมันก็ถูกความชื้นก่อนหน้าที่จะถูกจุดไม่นาน จึงทำให้มันดับลงไปก่อนที่จะทำให้นายย่อยหมดสติ”

(กาลมรณะ. 2550: 86-87)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่ลอรอนำสิ่งที่พบมาให้สมัยดูพร้อมตั้งข้อสังเกตว่ามันอาจจะเป็นยาสลบที่คนร้ายใช้ผู้เขียนได้ให้ข้อมูลถึงสิ่งที่พบทั้งรูปร่างลักษณะและวิธีการใช้รวมถึงสาเหตุที่มันใช้ไม่ได้ผล เป็นการให้ข้อมูลแก่ผู้อ่านที่ทำให้ผู้อ่านมีส่วนร่วมในการสันนิษฐานถึงเหตุการณ์ที่แท้จริงของเรื่องที่เกิดขึ้น

เรื่อง **ทะเลราตรี** ตอนที่หมอตรวจกลับไปสำรวจเรือที่พบโครงกระดูกอีกครั้ง

นายเห็นเราสองตัวช่วยกันประสานเสียงถึงขนาดนั้นก็เลยเดินเข้ามาดูใกล้ๆ อีกครั้งหนึ่งแล้วก็ต้องเบิกตากว้างด้วยความประหลาดใจเมื่อเห็นเศษผ้าชิ้นนั้น

ผมไม่ลังเลเลยว่าทำไมเมื่อวานนี้พวกเราถึงไม่เห็นเศษผ้าชิ้นนี้ แม้ว่าตำแหน่งที่เศษผ้าชิ้นนี้ตกอยู่บนนั้นเป็นตำแหน่งเดียวกับที่โครงกระดูกนอนอยู่

ก็เพราะว่ามันเป็นเศษผ้าที่ขาดกระรุ่งกระริ่ง และถูกปกคลุมด้วยสาหร่ายทะเลสีเขียวเข้ม มองเผินๆ อาจ

ไม่รู้เสียด้วยซ้ำไปว่ามันเป็นเศษผ้า

(ทะเลาะตรี. 2545: 92-93)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่มาเลศแมวของหมอดูรงค์และเงินสุ้นของเอกอรพบสิ่งที่น่าสงสัยจึงส่งเสียงร้องเพื่อให้หมอดูรงค์ทราบถึงสิ่งที่ต้องการจะบอก นั่นก็คือเศษผ้าชิ้นหนึ่งที่ตกอยู่ใกล้กับโครงกระดูกนั่นเอง

การสืบหาข้อมูลจากหลักฐานในที่เกิดเหตุนั้นเป็นการรวบรวมข้อมูลเพื่อใช้เป็นหลักฐานยืนยันในการเสียชีวิตของศพว่าเสียชีวิตเพราะเหตุใดและอาวุธที่ใช้คืออะไร หลักฐานในที่เกิดเหตุจึงเป็นสิ่งสำคัญในการสืบหาความจริงต่อไปว่าใครคือฆาตกร

1.3.2 การสืบหาข้อมูลจากบุคคล เป็นการหาข้อมูลด้วยการสอบถามจากผู้ที่เกี่ยวข้อง ผู้ที่เห็นเหตุการณ์ ผู้ต้องสงสัย หรือเป็นเหยื่อที่สามารถรอดมาได้ ข้อมูลที่ได้จากบุคคลนี้อาจมีความคลุมเครือเพราะบุคคลที่ให้ข้อมูลอาจต้องการอำพรางความจริงด้วยเหตุผลบางอย่างหรืออาจมีอคติต่อเหยื่อจึงให้ข้อมูลที่แฝงด้วยอคติ มิใช่เป็นวิธีการที่จะบอกถึงตัวคนร้ายได้ แต่การสอบถามจากบุคคลนั้นก็มักเป็นวิธีที่ทำให้ได้รายละเอียดของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและเป็นวิธีการพื้นฐานในการสืบคดี

1) บุคคลที่เกี่ยวข้องกับผู้ตาย คือ ตัวละครที่สามารถให้ข้อมูลต่างๆ เกี่ยวกับเหยื่อได้โดยอาจเป็นญาติ เพื่อนสนิท คนรู้จัก หรือคนรักของเหยื่อ บุคคลที่เกี่ยวข้องกับผู้ตายถือได้ว่าเป็นผู้ที่มีความใกล้ชิดกับผู้ตายที่สุดจึงน่าจะเป็นผู้ที่สังเกตถึงความผิดปกติหรือสิ่งที่เป็นสาเหตุของการตายได้เป็นอย่างดี ปรากฏทั้งสิ้น 4 เรื่อง ได้แก่เรื่อง **หนี่เลือด ขบวนการกึ่งก่องแก้ว ลางลิขิต รอยรักเรไร** จึงขอยกตัวอย่างเรื่อง **หนี่เลือด ขบวนการกึ่งก่องแก้ว** ดังนี้

เรื่อง **หนี่เลือด** ตอนที่มฤตมิตตำรวจที่รับผิดชอบคดีการเสียชีวิตของรชนิรมย์หรืออ้อมที่จมน้ำตายในสระน้ำในบ้านของตนเอง มาสืบหาสาเหตุการเสียชีวิตของรชนิรมย์โดยสอบถามจากแม่บ้านซึ่งให้ข้อมูล

“แล้วคุณอ้อมช่วงนี้มีอะไรผิดปกติบ้างหรือเปล่า เท่าที่ป่าสังเกตเห็นนะ” มฤตมิตยื่นกอดอกฟังชอบ
อ่าลังจางด้วยท่าที่สบายๆ

แม่บ้านทำท่าคิดครู่หนึ่ง

“ก็มีนะคะ ฉันทว่าพักหลังๆ คุณอ้อมเธอดูเศร้าๆ ยังไงชอบกล แถมหมูนี่เธอก็ลดความอ้วนด้วย ข้าวเย็น
ไม่ยอมกินออกไป้วยน้ำทุกคำ จนผมจะแยแล้วก็ไม่ค่อยจะกินอะไรตอนเย็นก็เห็นกินแต่เบียร์ แต่ไม่ยกมานะคะ
ไม่รู้ว่าเป็นเพราะหิวข้าว เลยหน้ามืดตกน้ำหรือเปล่าก็ไม่รู้”

(หนี่เลือด. 2550: 57-58)

ต่อมาเมื่อรุจิระเสียชีวิตเพราะผูกคอตาย มธุมิศมาตรวจพิสูจน์ศพของรุจิระ โดยสอบถามจากข้อมูลพ่อ
แม่ของผู้ตาย

“แล้วเมื่อคืนพวกคุณทำอะไรบ้างคะ ตอนหลังสามทุ่มไปแล้ว” เธอหันไปมองเสื้อคลุมก่อน
“เมื่อคืนผมไม่อยู่บ้าน แค่แวะมาเปลี่ยนเสื้อผ้าตอนเลิกงานแล้วก็ออกไปกับเพื่อน เพิ่งจะกลับมาเมื่อ
ตอนที่ทำนี่เองนอนได้แบบเดียว แม่แหวนก็มาเรียกว่าอย่านอนไม่ยอมออกมาจากห้อง ก็ลุกไปดูกัน”
“แล้วคุณวรรณี่ล่ะคะ” มธุมิศถาม
“ฉันก็ไปข้างนอก ออกไปตั้งแต่เช้า กลับมาตอนเกือบสองยามแล้ว กลับมาก็อาบน้ำเข้านอนเลยเหมือน
ทุกที”

(หนังสือด. 2550: 84)

ต่อเมื่อวรรณีนินยาฆ่าตัวตาย มธุมิศมาสอบถามจากรชนิกรลูกสาว

“เรื่องมันเป็นยังไง ไหนลองเล่าให้ฉันฟังหน่อย...มา...นั่งลงก่อน”
เด็กสาวปาดน้ำตา พยายามกลั้นสะอื้นแล้วเริ่มเล่า
“ตอนที่เกิดเรื่องอัมหลับไปแล้วละ ไม่รู้ว่าตอนนั้นก็ไม่ได้ยินเสียงป้าโวยวายเลยลุกออกมาดู เห็น
ป้าอ้อมผ้าออกมาจากห้อง น้ำลายฟูมปากเลยคะ แล้วก็ไม่รู้ลืกตัว ตอนได้ยินป้าบอกว่าฆ่ากินยาตาย อัมใจหาย เดิน
แทบไม่ไหวแต่ก็พยายามวิ่งตามป้าขึ้นรถมา”

(หนังสือด. 2550: 133)

จากตัวอย่างเป็นการแสดงให้เห็นถึงการสอบถามข้อมูลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเสียชีวิตของเหยื่อ จากผู้ที่
เกี่ยวข้องและมีความรู้เกี่ยวกับเหยื่อเป็นอย่างดี

เรื่อง **ขบวนการกึ่งก่องแก้ว** ตอนที่ลูกแก้วสุนัขของอนิศวร์บอกเล่าถึงสิ่งที่ได้รับทราบมาจากการตาม
เจ้านายของตนไปพบกับวินต์ตาให้ใจอึ้งและลูกเล่นสุนัขอีกสองตัวในบ้านฟัง

“คุณวินต์ตาอย่าเล่าด้วยว่าพี่อ้วนเป็นคนหงุดหงิดซื่อร้อนสมธาธิไม่ค่อยดีเลยต้องรับงานตอนกลางคืน เพราะ
เป็นช่วงเวลาที่เจียบสังัด พี่อ้วนจะมีสมธาธิมากกว่าตอนกลางวัน”
“มิน่าล่ะ” ลูกเล่นว่า “พี่อ้วนเลยออกไปทำงานทุกคืน กว่าจะกลับมาก็เช้าแล้ว”
“เสียงดังโครมครามก็น่าจะมาจากเสียงยกก้อนหิน ก้อนน้ำตก ย้ายเครื่องเรือนต่างๆ ภายในบ้านของตัว
เอง” ผมสันนิษฐาน “แล้วคุณเทวีศักดิ์ล่ะ เป็นใคร เข้าไปในบ้านของพี่อ้วนวันนี้ เธอเจอผู้ชายคนนั้นด้วยหรือเปล่า”
ผมถามถึงผู้ชายร่างผอมสูงอีกคนที่ชอบมาบ้านของพี่อ้วนบ่อยๆ
“แหงล่ะ” ลูกแก้วกระดิกหาง “คุณเทวีศักดิ์เป็นผู้ช่วยของพี่อ้วนเวลาพี่อ้วนไปดูฮวงจุ้ยให้ใคร ต้อง
หนีบเอาตัวคุณเทวีศักดิ์ไปด้วยเสมอ เพราะต้องอาศัยให้ช่วยยกข้าวของให้ ส่วนพี่อ้วนก็คอยชี้แนะบอก พอได้เงิน
ค่าดูฮวงจุ้ยมา ก็เอามาแบ่งกัน”

“ท่าทางจะรวนระเนี่ย” ลูกเล่นพื้มพำ ทำตาลอยผืนหวาน

“ก็ลุ่มๆ ดอนๆ” ลูกแก้วเลียนแบบคำพูดของผู้ใหญ่ที่เธอได้ยินมา “รายได้ช่วงหลังไม่ค่อยดีเท่าไร เพราะเศรษฐกิจบ้านเมืองไม่ดี คนเลยไม่นิยมเรียกใช้บริการของพี่เขา พี่อ้วนกับเพื่อนยังเคยทะเลาะกันเรื่องส่วนแบ่งไม่ลงตัวเลยนะ เสียงโครมครามที่พวกเราเคยได้ยิน นอกจากเป็นเสียงเคลื่อนย้ายเฟอร์นิเจอร์แล้ว ฉันว่ายังเป็นเสียงที่สองคนนั้นทะเลาะกันด้วยละ”

(ขบวนการกึ่งก้องแก้ว. 2550: 88 - 89)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่ลูกแก้วเล่าถึงข้อมูลที่ได้รับจากจินตนาการของภูติผี ซึ่งข้อมูลที่ได้เป็นการบอกถึงว่าผู้ตายมีศัตรูหลายคนเพราะนิสัยหงุดหงิดและสมาธิไม่ค่อยดี

การสืบหาข้อมูลจากบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผู้ตายนั้นเป็นการเชื่อมโยงถึงพฤติกรรมและนิสัยของผู้ตายอันเป็นการยืนยันถึงการตายนั้นเป็นการฆ่าตัวตายหรือมีมูลเหตุอันเชื่อได้ว่าน่าจะเป็นการทะเลาะ การให้ข้อมูลของผู้ที่เกี่ยวข้องกับผู้ตายนั้นเป็นการช่วยให้นักสืบเชื่อมโยงแรงจูงใจอันเป็นที่มาของการฆาตกรรม แต่อาจทำให้นักสืบเข้าใจไขว้เขวอันทำให้เกิดความผิดพลาดในการสืบหาตัวผู้ร้าย และเป็นกลวิธีอย่างหนึ่งที่ผู้เขียนใช้ลวงผู้อื่นให้เกิดความคาดเดาผิดๆ นำไปสู่การหักมุมพลิกผันตอนท้ายเรื่อง

2) บุคคลที่เห็นเหตุการณ์ คือ ตัวละครที่เห็นเหตุการณ์ที่ต้องสงสัยว่าเป็นการฆาตกรรม รวมถึงตัวละครที่พบเห็นศพเป็นคนแรก ปรากฏทั้งสิ้น 9 เรื่องได้แก่ **ทรายกระซิบ ตั้งไฟได้น้ำ หน้าต่างในเงาเหมจ๋า เพียดอกสุดท้าย เคหาสน์เชือดใจ ฆาตกรรมจักราศี ทะเลสาบสีเลือด ทวารบถ ขบวนการกึ่งก้องแก้ว** จึงขอยกเรื่อง **ทรายกระซิบ รำเพียดอกสุดท้าย ตั้งไฟได้น้ำ** มาเป็นตัวอย่างดังนี้

เรื่อง **ทรายกระซิบ** พยานที่เห็นเหตุการณ์ตอนที่ทรายถูกผลักตกจากสะพานใต้ให้การกับตำรวจ

“...เขาว่าเขายากขอสัมภาษณ์เด็ก เพราะได้เรื่องจากคนที่กระโจนลงไปช่วยผมแก้มันมาจากน้ำว่า ตอนที่เขาเห็นร่างเด็กร่วงลงมาจากสะพานนั้น เขาเห็นหน้าคนอีกคนหนึ่งผลุบหายเข้าไปจากราวสะพาน กับได้ยินเสียงเหมือนรถวิ่งบรีดออกจากที่ตรงนั้น แต่เนื่องจากสะพานสูงมาก และถึงแม้ตำแหน่งที่เขาจะเยื้องไปจากใต้สะพานเพียงนิดเดียว เขาก็ไม่แน่ใจว่าภาพที่เขาเห็นจะไม่ใช่ว่าอะไรรอบแวมที่ลวงตา และเสียงที่เขาคิดว่าเป็นเสียงรถที่วิ่งออกไปจากที่ตรงนั้นก็เช่นกัน...อาจเป็นเสียงยวดยานที่แล่นผ่านไปตามปกติ...แต่เขารู้แน่ๆ ร่างที่ตกลงมาเป็นร่างคน ถึงได้ตัดสินใจกระโจนลงไปใต้น้ำ...”

(ทรายกระซิบ. 2541: 23)

จากตัวอย่างเป็นการกล่าวถึงข้อมูลที่ได้จากผู้เห็นเหตุการณ์แต่มีใช้การพูดจากปากของพยานโดยตรง เป็นเพียงการบอกเล่าของตำรวจเจ้าของคดีว่าพยานให้การอย่างไรจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

เรื่อง **รำเพยดอกสุดท้าย** ตอนที่เฟิร์นสอบถามข้อมูลจากแม่บ้านในร้านอาหารผู้ที่เห็นเหตุการณ์

“อิฉันเห็นรถเข้าไปไว้ในห้องน้ำผู้ชายแล้วตอนนั้น ตั้งใจจะทำความสะอาดแต่ลืมป้ายห้ามคนเข้าไว้ที่ห้องทางโน้น ก็เลยกลับไปเอาป้าย” คุณป้าแกเริ่มเล่า “ตอนอิฉันเดินกลับ มองมาแต่ไกล เห็นคนใส่เสื้อผ้ามืดคลุมหัวเดินเลี้ยวเข้าไปทางห้องน้ำ ที่สะดุดตา ก็เพราะเค้าเข้าโรงแรมมาถึงห้องน้ำนี้แล้วก็ยังไม่ถอดเสื้อ...กางเกงสีดำ เสื้อผมนก็ดำ ถึอ้อมดำคั่นยาวชะอีกด้วย ดูดำไปทั้งตัว...ดูจากไกลๆ เหมือนในหนังสือที่ลูกอิฉันซื้อมาให้ดู...”

“คนนั้นผู้หญิงหรือผู้ชายจ๊ะ”

“ดูไม่ออกหรอกค่ะ...เสื้อที่คลุมหัวใหญ่โตล้าออกมาบังหน้าบังตาไว้หมด” คุณป้าลากเสียง...ดูแกเล่าอย่างออกรส...ปากแกสไปจับมา...จากคอร์สสังคมวิทยาที่ฉันเรียน...

“พออิฉันเดินมาได้ครึ่งทาง ก็เห็นคุณผู้ชายเดินมา แล้วเลี้ยวเข้าไปตรงทางเข้าห้องน้ำเหมือนกัน ที่อิฉันสังเกตเห็นเพราะมองดูป้ายก็รู้ว่าแกต้องเป็นคนไทย”

“แกคงเข้าไปห้องน้ำเร็วมาก...เพราะพออิฉันเดินมาตรงหัวมุมโน้น” คุณป้าบ่นไปไปที่ปากทาง “กำลังจะเลี้ยวเข้ามา ก็เห็นคนที่ใส่เสื้อผมน้ำตาลยืนขวางหน้าแกอยู่...เสื้อเค้าก็ยิ่งคลุมหัวเหมือนเก่า แถมถึอ้อมแบบข่มขู่งงพิกล...อิฉันก็เลยชะงักเท้า ไม่เดินเข้าไป ไม่อยากผ่านเข้าไปเวลาเค้าทะเลาะกัน”

(รำเพยดอกสุดท้าย. 2546: 23)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่เฟิร์นสอบถามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับนายพนัสก่อนที่เขาจะเสียชีวิตจากแม่บ้านที่เห็นเหตุการณ์ขณะที่นายพนัสเดินไปเข้าห้องน้ำและสนทนาอยู่กับใครบางคน

เรื่อง **ตั้งไฟได้น้ำ** ตอนที่พลิศได้พบกับธนาชอุขณะที่กำลังออกมาหาตัวรุจรวีและธนาชอุที่ได้ให้ข้อมูลในสิ่งที่พบ

“อะไรกันครับ คุณรวีเป็นอะไรไป...อย่าบอกนะครับว่าเธอหนีออกจากบ้านอีกแล้ว?” สุ่มเสียงของเขาเหมือนกล่าวหาคนทั้งสองเต็มที่

“ไม่ได้หนี แต่พี่วินต่างหากลักพาตัวคุณรวีไป”

“คุณยศวินนะหรือครับลักพาตัวคุณรวี ยศวินญาติคุณนะนะ?” เขาย้อนถาม ดูเหมือนจะยังจับต้นชนปลายไม่ถูก

“คุณวิน...เป็นไปได้อย่างไรกันครับ...” ธนาชอุยังพิมพ์พ่า กะพริบตาปริบๆ “ก็เมื่อวานผมคุยกับคุณรวีแล้วเมื่อป้ายผมก็เพิ่งเห็นคุณวิน..”

ร่างสูงที่กำลังจะเดินหนีชะงักกึกกั้นที่ หันขวับมาถามกระชั้นว่า

“คุณเห็นวิน..เห็นที่ไหน?”

“ก็แถวๆ ท่าเรือครับ...คงจะไปตรวจเรือเตรียมรับพายุมั่งครับผมเองก็ไปตรวจเรือผมเหมือนกัน...พอเห็นคุณวิน ผมโบกมือให้นะครับ...แต่เขาคงไม่เห็นผม เห็นจั่วอ่าวไม่มองซ้ายมองขวาเลย....”

“เมื่อไหร่?” พลิตถามด้วยน้ำเสียงเปี่ยมไปด้วยความหวัง

“ลักป้ายโมงคงจะได้ครับ”

ชายหนุ่มเจ้าของรีสอร์ทตั้งตัวแทบไม่ติดเมื่อจู่ๆ นายหัวที่แสดงชัดว่าซังหน้าหน้าเขามาตลอด คำว่าคอเขา

เข้าไปกอดแน่น บอกว่า

“ขอบคุณมากคุณธนายุต์ ขอขอบคุณจริงๆ”

(ดังไฟใต้ผ้า. 2541: 424 - 425)

จากตัวอย่างเป็นการให้ข้อมูลของธนายุต์ที่พบเห็นยศวินขณะไปที่ท่าเรือในตอนบ่ายของวัน จึงทำให้พลิศทราบถึงที่ที่ยศวินนำตัวรุจรวีไปขังไว้

การสอบถามข้อมูลจากผู้เห็นเหตุการณ์นี้เป็นการทำให้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับเหยื่อก่อนที่จะเสียชีวิตหรือหายตัวไปและใช้เป็นข้อมูลประกอบกับหลักฐานอื่นตลอดจนปะติดปะต่อเรื่องเล่าจากบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผู้ตายเข้าด้วยกันทำให้สืบไปจนรู้เรื่องราวที่เกี่ยวกับเหยื่อก่อนที่จะเกิดเหตุ ในบางเรื่องการให้ข้อมูลจากผู้เห็นเหตุการณ์เป็นการทำให้เหยื่อได้รับการช่วยเหลือได้ทันเวลา ข้อมูลจากผู้เห็นเหตุการณ์จึงเป็นส่วนที่ทำให้เรื่องราวที่เกิดขึ้นมีความกระจ่างมากขึ้น อาชญากรรมของไทยจึงมีการสร้างข้อมูลจากผู้เห็นเหตุการณ์เพื่อเป็นการทำให้เรื่องที่เกิดขึ้นมีความชัดเจนและมีความสมจริงในการสืบคดียิ่งขึ้น

3) เหยื่อที่รอดมาได้ คือ ตัวละครที่ถูกทำร้ายและมีผู้มาพบเห็นจึงสามารถรอดมาได้และกลายเป็นผู้ที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับคนร้ายจึงทำให้คนร้ายถูกจับกุมและเป็นพยานที่ชี้ถึงความผิดของคนร้ายปรากฏทั้งสิ้น 10 เรื่อง ได้แก่เรื่อง **รอยรักเรไร ทะเลส่าปี่เสือด รำเพยดอกสุดท้าย หน้าต่างในเงาเมฆ ดังไฟใต้ผ้า พุดสามสี กาลมรณะ มาลีสีเสือด พรายปรารณา รอยพรหม จิ้งชอยกเรื่อง รอยรักเรไร ทะเลส่าปี่เสือด** มาเป็นตัวอย่างดังนี้

เรื่อง **รอยรักเรไร** หลังจากที่มารินถูกเจมส์ทำร้ายและโหม่มาช่วยเหลือได้ทันเวลา เธอได้ให้การกับตำรวจถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นดังนี้

หญิงสาวจึงเริ่มเล่า...นับแต่ที่หล่อนวิ่งออกจากบ้าน...กระทั่งถึงตอนที่หล่อนคลานออกมาจากใต้ห้องรถ และพบว่าฆาตกรคือนายเจมส์

“มิลลี่ไม่เคยคาดฝันว่านายเจมส์จะเป็นคนร้าย...เพราะเขา...เขา” หล่อนหยุดทบทวนภาพลักษณ์ของบุรุษชาวอังกฤษ...เจมส์เขาแสนที่จะเป็นสุภาพบุรุษ แต่งตัวดี...เสื้อผ้าสีสันกลมกลืน สวมแต่ละชุดแลดูคลาสสิก...

(รอยรักเรไร. 2547: 297)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่มารินการเล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้กับตำรวจและผู้ที่เกี่ยวข้องฟังและแสดงความรู้สึกที่เหยื่อมีต่อฆาตกร หลังจากที่โดยเหยื่อทำร้ายและสามารถรอดพ้นมาได้

เรื่อง **ทะเลสาปสีเลือด** ตอนที่นิซาถูกลอบทำร้ายในขณะที่นอนหลับอยู่ในห้อง

“เกิดอะไรขึ้นหรือครับ...?” เขาถามด้วยความตื่นตกใจ

“มีใครเข้ามาทำร้ายเธอถึงในห้อง...” ดรึดตอบแทนหญิงสาว...

“น่าเสียดายที่คุณไม่เห็นหน้ามัน”

“แต่ฉันคิดว่าคงหาตัวได้ไม่ยาก เพราะฉันกัดต้นแขนมันเอาไว้ ต้องมีรอยแผลอยู่แน่...”

ชายหนุ่มหันไปส่งขัยกรทันที “พวกแขกเราค่อยๆ ตรวจสอบที่หลัง นายไปตรวจพนักงานทุกคนรวมทั้งพวกคนงาน ใครมีรอยฟันที่ต้นแขนให้จับตัวเอาไว้”

(ทะเลสาปสีเลือด. 2549: 74 - 75)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่นิซาเล่าถึงเหตุการณ์ตอนที่เธอถูกทำร้ายแต่ก็สามารถรอดมาได้ และเธอยังได้บอก ร้อยรอยการต่อสู้ว่าคนร้ายถูกเธอกัดที่ต้นแขนซึ่งเป็นสิ่งที่ช่วยในการตามหาคนร้าย

ข้อมูลที่ได้จากเหยื่อที่สามารถรอดมาได้คือการสร้างหลักฐานที่สามารถช่วยในการยืนยันตัวคนร้ายและความผิดที่คนร้ายก่อขึ้นได้

1.3.3 การสืบหาข้อมูลด้วยหลักวิชาทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ เป็นการหาตรวจหลักฐาน

เพิ่มเติมโดยอาศัยหลักวิชาทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ ได้แก่ การตรวจวิเคราะห์ทางห้องปฏิบัติการและข้อมูลเกี่ยวกับโรคและอาการของโรควิทยาศาสตร์การแพทย์ประกอบเพื่อให้ทราบถึงการเสียชีวิตที่แท้จริง การสืบหาข้อมูลด้วยผลทางการแพทย์นี้คือการยืนยันถึงสาเหตุการเสียชีวิตที่แท้จริงของเหยื่อ

1) การชันสูตรศพ คือ ผลทางการแพทย์ที่ได้จากการชันสูตรศพของผู้เสียชีวิตอย่างละเอียดปรากฏทั้งสิ้น 8 เรื่อง ได้แก่เรื่อง **เงาพิมพ์ หนี้เลือด ทรายกระชิบ ขบวนการกึ่งก่องแก้ว ฆาตกรรมจักราศี ทวารบถ เคาสร์เเขียดใจ ราเพยดอกสุดท้าย พลอยพันแสง** จึงขอยกเรื่อง **หนี้เลือด ราเพยดอกสุดท้าย** มาเป็นตัวอย่างดังนี้

เรื่อง **หนี้เลือด** ตอนที่แพทย์กล่าวถึงผลจากห้องปฏิบัติการหลังจากที่ได้ตรวจเลือดของรุจิระให้ มธุมิศฟัง ดังนี้

“สรุปสาเหตุการตายก็คือขาดอากาศหายใจ”

“คุณหมอมหาเวลาตายที่แน่นอนหรือยัง” มธุมิศถาม

“ดูจากอาหารในกระเพาะ ตามที่บอกว่าเขากินมื่อเย็นตอนหกโมงเย็นถึงหนึ่งทุ่ม เขาน่าจะตายราวๆ สามทุ่มถึงสี่ทุ่ม”

“ผมกำลังคิดว่าคนที่คิดจะฆ่าตัวตาย ทำไม่ต้องบอกว่าเวียนหัวด้วย...”

“เวียนหัวเหอ” นายแพทย์อภินันท์ถามอย่างสนใจ “ผมว่าผมมีคำตอบสำหรับเรื่องนี้” เขาบอกแล้วเดินไปหยิบกระดาษใบหนึ่งที่วางอยู่บนโต๊ะ “ผมเจอปริมาณคาร์บอนมอนอกไซด์ในเลือดของเขา” เขาพูดพร้อมกับยื่นผลการตรวจเลือดให้ตำรวจทั้งสองดู “จากความเข้มข้นในปริมาณที่เขาได้รับ เป็นไปได้ว่าจะทำให้มีอาการปวดศีรษะอาจจะเกือบหมดสติได้”

(หนังสือ. 2550: 96 - 97)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่แพทย์ให้ข้อมูลหลังจากชันสูตรศพของรุจิระให้หม่อมศรีได้รับทราบ เป็นการบอกว่าแพทย์พบอะไรบ้างในศพและสาเหตุการเสียชีวิตมาจากสิ่งใด

เรื่อง **รำเพยดอกสุดท้าย** ตอนที่เฟิร์นกล่าวถึงผลชันสูตรศพของนายพนัสที่ทางตำรวจแจ้งให้ทราบ

“ผลการชันสูตรบ่งว่า มรณกรรมเกิดจากหัวใจหยุดเต้นอย่างกะทันหัน” เจ้าหน้าที่กองนิติเวชกล่าว
ผู้ช่วยสารวัตรที่ชื่อ นายเคนเนธ เมอร์ฟี โทรศัพท์มาถึงฉัน
“เราไม่ต้องเชิญคุณมาให้การอีกแล้ว...ทุกอย่างจบลงเป็นที่น่าพอใจ”
ฉันเป็นคนเดียวเท่านั้นที่รู้ว่า นายพนัสถูกฆาตกรรม...ฉันกับพ่อและแม่
และถ้าไม่ใช่มาลาตี...ใครเล่าคือบุคคลในลึกลับสีดำ...ใครเล่าปิดokra เพยในกระเป๋าสตูดนายพนัส?

(รำเพยดอกสุดท้าย. 2546: 38)

จากตัวอย่างเป็นการสรุปถึงสาเหตุการเสียชีวิตของนายพนัสว่าเสียชีวิตด้วยอาการหัวใจหยุดเต้นกะทันหัน แต่ขณะเดียวกันเฟิร์นซึ่งอยู่ในเหตุการณ์ก็ตั้งข้อสงสัยว่าจะเป็นการฆาตกรรม

การชันสูตรศพนั้นเป็นวิธีการที่ใช้โดยทั่วไปในการพิสูจน์ว่าผู้ตายเสียชีวิตอย่างไร อาชญาญานั้นมีการใช้วิธีชันสูตรศพเพื่อเป็นการยืนยันถึงการเสียชีวิตที่แท้จริงและเป็นการสร้างความสมจริงของอาชญาญไทยในปัจจุบันเนื่องจากการชันสูตรศพเป็นวิธีการช่วยสืบหาความจริงในการเสียชีวิตที่ได้รับการยอมรับ

2) ข้อมูลเรื่องโรคและอาการของโรค คือ อาการป่วยหรือโรคประจำตัวของเหยื่อที่ปรากฏขึ้นจนเป็นเหตุให้เสียชีวิต โดยอาจได้รับการกระตุ้นด้วยตัวยาบางชนิด ปรากฏทั้งสิ้น 2 เรื่อง คือ **เคหาสน์เลือดใจ** และ **มาลีสีเลือด** โดยรายละเอียดดังนี้

เรื่อง **เคหาสน์เลือดใจ** ตอนที่หม่อมดุรงค์เล่าถึงข้อมูลเรื่องโรคประจำตัวของเทพวิวัฒน์ให้สัตตบงกชฟัง

“แพทย์ที่ชันสูตรศพ สรุปผลออกมาแล้วว่า คุณเทพตายจากอาการแพ้อย่างรุนแรง แบบที่เราเรียกว่า อนุพาฬแลกซีส **Anaphylaxis**...คุณเทพเกิดอาการแพ้อะไรสักอย่างชนิดเฉียบพลันและรุนแรงมากจนทำให้หัวใจและระบบไหลเวียนเลือด รวมทั้งระบบการหายใจล้มเหลว จึงเสียชีวิตในที่สุด...”

“แพ้อะไรคะ...บอกได้ไหม...”คุณบัวถาม

“บอกไม่ได้” นายสายศิระชะไปมา “ปกติแล้ว อาการแพ้จากสารอะไรก็สามารถทำให้เกิดอะนาฟิแลกซีสได้ทั้งนั้น”

“คุณเทพแก่แพ้งหลายอย่าง” ยายแอริบพูดราวกับกลัวว่าใครจะมาแย่งพูด “ดอกไม้ ขนหมา ขนแมว กุ้ง ปลาหมึก...โอ๊ย...สารพัด...”

.....

“แพทย์ที่ชั้นสูตริยังบอกด้วยว่าในเลือดของคุณเทพมีระดับของโซเดียมสูงมากกว่าภาวะปกติ...”

“ไอโซเดียม โซเดียมมันอะไรอะ” คุณแอริบสวนขึ้นทันควัน ตามแบบฉบับของหญิงสาวผู้ใจร้อน

“โซเดียมเป็นสารเคมีตัวหนึ่งที่มีอยู่ในกระแสเลือดของคนเราทุกคน” นายตอบสั้นๆ พยายามอธิบายให้สองสาวกับหนึ่งแมวเข้าใจได้โดยไม่ยากนัก “นอกจากนี้ สารประกอบประเภทโซเดียมคลอไรด์ (Sodium Chloride) ก็ยังพบมากในอาหารทะเลอีกด้วย...”

“แต่คุณเทพไม่มีวันแตะอาหารทะเลแน่” ยายแอริบยืนยันหนักแน่น “แกรู้ดีว่าแกแพ้อาหารทะเล แกรมยังดูแลสุขภาพตัวเองดีมาก คุณเทพระวังเรื่องนี้อย่างเต็มที่...”

(เคหสณฑ์เชือดใจ. 2548 : 142-144)

จากตัวอย่างเป็นการแสดงให้เห็นว่าเหยื่อมีอาการแพ้อาหารและสิ่งต่างๆ หลายอย่าง จึงเป็นเหตุให้ฆาตกรใช้สารที่ผู้ป่วยแพ้ใส่ลงในน้ำดื่มเพื่อสังหารเหยื่อ อาการแพ้ของเหยื่อมีส่วนช่วยในการสืบสวนคือทำให้ผู้สืบสามารถสันนิษฐานได้ว่าเหยื่อถูกฆาตกรรมด้วยวิธีใดหรือสารเคมีชนิดใดที่มีผลต่ออาการป่วยของเหยื่อ

เรื่อง **มาลีลีเลือด** ตอนที่แพทย์ให้ยาเพื่อรักษาอาการชักอย่างกะทันหันของหมอตรงค์

“แวลีเยม 10 มิลลิกรัมฉีด”

คุณหมอมคนนั้นสั่งนางพยาบาลให้ฉีดยาลดอาการชักให้กับนายตามสูตรสำเร็จที่สอนกันมา ซึ่งนั่นทำให้ผมรู้สึกโล่งใจขึ้นมาได้บ้าง เพราะว่าหลังจากฉีดยาเข้าไปไม่ถึงห้านาที อาการกระตุกของนายก็สงบลง...

พยาบาลคนที่เสนอให้ไปตามคุณหมอชื่อแปลกประหลาด จึงรีบวิ่งออกจากห้องไปโดยเร็ว...

สภาพสตรีที่ก้าวเข้ามาในห้อง 702 อย่างรวดเร็ว นั้น ทำทางเปียมไปด้วยความเชื่อมั่น และสง่างาม...

หล่อนตรงไปที่เตียงคนไข้ และนายที่กำลังชักเกร็งกระตุกอยู่ในทันที...

...รีบริเยม Dimercaprol มาให้หมอโดยด่วน...คนไข้ได้รับสารพิษ Arsenic เกินขนาด...

(มาลีลีเลือด. 2547: 134-138)

จากตัวอย่างเป็นการบอกถึงตัวยาที่สามารถทำให้คนไข้ที่มีอาการชักหยุดชักได้ และตัวยาที่สามารถแก้พิษ Arsenic ที่หมอตรงค์ได้รับคือ Dimercaprol

ข้อมูลในเรื่องโรคและอาการของโรคเป็นการให้ความกระจ่างในอาการที่เกิดและสารที่เหยื่อได้รับว่ามีลักษณะอาการอย่างไร มีผลอย่างไรต่อเหยื่อ หรือสามารถใช้ตัวยาใดในการรักษาผู้ที่ได้รับสารพิษนั้นๆ ข้อมูลเรื่องโรคนี้จึงเป็นการให้ความรู้แก่ผู้อ่าน

1.3.4 การสืบหาข้อมูลด้วยวิธีการอื่นๆ เป็นการหาข้อมูลด้วยวิธีการอื่นๆ นอกเหนือจากวิธีการข้างต้น เช่นการใช้พลังพิเศษ หรือใช้แมลงช่วยในการสืบหาความจริง

1) การใช้พลังจิต คือ การสืบหาความจริงโดยอาศัยพลังที่เหนือธรรมชาติของตัวละครตัวใดตัวหนึ่ง ปรากฏทั้งสิ้น 5 เรื่อง ได้แก่เรื่อง **ทวารบถ ลางลิขิต แกะรอยรัก รหัสหัวใจ สืบลับรหัสรัก** จะขอยกเรื่อง **ทวารบถ ลางลิขิต แกะรอยรัก** มาเป็นตัวอย่างดังนี้

เรื่อง **ทวารบถ** หมออรมนีย์ผู้มีพลังพิเศษเธอได้ใช้พลังของเธอในการช่วยสืบหาความจริงในคดีฆาตกรรมต่อเนื่อง

หญิงสาวหลับตา ก้าวเท้าเดินอย่างช้าๆ เข้ามากลางห้องสองมือโอบถักยาแฟมรณะ เอาไว้ในอุ้งมือแนบแน่น กระแสความอุ่นจัดแผ่ซ่านจากเนื้อถักยาขึ้นมาจากเท้าขึ้นมาถึงหน้าผากเธอพลังแห่งจินตนาการถึงภาพในมนต์จิตเริ่มไหลบ่าเข้ามา...

(ทวารบถ. 2549: 44)

จากตัวอย่างเป็นการใช้พลังเหนือธรรมชาติของหมออรมนีย์เข้ามาช่วยในการสืบหาตัวคนร้ายโดยการสัมผัสสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการเสียชีวิตของเหยื่อหรืออาวุธที่ใช้ในการฆาตกรรม นอกจากนั้นในเรื่อง **ลางลิขิต** ตีฉันทภาพผู้มีพลังเหนือธรรมชาติก็ใช้วิธีการสืบหาข้อมูลต่างๆ ด้วยการสัมผัสกับสิ่งที่เกี่ยวข้องกับผู้ตาย ดังเช่นตอนที่ตีฉันทภาพและอคิราภไปยังจุดที่ต้องสงสัยว่าจะเป็นที่ตั้งศพของอธิน

ชายหนุ่มไม่เอะอะไร เพียงแต่ก้าวเท้ายาวๆ เดินนำตรงไปยังหาด คุณเขาลงก่อนจะวางมือลงบนแผ่นดินอย่างแผ่วเบา หลับตาสุดลมหายใจลึกลับ

พายุหมุน...ดึงดูดให้เข้าไปสู่ใจกลางแห่งความมืด ก่อนสว่างและเหมือนเดิมที่ความรู้สึกหวังและผิดหวังอย่างคาดไม่ถึงประดังกันเข้ามา ความเจ็บปวดที่แล่นทะลุผ่านร่างไป ลมลง เลือดอุ่นจัดที่ไหลจากร่างลงสู่พื้นทราย เสียงครางแว่วในลำคอ ดวงตาที่เหลือกขึ้นมองเห็นห้องฟ้าสว่าง เงาไม้...ไม้ที่มีลูกสีแดงสีเขียวห้อยล่อเล่นกับสายลมก่อนทุกอย่างจะห่างไป...ไกลออกไป...

(ลางลิขิต. 2543: 254)

จะเห็นได้ว่าการใช้พลังพิเศษในการช่วยสืบคดีของทั้งสองเรื่องนี้มี ความคล้ายกันคือการสัมผัสกับสิ่งที่เกี่ยวข้องกับผู้ตาย ส่วนในเรื่อง **แกะรอยรัก** เบลิเย่นฟ้าได้ใช้พลังพิเศษของตนเองทำให้เพลินพิศสารภาพความจริงโดยไม่ต้องบังคับ การใช้พลังที่เหนือธรรมชาติเข้ามาช่วยในการสืบหาความจริงนั้นเป็นการสัมผัสถึงสิ่งที่เกี่ยวข้องกับผู้ตาย หรือใช้พลังนั้นกดดันให้ฆาตกรเผยความจริงโดยไม่ได้ตั้งใจ

การใช้พลังจิตหรือพลังพิเศษที่เหนือธรรมชาติมาช่วยในการสืบหาความจริงนั้นถือได้ว่าเป็นวิธีการเฉพาะของอาชญาวิทยาไทยคือใช้สิ่งที่มองไม่เห็นช่วยในการไขปริศนาต่างๆ ให้กระจ่าง

2) การใช้แมลง คือ การใช้แมลงที่พบในศพของเหยื่อช่วยสืบหาความจริงในการเสียชีวิตของเหยื่อ ได้แก่เรื่อง **รอยรักเรไร** ที่ใช้แมลงเข้ามาช่วยสืบหาความจริงในคดีฆาตกรรม

“มีร่องรอยของแมลงอื่นๆ ไหม”

“มีครับ” ผู้ที่ชื่อ ดร.เนท ตอบ “ผมคิดว่ามีทั้งแมลงที่อยู่ในพื้นดินแถบนี้และที่ติดมาจากแหล่งอื่นด้วย... แต่ที่มันใจก็คือเจ้านี้” เขายกขวดในมือชูขึ้น พร้อมกับยิ้มอย่างภาคภูมิใจ... ยิ้มที่ช่วยให้ใบหน้าซูบโทรมของเขาแลดูสว่างไสวขึ้นจนแปลกตา

“...คือเจ้า Cicada ตัวนี้...ไม่เคยมีชีเคด้ามาขึ้นในแมนฮัตตัน...โดยเฉพาะในใจกลางนครนิวยอร์ก” เขาหัวเราะ “ไม่ต้องพูดถึงชีเคด้าพันธุ์นี้ละครับ...ถึงพันธุ์อื่นก็เถอะ...ไม่เคยมีมาขึ้น...จะมีมาขึ้นก็แต่ที่ Staten Island... ไม่มีเลยที่เกาะ Manhattan นี้...เจ้าชีเคด้าตัวนี้ จึงเป็นพยานหลักฐานให้เราได้อย่างหนาแน่นว่าศพนี้เป็นศพที่ถูกโยกย้ายมาจากที่อื่น... เธอ ไม่ได้ตายที่นี่...เธอตายในแหล่งที่มีชีเคด้าพันธุ์นี้ฟุดขึ้นมา”

(รอยรักเรไร. 2547: 25)

จากตัวอย่างเป็นการแสดงให้เห็นถึงการใช้แมลงเข้ามามีส่วนช่วยในการสืบหาดีการเสียชีวิตของตัวละคร โดยการวิเคราะห์ข้อมูลต่างๆ จากธรรมชาติของแมลงและแหล่งที่พบแมลงมาช่วยในการสืบหาความจริง

1.4. การเปิดเผยความจริง การเปิดเผยความจริงเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญอย่างยิ่งเพราะจะเป็นการคลี่คลายปมปัญหาของเรื่องทำให้ความจริงทุกอย่างกระจ่างขึ้นและช่วยทำให้ตัวละครที่หวาดระแวงสงสัยกันมีความเข้าใจกันมากยิ่งขึ้น การเปิดเผยความจริงนี้จะปรากฏควบคู่ไปกับการก่อคดีที่คนร้ายกระทำซึ่งไม่สำเร็จเพราะมีผู้พบเห็นเข้ามาให้ความช่วยเหลือได้ทัน หรือผู้สืบสามารถทราบว่าเป็นใครคือคนร้ายก่อนที่เขาจะก่อคดีอีกครั้ง ผู้ร้ายอาจเป็นผู้สารภาพทุกอย่างกับเหยื่อของตน หรือผู้สืบสามารถทราบเรื่องราวต่างๆ แล้วมาเล่าให้ตัวละครที่เกี่ยวข้องฟังภายหลังจากที่สามารถทราบถึงตัวคนร้ายแล้ว

1.4.1 การเปิดเผยความจริงโดยบุคคล คือ เกิดขึ้นเมื่อตัวละครที่เป็นผู้ร้ายพยายามฆ่าเหยื่อรายต่อไปแต่กระทำไม่สำเร็จเนื่องจากมีผู้พบเห็น หรือนักสืบสืบทราบได้ทันเวลากว่าใครคือคนร้ายและสันนิษฐานได้ว่าเหยื่อรายต่อไปน่าจะเป็นใครจึงสามารถให้ความช่วยเหลือได้ทัน การเปิดเผยความจริงโดยบุคคลจะใช้ตัวละครที่เป็นผู้ร้ายสร้างเหตุการณ์ เผยความรู้สึกและสิ่งที่ตนได้กระทำปรากฏทั้งสิ้น 19 เรื่อง ได้แก่เรื่อง **ทรายกระซิบดังไฟได้นำ รอยพรหม ลางลิขิต พุดสามสี ทวารบถ มาลีสีเลือด พลอยพันแสง สืบลับรหัสรัก พรายปรารถนา รำเพยดอกสุดท้าย รอยรักเรไร เคหาสน์เขียดใจ ทะเลสาบสีเลือด แกะรอยรัก เจาหมีพิพ หนี่เลือด ตีตราค่าหัวใจ ขบวนการกึ่งกองแก้ว** จึงขอยกตัวอย่างเรื่อง **ขบวนการกึ่งกองแก้ว รอยพรหม รอยรักเรไร** ดังนี้

เรื่อง **ขบวนการกึ่งกองแก้ว** ตอนที่วินตาคำลังจะถูกพรหษาคคนร้ายสังหารเป็นเหตุให้ความจริงเปิดเผย

ลุงพรหมกำลังเล็งไม้เท้าไปทางคุณวินตา เขาคงไม่คิดว่าจู่ๆ จะมีใครโผล่เข้ามาขัดจังหวะ เมื่อเห็นว่าเป็นเพื่อนล้วยกับพวกเรา แกก็ชะงักไปนิดหนึ่ง ก่อนที่จะหันไม้เท้าที่ถืออยู่ในมือขึ้นเล็งตรงมาที่เพื่อนล้วย พร้อมกับพูดว่า

“อนาลัย... เธอไม่น่าโผล่เข้ามาเลย เสียใจด้วยนะที่ฉันต้องปิดปากเธออีกคน”

“ระวังค่ะ” คุณวินตาร้องบอก “ไม้เท้าคือปืน”

(ขบวนการกึ่งกองแก้ว. 2550: 174)

จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นตอนที่พรหมแสดงตนเป็นคนร้ายและกำลังจะสังหารวินตา แต่ออนาลัยพร้อมกับสุนัขที่เลี้ยงไว้เข้ามาเห็นเหตุการณ์ และต่อมาก็มีผู้เข้ามาช่วยทำให้ปัญหาทุกอย่างคลี่คลายลง

เรื่อง **รอยพรหม** ตอนที่ธรรมาธิถูกทำร้ายโดยจตุพลทำให้เธอทราบว่าจตุพลคือคนร้ายที่ฆ่าแม่ของเธอ

“ผมไม่นึกเลยว่าจากบ้านคุณจะมาที่บ้านคุณธรรมาธิขนาดนี้” เสียงของคนที่กำลังถูกสงสัยดังขึ้นทำให้ธรรมาธิสั่นหลังวูบแต่กระนั้นก็ยังพยายามขมใจ หันกลับไปพูดด้วยน้ำเสียงปกติว่า

“คุณจตุพล ขึ้นมาได้ยังไงคะ ดิฉันบอกให้รอ...” คำพูดและน้ำเสียง ‘ปกติ’ หายเข้าไปในลำคอเมื่อเห็นสิ่งที่อยู่ในมือชายร่างป้อมถนัดตา

ไม่ใช่ปืน... วูบหนึ่งในใจหญิงสาวโล่งขึ้น เป็นแค่มีดคล้ายกับมีดเดินป่าที่มีความคมกริบอย่างน่ากลัว

(รอยพรหม. 2543: 438-439)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่จตุพลมาพบธรรมาธิที่บ้านแล้วแสดงตนว่าเป็นคนร้ายเนื่องจากจตุพลคิดว่าธรรมาธิเป็นพริมนโรสหญิงสาวที่ตนเองแอบหลงรักจึงบังคับให้ธรรมาธิเก็บเสื้อผ้าไปกับเขา

เรื่อง **รอยรักเรไร** ตอนที่มาลารินถูกทำร้ายโดยนายเจมส์ผู้จัดการโรงแรมที่คุณตาเธอเป็นเจ้าของเป็นเหตุให้ความจริงเปิดเผย

เขาโอบร่างที่ห้อยร่องแรงของหญิงสาวด้วยแขนข้างเดียว มืออีกข้างล้วงลงไปหยิบเชือกสำหรับมัดท่อของเส้นไม้เล็กไม้โตในกระเป๋าสีดำ... เป็นโชคดีของเราที่เก็บเครื่องมือประหารชิ้นนี้ไว้ในรถ พอได้หยิบฉวยมาใช้พอเหมาะพอเจาะ เหมือนอย่างที่เราใช้กับไอ้เจ้าเด็กอังกะเร...

“นายกำลังจะทำอะไรมาลาริน” โทนี่ถาม แทบไม่เชื่อสิ่งที่ปรากฏแก่สายตาแม้ว่าจะสังหารและติดตามพฤติกรรมบุคคลผู้นี้มาสองสามวัน...

(รอยรักเรไร. 2547: 282)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่มาลารินกำลังจะถูกนายเจมส์สังหาร แต่โทนี่เข้ามาพบเห็นเหตุการณ์และให้ความช่วยเหลือได้ทันเวลา และยังเป็นกรบอกให้ทราบว่าโทนี่เองก็มีความสงสัยในพฤติกรรมของคนร้าย บุคคลที่เป็น

ผู้เปิดเผยความจริงจึงเป็นผู้ร้ายเองที่จำนนด้วยหลักฐานและถูกบีบคั้นให้สารภาพ จึงเป็นที่น่าสังเกตว่ากรณีที่คนร้ายเปิดเผยความจริงจะเกิดขึ้นเมื่อคนร้ายก่อคดีขึ้นซ้ำสองเพื่อทำให้ข้อสงสัยต่างๆที่มีเงื่อนงำถูกเปิดโปง

1.4.2 การเปิดเผยความจริงโดยอาศัยการประมวลหลักฐานต่างๆ คือ การเปิดเผยความจริงโดยการที่ตัวนักสืบสามารถทราบถึงตัวคนร้ายด้วยการประมวลจากหลักฐานต่างๆ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมีความเชื่อมโยงเกี่ยวข้องกับคนร้ายจึงทำให้ให้นักสืบสามารถทราบว่าใครคือคนร้ายและเปิดเผยความจริงให้ตัวละครอื่นๆ ทราบโดยที่ฆาตกรไม่ทันได้ตั้งตัวหรือคาดคิดมาก่อนปรากฏทั้งสิ้น 5 เรื่อง ได้แก่เรื่อง **หน้าต่างในเงาเมฆ ฆาตกรรมจักรราศี ทะเลราตรี รหัสหัวใจ กาลมรณะ** จึงขอยกเรื่อง **ฆาตกรรมจักรราศี หน้าต่างในเงาเมฆ** มาเป็นตัวอย่างดังนี้

เรื่อง **ฆาตกรรมจักรราศี** ตอนที่ผู้มรภักเผยถึงตัวคนร้ายและกล่าวถึงสิ่งที่ทำให้เขาทราบว่าใครคือคนร้ายในคดีที่เกิดขึ้น

“ฆาตกรรมทั้งหลายในโลกนี้มักมีช่องโหว่เสมอ รู้ไหม? ผมไม่เคยคิดสงสัยคุณเลย แต่มีจุดเล็กๆที่ทำให้ผมสงสัยคุณจนได้

“อย่างเช่น”

“จุดที่หนึ่ง เมื่อผมบอกคุณว่าผมจะไปหาจิตแพทย์ประจำไซท์ กานต์ก็ไปรอผมอยู่ที่คลินิกหมออย่างทันท่วงที่...

จุดที่สอง ในวันเผาศพของหลวงพ่อกลต ยางรถของผมถูกเจาะ...หลังจากนั้นคุณเสนอตัวพาผมไปโน่นไปนี่...

จุดที่สาม เรื่องน้ำหอม...มีคนนอกเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ได้ยินจากปากผมว่า คนร้ายใช้ บัลการี เอ็กซ์ตรีมก็คือคุณ...

จุดที่สี่ เป็นเรื่องน่าประหลาดอย่างยิ่ง คุณยิงปืนแม่นเหลือเกิน ในห้องสลัวๆ แบบนั้น นัดเดียวเฉียดหน้าผมไปเจาะหัวกานต์...

จุดที่ห้า กานต์ เกศกำจร เรียกคนๆ เดียวเท่านั้นว่า กัปตัน เจ. ก็คือ ร.ต.อ. จำเนียร เสนไธ...

จุดที่หก รูปถ่ายที่พบในบ้านของจักรราศี...ภาพนี้ถูกถ่ายผ่านผนังกระจก...ใช่ ภาพนี้ถ่ายออกมาจากร้านของคุณ...

(ฆาตกรรมจักรราศี. 2550: 279-280)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่ผู้มรภัก บอกถึงเหตุผลที่ทำให้ทราบว่าใครคือคนร้าย โดยเป็นการบอกถึงเหตุผลต่างๆ อันเป็นจุดที่ผิดสังเกตถึงเหตุจุดให้กับตัวคนร้ายได้ฟังก่อนที่จะถูกตำรวจจับกุมตัวไปดำเนินคดีต่อไป

เรื่อง **หน้าต่างในเงาเมฆ** ตอนที่เนมินตำรวจที่มาขอร่องให้โมลีช่วยสืบคดีเชิญทุกคนที่เกี่ยวข้องกับเหยื่อมารวมตัวกัน

“ที่ผมมานี้ก็เพื่อจะชี้แจงให้คุณลงกับทุกคนฟังถึงหลักฐานที่ทางตำรวจกับแผนกนิติเวชรวบรวมได้ที่จะ

บ่งชี้ว่าใครคือคนร้าย ...”เรามองไปรอบๆ

“ผมจะขอเริ่มต้นด้วยการเล่าถึงพยานคนสำคัญคนหนึ่งของเรา...คือเมื่อวันอังคารที่ 26 เดือนมิถุนายน
ปีนี้ พยานคนนั้นนั่งเครื่องบินจำพวกแอร์บัสขนาดเล็กจากแมดริสไปซีกาโก...มันบินอยู่ต่ำเป็นเวลานานมาก ซึ่งทำให้
เขาแลเห็นเหตุการณ์ทุกอย่างบนภาคพื้นดินได้ตลอดและชัดเจน...

(หน้าต่างในเงาเมฆ. 2550: 388-389)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่ตำรวจสามารถสืบทราบว่าเป็นใครคือคนร้ายโดยที่คนร้ายเองยังไม่ทราบว่าเป็นความจริง
ถูกเปิดเผย โดยการเริ่มต้นเล่าถึงเหตุการณ์ที่พยานซึ่งก็คือโมลิได้พบและหลักฐานต่างๆ ที่ทางตำรวจสืบทราบจึงทำให้
สามารถทราบได้ว่าคนร้ายคือใคร การเปิดเผยความจริงด้วยการประมวลจากหลักฐานต่างๆ นั้นจะเป็นการนำสิ่ง
ที่มีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกับตัวฆาตกรในแต่ละด้านมาสรุปว่าใครที่เป็นผู้ร้ายตัวจริง

1.5 การสมหวังในความรัก การสร้างความรักในอาชญาวิทยานั้นเป็นการทำให้เรื่องราวของคดี
ฆาตกรรมที่เกิดขึ้นดูเบาอีกทั้งเรื่องของความรักเป็นสิ่งที่อยู่ในจิตใจของทุกคน เพ็ญวิษา วัฒนปรีชานนท์
(กลวิธีการประพันธ์ในนวนิยายแนวสืบสวนของกึ่งฉัตร.2550: 186) ได้กล่าวถึงความรักในนวนิยายสืบสวนของ
กึ่งฉัตรไว้ว่า “แม้กึ่งฉัตรจะสร้างโครงเรื่องในนวนิยายมีเนื้อหาของอาชญากรรม แต่ทุกเรื่องก็นำเสนอเรื่องของความ
รักเข้ามาอย่างตั้งใจ และเรื่องของความรักยังมีความหมายต่อเรื่องอย่างจริงจังอีกด้วย” การสร้างอาชญาวิทยานั้นแม้
จะเน้นในเรื่องของการฆาตกรรมและการสืบคดีเป็นหลัก แต่ก็มีแทรกเรื่องของความรักอยู่ตลอดเรื่องและ
ปรากฏใน อาชญาวิทยาไทยที่ศึกษาทุกเรื่อง ตัวละครเอกฝ่ายชายและฝ่ายหญิงของเรื่องที่มีความเข้าใจผิดกัน
ตั้งแต่ตอนต้นเรื่องก็จะมีเข้าใจที่ดีต่อกันมากขึ้น หรือถ้ามีความรู้สึกที่ดีต่อกันหลังจากปัญหาทุกอย่างถูก
คลี่คลายลงความสัมพันธ์ของตัวละครฝ่ายชายและฝ่ายหญิงก็จะพัฒนาไปเป็นความรักในบางเรื่อง เรื่องของความ
รักนี้จะแทรกอยู่ในระหว่างการดำเนินเรื่องและสรุปผลของความรักในตอนท้ายเรื่องหลังจากปัญหาของคดีต่างๆ
คลี่คลายลงโดยกล่าวถึงการสมหวังเป็นส่วนใหญ่ จากการศึกษาอาชญาวิทยาไทยพบการสมหวังในความรัก 3
ลักษณะดังนี้

1.5.1 การเข้าใจกันของตัวละคร คือ การที่ตัวละครเอกของเรื่องสามารถสืบทราบได้ว่าใครคือ
คนร้าย หรือพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนเองได้จึงเกิดการปรับความเข้าใจกับตัวละครที่เหลือและได้รับการยอมรับ
การเข้าใจกันของตัวละครนี้สร้างความสัมพันธ์ที่มีโอกาสพัฒนาไปสู่ความสัมพันธ์ฉันคนรักได้ต่อไป ความรักที่
เข้าใจกันของตัวละครในอาชญาวิทยาปรากฏทั้งสิ้น 11 เรื่อง ได้แก่เรื่อง **ทรายกระซิบ พลอยพันแสง สืบลับรหัสรัก
รหัสหัวใจ ราเพยดอกสุดท้าย รอยรักเรไร ทะเลสาบสีเลือด ทวารบถ แกะรอยรัก หนีเลือด ตีตราค่าหัวใจ** โดยมี
รายละเอียดดังนี้

เรื่อง **ทรายกระซิบ** บราลีและตังค์ตัดสินใจคบกันหลังจากที่ปัญหาทุกอย่างคลี่คลาย และความรักของบุษราคัมกับมารุต

เรื่อง **พลอยพันแสง** รั่มรั่มกับสร้อยสวาทได้รู้จักและเข้าใจกันมากขึ้นหลังจากการเสียชีวิตของชรินทร์พ่อของสร้อยสวาท

เรื่อง **ทะเลสาปสีเลือด** นัชชาและดรัณสามารถปรับความเข้าใจกันได้หลังจากที่ปัญหาต่างๆ จบลงและดรัณไม่ใช่คนร้ายอย่างที่นัชชาเข้าใจ

เรื่อง **สี่ปลักรหัสรัก** อนนต์และธัญรดาเริ่มต้นสร้างความสัมพันธ์ฉันคนรักหลังจากที่ทั้งคู่สามารถทำลายลัทธิโซเลียได้สำเร็จ

เรื่อง **รหัสหัวใจ** รหัสและวิมลินมีความรู้สึกที่ดีต่อกันหลังจากที่วิมลินสามารถปิดคดีค้ายาเสพติดของนายประยูทได้สำเร็จ

เรื่อง **จำเพยดอกสุดท้าย** ตามพ์และเฟิร์นมีความเข้าใจกันมากขึ้นหลังจากที่ปัญหาต่างๆ ได้รับแก้ไขและเปิดเผย

เรื่อง **รอยรักเรไร** มอลารินและดร.เนนมีความรู้สึกที่ดีต่อกันหลังจากที่ปัญหาทุกอย่างคลี่คลายลง

เรื่อง **ทวารบถ** หมออรมนีย์และสารวัตรภานาที่มีความรู้สึกที่ดีต่อกันหลังจากที่ทั้งคู่ปิดคดีที่รับผิดชอบร่วมกันได้

เรื่อง **เกาะรอยรัก** ชมเดือนและทรงต้นมีความเข้าใจกันมากขึ้นหลังจากที่ทั้งคู่ต้องเจอกับปัญหาต่างๆ ทั้งเรื่องงานและความรัก

เรื่อง **หนี่เลือด** มธุมิศและพิริยะมีความรู้สึกที่ดีต่อกันหลังจากที่มธุมิศสามารถปิดคดีฆาตกรรมต่อเนื่องได้

เรื่อง **ดีตราค่าหัวใจ** ไอยรินทร์และเหมวัดณ์มีความเข้าใจกันและตัดสินใจคบกันหลังจากที่ทั้งคู่สามารถช่วยกันตามหาตัวแวนดาได้สำเร็จ

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าความรักของตัวละครจะมีความเข้าใจ มีความรู้สึกที่ดีต่อกันมากขึ้น และ ตัดสินใจคบกันหลังจากที่ปัญหาในคดีต่างๆ ได้รับความกระจ่างและสามารถทราบถึงตัวคนร้ายที่แท้จริง

1.5.2 การตกลงใช้ชีวิตร่วมกันของตัวละคร คือ การที่ตัวละครเอกผ่านเรื่องราวต่างๆ และสามารถไขปริศนาของคดีฆาตกรรมได้แล้วจึงเกิดการเข้าใจกันจนตัดสินใจที่จะใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันของตัวละคร ปากฎทั้งสิ้น 6 เรื่อง ได้แก่เรื่อง **ตั้งไฟได้น้ำ รอยพรหม ลางลิขิต พรายปรารถนา หน้าต่างในเงาเมฆ พุดสามสี** โดยมีรายละเอียดดังนี้

เรื่อง **ตั้งไฟได้น้ำ** รุจรีได้มีโอกาสปรับความเข้าใจกับพลิต ทำให้ปัญหาความไม่เข้าใจต่างๆ ที่เกิดขึ้นของ ทั้งคู่ได้รับการแก้ไขและทั้งคู่ตัดสินใจที่จะใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันอีกครั้ง

เรื่อง **รอยพรหม** ชุมชวีตัดสินใจจะไปใช้ชีวิตร่วมกับธาราธรที่ประเทศอเมริกาหลังจากที่ปัญหาต่างๆ คลี่คลายลง ธาราธรได้ทราบถึงตัวคนร้ายที่สังหารแม่ของเธอเมื่อหลายปีก่อน

เรื่อง **ลางลิขิต** ตติณภพและอศิราภัก์ตัดสินใจใช้ชีวิตร่วมกันหลังจากที่พวกเขาสามารถสืบหาอธินพี่ชายของ อศิราภัก์พบและไขปริศนาการเสียชีวิตของอธินได้ ส่วนศิริสิทธิ์เจ้านายของอธินและวัชรเพื่อนของ อศิราภัก์ทั้งคู่ตัดสินใจที่จะคบหากัน

เรื่อง **พุดสามสี** สวรรยาและภูษิตตัดสินใจใช้ชีวิตร่วมกันหลังจากที่สวรรยาสามารถล้างมลทินให้กับแม่ของเธอได้สำเร็จและข้อสงสัยที่ว่าภูษิตเป็นผู้ฆาตกรของตนได้รับการแก้ไขว่าเขาเป็นผู้บริสุทธิ์

เรื่อง **พรายปรารถนา** นิมมานและกิริณาทกลงใช้ชีวิตร่วมกันหลังจากที่ได้ทราบถึงคนร้ายที่สังหาร จุลจันทร์ และจุลจันทร์ยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้น

เรื่อง **หน้าต่างในเงาเมฆ** โมลีและคัมภีร์ได้ใช้ชีวิตร่วมกันหลังจากที่สามารถทราบถึงตัวคนร้ายที่ฆาตกร และสำหรับ อีกทั้งคัมภีร์ได้มีโอกาสปรับความเข้าใจกับครอบครัวและทุกคนยอมรับในตัวเขา

ความรักของตัวละครที่ตัดสินใจใช้ชีวิตร่วมกันนั้นจะเห็นได้ว่าเกิดขึ้นหลังจากที่ปัญหาต่างๆ ได้รับการคลี่คลายและตัวละครได้มีโอกาสปรับความเข้าใจกัน ส่วนอาชญาวิทยาไทยที่เน้นแต่ในเรื่องของการฆาตกรรมและการสืบหาความจริงของตัวละครเอก โดยไม่ได้กล่าวถึงความรักของตัวละครเหล่านี้ในตอนจบ หรืออาจจบด้วยการพรากจากแม้จะมีการแทรกในเรื่องของความรักอยู่บ้างในเรื่องซึ่งก็ไม่เด่นชัดเท่ากับเรื่องของการฆาตกรรมปากฎทั้งสิ้น 4 เรื่อง ได้แก่เรื่อง **เงาทัพ ฆาตกรรมจักรราศี ขบวนการกึ่งก้องแก้ว กาลมรณะ** โดยอาชญาวิทยา

เหล่านี้จะไม่มิตัวละครที่เรียกว่า “นางเอก” หรือเป็นเรื่องราวที่ต่อเนื่องที่ไม่เน้นถึงความสัมพันธ์ของตัวละครในด้านความรักเนื่องจากตัวละครเอกทั้งชายและหญิงมีความรักความเข้าใจที่ดีต่อกันปรากฏทั้งสิ้น 3 เรื่อง ได้แก่เรื่อง **ทะเลราตรี มาลีสีเลือด เคาสน์เชือดใจ** โดยมีรายละเอียดดังนี้

เรื่อง **เงาหมิพี** แทรกเรื่องราวความรักของสปีด ตำรวจที่สืบคดีกับภรรยาและลูกที่เสียชีวิตเนื่องจากถูกฆาตกรโรคจิตสังหาร

เรื่อง **ฆาตกรรมจักรราศี** แทรกเรื่องราวความรักของกาเรกและสมบุญ ซึ่งเป็นพ่อแม่ของการบูรผู้ว่าจ้างของพุ่มรักให้สืบหาความจริงว่าชาติกำเนิดของเธอเป็นอย่างไรและพ่อแม่ของเธอเป็นใคร

เรื่อง **ขบวนการกึ่งกองทัพ** แทรกเรื่องราวความรักของอนิษฐ์ผู้ต้องสงสัยและเงินนี่คนรักของเขา ที่มีความรักความเข้าใจกันแม้อนิษฐ์จะกลายเป็นผู้ต้องหาคนเงินนี่ก็คอยอยู่เคียงข้าง

เรื่อง **กาลมรณะ** แทรกเรื่องราวความรักของลออเพื่อนนักสืบของสมัยและประไพหญิงสาวที่กำลังคบกัน

เรื่อง **ทะเลราตรี มาลีสีเลือด** และ **เคาสน์เชือดใจ** ทั้งสามเรื่องนี้เป็นเรื่องของตัวละครชุดเดียวกันความรักของตัวละครที่ปรากฏคือ หมออุรงค์และสัตตบงกช ที่ทั้งคู่เป็นคนรักกันอยู่แล้วและร่วมกันไขคดีต่างๆ ที่เกิดขึ้น

จากที่กล่าวมาข้างต้นเป็นการแสดงว่าผู้เขียนได้นำเรื่องรักพาฝันมาเป็นส่วนหนึ่งที่ถูกแทรกอยู่ในอาชญากรรมทั้งที่เป็นความรักแบบสุขสมหวังและการนำมาแทรกอยู่ในส่วนหนึ่งของเรื่องโดยมิได้กล่าวถึงในตอนจบของเรื่อง หรือกล่าวถึงบทสรุปว่าทั้งคู่ต้องพรากจากกันหรือยังรักกันอยู่ จึงอาจกล่าวได้ว่าอาชญากรรมไทยมี 2 ลักษณะสำคัญคือ อาชญากรรมที่เน้นในเรื่องของการฆาตกรรมเป็นหลักและอาชญากรรมกึ่งนิยายรักคือมีการเน้นในเรื่องราวความรักของตัวละครมากกว่าการฆาตกรรม อันเป็นการแสดงให้เห็นว่าความรักเป็นองค์ประกอบสำคัญในนวนิยายรวมถึงอาชญากรรมของไทยซึ่งจะวิเคราะห์ต่อไปในหัวข้อแบบของโครงเรื่องในอาชญากรรม

องค์ประกอบด้านโครงสร้างของอาชญากรรมนั้นจะมีการเน้นที่การฆาตกรรม การพยายามฆ่าเป็นประเด็นหลักของเรื่อง โดยสาเหตุที่นำมาสู่การฆาตกรรมหรือการพยายามฆ่าจะปรากฏในตอนต้นเรื่องหรือตอนท้ายเรื่องขึ้นอยู่กับวิธีการนำเสนอของผู้เขียน ส่วนในด้านของการฆาตกรรม การพยายามฆ่า การสืบหาความจริงในคดีที่เกิดขึ้นและการเปิดเผยความจริงจะถูกสร้างขึ้นเป็นลำดับตามขั้นตอนที่ต่อเนื่องกัน ด้านความรักนั้นจะเป็นบทสรุปของเรื่องหลังจากที่ปัญหาการฆาตกรรมและคดีต่างๆ จบลงแล้วเป็นการแสดงให้เห็นถึงลักษณะของนวนิยายไทยที่ต้องมีเรื่องของความรักเข้ามาเกี่ยวข้องแม้แต่อาชญากรรมก็ยังมีกล่าวถึงความรักของตัวละครในตอนท้ายเรื่อง ทำให้ผู้อ่านรู้สึกยินดีไปกับตัวละครในเรื่อง

2. โครงเรื่องของอาชุนิยาย

วนิดา บำรุงไทย (2542: 122-125) กล่าวถึงลักษณะของโครงเรื่องในนวนิยายดังนี้ โครงเรื่องส่วนใหญ่เกิดขึ้นจากความขัดแย้ง ทั้งความขัดแย้งภายในและความขัดแย้งภายนอก และมักมีความขัดแย้งมากกว่าหนึ่ง มีการกำหนดไว้อย่างสมบูรณ์ทั้งปมขัดแย้ง และการคลี่คลายปัญหา รูปแบบของโครงเรื่องและความเคลื่อนไหวอย่างเป็นขั้นตอน ดังนี้ 1 จุดเริ่มต้น 2 จุดเริ่มต้นของปัญหา 3 จุดวิกฤต 4 ปัญหาเริ่มคลี่คลาย 5 จุดจบของปัญหา โครงเรื่องในนวนิยายจะมีโครงเรื่องหลัก และโครงเรื่องรอง

ไพโรธ เลิศพิริยกุล (2539: 144) กล่าวว่าโครงเรื่อง คือ การจัดลำดับเรื่องไว้เป็นขั้นตอน การปล่อยตัวละคร การผูกเรื่อง การเรียงเหตุการณ์ การขึ้นต้น การจบเรื่อง

สายทิพย์ นุกุลกิจ (2543: 183) ให้ความรู้เกี่ยวกับโครงเรื่องของนวนิยายไว้ดังนี้ โครงเรื่องของนวนิยายมีลักษณะคล้ายเรื่องสั้น คือ ประกอบด้วยปัญหาขัดแย้งด้านพฤติกรรม เหตุการณ์ หรืออารมณ์ของตัวละคร แต่มีความแตกต่างตรงที่นวนิยายมีโครงเรื่องที่ซับซ้อนกว่า คือมีโครงเรื่องย่อยแทรกอยู่ในโครงเรื่องใหญ่

โครงเรื่องจึงเป็นการสร้างและลำดับเหตุการณ์ต่างๆ ทั้งดีและร้าย ให้เกิดขึ้นเป็นขั้นตอนตามความเหมาะสมของเรื่อง เป็นการผูกปมในตอนต้นเรื่อง และคลายปมในตอนจบเรื่องโดยการสร้างโครงเรื่องนั้นต้องคำนึงถึงความสมจริง ความซับซ้อน การคาดไม่ถึง และความเป็นเอกภาพของเรื่อง การสร้างโครงเรื่องจึงต้องมีความน่าสนใจและดึงดูดผู้อ่านให้ติดตามเรื่องราวต่างๆ โดยตลอดจนจบเรื่อง การศึกษาโครงเรื่องของ อาชุนิยาย ผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 2 ประเภทดังนี้

2.1 แบบของโครงเรื่องของอาชุนิยาย

2.2 การวางโครงเรื่องของอาชุนิยาย

2.1 แบบของโครงเรื่องของอาชุนิยาย

โครงเรื่องนั้นเป็นหัวใจสำคัญของอาชุนิยายเพราะผู้เขียนย่อมสร้างอาชุนิยายกรรม โดยผูกเรื่องเป็นปมปัญหาและความขัดแย้งเน้นเรื่องของการฆาตกรรม หรือการไซบริศนาให้กระจ่าง แล้วดำเนินเรื่องด้วยการพยายามสืบหาความจริงหรือการหาหลักฐานต่างๆ เพื่อชี้ตัวคนผิดเป็นโครงเรื่องหลัก ส่วนที่สะท้อนถึงสภาพชีวิตของคนในปัจจุบันทั้งในด้านการดำเนินชีวิต ชีวิตครอบครัวและความรักเป็นโครงเรื่องรอง แต่จากการศึกษาพบว่าอาชุนิยายของไทยนั้นมีทั้งโครงเรื่องหลักที่เป็นเรื่องของการฆาตกรรมหรือคดีต่างๆ โครงเรื่องรองที่แทรกในชีวิตครอบครัว ความรัก และปัญหาต่างๆ ที่ต้องประสบในสังคมปัจจุบัน และโครงเรื่องหลักที่เป็นเรื่องชีวิตครอบครัว ความรัก รวมถึงปัญหาต่างๆ ในสังคมปัจจุบัน โครงเรื่องรองที่เป็นเรื่องฆาตกรรมหรือคดีต่างๆ

2.1.1 โครงเรื่องหลักเป็นการฆาตกรรม โครงเรื่องรองเป็นปัญหาต่างๆ

โครงเรื่องในลักษณะนี้เป็นโครงเรื่องส่วนใหญ่ที่พบในอาชุนิยายของไทย โดยโครงเรื่องหลักจะเน้นการสร้างเหตุการณ์ฆาตกรรม การสืบหาความจริงในการฆาตกรรมและคดีต่างๆ ส่วนโครงเรื่องรองจะเป็นการนำเสนอเรื่องของการครอบครัว ความรัก และปัญหาต่างๆ ที่ปรากฏในสังคมปัจจุบัน ซึ่งจากการศึกษาพบ 21

เรื่อง ได้แก่ เรื่อง **ทรายกระซิบ รอยพรหม ลางลิขิต พลอยพันแสง รอยรักเรไร สืบลับรหัสรัก**
พรายปรารถนา รหัสหัวใจ รำเพยดอกสุดท้าย ทะเลราตรี มาลีสีเลือด เคหาสน์เชือดใจ เงาหมิพ์ กาลมรณะ
หน้าต่างในเงาเมฆ นันเลือด ทะเลสาบสีเลือด ตีตราค่าหัวใจ ฆาตกรรมจักรราศี และขบวนการกึ่งก้องแก้ว

ทรายกระซิบ

โครงเรื่องหลัก ทราย เด็กสาวที่ถูกปลักตกสะพานทำให้เธอสูญเสียความทรงจำ เธอได้รับการดูแลจากพยาบาลพิเศษจนอาการดีขึ้น เมื่อเธอออกจากโรงพยาบาลกลับมาพักที่บ้านเธอได้พบกับเรื่องราวมากมายที่เกิดขึ้นกับครอบครัวของเธอ ในขณะที่เดียวกันทรายก็ถูกลอบทำร้ายอีก ทางตำรวจจึงสงสัยว่าเธอจะต้องมีส่วนรู้เห็นในเรื่องราวบางอย่างที่คนร้ายต้องการปกปิด สุดท้ายความจริงก็เปิดเผยว่าคนที่ทำร้ายเธอคือ เด็ด ผู้ที่ปลอมตัวเป็นจิตกรรม และต่อมาได้ปลอมเป็นจิตแพทย์ที่รัดต

โครงเรื่องรอง เด็ด เห็นเหตุการณ์ตอนที่ครอบครัวของตนเองถูกคนร้ายฆ่าโดยที่เขาไม่สามารถช่วยเหลือใดๆ ได้และจากเหตุการณ์นี้ทำให้เขามีปมในจิตใจจนก่อคดีฆาตกรรมขึ้นหลายครั้งเพื่อให้ได้มาในสิ่งที่ตนเองต้องการ โดยไม่รู้ลึกผิดหรือเสียใจในสิ่งที่ตนเองกระทำ

รอยพรหม

โครงเรื่องหลัก ธาราธรหญิงสาวที่เติบโตและมีงานทำในต่างแดน ได้เดินทางกลับมายังบ้านเกิดเพื่อทำงานที่บริษัทหมอบหมาย ขณะเดียวกันเธอก็ได้ทำการสืบหาตัวฆาตกรที่ฆ่าแม่ของตน เมื่อหลายปีก่อนที่แม่ของเธอต้องเสียชีวิตในคดีฆ่าข่มขืน โดยผู้ที่ต้องสงสัยคือ คนในตระกูลทวิโกวิทระหว่างที่เธอสืบหาความจริงอยู่นั้นก็มีเหตุการณ์ต่างๆ เกิดขึ้นกับเธอมากมาย เธอถูกข่มขู่และถูกปองร้ายหลายครั้งนอกจากนั้นเธอก็ได้รับทราบเรื่องราวในอดีตมากขึ้นจากการสืบหาคนร้ายที่ฆ่าแม่และตามหาพ่อที่แท้จริง

โครงเรื่องรอง ธาราธร ได้เรียนรู้นิสัยของทั้งชุมชวัชและชัชวาล ทำให้เธอได้รู้จักทั้งสองคนดีขึ้นและได้พบกับชุมชวัช พร้อมทั้งได้สร้างมิตรภาพที่ดีกับชัชวาล

ลางลิขิต

โครงเรื่องหลัก ตินณภพชายผู้มีพลังพิเศษได้รับการขอร้องจากอศิราภให้ช่วยตามหาพี่ชายที่หายตัวไปของเธอ ทั้งคู่จึงเดินทางไปยังสถานที่ต้องสงสัยว่าเป็นที่เกิดเหตุเพื่อสืบหาความจริง พวกเขาต้องสืบหาข้อมูลอย่างลับๆ เพื่อป้องกันคนร้ายรู้ตัวแต่พวกเขาก็ยังถูกปองร้ายจากผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเสียชีวิตของพี่ชายอศิราภ และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้พวกเขาต้องแสดงตัวและสามารถหาศพของอชิรพบ

โครงเรื่องรอง อศิราภและตินณภพเกิดความรักและความรู้สึกที่ดีต่อกันในระหว่างที่ตินณภพช่วยอศิราภสืบหาพี่ชายที่หายตัวไป และความรักของ วรันธรเพื่อนของอศิราภกับศิริสิทธิ์เริ่มจากความไม่ไว้วางใจแล้วจึงเปลี่ยนเป็นความรัก

พลอยพันแสง

โครงเรื่องหลัก รัมม์ได้รับการขอร้องจากชรินให้ช่วยดูแลสร้อยสวาทลูกสาวของตน เมื่อรัมม์ได้เข้ามาอยู่ในบ้านพลอยพันแสง เขาได้พบว่าชรินและสร้อยสวาทถูกปองร้ายจึงได้ทำการสืบหาความจริง อีกทั้งยังมีการฆาตกรรมปริศนาเกิดขึ้นตามมาก่อนที่จะทราบถึงตัวคนร้ายที่สุด

โครงเรื่องรอง ความผูกพันของรัมม์และสร้อยสวาทในวัยเด็ก ทำให้ทั้งคู่มีความรู้สึกที่ดีต่อกันเมื่อได้พบกันอีกครั้ง

รอยรักเรไร

โครงเรื่องหลัก มลาริน หญิงสาวที่คิดว่าตนเป็นกำพร้าได้พบว่าตนเองยังมีคุณตาเป็นญาติที่เหลืออยู่ แต่เมื่อเดินทางมาพบคุณตาของเธอกลับถูกฆาตกรรม มลารินได้พบศพปริศนาจึงทำการสืบหาความจริงจนได้รับรู้ถึงชาติกำเนิดที่แท้จริงของตน ต่อมาพยานที่เห็นเหตุการณ์ก็ถูกฆ่าอีกทั้งยังมีคดีฆาตกรรมภรรยาของคุณตาที่เกิดขึ้นเมื่อหลายเดือนก่อน มลารินเองก็ถูกทำร้ายแต่ได้รับการช่วยเหลือได้ทันเวลา

โครงเรื่องรอง เรื่องราวความรักของคุณตาและคุณยายของมลารินและความรู้สึกที่ดีต่อกันของมลารินกับดร.เนท นักกฎหมายที่เกิดขึ้นระหว่างที่ทั้งคู่ช่วยกันสืบหาความจริงเรื่องคุณตาและคุณยายของมลาริน

สืบลัทธิสรัท

โครงเรื่องหลัก เรื่องของลัทธิ ลัทธิหนึ่งที่หลอกลวงเอาทรัพย์สินจากผู้หลงเชื่อหรือผู้ที่มีทรัพย์สินสมบัติ หนึ่งในเหยื่อของลัทธินี้ก็คือน้องชายของธัญรดา ธัญรดาจึงปลอมตัวเข้าไปในลัทธิเพื่อสืบหาตัวน้องชายของเธอ โดยมีอนนต์ปลอมตัวเข้าสืบหาข้อมูลเกี่ยวกับการทำผิดกฎหมายของลัทธิร่วมกันกับเธอ ทั้งคู่ต้องแสดงละครว่าเป็นสามีภรรยากันในขณะที่สืบหาความจริง สามารถช่วยน้องชายของธัญรดาและทำลายลัทธิซึ่งทำผิดกฎหมายได้สำเร็จ

โครงเรื่องรอง อนนต์และธัญรดาต้องคอยให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน อีกทั้งยังเป็นທີ່ปรึกษาให้แก่กันในการสืบหาหลักฐานในลัทธิโซเลย์จึงทำให้ทั้งคู่เริ่มมีความรู้สึกที่ดีต่อกัน

พรายปรารถนา

โครงเรื่องหลัก หญิงสาวคนหนึ่งถูกฆ่าตายอย่างปริศนาวิญญานของเธอจึงยังวนเวียนอยู่ในที่เกิดเหตุหลายปีต่อมาภิกษณาได้ย้ายเข้ามาอยู่ในห้องที่เธอเสียชีวิต ภิกษณาจึงถูกวิญญานของหญิงสาวขอร้องให้ช่วยตามหาตัวคนร้ายที่ฆ่าเธอ โดยผู้ต้องสงสัยก็คือเจ้าของบริษัทที่เธอทำงานอยู่ ระหว่างที่ภิกษณาสืบหาตัวคนร้ายที่เธอเองก็ถูกทำร้ายหลายครั้ง ท้ายที่สุดแล้วความจริงก็เปิดเผยว่าคนร้ายคือ เกริก นายทหารซึ่งเป็นอดีตลูกน้องของพ่อนิมมาน

โครงเรื่องรอง นิมมานได้พบกับภิกษณาและมีความรู้สึกที่ดีให้แก่กันจนกลายเป็นความรักในที่สุด และเรื่องของเด่นภูมิและวริศที่มีความไม่เข้าใจกันเนื่องจากเด่นภูมิเป็นชายรักชายและคนที่เด่นภูมิลงรักคือนิมมาน ขณะที่วริศเองก็หลงรักเด่นภูมิ

รหัสหัวใจ

โครงเรื่องหลัก วิมลินเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ได้รับมอบหมายให้สืบหาหลักฐานในคดีค้ายาเสพติดได้ขอความช่วยเหลือจากรหัส โดยเข้าไปอยู่ในบ้านเขาเพื่อที่จะได้สืบหาหลักฐานการค้ายาเสพติดของประยูร ด้วยการเข้าไปทำความรู้จักและสนิทกับคนในบ้านจนได้ข้อมูลหลักฐานบางส่วนแต่ยังไม่สามารถเอาผิดกับเขาได้ ความลับที่เธอปลอมตัวมาก็ถูกเปิดเผยเสียก่อน แต่สุดท้ายเธอก็สามารถทำงานได้สำเร็จ

โครงเรื่องรอง วิมลินมีอดีตเป็นเด็กขโมยรถและติดยา เธอได้รับการเลี้ยงดูจากวิภาดาจนสามารถเปลี่ยนนิสัยได้ แต่เรื่องราวในอดีตกลับทำให้ชีวิตของเธอต้องอยู่อย่างหวาดระแวงว่าจะถูกรังเกียจ สุดท้ายวิมลินได้เรียนรู้คุณค่าของตนเองหลังจากที่ได้รู้จักกับรหัส

รำเพยดอกสุดท้าย

โครงเรื่องหลัก เฟิร์น หญิงสาวที่บังเอิญเข้ามาเกี่ยวข้องกับกรรมกรที่มีดอกรำเพยถูกทิ้งไว้เป็นสัญลักษณ์หลังจากที่เหยื่อถูกสังหาร เธอได้พยายามสืบหาความจริงแต่กลับได้รับการขอร้องจากมาลิทว่าให้หยุดสืบหาความจริง และระหว่างที่สืบหาความจริงอยู่นั้นเธอเองก็ถูกทำร้ายจนเกือบเอาชีวิตไม่รอด ตอนท้ายของเรื่องคนร้ายได้เขียนจดหมายมาสารภาพความจริงกับเฟิร์นเป็นการไขปริศนาการฆาตกรรมทุกอย่าง

โครงเรื่องรอง เฟิร์นได้พบกับตามพีในระหว่างสืบหาตัวฆาตกรและเกิดความรู้สึกที่ดีจนพัฒนาเป็นความรักและความเข้าใจในที่สุด รวมถึงเรื่องของสิทธิสตรีที่ผู้หญิงหลายคนถูกทำร้ายทั้งทางร่างกายและจิตใจจากสามีของตน

ทะเลราตรี

โครงเรื่องหลัก หมอตรงค์นายแพทย์นิติเวชที่ใฝ่ฝันอยากเป็นนักสืบได้เดินทางไปที่เกาะคาวิเพื่อร่วมงานวันเกิดคุณปู่ของเขา แต่กลับพบศพปริศนาที่ปรากฏขึ้นพร้อมกับเรือที่หายไปเมื่อหลายปีก่อน แต่เมื่อสืบหาความจริงเรื่องราวก็บานปลายเนื่องจากมีคดีฆาตกรรมเกิดขึ้นอีก หมอตรงค์จึงได้เป็นนักสืบตามที่ปรารถนา

โครงเรื่องรอง หมอตรงค์ได้พบกับสัตตบงกษที่เกาะคาวิ ทั้งคู่ได้ทำความรู้จักกันจนเกิดเป็นความรักในที่สุด

มาลีสีเลือด

โครงเรื่องหลัก หมอตรงค์ถูกขอร้องให้ช่วยตรวจสอบการเสียชีวิตของมะลิวัลย์ว่าเป็นการฆาตกรรมหรือไม่ แต่หมอตรงค์กลับถูกทำร้ายหลายครั้งเพราะผู้ร้ายเกรงว่าเขาจะทราบถึงความลับที่ปกปิดไว้ ทั้งที่ความจริงแล้วถ้าคนร้ายไม่ลงมือก่อคดี ความจริงก็คงไม่ถูกเปิดเผย

โครงเรื่องรอง ความรักของหมอตรงค์กับสัตตบงกษพัฒนาแน่นแฟ้นขึ้น

เคหาสน์เชือดใจ

โครงเรื่องหลัก หมอตุรงค์ไปร่วมงานเปิดตัวหนังสือของเทพวิวัฒน์ แต่กลับกลายเป็นการฆาตกรรมกลางงานเปิดตัวหนังสือ และพยานที่รู้เห็นก็ถูกสังหารในเวลาต่อมา หมอตุรงค์ได้ร่วมมือกับตำรวจสืบหาความจริงจนสามารถจับตัวคนร้ายได้สำเร็จ

โครงเรื่องรอง ชีวิตของหมอตุรงค์วุ่นวายทั้งจากแม่ที่เลี้ยงและเอกภรญาตีสนิท แต่หมอตุรงค์กับสัตตบงกชก็ยังมีความรักที่มั่นคงต่อกัน

เงาหิมพ์

โครงเรื่องหลัก ชายคนหนึ่งมีปัญหาวีชีวิตตั้งแต่วัยเด็กจนทำให้กลายเป็นคนผิดปกติทางจิตที่สำคัญเขาเป็นคนไม่มีตัวตนในสังคม ดังนั้นเขาจึงพยายามทำทุกอย่างเพื่อให้ได้มีตัวตนในสังคมขึ้นมา ด้วยการก่อคดีฆาตกรรมต่อเนื่องเพื่อเรียกร้องความสนใจจากที่ชายฝาแฝดของตนเองซึ่งก็คือ วิลเลียม สปีด

โครงเรื่องรอง เรื่องราวชีวิตของวิลเลียม สปีดหลังจากที่ภรรยาและลูกถูกฆาตกรรมโรครจิตฆ่า

กาลมรณะ

โครงเรื่องหลัก นักสืบที่ชื่อสมัยและล่ออุ้มที่สืบคดีฆาตกรรม ทำร้ายร่างกายที่เกี่ยวโยงไปถึงฆาตกรรมหญิงสาวที่ชื่อซาบึงถูกหลวงมวงคลศึลปีเพศาล้างคนให้ฆ่าปิดปากเพื่อช่วยเหลือนายจักรานูตรชายให้พ้นผิดในคดีทำร้ายร่างกาย

โครงเรื่องรอง เรื่องของสมัยและครอบครัวที่ต้องการให้สมัยแต่งงาน แต่สมัยก็ปฏิเสธทุกครั้งที่มีการเอ่ยถึงเรื่องนี้

หน้าต่างในเงาเมฆ

โครงเรื่องหลัก โมลี บังเอิญเห็นเหตุการณ์ทำร้ายร่างกายผ่านทางหน้าต่างเครื่องบิน ต่อมาเธอได้เข้าทำงานในบ้านซึ่งเป็นสถานที่เกิดเหตุ โมลีจึงสืบหาความจริงถึงเหตุการณ์ที่เธอพบเห็น ในเวลาต่อมาเธอได้รับติดต่อจากทางเจ้าหน้าที่ตำรวจให้ช่วยสืบหาคนหายที่บ้านหลังนั้นเช่นกัน โมลีจึงสืบหาความจริงต่างๆ จนได้ทราบถึงตัวคนร้ายและสาเหตุการเกิดฆาตกรรม

โครงเรื่องรอง โมลีได้รู้จักกับคัมภีร์หนึ่งในผู้ต้องสงสัยในคดีฆาตกรรมที่เธอกำลังสืบอยู่และเกิดความรู้สึกที่ดีต่อเขาจนพัฒนาเป็นความรัก

หนีเลือด

โครงเรื่องหลัก หญิงสาวคนหนึ่งมีความแค้นกับครอบครัวของตน จึงลงมือสังหารทุกคนในครอบครัวด้วยวิธีการต่างๆ ที่ทำเป็นเหมือนอุบัติเหตุหรือการฆ่าตัวตาย อันมีสาเหตุเพราะความโกรธแค้นที่ทุกคนเห็นเธอเป็นลูกเมียหย้อยจึงรังแกและดูถูกเธอตลอด

โครงเรื่องรอง ความรู้สึกที่มึนหมึมต่อพริยะจากผู้ต้องสงสัยที่เริ่มจากความไม่ไว้วางใจจนกลายเป็นความสงสาร เห็นใจและเข้าใจ

ทะเลสาบสีเลือด

โครงเรื่องหลัก ทรงภพ ได้ทำพินัยกรรมขึ้นมาฉบับหนึ่งแล้วนำไปซ่อนที่รีสอร์ทริมทะเลสาบสีเลือด แล้วตั้งเงื่อนไขว่าจะยกสมบัติทั้งหมดของตนให้กับผู้ที่สามารถหาพินัยกรรมเจอ ทำให้ญาติพี่น้องเกิดความขัดแย้งและการแย่งชิงกันว่าใครจะเจอพินัยกรรมก่อน จนเกิดเป็นเหตุฆาตกรรมที่น่าสลดใจ ในที่สุดความจริงเปิดเผยผู้ที่เป็นคนร้าย คือ ชัยกร บุตรชายนอกสมรสของทรงภพที่ต้องการสมบัติรวมถึงต้องการแก้แค้น

โครงเรื่องรอง เรื่องราวชีวิตของนัชชาหลังจากพ่อของเธอเสียชีวิตด้วยสาเหตุการฆ่าตัวตาย เนื่องจากปัญหาหนี้สินและถูกฟ้องล้มละลายอีกทั้งยังถูกแม่ของนัชชาต่อว่าอยู่เสมอ นัชชาต้องพบกับปัญหาทางการเงิน การเป็นอยู่ตกต่ำลง การศึกษาที่ไม่สามารถเรียนได้ตามที่ต้องการและต้องกลายเป็นเสาหลักให้กับครอบครัว

ตีตราหัวใจ

โครงเรื่องหลัก ไอยรินทร์ ปลอมตัวเข้าไปทำงานที่ ฟาร์มศรวิณ เพื่อสืบหาแวนดาที่หายตัวไปอย่างลึกลับ พร้อมกับทำงานเป็นเลขาและบอดี้การ์ดให้กับแพรวา แต่เมื่อเธอเข้าไปสืบทำให้พบว่านอกจากแวนดาแล้วย่าน้อยก็หายตัวไปอย่างลึกลับเช่นกัน การสืบคดีครั้งนี้ทำให้เธอได้พบกับวิญญาณของย่าน้อยที่มาช่วยเหลือ จนในที่สุดความจริงก็เปิดเผยว่าผู้ที่อยู่เบื้องหลังเรื่องราวทั้งหมด และเป็นคนฆ่าแวนดากับย่าน้อยคือ มณฑา เด็กกำพร้าที่ย่าน้อยเลี้ยงดูเสมือนลูก

โครงเรื่องรอง ไอยรินทร์ ได้พบกับ เหมวัฒน์ นายตำรวจที่เคยมีเรื่องด้วยและจ้องแต่จะจับผิดเธอ แต่ไอยรินทร์ก็ได้รับความช่วยเหลือจากเหมวัฒน์ในการสืบหาตัวแวนดาจนในที่สุดทั้งคู่ก็มีความรู้สึกที่ดีต่อกัน

ฆาตกรรมจักรราศี

โครงเรื่องหลัก นักร้องลูกทุ่งชื่อดังถูกลอบสังหาร เป็นเหตุให้ ทางตำรวจต้องขอความช่วยเหลือจากนักสืบเอกชน พุ่มรัก พานสิงห์ ในขณะที่สืบคดีของนักร้องชื่อดังนั้นเขาได้รับการว่าจ้างจาก การบูร ให้ตามหาพ่อแม่ที่แท้จริงของเธอ จนได้พบว่าทั้งสองคดีมีความเกี่ยวข้องกัน รวมถึงคดีการฆาตกรรมนักร้องลูกทุ่งชื่อดังในอดีต และคดีที่เกี่ยวกับตำรวจในอดีตบางคนสุดท้ายพุ่มรัก ก็สามารถสืบทราบถึงตัวคนร้ายและไขปริศนาต่างๆ ได้สำเร็จ

โครงเรื่องรอง เรื่องของความเชื่อทางโหราศาสตร์ ที่มีชื่อว่า ยูเรเนียม ซึ่งเป็นศาสตร์การดูดวงอย่างหนึ่งที่ใช้ดาวต่างๆ มาช่วยทำนายดวงชะตาตามวันเดือนปีเกิด และมีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีที่ พุ่มรัก พานสิงห์ กำลังสืบ

ขบวนการกึ่งกึ่งแก้ว

โครงเรื่องหลัก อนิศร์และครอบครัวมีเรื่องกับเพื่อนบ้านจนถึงขนาดชู้ฆ่ากัน ต่อมาเพื่อนบ้านคนนั้นถูกฆ่าตาย ทุกคนพากันสงสัยว่าจะเป็นฝีมือของอนิศร์ ทำให้พี่ๆ ของอนิศร์ต้องสืบหาความจริง จากการสืบพบว่าเพื่อนบ้านของตนมีเรื่องกับคนในหมู่บ้านมากมายทุกคนที่เคยมีเรื่องกับเขาจึงนำสงสัยทั้งหมด

โครงเรื่องรอง ครอบครัวของอนิศร์ที่คอยให้ความช่วยเหลือและไม่ทิ้งกันเมื่อยามมีเรื่องเดือดร้อน รวมถึงความวุ่นวายของสุนัขที่พวกเขาเลี้ยง

2.1.2 โครงเรื่องหลักเป็นปัญหาต่างๆ โครงเรื่องรองเป็นการฆาตกรรม

โครงเรื่องในรูปแบบนี้เป็นโครงเรื่องที่พบในอาชญาวิทยาของไทยเพียงบางส่วน โดยโครงเรื่องหลักจะเน้นการนำเสนอเรื่องของครอบครัว ความรัก และปัญหาต่างๆ ที่ปรากฏในสังคมปัจจุบัน ส่วนโครงเรื่องรองจะเป็นการสร้างเหตุการณ์ฆาตกรรมและการสืบหาความจริงในการฆาตกรรมและคดีต่างๆ ซึ่งจากการศึกษาพบ 4 เรื่องได้แก่ เรื่อง **พุดสามสี ดั่งไฟใต้น้ำ ทวารบด และแกะรอยรัก**

พุดสามสี

โครงเรื่องหลัก สวรรยา ได้พบความจริงว่า สาลินี ไม่ใช่แม่ของเธออย่างที่เข้าใจมาโดยตลอด สาลินีนั้นเป็นเพียงแม่เลี้ยงและแม่ที่แท้จริงของเธอติดคุกด้วยข้อหาฆ่าคนตายและเสียชีวิตในคุกที่อเมริกา ส่วนพ่อของเธอนั้นไม่ทราบว่าเป็นใคร สวรรยาจึงเดินทางไปอเมริกาเพื่อสืบหาความจริงในเรื่องชาติกำเนิดของเธอและเรื่องในอดีตที่เธอไม่เคยทราบ สวรรยาทำงานเป็นพี่เลี้ยงเด็กกระหว่างสืบหาความจริงและถูกทำร้ายหลายครั้ง แต่การที่เธอถูกทำร้ายก็เป็นเหตุให้เธอได้ทราบความจริงว่าแม่ของเธอไม่ใช่ฆาตกรแต่ถูกใส่ร้าย และได้ทราบว่าพ่อของเธอเป็นใครในตอนจบของเรื่อง

โครงเรื่องรอง สวรรยาถูกขอร้องให้ช่วยสืบหาข้อมูลการเสียชีวิตของภรรยาของนายจ้าง เนื่องจากมีเหตุการณ์ที่น่าสงสัยหลายอย่างว่าจะเป็นการฆาตกรรม เธอได้สืบหาข้อมูลต่างๆ จนได้ทราบว่าภรรยาของนายจ้างเธอมีชู้ ส่วนสาเหตุที่เธอเสียชีวิตนั้นเป็นเพราะการฆ่าผิดตัว

ดั่งไฟใต้น้ำ

โครงเรื่องหลัก รุจรวี ถูกรถชนจนความจำเสื่อม และต้องพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลศรัทธาชนเป็นเวลานาน เนื่องจากไม่ทราบว่าเธอเป็นใครและไม่มีใครมาแสดงตัวเป็นญาติ จนในที่สุดพลีศผู้เป็นสามีของเธอมาแสดงตัวและรับเธอกลับบ้าน เมื่อออกจากโรงพยาบาลเธอได้รู้ถึงเรื่องราวในอดีตที่เลวร้ายของตน การเสียชีวิตของลูกสาววัยเพียงไม่กี่เดือน และความแตกร้างของชีวิตครอบครัว ในขณะที่เดียวกันนิสัยที่เปลี่ยนไปของเธอทำให้พลีศเริ่มกลับมามีความรู้สึกที่ดีขึ้นแล้วในที่สุดรุจรวีก็สามารถจดจำเรื่องราวในอดีตของตนเองได้ ทั้งคู่จึงสามารถรับความเข้าใจกันรวมทั้งตัดสินใจเริ่มต้นใช้ชีวิตร่วมกันอีกครั้ง

โครงเรื่องรอง รุจรวีถูกทำร้ายหลังจากที่กลับมาอยู่บ้านหลายครั้งทั้งใช้หมอนกดหน้า วางยานอนหลับ แล้วทิ้งไว้ที่ริมทาง ดัดสายเบรกรถ เหตุการณ์เหล่านี้ทำให้พลิศสงสัยจึงสืบหาความจริงร่วมกับตำรวจห้องที่ เมื่อนคนร้ายได้ลักพาตัวรุจรวีไปจึงทำให้ความจริงเปิดเผยว่าทั้งหมดเป็นฝีมือของอินทราภัยกับยศวินญาติของพลิศ เนื่องจากเธอได้รู้ถึงความลับว่าทั้งคู่ร่วมกันค้าของเถื่อนและโกงเงิน อินทราภัยกับยศวินจึงพยายามกำจัดรุจรวีเพื่อปกปิดความผิด

ทวารบาล

โครงเรื่องหลัก ปาจริย เด็กสาวที่มีบุคลิกอ่อนหวานแต่มีจิตใจที่เข้มแข็ง จนเป็นเหตุให้จิตใจได้สำนึกของ เธอสร้างบุคลิกภาพต่างๆ ขึ้นมาถึง 3 บุคลิกภาพด้วยกัน และบุคลิกภาพที่สร้างจากจิตใจได้สำนึกนี้พยายามมีอำนาจเหนือจิตใจสำนึกของปาจริย ในบางขณะทำให้เธอทำร้ายทุกคนเพื่อแก้แค้น จนท้ายที่สุดจิตใจสำนึกของปาจริยก็เอาชนะจิตใจได้สำนึกของเธอได้ เธอจึงตัดสินใจฆ่าตัวตายเพื่อไม่ให้จิตใจได้สำนึกที่ต้องการทำร้ายผู้อื่นกลับมามีอำนาจเหนือเธออีก

โครงเรื่องรอง ตำรวจสืบหาตัวฆาตกรในคดีฆาตกรรมต่อเนื่องโดยอาศัยความช่วยเหลือจากแพทย์นิติเวชสาวที่มีพลังพิเศษสามารถมองเห็นเรื่องราวในการฆาตกรรมได้ผ่านอาวุธที่ใช้ และมีพยานที่รู้เห็นเหตุการณ์คือ ปาจริย แต่ยิ่งสืบก็ยิ่งพบว่าคนร้ายไม่ได้มีเพียงคนเดียว ท้ายสุดความจริงก็เปิดเผยว่าคนร้ายคือ ปาจริย

แกะรอยรัก

โครงเรื่องหลัก ชมเดือน ได้เข้าไปทำงานในบริษัทผลิตเพลงที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่ง เธอได้พบกับทรงรบและทรงตันผู้บริหารของบริษัท รวมถึงเพื่อนเก่าอย่างสุณิสาที่คอยซิงดีซิงเด่นกับเธอมาตลอด สุณิสาคอยใส่ร้ายและเอาเปรียบเธอ ท้ายที่สุดผลของการกระทำของสุณิสาทำให้เธอถูกไล่ออกจากงาน ในขณะที่ชมเดือนได้รับเลือกให้เป็นพิธีกรรายการใหม่ของบริษัท และเรื่องราวความรักระหว่างชมเดือนกับทรงตัน โดยมี เปลี่ยนฟ้า น้องชายของชมเดือนที่คอยให้ความช่วยเหลือ

โครงเรื่องรอง การเสียชีวิตของโตอาน่าหรือแอนนี่ นักร้องชื่อดังที่เสียชีวิตเมื่อหลายปีก่อนได้ถูกเปิดเผยความจริงว่าไม่ใช่การฆ่าตัวตาย แต่เป็นเพราะอุบัติเหตุที่เกิดจากการกระทำของเพลินพิศแม่ของแอนนี่ที่ตบหน้าเธอจนทำให้แอนนี่ต้องพลัดตกตึกเสียชีวิต

2.2 การวางโครงเรื่องของอาชญาวิทยา

นอกจากโครงเรื่องหลักและโครงเรื่องรองแล้วโครงเรื่องยังมีส่วนสำคัญอื่นๆ ได้แก่ การเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่อง การสร้างปมปัญหาของเรื่อง การพัฒนาเรื่องไปจนถึงจุดวิกฤต และการคลายปมปัญหา องค์ประกอบเหล่านี้เป็นการวางโครงเรื่องเพื่อให้เรื่องราวต่างๆ ดำเนินไปอย่างเป็นระบบ อาชญาวิทยาของไทยมีการแทรกในเรื่องของคดีต่างๆ และการไขปริศนาของคดีนั้นๆ มาเป็นส่วนสำคัญในการวางโครงเรื่องเพื่อสร้างความน่าติดตามให้แก่ผู้อ่าน

2.2.1 การเปิดเรื่อง

การเปิดเรื่อง เป็นการสร้างความน่าสนใจให้แก่ผู้อ่าน โดยส่วนใหญ่มักจะเป็นการแนะนำตัวละคร หรือบอกเล่าเรื่องราวที่ตัวละครกำลังประสบ การเปิดเรื่องถือได้ว่าเป็นส่วนสำคัญที่นำไปสู่เหตุการณ์ต่างๆ ในเรื่อง อาชญากรรมโดยทั่วไปมักมีการเปิดเรื่องด้วยการฆาตกรรม เหตุการณ์ที่เป็นปริศนา หรือเหตุการณ์ในอดีตที่สำคัญต่อชีวิตของตัวละครตัวใดตัวหนึ่ง จากการศึกษาอาชญากรรมของไทยนั้นมีการเปิดเรื่อง 6 ลักษณะคือ การเปิดเรื่องด้วยเหตุการณ์ฆาตกรรม การเปิดเรื่องด้วยเหตุการณ์ในอดีตของตัวละคร การเปิดเรื่องด้วยการแนะนำตัวละคร การเปิดเรื่องด้วยการสนทนากับผู้อ่าน การเปิดเรื่องด้วยสถานที่ และการเปิดเรื่องด้วยเหตุการณ์

1) การเปิดเรื่องด้วยเหตุการณ์ฆาตกรรม เป็นวิธีการเปิดเรื่องที่มักจะพบในอาชญากรรม เนื่องจากเป็นการสร้างความน่าสนใจให้แก่ผู้อ่านด้วยเงื่อนงำต่างๆ ที่อยู่ในเหตุการณ์ฆาตกรรม โดยมักเป็นเรื่องราวที่สร้างปมปัญหาให้ตัวละครต้องแก้ไขหรือเป็นจุดเริ่มของการสืบสวนในคดีฆาตกรรมปรากฏทั้งสิ้น 4 เรื่อง ได้แก่ เรื่อง **ฆาตกรรมจักรราศี ทรายกระชิบ พรายปรารถนา ทวารบถ** โดยมีรายละเอียดดังนี้

เรื่อง **ฆาตกรรมจักรราศี** เปิดเรื่องโดยเกริ่นนำเหตุการณ์ก่อนที่จะเกิดการฆาตกรรม โดยแนะนำตัวละครก่อนที่จะเกิดเหตุการณ์สั้นๆ ดังนี้

ศรไพโร ไกรสรณ์ ขับรถไปหาผู้รักที่จุดนัดหมาย ...

จุดนัดหมายเป็นคอนโดมิเนียมในเมือง...

เขาขาดผู้หญิงไม่ได้ ใครๆ ก็รู้ เขาเองก็ไม่เคยปฏิเสธความจริงข้อนี้ เขาเคยบอกเพื่อน

“กูเจ้าชู้ แต่รับผิดชอบไฉน”

(ฆาตกรรมจักรราศี. 2550: 10)

ลักษณะการเปิดเรื่องเป็นการบอกกล่าวตัวละครกำลังเดินทางไปไหน พร้อมทั้งบอกนิสัยของตัวละครโดยสรุปว่าเป็นคนเจ้าชู้ เพื่อเกริ่นเป็นกลางบอกเหตุให้นำไปสู่เหตุการณ์ฆาตกรรมต่อไปดังนี้

เบนซีใหม่เกือบหักเข้าบริเวณคอนโดมิเนียมแล้ว เมื่อสายตาของเขาเห็นตำรวจจราจรนายหนึ่งโบกมือให้สัญญาณ เขาหยุดรถ เป็นเวลาเที่ยงคืนพอดี...

ตำรวจส่องไฟฉายไปมา

“มาจากไหน? ดึกแล้ว...”

“จากสุพรรณฯครับ”...

ตำรวจจ้องหน้าเขา “เฮ้! นี่ใช่คุณศรไพโร ไกรสรณ์ หรือเปล่า?”

“ใช่ครับ”

“ไม่น่าเชื่อ เจอตัวจริงวันนี้ ผมเป็นแฟนเพลงของคุณ”

“ขอบคุณครับ”

“ไหนๆ ก็ได้พบหน้ากันแล้ว ขอฉายเซ็นหน่อยนะครับ”

นักร้องยิ้ม นี่เป็นครั้งแรกที่เขาถูกตำรวจเรียกตัวแล้วขอฉายเซ็น

“ขอผมหาปากกาก่อนนะครับ”

นายตำรวจหันร่างกลับ

รอยยิ้มของ ศรไพร ไกรสรณ์ ละลายไปพลันเมื่อเห็นนายตำรวจหันขวับกลับมา สายตากร้องจ้องเพลงที่วัดดูวาวในมือของฝ่ายตรงข้าม มันไม่ใช่ปากกา หัวใจหยุดเต้นไปวินาทีเดียว ไผจากกระบอกปืนก็ส่องแสงวาบสองครั้งติดต่อกัน เขาสัมผัสความร้อนที่เผาหน้าอกของเขา ตาพร่า ก่อนลมหายใจสุดท้าย เขาคลายได้กลิ่นหอมฟุ้งจรัใจของดอกไม้...”

(ฆาตกรรมจักรราศี. 2550: 11-12)

เหตุการณ์ข้างต้นทำให้ผู้อ่านได้รู้จักตัวละครเพิ่มขึ้นว่าเป็นนักร้องที่มีชื่อเสียงและถูกลอบฆ่าโดยยังไม่ทันระวังตัวจากผู้ที่ตัวละครเข้าใจว่าเป็นตำรวจและได้ทิ้งปริศนากลิ่นดอกไม้ก่อนการตายของตัวละคร ให้ผู้อ่านเป็นเบาะแสต่อไป

เรื่อง **พรายปรารณา** เปิดเรื่องด้วยเหตุการณ์ดังนี้

เมื่อประตูห้องชุดกระแทกปิดโครม น้ำตาของจุลจันทร์ก็ไหลพรากลงมาอาบแก้มตั้งแต่อยู่กับกันมา แม่จะมีปากเสียงกันบ้าง ทะเลาะกันตามประสาพี่น้องกัน แต่ขึ้นมาไม่เคยโกรธมากถึงขนาดนี้ ไม่เคยขึ้นเสียงใส่หน้าหล่อนแบบนี้มาก่อน...”

(พรายปรารณา. 2545: 1)

จากเหตุการณ์ข้างต้น ทำให้ผู้อ่านรับรู้ภูมิหลังของตัวละครอย่างรวบรัดว่าแต่งงานแล้วและได้กระทำบางอย่างที่ทำให้สามเณรอันเป็นเหตุที่เชื่อมโยงถึงเหตุการณ์ฆาตกรรมในเรื่อง

...จุลจันทร์กลับมานั่งทำงานต่อ จนกระทั่งบ่ายจัดถึงขยับลุกอีกครั้งเตรียมเข้าครัว หุงข้าวทำกับข้าวรอทำสามเณร แต่ระหว่างจะเดินเข้าครัว หล่อนได้ยินเสียงก๊อกรกที่ประตูหน้า โบกหน้าหญิงสาวขึ้นขึ้นทันที

นิมมานคงกลับบ้านเร็ว ชายหนุ่มอาจจะรีบกลับมาบอกหล่อนว่าเขาเปลี่ยนใจเห็นด้วยกับความคิดของหล่อนแล้ว เข้าใจเท่าความคิดจุลจันทร์เดินไปที่ประตู เตรียมยิ้มรับผู้ที่ก้าวเข้ามา...”

“ศพของหล่อนถูกพบในเย็นนั้น โบกหน้าว่าอยู่กับพื้นดวงตาเหลือกลานด้วยความเจ็บปวดและประหลาดใจ สายวัดสำหรับตัดเสื้อรัดอวบคอบเล็ก ๆ จนขอบของมันขนาดผิวขาวเป็นสีแดงกำสองมือของหล่อนยังกำอวบคอบเหมือนพยายามปลดเปลื้องหาทางรอดจนวินาทีสุดท้าย”

(พรายปรารณา. 2545: 3)

จากข้อความเป็นการกล่าวถึงสภาพศพและสาเหตุการตายของตัวละครรวมถึงเหตุการณ์ก่อนที่ตัวละครจะถูกทำร้ายจนเสียชีวิต โดยผู้แต่งไม่ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับคนร้ายเป็นการสร้างปมปริศนาให้แก่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

เรื่อง **ทรายกระซิบ** เปิดเรื่องด้วยเหตุการณ์ฆาตกรรมดังนี้

มีความสว่างก็ต้องมีความมืด
มีความดีงามก็ต้องมีความอัมมหิตโหดเหี้ยม
เด็ดบอกตนเองเพื่อปลดเปลื้องความรู้สึกผิดชอบที่ผ่านเข้ามาในสมองเพียงอดีตใจ แล้วจางหายวับเสมือนสาย
ลมเย็นที่พัดปลิวผ่านไป...ช่วยบรรเทาความร้อนระอุของอากาศในป่าเพียงชั่วครู่
เขามองดูเบื้องหลังสหายสนิทผู้เดินล้ำไปข้างหน้า...

(ทรายกระซิบ. 2541: 11)

จากเหตุการณ์เป็นจุดเริ่มต้นของเห็นการณ์ฆาตกรรมที่ตัวละครที่ชื่อเต็ดมีความคิดที่จะฆ่า ชิดธรรมเพื่อน
ของตน เพื่อที่จะปลอมตัวเป็นชิดธรรมเดินทางไปเรียนต่อที่อเมริกาแทน

ชิดธรรมปลดเปลื้องกางบนแผ่นศิลากว้างใหญ่ รูปร่างเหมือนโต๊ะ เขาเหยียดแขนออกเสมือนหักทลาย
ลมฟ้าอากาศ สูดลมหายใจยืดยาว พลังกวาดตามองภูมิภาพเบื้องหน้าด้วยความผาสุก...
ชิดธรรมหันไป...หันได้เห็นดวงตาของเต็ด...แข็งเย็นด้านชาประดุจแห่งหินสีเทาดำทะมึนที่อยู่เบื้องล่าง
...เมื่อร่างของเขาปลิวลู่ลงไปตามแรงผลักของเพื่อนที่เขารัก
ความคิดสุดท้ายของชิด...ก่อนที่เรือนกายของเขาจะแหลกเหลวคาเกยอยู่กับแอ่งหิน...คือเขาได้พบมาร
ร้ายในโครงร่างของมนุษย์ที่เขารู้จักมานานกว่าสองทศวรรษ

(ทรายกระซิบ. 2541: 16)

ข้อความข้างต้นเป็นการบอกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตอนที่เต็ดลงมือฆ่าชิดธรรมด้วยการผลักตกเขา จาก
ตัวอย่างเป็นการนำเข้าสู่เรื่องราวของเต็ดที่ไม่หยุดความทะเยอทะยานจนเป็นเหตุให้เขาก่อคดีฆาตกรรมอีกหลาย
ครั้ง

เรื่อง **ทวารบถ** เปิดเรื่องด้วยเหตุการณ์ฆาตกรรมดังนี้

มิถุนายน เมื่อสิบห้าปีผ่านมาแล้ว
มันเป็นวันที่ฉันอายุครบสิบขวบ ที่จริงแล้วในวันนั้นมันน่าจะเป็นวันที่ฉันมีความสุขที่สุดในชีวิต ได้ไปเที่ยว
เค้กวันเกิดพร้อมหน้าพร้อมตากับคุณพ่อ คุณแม่ และเพื่อนๆ...

(ทวารบถ. 2549: 1)

จากข้อความนี้เป็นจุดเริ่มต้นของเหตุการณ์ฆาตกรรม โดยเด็กคนหนึ่งกำลังนึกถึงวันเกิดของตนเองที่ไม่อาจ
เกิดขึ้น

“ฮั่นแน่!! ขึ้นมาอยู่ที่นี้เอง
เสียงเจ้าเล่ห์ของอ๊อดเด็กนรกที่ไม่ต่างจาก “พ่อมัน” ดังขึ้น จนฉันผวาสุดตัว มันตัวมเตี้ยมตามขึ้นมาเมื่อ
ไร แล้วก็มาแกล้งตะโกนกรีดร้องใส่หูของฉัน...

“ขึ้นมาทำไม”

“ทำไมขึ้นมาไม่ได้”

“จ่าฟ้องป้อ”

...มันยังไม่ทันพูดต่อ ฉันก็คว้าร่างนั้น กระชากออกไป

มันร้องกรี๊ด ...มีोन้อยๆ ของมันจิกเข้ามาที่เบ้าตาของฉันในขณะที่มีมืออีกข้างชวนแขนจนเลือดซึมออกมา

ตามรอยเล็บสีดำปี

ฉันหลับตาได้ทัน เสียงต่ำหยาบคายดังขึ้น และดังขึ้น

ถ้าพอรู้...

ในช่วงพริบตานั่นเอง ที่ฉันลากนั่งเด็กนรกมาปลายระเบียบของดาตฟ้าด้านหลัง แล้วออกแรงสุดลำ ผลักร่างนั้นละลายลงไป

(ทวารบท. 2549: 6-7)

จากข้อความเป็นการบอกเล่าถึงเหตุการณ์ฆาตกรรมที่เกิดขึ้นโดยที่ตัวละครทำไปเพราะความโกรธ ซึ่งผู้เขียนไม่ได้บอกรายละเอียดที่ชัดเจนของตัวละครทั้งสองตัวนี้

จะเห็นได้ว่าการเปิดเรื่องด้วยเหตุการณ์ฆาตกรรม โดยตัวละครที่ถูกฆ่าไม่ทันได้ตั้งตัวและไม่คาดคิดว่าตนเองจะถูกทำร้าย ผู้เขียนจะบอกถึงวิธีการที่ฆาตกรใช้ลงมือหรือสาเหตุที่ตัวละครต้องเสียชีวิต การเปิดเรื่องด้วยเหตุการณ์ฆาตกรรมนี้เป็นการนำเข้าสู่การสืบหาความจริงและเป็นจุดเริ่มต้นของปัญหาต่างๆ ในเรื่องโดยเฉพาะปัญหาที่มีความเกี่ยวข้องกับสาเหตุที่เกิดการฆาตกรรม

2) การเปิดเรื่องด้วยเหตุการณ์ในอดีตของตัวละคร เป็นการเปิดเรื่องด้วยเหตุการณ์ที่เป็นปริศนาของตัวละครหรือเหตุการณ์ฆาตกรรม ที่ไม่ได้เอ่ยถึงชื่อของตัวละครและไม่บอกถึงความสำคัญของตัวละครในเรื่อง ส่วนใหญ่จะใช้สรรพนามบุรุษที่สามในการกล่าวอ้างถึงตัวละคร แล้วจึงเผยความจริงในเหตุการณ์นั้นทีละนิดจนกระทั่งกระจ่างในตอนท้ายเรื่องปรากฏทั้งสิ้น 3 เรื่อง ดังนี้ **หนี่เลือด เกาหมิง รัศมีหัวใจ** โดยมีรายละเอียดดังนี้

เรื่อง **หนี่เลือด** เปิดเรื่องดังนี้

ฟ้าผ่าเบรียงเสียงสนั่นหวั่นไหว เม็ดฝนกระหน่ำกระแทกหลังคาสังกะสีไม่ขาดสายร่างเล็กๆ ที่นอนซมใต้ผ้าห่มสะดุ้งตื่น เด็กชายวัยสี่ขวบพลิกตัว ยกมือขี้ตาก่อนจะงัวเงียลืมตา...

“แม่...แม่ครับ...แม่อยู่ไหน...”

เสียงร้องเรียกบนสระอื่นทำให้ร่างสองร่างที่กำลังกอดรัดพัดเหวี่ยงกันอยู่บนโซฟาตัวยาวที่โถงด้านนอกหยุดเคลื่อนไหว...

(หนี่เลือด. 2550: 5)

ข้อความที่ยกมานั้นเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นของตัวละครตัวหนึ่ง ในตอนเด็กที่ยังไม่รู้เรื่องราวใดๆ มากนัก และไม่เข้าใจว่าแม่ของตนเองมีคู่แล้วก็ต้องพบเห็นการตายของแม่ตนเอง ที่สำคัญไม่เข้าใจการกระทำของพ่อ

เด็กน้อยยืนมองภาพตรงหน้าด้วยความงุนงง ทุกอย่างเกิดขึ้นด้วยความรวดเร็วมากเมื่อหันไปมองพ่ออีกก็เห็นว่าพ่อกำลังยกมือขึ้นในเมื่อมีปืน เล็งไปที่แม่โดยไม่พูดอะไรซักคำ...แสงไฟสว่างวาบออกมาจากปากกระบอกปืน ร่างเปลือยที่ยืนถือซุนอนปิดเรือนร่างเอาไว้กระเด็นไปกระแทกโซฟา ก่อนจะทรุดตัวลงนอนแน่นิ่ง...

“ป้า...”เด็กน้อยตะโกนขึ้นอย่างเสียงขลุ่ย ก่อนจะปล่อยมือจากลูกบิดประตู ด้วยสัญชาตญาณเด็กน้อยรู้สึกได้ถึงคามผิดปกติของพ่อ...

แล้วพ่อก็เล็งปืนมาทางเขา

เสียงระเบิดดังขึ้นพร้อมกับที่เด็กชายเห็นเปลวไฟพุ่งเข้าใส่หน้าตัวเอง ร่างเล็กๆ หายหลังกระแทกบาน

ประตู

แล้วทุกอย่างก็ดับวูบลง...

(หนังสือด. 2550: 5)

จากตัวอย่างจะพบว่าตัวเด็กเองก็ถูกพ่อทำร้าย แล้วตั้งปริศนาไว้ว่าเหตุการณ์ต่อจากนั้นจะเป็นอย่างไร ซึ่งเด็กในเหตุการณ์นี้คือ พริยะ หนึ่งในผู้ต้องสงสัยในคดีฆาตกรรมที่เกิดขึ้นในเรื่อง

เรื่อง **รหัสหัวใจ** เปิดเรื่องดังนี้

วิภาดาหัวหน้าของพระพุทธรูปที่ทำงานของสามี เพียงเห็นว่าเป็นใคร นายตำรวจที่คนหนึ่งนั่งคนหนึ่งที่ยืนคุยกันตรงโต๊ะเวรรับเรื่องร้องทุกข์ของประชาชนก็รีบทำความเคารพ...

หญิงสาวเดินผ่านโต๊ะเวรเข้าไปด้านใน กำลังจะเลี้ยวซ้ายขึ้นบันไดไปยังห้องทำงานของสามีตามความเคยชิน หากยามกวาดตามองผ่านลูกกรงเหล็กเข้าไปยังห้องซึ่งด้านใน หล่อนต้องชะงักแล้วหันมองด้วยความไม่แน่ใจ

ไม่ผิด...ผู้ต้องขังคนเดียวที่นั่งอยู่เบื้องหลังมุ้งสายบัวไม่ใช่ผู้ใหญ่ตัวเล็ก แต่เป็นเด็กผู้หญิงอายุประมาณเจ็ดหรือแปดขวบ แม่หนูน้อยสวมเสื้อยืดสีแดงลายทาง กางเกงลูกเลื้อยสีน้ำตาลซึ่งมอมดำเป็นคราบเจ้าตัวน้อยอยู่บนพื้น กำลังง่วนอยู่กับการทาขาวแปะกลีบบัวสีชมพูลงบนโคมกลมๆ ประติประดอยอย่างตั้งอกตั้งใจ...

(รหัสหัวใจ. 2546: 1-2)

จากข้อความที่ยกมานี้เป็นการกล่าวถึงจุดเริ่มต้นชีวิตของเด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่ดีตกเพราะคดีฆาตกรรม จนได้พบกับภรรยาของนายตำรวจท่านหนึ่งและรับเธอไปเลี้ยงเป็นบุตรบุญธรรม เด็กคนนี้ได้กลายเป็น ตำรวจที่สืบคดีค้ายาเสพติด

การเปิดเรื่องด้วยเหตุการณ์ในอดีตของตัวละครนอกจากจะกล่าวถึงเหตุการณ์ในอดีตผ่านผู้เขียนแล้ว ยังมีกรกล่าวถึงเหตุการณ์ในอดีตผ่านความนึกคิดของตัวละครดังเรื่อง **เงาหิมะ** ที่เปิดเรื่องด้วยเหตุในอดีตดังนี้

บุรุษลึกลับนั่งชันเข่า หลับตาปี ตัวสั่นเทา เขาเอาสองมืออุดหูแน่น ทว่าไม่สามารถหยุดเสียงและภาพแห่งอดีตซึ่งกำลังจู่โจมอย่างบ้าคลั่ง

เสียงกุกกักดังขึ้นหน้าประตู เด็กน้อยไม่ต้องคาดเดาว่าเป็นใคร...เธอกลับมาแล้ว แม่กลับเข้าบ้านไม่ค่อยเป็นเวลา แต่สิ่งที่เด็กน้อยหวาดระแวงทุกครั้งคือ วันนี้เธอจะพาคนแปลกหน้ามาด้วยหรือเปล่า...

(เงาหมีฟ. 2550: 6)

จากตัวอย่างที่ยกมานั้นเป็นการกล่าวถึงอดีตของตัวละครผ่านความคิด เป็นการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครกับแม่ของตนในทางลบ และเป็นเหตุให้ตัวละครตัวนี้ลงมือฆ่าคนมากมายเพราะอาการทางจิต

การเปิดเรื่องด้วยเหตุการณ์ในอดีตนี้แม่จะมีผลต่อตัวละคร แต่ก็ไม่ได้ทำให้ตัวละครกลายเป็นผู้ร้ายเช่นเรื่อง **เงาหมีฟ** ในเรื่อง **รหัสหัวใจ** การเปิดเรื่องด้วยเหตุการณ์ในอดีตเป็นเพียงการสร้างปมปัญหาที่ต้องประสบให้กับตัวละคร ส่วนในเรื่อง **หนี่เลือด** เหตุการณ์ในอดีตมีผลทำให้ตัวละครในเรื่องต้องตกเป็นผู้ต้องสงสัย การเปิดเรื่องด้วยเหตุการณ์ในอดีตนี้เป็นการแนะนำตัวละครที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีที่เกิดขึ้นซึ่งจะเห็นว่าตัวละครทั้งสามเรื่องนี้มีผลกระทบต่อดิตที่ต่างกันออกไป กล่าวคือในเรื่อง **เงาหมีฟ** เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้เขากลายเป็นคนร้าย เรื่อง **รหัสหัวใจ** เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้เขาเป็นตำรวจเรื่อง **หนี่เลือด** เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้เขาเป็นคนไข แต่เขาก็เป็นคนดีที่ไม่เคยคิดทำร้ายใคร

3) การเปิดเรื่องด้วยการแนะนำตัวละคร ผู้เขียนจะอธิบายพฤติกรรมหรือบุคลิกลักษณะของตัวละครอย่างละเอียด ในทางกายภาพหรือภูมิหลังของตัวละครปรากฏทั้งสิ้น 9 เรื่อง ได้แก่ เรื่อง **ตั้งไฟใต้ฟ้า** **แกะรอยรัก** **พุดสามสี** **รอยรักเรไร** **หน้าต่างในเงาเมฆ** **ลางลิขิต** **สืบลับรหัสรัก** **จำเพยดอกสุดท้าย** **ตีตราค่าหัวใจ** โดยมีรายละเอียดดังนี้

เรื่อง **จำเพยดอกสุดท้าย** มีการแนะนำตัวละครดังนี้

หนุ่มใหญ่ในชุดสูทสีน้ำตาลทับเสื้อเชิ้ตสีขมิ้นตาสีก็อตขาวแบะปกแบบล่าลองนั่งฟังพนักงาน จับตาดูหญิงสาวรุ่นตรีที่หนึ่งอยู่ตรงข้าม หล่อไม่ใช่คนสวยหยาดเยิ้มในสายตาของเขา เส้นผมแม้จะดำเงามีคลื่นลอนสวยแต่ก็ตัดสั้น...รูปร่างหล่อรึก็ผมมเพียวดูไม่พอมือ... หล่อนคงเป็นเด็กกระโดดกระเดกแบบที่แต่งตัวไม่เป็น...เขาคิด...พอขึ้นชื่อว่าจะมีนัดรับประทานอาหารค่ำกับผู้ชายที่หล่อนคิดจะเข้าทำงานด้วย หล่อนก็ลุกขึ้นมาใส่สูทแบบนักธุรกิจ...

(จำเพยดอกสุดท้าย. 2546: 7)

การเปิดเรื่องเป็นการบรรยายลักษณะของตัวละครหนุ่มใหญ่ที่ผู้เขียนอยู่ในสภาพผู้เล่า และบรรยายตัวละครหญิงสาวรุ่นตรีที่หนึ่งในมุมมองของตัวละครที่มาพบปะกันเพื่อพูดคุยกันเรื่องธุรกิจ โดยหนุ่มใหญ่คือเหยื่อที่ถูกสังหาร ขณะที่หญิงสาวคือผู้เห็นเหตุการณ์ที่เขาเสียชีวิตและเป็นนักสืบในเวลาต่อมา

เรื่อง **ลางลิขิต** มีการเปิดเรื่องโดยการแนะนำตัวละครดังนี้

ชายหนุ่มพยายามกำหนดสมาธิอยู่ที่การหายใจเข้าออกแต่ไม่ประสบความสำเร็จหลายวันมานี้เขารู้สึกถึงความว่างเปล่าบางอย่างในร่างกายความรู้สึกโหวงที่ให้อารมณ์เหมือนในตัวมีโพรงกว้างรอการเติมเต็ม และนั่นทำให้เกิดความหงุดหงิดใจ ครั้งสุดท้ายที่ล้มผ้าได้ถึงการเตือน...เขาต้องสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่...ดิถีฉันทักผ่านประตูไม้พับโบราณลงสู่สนามหญ้า...ก่อนเริ่มตื่นออกกำลังกายอย่างที่ทำเป็นประจำทุกวัน แต่ถึงร่างกายจะเคลื่อนไหวไปตามเคยชิน เขาก็ยังรู้สึกถึงสิ่งที่ค้างคาอยู่ในใจความเปลี่ยนแปลง...

(ลางลิขิต. 2543: 1-2)

จากตัวอย่างเป็นการแนะนำตัวละครผ่านการกระทำและความรู้สึกของตัวละคร อันเป็นลางบอกเหตุที่เป็นจุดเริ่มต้นของเหตุการณ์ต่างๆ ในเรื่อง จากนั้นผู้เขียนจึงได้บอกถึงลักษณะภายนอกของตัวละคร

ชายหนุ่มที่ร่อยบุบแก่อี๋รับแขกซึ่งทำจากไม้และบุวมผ้าฝ้ายสีเขียวขี้ม้า เพื่อต้อนรับ สิ่งแรกที่เห็นได้เด่นชัดคือความสูงของเขา จากนั้นก็เป็นภาพลักษณ์ที่ทำให้คนวาดภาพ พ่อหมอ ว่าคงเป็นชายกลางคนแต่งกายรุ่งเรืองห้อยลูกประคำเส้นโตชะงักรวนไปได้ เพราะคะเนดูแล้วอายุของเจ้าของบ้านคงอยู่ในวัยต้นสามสิบ แต่งกายด้วยกางเกงดำ เลือ้เข้ตสีเดียวกับกางเกง พับแขน ไม่กล้าตกระตุ้มคอ หากไม่ช่วยหรือการแต่งตัวของเขาทำให้โอคริบประทับใจ หญิงสาวมองผ่านผมดำยาวรวบตั้ง คิ้วเข้ม โหนกแก้มสูงสันกรามที่ค่อนข้างกระด้าง และริมฝีปากเรียบตรง ซึ่งทำให้เจ้าตัวดูเป็นคนค่อนข้างดูไปโดยง่าย...

(ลางลิขิต. 2543: 7-8)

จากตัวอย่างเป็นการบอกถึงลักษณะภายนอกของตัวละครผ่านความคิดและสิ่งที่ตัวละครอีกตัวหนึ่งพบเห็น เป็นการให้ข้อมูลของตัวละครเพิ่มเติมหลักจากที่ผู้เขียนได้กล่าวถึงตัวละครมาแล้วในตอนต้น โดยตัวละครที่ถูกแนะนำในตอนต้นเรื่องก็คือดิถีฉันทักในเรื่อง

เรื่อง **ตั้งไฟได้น้ำ** เปิดเรื่องด้วยการแนะนำตัวละครดังนี้

เสียงเพลงปลิวหวานที่แผ่วตามสายลมลอยขึ้นมาจากชั้นบนราวกับมนต์สะกดให้ร่างบางในชุดสีฟ้าริมหน้าต่างต้องนั่งหยุดฟังอย่างตั้งใจ...

“ฟ้า รุ่งฟ้ามองอะไรอยู่จ๊ะ พี่เรียกตั้งนานทำไมไม่ได้ยิน”

หญิงสาวสะดุ้งสุดตัว กิริยาที่หันกลับมาบ่งบอกถึงความตกใจอย่างแจ่มชัด...

ในภาวะที่ร่างกายอ่อนแอ จิตใจคนไข้มักจะอ่อนไหวง่ายกว่าปกติ คิดมาก เศร้าสร้อยอย่างไม่มีสาเหตุ และยังถ้าตกอยู่ในภาวะที่เจ็บป่วยอยู่เพียงเดียวดาย...

โดยเฉพาะกรณีของรุ่งฟ้า กำลังใจของหญิงสาวย่าแยะเต็มทีเพราะนอกจากหล่อนจะต้องนอนเจ็บเข้าชั้นโคม่าอยู่นานโดยไม่มีญาติพี่น้องมาดูแลแล้ว ตัวหล่อนเองยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าแท้จริงนั้นหล่อนคือใคร

(ตั้งไฟได้น้ำ. 2541: 1-5)

จากตัวอย่างเป็นการแนะนำตัวละครด้วยการบอกถึงลักษณะภายนอกก่อนที่จะกล่าวถึงความเป็นมาในอดีตอันมีผลต่อเหตุการณ์ที่ตัวละครที่ต้องประสบ โดยตัวละครตัวนี้มีบทบาทเป็นเหยื่อในเรื่อง

เรื่อง **แกะรอยรัก** เปิดเรื่องด้วยการแนะนำตัวละครดังนี้

ตามปกติถ้าเลี้ยงได้ ชมเดือนมักจะไมยอมให้เพื่อนคนไหนมา ‘บ้าน’ มันไม่ยากนักที่จะเก็บบ้านให้ห่างไกลหูตาเพื่อนฝูงถ้าจะคบหากันแค่สองปี...

ฉะนั้น...อย่างเสียมิได้ หลังจากเลิกเรียนวันหนึ่งหญิงสาวจึงพาเพื่อนสนิทสามสี่คนอัดเข้ารถของอารยาออกจากมหาวิทยาลัยมุ่งกลับบ้าน

“.....”

“เพิ่งรู้ว่าบ้านแกเป็นหมอดู” มนตราเอ่ยอย่างเกรงใจเมื่อทั้งหมดเข้ามานั่งเล่นในซุ้มสารภีแล้ว...

“จะว่ายังไงก็ได้ พ่อฉันนะมาจากสายดูไฟแน่ๆ แต่สายทางแม่ฉันเป็นพวกเข้าทรงดูดวงใน ยายเลยมักชอบบอกมาให้เรียกว่าช่วยเหลือให้คำปรึกษาถูกคำมากกว่าเป็นหมอดู...ดูหมอธรรมดา”...

“มีนา นามสกุลแกถึงโหราพงศ์ ไอ่ฉันก็ไม่ได้สิ เพราะแกไม่มีทำที่เลียนี่หว่า ตั้งแต่คบกันมาไม่เห็นแกดูดวงให้ใครสักคน

“ฉันไม่ชอบดูหมอ”

“เข้าทรงละ” อารยาถาม สายตาของเพื่อนซึกแสดงความเลื่อมใส...

“เข้าทรงก็ไม่ได้” หล่อนตอบ...

“อะไรกัน” มนตราเอะอะ “ไหนว่าทั้งปู่ย่าตาทวดเป็นหมอดูเป็นร่างทรง ทำไมแกไม่เป็นอะไรสักอย่าง”

ชมเดือนหน้าอ แม่ปากจะบอกว่าไม่ชอบทั้งดูหมอและเป็นคนทรงเจ้า แต่คำพูดของเพื่อนก็ยังแทงใจดำไม่น้อย เพราะตั้งแต่เกิดมาหญิงสาวเหมือนเป็นแกะดำในครอบครัว เป็นทายาทของสองตระกูลใหญ่ที่เกิดมาโดยไม่มีการสรวรรค์หรือทักชะใดๆ อันจะดำรงคนกิจการของตระกูลเอาไว้เลย”

(แกะรอยรัก. 2549: 7-12)

จากตัวอย่างเป็นการแนะนำตัวละครโดยการบอกถึงภูมิหลังว่ามีความเป็นมาของครอบครัวอย่างไร และตัวละครมีความต่างจากครอบครัวอย่างไร และต่อมาเธอได้มีบทบาทเป็นนักสืบในเรื่อง

เรื่อง **พุดสามสี** เปิดเรื่องด้วยการแนะนำตัวละครดังนี้

สรวรรยาเดินเอื่อยๆ ไปตามทางซีเมนต์เล็กๆ ในปาร์ค มุ่งตรงไปยังที่นั่งประจำของหล่อน...ม้าหินสีขาวข้างๆ ซุ้มไม้อันมีดอกสะคราญ สีม่วงแก่ ม่วงอ่อน และขาว สอดสลับกันเต็มไปทั้งต้น...

“เขาเรียกว่าพุดสามสีไงล่ะลูก” แม่สาลินีของหล่อนเคยบอก

(พุดสามสี. 2543: 7)

ตัวอย่างเป็นการแนะนำตัวละคร โดยการบอกถึงเหตุการณ์ที่ตัวละครกำลังทำอยู่ก่อนที่จะเชื่อมโยงเข้าสู่เหตุการณ์ต่างๆ ต่อไป สวรรยานั้นมีบทบาทเป็นทั้งเหยื่อและนักสืบในเรื่อง

เรื่อง รอยรักเรไร เปิดเรื่องด้วยการแนะนำตัวละครดังนี้

เป็นอีกครั้งในชีวิตที่เราถูกทอดทิ้ง...มาลารินรำพึงกับตนเองขณะยืนมองกำแพงด้านหลังโรงแรมเล็กๆ
ที่ในภาษาอังกฤษเรียกว่า 'inn' ซึ่งเวลานี้หลอนเป็นเจ้าของกำแพงนี้ก่อติดต่อกันเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า...

หญิงสาวเดินช้าๆ ไปยังแอ่งน้ำพุ...

หลอนไม่เคยเห็นหน้าพ่อแม่ นับแต่จำความได้ หลอนเป็นสิ่งของมีชีวิตชิ้นหนึ่งที่รัฐต้องยื่นมือเข้าจัดการ...
ตามระบบที่เรียกในภาษาอังกฤษว่า Foster Care คือมอบหมายให้ครอบครัวในสังกัดองค์การสวัสดิการของรัฐเป็นผู้อุปถัมภ์...

(รอยรักเรไร. 2547: 9-10)

ตัวอย่างเป็นการกล่าวถึงความรู้สึกของตัวละครที่มีต่อชีวิตของตนเอง พร้อมทั้งให้รายละเอียดของสถานที่
ก่อนที่จะบอกถึงภูมิหลังของตัวละครว่ามีความเป็นมาอย่างไร โฉมนี้มีบทบาทเป็นทั้งนักสืบและเหยื่อในเรื่อง

เรื่อง หน้าต่างในเงาเมฆ เปิดเรื่องด้วยการแนะนำตัวละครดังนี้

“เฮอ” มฆวันแสวงถอนใจ “อยู่ดีๆ ไม่ว่าดีต้องยอมให้พี่สาวเป็นรุมเมฆ...เพื่อนๆ คงล้อเมฆตายแน่”

โมลิพลอยหัวเราะเล่นไปด้วย...อยู่กับมฆวันโลกซึ่งเคยเจ็บเหงาเขาซึ่มดูสดชื่นขึ้นเสมอ หลอนกับน้องเพ็ง
เซ็นสัญญาเช่าอพาร์ทเมนต์กับเจ้าหน้าที่มหาวิทยาลัยเสร็จใหม่ๆ...

(หน้าต่างในเงาเมฆ. 2550: 11)

จากตัวอย่างเป็นการบอกถึงความรู้สึกของตัวละคร พร้อมทั้งกล่าวถึงภูมิหลังของตัวละครเอกทั้งสองว่า
เป็นพี่น้องกัน อีกทั้งยังมีการแสดงถึงลักษณะนิสัยของตัวละครว่าเป็นคนอารมณ์ดี เธอได้มีบทบาทเป็นทั้งนักสืบ
และเหยื่อในเรื่อง

เรื่อง สืบลับรหัสรัก เปิดเรื่องด้วยการแนะนำตัวละครดังนี้

บุรุษสองคนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ชุดเล็กกลางวงล้อมของกอไผ่ในสวนนั้น มีความแตกต่างกันราวกลางวัน
กับกลางคืน

รายแรกที่กำลังก้มหน้าตำอ่านเอกสารในแฟ้มเล่มหนาอย่างตั้งใจเป็นหนุ่มที่มีโครงร่างสูงทั้งท่อน ผิว
เข้มจัด เนื้อตัวเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อที่ผ่านการฝึกฝนมาอย่างดี...

ส่วนรายหลัง...เจ้าของบ้านที่หนึ่งเงิบๆ มีเรือนผมสีดำสนิทยาว และรวบตึงไปเบื้องหลัง เขาเป็นคนผิวนขาว
ขาวตัดกับเสื้อผ้าสีดำที่สวมใส่เป็นประจำ รูปร่างสูงเช่นกัน แต่โปร่งกว่า...

(สืบลับรหัสรัก. 2545: 1)

ตัวอย่างเป็นการแนะนำตัวละคร ด้วยการบอกถึงรูปร่างลักษณะภายนอกของตัวละครทั้งสอง โดยการแนะนำตัวละครทั้งสองที่ละตัวอย่างละเอียด เพื่อให้ผู้อ่านสามารถจินตนาการถึงรูปลักษณ์ของตัวละครทั้งสองได้อย่างชัดเจน พวกเขามีบทบาทเป็นนักสืบในเรื่อง

เรื่อง **ตีตราค่าหัวใจ** มีการเปิดเรื่องดังนี้

ถึงแม้ว่าไอยรินทร์จะเกิดที่เมืองไทยและถือสัญชาติไทย แต่หล่อนก็ถูกส่งไปเรียนที่อเมริกาตั้งแต่เริ่มเข้าไฮสคูล และเมื่อก้าวเท้าเข้าสู่การเรียนระดับมหาวิทยาลัย หล่อนก็ไปฝึกงาน โดยเป็นทั้งเลขานุการและบอร์ดีการ์ด ส่วนตัวของสุธาวิ อัล มาเวล ...ตลอดระยะเวลาหลายปีนั้น หญิงสาวได้กลับมาเยี่ยมบ้านที่เมืองไทยเฉพาะช่วงที่งานนั้นไม่ยุ่งจริงๆ หรือติดตามสุธาวิมาที่เมืองไทยเพื่อติดต่อกงาน...

แต่ตอนนี้เจ้านายสาวของหล่อนมีผู้ช่วยใหม่ที่จะมาทำหน้าที่เลขานุการส่วนตัวไปตลอดชีวิตแล้ว ไอยรินทร์จึงหมดหน้าที่ที่จะอยู่ที่นั่น...

(ตีตราค่าหัวใจ. 2550: 11-12)

ข้อความข้างต้นเป็นการเปิดเรื่องด้วยการบอกถึงภูมิหลังของตัวละครตั้งแต่วัยเด็กจนถึงปัจจุบัน โดยมีได้กล่าวถึงลักษณะหรือบุคลิกลักษณะ เธอได้มีบทบาทเป็นทั้งนักสืบและเหยื่อในเรื่อง

การแนะนำตัวละครนี้เป็นวิธีที่นักประพันธ์นิยมใช้ เนื่องจากเป็นการทำให้ผู้อ่านได้ทราบถึงลักษณะนิสัย รูปลักษณ์ภายนอก และรวมถึงภูมิหลังของตัวละครได้เป็นอย่างดี อีกทั้งยังทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจพฤติกรรม การกระทำของตัวละครได้ง่ายขึ้น ตัวละครที่แนะนำในตอนเปิดเรื่องนั้นจะเป็นตัวละครเอกของเรื่องและมีส่วนสำคัญในคดีต่างๆ ที่เกิดขึ้นโดยเฉพาะคดีฆาตกรรม ตัวละครที่ถูกกล่าวถึงในตอนเปิดเรื่องนี้มี 2 ลักษณะสำคัญคือเป็นผู้สืบและเหยื่อ ตัวละครที่เป็นผู้สืบของเรื่องนั้นจะปรากฏในเรื่อง **แคะรอยรัก ลางลิขิต สืบลับรหัสรัก** ตัวละครที่เป็นทั้งนักสืบและเหยื่อปรากฏในเรื่อง **ตีตราค่าหัวใจ พุดสามสี รอยรักเรไร หน้าต่างในเงาเมฆ รำเพยดอกสุดท้าย** ตัวละครที่เป็นเหยื่อจะถูกทำร้ายด้วยการพยายามฆ่าปรากฏในเรื่อง **ดั่งไฟใต้ผ้า**

4) การเปิดเรื่องด้วยการสนทนากับผู้อ่าน เป็นการเปิดเรื่องโดยให้ตัวละครซึ่งเป็นผู้เล่ามา ทักทายผู้อ่านและแนะนำตัวเองให้ผู้อ่านรู้จักแล้วยังเล่าถึงเหตุการณ์ปัจจุบันเพื่อนำไปสู่ปัญหาของเรื่อง การเปิดเรื่องแบบนี้พบในอาชญากรรมของพงศกรอันเป็นลักษณะเฉพาะของเขาที่ใช้ตัวละครที่ของเรื่องมาเล่าถึงคดีต่างๆ ที่เกิดขึ้นปรากฏทั้งสิ้น 4 เรื่อง ได้แก่เรื่อง **ทะเลราตรี มาลีสีเลือด เคหาสน์เชือดใจ ขบวนการกึ่งก่องแก้ว** โดยมีรายละเอียดดังนี้

เรื่อง **ทะเลราตรี** การเปิดเรื่องด้วยการสนทนากับผู้อ่าน

“สวัสดีครับ

ตามธรรมเนียมของชาวไทยที่ดี

ผมคงต้องเริ่มต้นคุยกับคุณๆ ทั้งหลายด้วยประโยคนี้ใช่ไหมครับ

ผมชื่อมาเลศ

และเรื่องที่ผมกำลังจะเล่าให้คุณฟังต่อไปนี้นั้น

ไม่ใช่เรื่องของผมหรอกครับ แต่เป็นเรื่องของคุณหมอดุรงค์

นายหนุ่มของผม...

คุณหมอดุรงค์เป็นหมอม่าศพครับ หรือถ้าจะเรียกให้ฟังดูหูหน้อยก็เรียกว่าแพทย์นิติเวช”

(ทะเลราตรี. 2545: 7)

การเปิดเรื่องข้างต้นนอกจากจะเป็นการแนะนำตัวเองของตัวละครเล่าเรื่องแล้ว ยังเป็นการแนะนำตัวละครเอกของเรื่องอีกด้วย ส่วนเรื่อง **มาลีสีเลือด** และ **เคหาสน์เชือดใจ** ซึ่งใช้ตัวละครชุดเดียวกับทะเลราตรีและมีวิธีการเปิดเรื่องที่เหมือนกันดังนี้

เรื่อง **มาลีสีเลือด** มีการเปิดเรื่องดังนี้

“สิงห์บุรี...สิงห์บุรี...

คุณครับ...

คุณเคยไปเที่ยวจังหวัดสิงห์บุรีไหมครับ?

ผมท่องชื่อจังหวัดนี้ ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ด้วยความตื่นเต้นดีใจ

เพราะนับเป็นครั้งแรกในชีวิตของแม่ไทยสี่สาวอย่างผม

ที่จะได้ไปเที่ยวจังหวัดสิงห์บุรีกับนายสุดที่รัก

แหม...มันช่างตื่นเต้นอย่าบอกใครเลยครับ...

(มาลีสีเลือด. 2547: 7)

ตัวอย่างที่ยกมานี้เป็นการกล่าวถึงสถานที่ก่อนจะมีการสนทนากับผู้อ่านของตัวละคร โดยตัวละครได้บอก ว่าตนกำลังจะเดินทางไปไหน อีกทั้งยังเป็นการแนะนำตัวละครให้ผู้อ่านได้รับทราบว่าเป็นใครในเรื่อง

เรื่อง **เคหาสน์เชือดใจ** เปิดเรื่องดังนี้

“แม้วว...

โอ้ย...คุณที่รัก ช่วยผมด้วยครับ...

ในเช้าที่เมื่อดฝนพรำละอองน้ำเย็นลงมาอย่างต่อเนื่องแบบนี้
 แมวอ้วนอย่างผมอยากจะนอนหลับให้สบายเสียหน่อย
 นายตัวร้ายของผมก็ทำลายบรรยากาศยามเช้าลงอย่างยับเยิน
 ด้วยเสียงร้องเพลงที่ทำลายโสตประสาท...

(เคหาสน์เชือดใจ. 2548 : 7)

ตัวอย่างเป็นการสนทนากับผู้อ่านของตัวละคร โดยการบอกถึงความรู้สึกและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวละคร จะเห็นได้ว่าตัวอย่างที่ยกมาทั้งสามเรื่องนี้ตัวละครที่มีบทบาทในการสนทนากับผู้อ่านคือ แมวที่ชื่อ มาเลศ ซึ่งเป็นผู้เล่าเรื่องนั่นเอง นอกจากนี้ยังมีเรื่อง **ขบวนการกึ่งกองแก้ว** ที่มีการเปิดเรื่องเช่นนี้ โดยการใช้นักเขียนที่ชื่อ โจอี้ เป็นผู้มีบทบาทในการแนะนำตัวและทักทายผู้อ่าน

“โฮ่ง โฮ่ง..
 สวัสดีครับคุณที่รัก
 ในกรณีที่คุณกำลังขมวดคิ้วมุ่น ทำหน้าสงสัยว่าทำอะไรพูดได้เหลือเชื่อจริงจริง...
 ผมชื่อ “โจอี้” เป็นน้องหมาพันธุ์ไซบีเรียนฮัสกี้ของพี่หมอนรรมเขา... พี่หมอนรรม
 เป็นหมอรักษาโรคครับ ส่วนที่ว่ารักษาโรคอะไรนะหรือ ผมไม่รู้หรอกครับ....”

(ขบวนการกึ่งกองแก้ว. 2550 : 7)

ตัวอย่างเป็นการสนทนากับผู้อ่านของตัวละคร พร้อมทั้งแนะนำตนเองว่าเป็นใครเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้ง่าย และยังมีการแนะนำหนึ่งในตัวละครเอกของเรื่องซึ่งก็คือ หมอนรรม

จะเห็นได้ว่าการเปิดเรื่องของอาชุนิยายทั้งสี่เรื่องนี้คล้ายกัน โดยเรื่อง **ทะเลราตรี มาลีสีเลือด** และ **เคหาสน์เชือดใจ** มีแมวเป็นผู้เล่าเรื่องและสนทนากับผู้อ่าน ส่วนเรื่อง **ขบวนการกึ่งกองแก้ว** มีสุนัขเป็นผู้เล่าเรื่องและสนทนากับผู้อ่าน เป็นที่น่าสังเกตว่าตัวละครที่มาสนทนากับผู้อ่านนั้นเป็นสัตว์ และตัวละครเอกนั้นเป็นแพทย์ทั้ง 4 เรื่อง ซึ่งอาจเป็นเพราะว่าผู้แต่งเองก็เป็นแพทย์และตัวละครที่เป็นแพทย์ก็สามารถรับทราบข้อมูลทางการแพทย์ของเหยื่อที่ถูกล้างหารได้เป็นอย่างดีจึงน่าจะเป็นสาเหตุที่พงศกรเลือกตัวละครเอกเป็นแพทย์

5) การเปิดเรื่องด้วยสถานที่ เป็นการแนะนำให้ผู้อ่านได้รู้จักถึงสถานที่สำคัญหรือสถานที่เกิดเหตุการณ์ต่างๆ ในเรื่อง และเป็นสถานที่สำคัญที่ใช้ในการดำเนินเรื่องปรากฏเพียงเรื่องเดียวคือ เรื่อง **พลอยพันแสง** ที่เปิดเรื่องด้วยการแนะนำสถานที่เกิดคดี โดยมีรายละเอียดดังนี้

เรื่อง **พลอยพันแสง** มีการเปิดเรื่องโดยการแนะนำสถานที่ดังนี้

พลอยพันแสง

ชื่อคุณทาสีเป็นอักษรไทยขลิบทองจารึกอยู่บนแผ่นไม้ทาสีดำเรียบเกลี้ยงตั้งอยู่บนกำแพงอิฐด้าน
ขวาของประตูทำด้วยเหล็กดัดสีดำ...พร้อมด้วยชื่อที่แปลตรงตัวเป็นภาษาอังกฤษ 'The Gem of a Thousand
Lights' บนแผ่นไม้เดียวกันนั้น คุณชรินทร์แกตั้งชื่อบ้านตามชื่อพลอยที่แก้ไขเสียแกเป็นของขวัญวันแต่งงานไงล่ะ..."

...คุณทาสีก่ออิฐทาสีขาวตั้งตระหง่านอยู่ ณ กึ่งกลางตรงริมสุดของสนามกว้างใหญ่รูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า
สร้างแบบสถาปัตยกรรมกรีกโบราณ มีหน้ามุขอันประกอบด้วยเสาหินรูปกรวยประมาณสิบสองต้นรองค้ำจากเพดานถึง
พื้น รอบๆตัวตึกชั้นล่างมีหน้าต่างทั้งใหญ่และยาวหลายสิบบานประดุจว่าหน้าต่างคือเครื่องประดับอย่างหนึ่ง...ส่วนชั้น
สามนั้นเล่า...มองดูเหมือนได้ถูกสร้างเสริมต่อในภายหลังด้วยสถาปัตยกรรมแบบกอทิก โดยมีหน้าจั่วซึ่งประดับ
ประดาด้วยกระจกสียื่นล้ำออกมาจากผนังด้านนอก...ปลายหลังคาประกอบด้วยคิลาสิกอันมีโคมไฟหลายดวงซ่อนอยู่"

(พลอยพันแสง. 2544: 7-8)

ข้อความข้างต้น เป็นการบรรยายถึงสถานที่ซึ่งเป็นสถานที่สำคัญในเรื่อง โดยผู้แต่งได้บอกถึงสภาพ
ภายนอกที่ผู้คนทั่วไปได้พบเห็น ที่มาของชื่อสถานที่ แล้วจึงกล่าวถึงรายละเอียดภายนอกของสถานที่ที่ใช้ในการ
ดำเนินเรื่องทั้งหมดภายหลัง

การเปิดเรื่องด้วยการแนะนำสถานที่ในเรื่อง **พลอยพันแสง** นี้เป็นการแนะนำให้ผู้อ่านได้ทราบถึงลักษณะ
ของสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ต่างๆ ในเรื่อง จะสังเกตเห็นว่าชื่อเรื่องและชื่อสถานที่สำคัญในเรื่องเป็นชื่อเดียวกัน คือ
พลอยพันแสง อันเป็นการเน้นย้ำถึงความสำคัญของสถานที่ การเปิดเรื่องด้วยสถานที่ใน อาชญนิยายไทยจึงน่าจะ
เป็นการเน้นให้เห็นถึงความสำคัญของที่เกิดเหตุการณ์ฆาตกรรมและคดีต่างๆ ในเรื่อง

6) การเปิดเรื่องด้วยเหตุการณ์ เป็นการเปิดเรื่องที่กล่าวถึงตัวละครเอกที่มีส่วนสำคัญใน
การสืบหาความจริง โดยสร้างเหตุการณ์ที่ทำให้ตัวละครต้องมาเกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรม การบอกถึงสิ่งที่ตัวละคร
เอกกำลังประสบอยู่ก่อนที่จะเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีต่างๆ ในเรื่องปรากฏทั้งสิ้น 3 เรื่อง ได้แก่เรื่อง **กาลมรณะ
รอยพรหม ทะเลสาปสีเลือด** โดยมีรายละเอียดดังนี้

เรื่อง **กาลมรณะ** มีการเปิดเรื่องดังนี้

....."ฉันก็เชื่อเช่นนั้น" ลออพูด "และฉันก็เชื่อว่าข้อความบนแผ่นกระดาษก็คงถูกถือกันออกไป
ทั้งหมดแล้วเช่นกัน ทั้งถูก ทั้งผิด"

"เป็นไปได้อย่างไร" ตำรวจหนุ่มยอมรับ "กระผมไม่ได้สอบถามความเรื่องนี้ไปชัดเจน เพราะในคราว
แรกก็ยังไม่แน่ใจด้วยซ้ำไปว่าข้อความนี้จะอ่านว่าอย่างไร แต่ก็เดาในทางตก 85 อยู่ก่อนแล้ว"

"อย่างไรก็ตาม" ลออพูดต่อ "ก็ยังหาผู้ใดที่กล้าจะตีความหมายของข้อความนี้ลงไปให้ชัดเจนไม่ได้เลย"

"เป็นอย่างนั้นหรือรับ"

"ดีแล้วที่คุณรับปากว่าจะจำ" ลออพูดต่อ "เอาละตอนนี้คุณก็กลับไปได้แล้ว เพราะงานสำคัญที่แท้จริง
ของเราทั้งสองดูเหมือนจะมายืนรออยู่ที่ธรณีประตูนี้แหละแล้ว"

ข้าพเจ้าเหลียวมองไปที่ประตูตามคำพูดประโยคสุดท้ายของล่อ ก็แลเห็นหลวงมวงคลศึบปีไฟศาลยื่น
จ้องมองตอบเข้ามา

(กาลมรณะ. 2550: 16 - 17)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่หลวงมวงคลศึบปีไฟศาลมาพบกับสมัยเพื่อบอกให้สมัยทำหน้าที่สืบคดีทำร้าย
ร่างกายช่างตัดผมที่ลูกชายของเขาตกเป็นผู้ต้องหา

เรื่อง **ทะเลสาบสีเลือด** เปิดเรื่องด้วยเหตุการณ์ ดังนี้

นัชชาสุดลมหายใจเล็ก ก่อนจะขึ้นลิฟท์ไปยังชั้นสาม ตรงไปยังพนักงานหน้าแฉล้มซึ่งประจำอยู่ที่โต๊ะ
ประชาสัมพันธ์.....

“ฝ่ายบุคคลนัดสัมภาษณ์ฉันค่ะ.....”

สาวร่างโปร่งคนหนึ่งเดินคุยมาใกล้ๆ พวกนั้นหยุดคุยกันด้านหลัง.....นัชชาหันไปมอง.....ที่เธอสนใจ
ไม่ใช่รูปร่างหน้าตา...แต่เป็นชุดที่หล่อนสวมใส่ ชุดสูทไหมสีเข้มแนบเนื้อเข้ารูปดูทะมัดทะแมง.....สมกับเป็นผู้หญิง
ทำงาน

ส่วนตัวเธอ.....สูทโหลที่ตัดจากผ้าโหล ครั้งละเป็นโหล.....อะไรๆ มันก็โหลไปหมด.....ช่างเออะ.....อีก
หน่อยเธอก็คงมีได้.....

“คุณ...” ประชาสัมพันธ์หันมาถามชื่อเธอ

“นัชชา นัชชา วิริยะกุลค่ะ....”

(ทะเลสาบสีเลือด. 2549: 10)

จากตัวอย่างที่ยกมานี้เป็นเหตุการณ์ที่ตัวละครเอกสำคัญเรื่องคือ นัชชา มาติดต่อสัมภาษณ์งานตามที่ได้
นัดหมายไว้เป็นเหตุการณ์ก่อนที่เธอจะต้องเข้ามาทำงานในบริษัทของทรงภพและมีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์
ฆาตกรรม

เรื่อง **รอยพรหม** เปิดเรื่องด้วยการกล่าวถึงเหตุการณ์ดังนี้

นายของหล่อนหมุนดินสอในมือเล่นอย่างที่ชอบทำเป็นประจำคิอยู่ครู่หนึ่งจึงเสนอว่า“เอจี้....ผมจะเลื่อน
การส่งเครื่องจักรไปอีกสักสองอาทิตย์เราจะได้มีเวลาพิจารณาเรื่องนี้อีกสักเดือนครึ่ง เขามองหน้าหล่อนพลาถาม
“ในหนึ่งเดือนนี้ ถ้าอาการของยายคุณดีขึ้น คุณพร้อมจะรับงานนี้ไหมท้าว?”

“บริษัท....” เขาหริตามมองเอกสารการติดต่อสั่งซื้อตรงหน้าก่อนจะออกเสียงแปร่งๆ “ท้าวโกวิทคงจะรอ
ได้ เพราะคนที่ติดต่อมาเคยอีเมลล์มาคุยกับผมว่า เครื่องจักรที่ส่งไปจะไปช่วยเขาประชาสัมพันธ์บริษัท...ก็เรื่องพวก
อนุรักษอะไรทำนองนี้มากกว่าจะเป็นธุรกิจจริงจัง เขาถึงต้องการคนไปช่วยวางแผนรณรงค์ประชาสัมพันธ์ด้วยง”

นายอธิบายยืดยาว หากคนฟังสะดุดตั้งแต่ชื่อบริษัทจนแทบจับคำพูดประโยคหลังๆ ไม่ได้

“เดี๋ยวนะคะ เมื่อก่อนนายว่าบริษัทนี้ชื่ออะไรคะ?”

“ท้าวโกวิท...เอ...หรือโควิท ผมก็ออกเสียงไม่ค่อยถูกด้วยคุณลองดูแล้วกันท้าว บางทีอาจจะออกเสียง

“ได้ถูกต้องมากกว่าผม”

(รอยพรหม. 2543: 7)

ตัวอย่างเป็นการกล่าวถึงเหตุการณ์ที่ธาราธรสนทนากับหัวหน้าของตนถึงภาระงานใหม่ที่เขาต้องการให้เธอรับผิดชอบ

การเปิดเรื่องด้วยเหตุการณ์ เป็นวิธีการหนึ่งที่ยูเซียนใช้เพื่อกล่าวถึงเหตุการณ์ที่ตัวละครต้องประสบในขณะนั้นก่อนที่จะต้องพบกับคติฆาตกรรมในเวลาต่อมา โดยตัวละครที่ประสบเหตุการณ์ในการเปิดเรื่องนั้นจะเป็นตัวละครหลักทั้งสามเรื่องเป็นการบอกถึงวิถีชีวิตของตัวละครก่อนที่จะเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีในเรื่อง

2.2.2 การสร้างปมปัญหา

การสร้างปมปัญหาเป็นการนำเสนอความขัดแย้งของตัวละครกับตัวละคร ความดีกับความชั่ว โดยการสร้างปมทั้งในเรื่องของครอบครัว ความรัก การดำเนินชีวิตของตัวละครในสังคมปัจจุบัน การสร้างปมปัญหานั้นเป็นการสร้างความน่าสนใจให้แก่ผู้อ่าน อาชญาวิทยาของไทยมีการสร้างปมการฆาตกรรม หรือคดีต่างๆ ได้อย่างน่าสนใจและน่าติดตาม ด้วยการสร้างปมปัญหาฆาตกรรมผสมผสานกับเรื่องราวความรัก ชีวิตครอบครัว หรือเรื่องต่างๆ ได้อย่างเหมาะสมเป็นการทำให้ผู้อ่านเกิดความใคร่รู้ ถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไปทั้งในเรื่องของคดีฆาตกรรม ความรักและเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับตัวละคร

1) การสร้างปมปัญหาคดีต่างๆ การสร้างปมปัญหาในคดีต่างๆ นั้นจะมีทั้งคดีที่เกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรม การทำร้ายร่างกายหรือพยายามฆ่า และคดีอื่นๆ เช่น คดียาเสพติด การตามหาคนหาย เป็นต้น การสร้างปมปัญหาต่างๆ เหล่านี้เป็นส่วนสำคัญในการประพันธ์อาชญาวิทยา

- **การสร้างปมปัญหาคดีฆาตกรรม** ปมปัญหาที่เกี่ยวกับคดีฆาตกรรมนั้นส่วนใหญ่มักจะเป็นคดีฆาตกรรมต่อเนื่องที่เกิดจากความตั้งใจของผู้ร้าย ที่ต้องการปกปิดความลับหรือความผิดของตน รวมทั้งทำไปเพราะต้องการแก้แค้นหรือเหตุผลอย่างใดอย่างหนึ่ง คดีฆาตกรรมถือว่าเป็นปัญหาหลักที่มักจะเกิดขึ้นในอาชญาวิทยาเพราะเป็นการสร้างเงื่อนงำของคดีให้มีความน่าสงสัยและเป็นปริศนามากยิ่งขึ้น อาชญาวิทยามีปมปัญหาคดีฆาตกรรม 18 เรื่อง ได้แก่ **ทรายกระซิบ รอยพรหม ลางลิขิต พุดสามสี พลอยพันแสง ทะเลราตรี พรายปรารถนา รำเพยดอกสุดท้าย รอยรักเรไร เคหาสน์เชือดใจ ทะเลสาปสีเลือด ทวารบถ เงามิพิ์ กาลมรณะ หน้าต่างในเงาเมฆ หนี้เลือด ฆาตกรรมจักรราศี ขบวนการกึ่งก้องแก้ว** โดยมีรายละเอียดดังนี้

เรื่อง **ทรายกระซิบ** ปมปัญหาที่ถูกสร้างขึ้นหลังจากที่ทรายได้กลับมาพักฟื้นที่บ้าน คนร้ายได้ตามเธอไปเพื่อหาโอกาสฆ่าเธอ แต่ก็มีเหตุการณ์ฆาตกรรมเกิดขึ้นโดยมีผู้ต้องสงสัยคือนายกฤษณ์พ่อเลี้ยงของเธอ นอกจากนั้น

ยังมีการสืบหาว่าโครงกระดูกที่พบในทะเลทรายเป็นโครงกระดูกทั้งสามที่สืบทราบว่าทั้งสองคดีมีความเกี่ยวข้องกัน และมีคนร้ายเป็นใครกัน

เรื่อง **รอยพรหม** ปมปัญหาที่ถูกสร้างขึ้นเมื่อธารารชต้องการสืบหาตัวคนร้ายที่ฆ่าแม่ของเธอ โดยมี ผู้ต้องสงสัยคือคนในครอบครัวทวิโกวิท ในระหว่างที่สืบคดีอยู่นั้นธารารชก็พบกับปัญหามากมายและถูกข่มขู่หลายครั้ง

เรื่อง **ลางลิขิต** อศิราภต้องการตามหาพี่ชายที่หายสาบสูญจึงไปขอร้องติณณภาพชายผู้มีญาณพิเศษให้ช่วยสืบหา แต่ติณณภาพกลับบอกว่าพี่ชายของเธอเสียชีวิตแล้วและอาจเป็นการฆาตกรรม อศิราภจึงขอร้องให้ ติณณภาพช่วยตามหาคนร้ายที่ฆ่าพี่ชายของเธอ

เรื่อง **พุดสามสี** ปมปัญหาที่ถูกสร้างขึ้นเมื่อสวรรค์ได้รับการขอร้องให้ช่วยสืบหาความจริงว่าภูษิตฆ่าภรรยาของตนหรือไม่ ในระหว่างที่สืบเรื่องของภูษิตอยู่นั้นเธอถูกคนร้ายพยายามฆ่าหลายครั้ง

เรื่อง **พลอยพันแสง** ปมปัญหาที่ถูกสร้างขึ้นระหว่างที่ริมมีเข้าไปอยู่ในบ้านพลอยพันแสงเพื่อสืบหาคนร้ายที่พยายามฆ่าชรินและลูกสาว ได้ปรากฏศพปริศนาในสระน้ำหลังบ้านโดยมีผู้ต้องสงสัยเป็นคนในบ้าน

เรื่อง **ทะเลราตรี** ปมการฆาตกรรมในเรื่องนี้เริ่มขึ้นเมื่อเรือเดินทะเลลำหนึ่งที่เคยหายไปเมื่อสิบกว่าปีก่อน ขึ้นมาเกยฝั่ง และพบโครงกระดูกในเรือลำนั้น ลูกใหญ่ผู้ทุกคนคิดว่าหายไปพร้อมกับเรือได้ปรากฏตัวขึ้นแต่ไม่ทันได้บอกความจริงถึงเรื่องราวในอดีตก็เสียชีวิตเสียก่อน หมออดรงค์จึงสืบหาหลักฐานและตัวคนร้ายเพื่อไขปริศนาทุกอย่างให้กระจ่าง

เรื่อง **พรายปรารถนา** ปมปัญหาที่ถูกสร้างขึ้นเมื่อจุลจันทร์สามารถสื่อสารกับกิรณาได้สำเร็จ จุลจันทร์จึงขอร้องกิรณาให้ช่วยสืบหาความจริงว่าใครคือคนร้ายและสาเหตุผลที่ทำให้เธอต้องเสียชีวิต

เรื่อง **รำเพยดอกสุดท้าย** เฟิร์นปลอมตัวไปสมัครงานกับพันสเพื่อสืบเรื่องธุรกิจผิดกฎหมายของเขา แต่พันสกลับถูกฆ่าตายโดยคนร้ายทั้งหลักฐานไว้เพียงดอกรำเพยที่อกเสื้อ เฟิร์นจึงสืบหาความจริงแต่กลับพบการฆาตกรรมปริศนาที่มีดอกรำเพยเข้ามาเกี่ยวข้องอีก และเธอเองก็ถูกทำร้ายโดยนายวิจิน ต่อมานายวิจินก็เสียชีวิตพร้อมกับปริศนาดอกรำเพย ที่ลำคณผู้ที่เสียชีวิตทุกคนเป็นผู้ชายที่พฤติกรรมทำร้ายผู้หญิง เฟิร์นต้องยุติการตามหาตัวคนร้ายด้วยกติกาของป่าที่ห้ามพุดถึงการตายที่มีดอกรำเพยเข้ามาเกี่ยวข้อง

เรื่อง **รอยรักไร** ปมปัญหาที่ถูกสร้างขึ้นด้วยคดีการเสียชีวิตของ นางเอสเธอร์ นายเริงชัย อังเดร และผณินที่เมื่อสืบหาความจริงก็ยิ่งพบว่าคดีทั้งหมดมีความเกี่ยวข้องกันและคนร้ายคือคนเดียวกัน

เรื่อง **เคหาสน์เซียดใจ** ปมปัญหาที่ถูกสร้างขึ้นเป็นการเสียชีวิตของเทพวิวัฒน์ที่เกิดขึ้นในงานเปิดตัวหนังสือของเขา ทำให้หมอดูรงค์คิดว่าเป็นการฆาตกรรมจึงสืบหาตัวคนร้าย

เรื่อง **ทะเลสาปสีเลือด** ปมปัญหาที่ถูกสร้างขึ้นเป็นการเสียชีวิตของทรงภพ ทิชา และศพที่เกิดขึ้นเพราะความต้องการทรัพย์สมบัติ

เรื่อง **หวารบถ** ปมปัญหาที่ถูกสร้างขึ้นเป็นการฆาตกรรมต่อเนื่องเริ่มจากหญิงชราที่อาศัยอยู่ในหอพักเพียงลำพังโดยมีปาจารย์เป็นพยาน คนส่งพิชซ่าที่บังเอิญเห็นเหตุการณ์ตอนที่คนร้ายสังหารหญิงชรา นายชมพ่อนุญชรรมของปาจารย์ และลัดดาเจ้าของหอพักที่บังเอิญทราบความจริงว่าใครคือคนร้าย

เรื่อง **เงาหมีผี** ปมปัญหาที่ถูกสร้างขึ้นเป็นการเสียชีวิตอย่างปริศนาของนายเฮาเวอร์ คิงเศรษฐีค้าอาวุธและต่อมานายเฮกเตอร์ คิงน้องชายของเขาก็ถูกฆ่าอย่างปริศนาเช่นกัน

เรื่อง **กาลมรณะ** ปมปัญหาที่ถูกสร้างขึ้นเมื่อนายจักรคนร้ายในคดีทำร้ายร่างกายได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจมน้ำเสียชีวิตของหญิงสาวที่มีอาชีพขายบริการ

เรื่อง **หน้าต่างในเงาเมฆ** ปมปัญหาที่ถูกสร้างขึ้นเมื่อโม่ลิได้รับการขอร้องให้สืบหาสำหรับและดาร์ดที่หายตัวไปอย่างลึกลับและคาดว่าน่าจะเสียชีวิตแล้วทั้งคู่ โดยมีผู้ต้องสงสัยคือคนในครอบครัวหัทธพงษ์

เรื่อง **หนี่เลือด** ปมปัญหาที่ถูกสร้างขึ้นนั้นเป็นการฆาตกรรมต่อเนื่องในครอบครัวของเจ้าสัวทรงพลเริ่มตั้งแต่ลูกสาวคนโตของบ้านที่จมน้ำตาย ตามด้วยลูกชายคนเล็กที่ผูกคอตาย และภรรยาของเจ้าสัวทรงพลที่กินยาตาย แต่ทั้งสามคดีเป็นการฆาตกรรมโดย รชนีกร ลูกสาวคนกลาง ด้วยสาเหตุมาจากความแค้นที่โดนรังแกและดูถูกมาโดยตลอดเนื่องจาก รชนีกร เป็นบุตรต่างมารดาของเจ้าสัวทรงพล

เรื่อง **ฆาตกรรมจักรราศี** ปมปัญหาที่ถูกสร้างขึ้นเมื่อนักรื่องชื่อดัง ครไพโร ไกรสรณ์ ถูกยิงเสียชีวิตในขณะที่ขับรถกลับบ้าน เมื่อตำรวจสืบทราบว่ามีปืนคือใครก็ปรากฏว่าพวกเขาถูกฆ่าปิดปาก

เรื่อง **ขบวนการกึ่งก่องแก้ว** ปมปัญหาที่ถูกสร้างขึ้นเมื่อญาติเพื่อนบ้านของอนิศ์ถูกฆ่าตาย และต่อมานายสนที่ทราบว่าเป็นคนร้ายก็ถูกฆ่า

การสร้างปมปัญหาดีฆาตกรรมเป็นปัญหาที่มักจะเกิดขึ้นในอาชญากรรมและเป็นจุดเริ่มต้นในการสืบสวนคดีโดยปัญหาการฆาตกรรมนี้จะมีหลายสาเหตุเช่น ความแค้น ปกปิดความผิด ปมปัญหาดีฆาตกรรมถือได้ว่าเป็นสัญลักษณ์ของอาชญากรรมเพราะเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในอาชญากรรมเกือบทุกเรื่อง

- **การสร้างปมปัญหาดีทำร้ายร่างกาย หรือพยายามฆ่า** การสร้างปมปัญหาที่เกี่ยวกับคดีทำร้ายร่างกาย หรือพยายามฆ่า นั้น เป็นผลมาจากความต้องการอย่างใดอย่างหนึ่งของคนร้าย เช่น ปกปิดความลับ การแก้แค้น แต่ไม่สามารถลงมือทำร้ายจนถึงแก่ชีวิตได้ การทำร้ายร่างกายหรือพยายามฆ่านี้เป็นปมปัญหาที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งในอาชญากรรมเช่นเดียวกับการฆาตกรรมเป็นการสร้างปมว่าเพราะเหตุใดตัวละครจึงถูกพยายามฆ่าและเมื่อความจริงปรากฏ สาเหตุมักจะมาจากการที่ตัวละครเหล่านี้ล่วงรู้ความลับของผู้ร้ายอย่างไม่รู้ตัว อาชญากรรมมีปมปัญหาการพยายามฆ่า 4 เรื่อง ได้แก่ **ตั้งไฟได้น้ำ มาลีสีเลือด พุดสามสี พลอยพันแสง** โดยมีรายละเอียดดังนี้

เรื่อง **ตั้งไฟได้น้ำ** รุจรีวิประสบอุบัติเหตุจนเสียชีวิตความทรงจำ เมื่อกลับมาอยู่ที่บ้านเธอถูกทำร้ายแต่สามารถรอดมาได้ รุจรีวิถูกทำร้ายอีกหลายครั้งจนพลัดเริ่มสงสัยจึงสืบหาความจริง ต่อมาเมื่อความจำของรุจรีวิเริ่มกลับมา เธอถึงถูกคนร้ายจับตัวไปขังไว้ในเรือประมงเพื่อหวังจะฆ่าในภายหลัง โดยคนร้ายได้สร้างหลักฐานปลอมว่าเธอหนีไป

เรื่อง **มาลีสีเลือด** หมอหญิงได้รับคำขอร้องจาก อุไรริษา ให้ช่วยสืบคดีการตายของมารดาเธอ หมอหญิงจึงเดินทางไปจังหวัดสิงห์บุรีที่เกิดเหตุเพื่อสืบข้อมูลและพบว่าเป็นการเสียชีวิตธรรมดาไม่ใช่การฆาตกรรมแต่อย่างใดจึงเดินทางกลับ ระหว่างทางปรากฏว่าหมอหญิงประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์ทำให้ต้องนอนพักรักษาตัวที่โรงพยาบาลขณะที่พักรักษาอยู่นั้นหมอหญิงก็ถูกวางยา หมอหญิงจึงตัดสินใจกลับไปบ้านของอุไรริษาอีกครั้ง เพราะคิดว่าคนร้ายคือคนในครอบครัวของเธอ และเขาก็ถูกทำร้ายอีกครั้งด้วยการวางยานอนหลับแล้ววางเพลิงในห้องพักของตน ความจริงจึงเปิดเผยว่าคนร้ายคือ พักตร์ ที่ต้องการปกปิดเรื่องลูกของเธอกับพ่อของอุไรริษา

เรื่อง **พุดสามสี** สวรรยาต้องการสืบหาความจริงในเรื่องชาติกำเนิดของตน ขณะเดียวกันเธอก็ได้รับการขอร้องให้ช่วยสืบหาความจริงเรื่องการเสียชีวิตของภรรยา นายจ้าง ระหว่างที่สวรรยาสืบหาความจริงในสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นรอบตัวเธอนั้น เธอก็ถูกปองร้ายจาก วิลเลียม มอร์ริส ลูกชายอดีตพ่อเลี้ยงของเธอจนเกือบเสียชีวิตหลายครั้งแต่เธอก็สามารถรอดมาได้

เรื่อง **พลอยพันแสง** ชรินถูกคนในบ้านวางยาเพื่อหวังจะให้เขาค่อยๆ ป่วยและเสียชีวิตในที่สุด แต่เขารู้ตัวเสียก่อนจึงขอร้องให้รั่มมเข้ามาอยู่ในบ้านเพื่อสืบหาคนร้ายและช่วยเหลือลูกสาวของตนให้พ้นจากอันตรายถึงกระนั้นชรินก็ถูกฆ่าและลูกสาวของเขาก็ถูกทำร้ายจนเกือบเสียชีวิต

การสร้างปมปัญหาการพยายามฆ่า หรือทำร้ายร่างกายนั้นเป็นปมปัญหาที่ผู้ร้ายหวังผลให้เหยื่อของตนเองเสียชีวิตแต่เหยื่อสามารถรอดมาได้ ที่สำคัญเหยื่อไม่ทราบถึงสาเหตุที่ตนเองถูกทำร้ายจนกว่าความจริงจะเปิดเผย

- **การสร้างปมปัญหาคดีอื่นๆ** ปมปัญหาในคดีอื่นๆ นั้นเป็นการมุ่งเน้นที่จะสืบคดีที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการฆาตกรรม เช่นต้องการสืบหาคนหาย การสืบหาความจริงในอดีต รวมถึงคดียาเสพติด เป็นปมปัญหาที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อให้เห็นว่าอาชญากรรมนั้นจริงแล้วไม่ใช่แค่คดีฆาตกรรมและพยายามฆ่าแต่ยังมีคดีอื่นๆ ได้อีก อาชญากรรมไทยปรากฏคดีอื่นๆ 3 เรื่อง ได้แก่ **รหัสหัวใจ สืบลับรหัสรัก ตีตราค่าหัวใจ** โดยมีรายละเอียดดังนี้

เรื่อง**รหัสหัวใจ** ที่ต้องการสืบหาหลักฐานในคดีค้ายาเสพติดของนายประยุทธ์และครอบครัว

“...เราทำงานในหน่วยปราบปรามยาเสพติดและในช่วงหนึ่งปีมานี้เรากำลังติดตามพ่อค้ารายใหญ่รายหนึ่ง จากหน้านายประยุทธ์คือนักธุรกิจส่งดอกไม้ประดิษฐ์ออกนอกที่ประสบความสำเร็จสูง แต่เบื้องหลังเราแน่ใจว่าเขานำยาซุกซ่อนไปกับสินค้า เพียงแต่ยังไม่สามารถหาหลักฐานมัดตัวได้เท่านั้น”

(รหัสหัวใจ. 2546: 25)

จากตัวอย่าง เป็นตอนที่วิมลมาขอความร่วมมือจากรหัสในการสืบหาข้อมูลการค้ายาเสพติดของนายประยุทธ์

เรื่อง**ตีตราค่าหัวใจ** ที่ต้องการสืบหาร่องรอยการหายตัวไปของแวนดา

“เธอเป็นใครหรือคะ”

“ลูกสาวของตัวเอง ชื่อแวนดา หายตัวไปเมื่อสองเดือนก่อน เธอหายไปโดยไม่ทิ้งร่องรอยใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากกระเป๋าเดินทางและเสื้อผ้าจำนวนหนึ่งที่หายไปเท่านั้น”

“หนีออกจากบ้านหรือคะ” หล่อนถามแต่เริ่มได้เค้านางอย่างมากมาย

“ไม่...ไม่ได้หนีออกจากบ้าน แต่แวนดาหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย ไม่มีใครพบเห็น...ลู้งแจ้งความแล้วและรอคอยว่าจะได้พบกับลูกสาวอีกครั้ง...จนกระทั่งวันหนึ่งมีไอ้หนุ่มคนหนึ่งโผล่เข้ามาที่ฟาร์ม ตำรวจสอบปากคำและรู้ว่าเขาชื่อวัชนะ...วัชนะบอกว่าแวนดาเตรียมจะบอกเรื่องทั้งที่ทั้งสองคนคบหากันอยู่ แต่ทว่าแวนดายังไม่ทันได้กลับมามากก็หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย...”

(ตีตราค่าหัวใจ. 2550: 52)

จากตัวอย่างที่ยกมาเป็นการขอร้องจากคณาจารย์ให้ช่วยตามหาลูกสาวพร้อมกับบอกถึงข้อมูลที่มีเพื่อให้ต่อการสืบหา นอกจากนั้นแล้วยังมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับคดีอื่นๆ อีก

เรื่อง **สืบลับรหัสรัก** ที่อนนต์และธัญรดาต้องการสืบหาหลักฐานเพื่อทำลายลัทธิไซเลเยที่หลอกลวงผู้อื่น และตามหาตัวน้องชายของธัญรดาที่หายตัวไปในลัทธิไซเลเย

“ทำไมคุณถึงคิดจะมาทำงานเสี่ยงแบบนี้ ทำทางคุณก็...” เขาเอียงคอพิจารณาหล่อน...

“ดูมั่งมีดี นึกสนุกอยากผจญภัยหรือไปถึงอาสามาเป็นผู้ช่วยผม งานมันไม่ใช่ง่าย ๆ นะ”

“คงมีอะไรเข้าใจผิดแล้วมั้งคะ...” ธัญรดาชี้ตัวตรง มือประสานบนตักเมื่อเอ่ยอย่างวางมาดว่า “ฉันไม่เคยอาสาเป็นผู้ช่วยใคร ถ้าเราจะทำงานด้วยกัน คุณต่างหากที่จะต้องรับจ้างรับคำสั่งของฉัน”

“รับจ้าง?” อนนต์ทวน จ้องไปที่ตีฉันทภาพเบ่ง แต่ฝ่ายนั้นตีลีหน้าไม่รู้ไม่ชี้ได้แบบเนียนนัก

“ค่ะ ฉันต้องการจ้างใครสักคนให้ช่วยฉันพาน้องชายออกจากลัทธิบ๊อบที่เขาสังกัดอยู่”

“น้องชาย?”

“ค่ะ” หล่อนตอบแล้วย้อนถามกลับไปว่า “คุณภาพไม่ได้บอกหรือคะว่าคุณกำลังจะรับจ้างทำอะไร?”

“คุณภาพของคุณไม่ได้บอกอะไรเลย” ชายหนุ่มมองเพื่อนผมยาวตาขวาง “ตรงกันข้ามด้วยซ้ำ ผมเพิ่งรับปากช่วยงานผู้ใหญ่ทำหนึ่งเรื่องเข้าไปสืบภายในลัทธิแห่งหนึ่ง ไม่ได้คิดจะรับจ้างคุณ”

“ไม่หรือคะ?” น้ำเสียงของหญิงสาวเหมือนโล่งใจ หล่อนหันไปทางตีฉันทภาพแล้วเอ่ยว่า “ฉันคุณภาพคงต้องหากันให้ฉันใหม่ นักสืบ ทหารรับจ้าง...ใครก็ได้ที่มีฝีมือพอที่จะช่วยฉันเอานายสองออกมา”...

“ตรงหน้าคุณใครครับ” เจ้าของบ้านตอบอย่างใจเย็น

“ไม่ใช่” อีกครั้งที่ทั้งธัญรดาและอนนต์แข่งกันประสานเสียง

“ใช่” ตีฉันทภาพค้าน เสียงเบากว่า แต่มีพลังกว่ามาก “คุณสองคนมีจุดเป้าหมายเดียวกัน นายหนนต์เข้าไปสืบในลัทธิไซเลเย คุณหนึ่งก็ต้องการเข้าไปเอาตัวน้องชายออกมาจากลัทธิไซเลเย”

“ไม่เห็นเป็นเป้าหมายเดียวกันเลย” คนเป็นเพื่อนพยายามค้าน

“เดียวกัน เพราะคุณสองคนต้องการผู้ช่วยเหมือนกัน นายหนนต์ นายเข้าไปคนเดียวไม่ได้แน่ เพราะลักษณะไม่ให้ นายต้องหาเหตุจูงใจ นั่นคือเมีย ปัญหาไม่เข้าใจกับเมีย ปัญหากับครอบครัวเมียจึงพยายามหาทางออกด้วยการวิ่งเข้าหาที่หักพังทางใจ ส่วนคุณหนึ่ง...ลักษณะคุณก็เข้าไปลำพังไม่ได้ เพราะมันเสี่ยงเกินไปคุณต้องมีสามีสี่ปัญหาเป็นเกราะกำบัง”

(สืบลับรหัสรัก. 2545: 11 - 12)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่ตีฉันทภาพ อนนต์ และธัญรดาพูดคุยกันถึงการปลอมตัวเข้าไปสืบความลับในลัทธิไซเลเยโดยธัญรดาต้องการตามหาน้องชาย ส่วนอนนต์ต้องการสืบหาข้อมูลการทำผิดกฎหมายของลัทธินี้

การสร้างปมปัญหาด้วยคดีอื่นๆ นี่เป็นการนำปัญหาที่สามารถพบได้ในสังคมปัจจุบันและเป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการหาข้อมูลการทำผิดกฎหมายของผู้ร้าย หรือเป็นปัญหาที่ตำรวจไม่สามารถให้ความช่วยเหลือได้ผู้ที่เกี่ยวข้องจึงต้องหาทางแก้ปัญหานั้นด้วยตนเอง

2) การสร้างปมปัญหาความรัก ปมปัญหาความรักเป็นอีกปมปัญหาหนึ่งมีมักจะปรากฏในอาชญาวิทยาการแทรกปมปัญหาความรักนั้นจะแทรกขึ้นในระหว่างที่ดำเนินการในเรื่องของการสืบคดีต่างๆ เป็นการ

สร้างความเข้าใจกันระหว่างตัวละครเอกทั้งฝ่ายชายและฝ่ายหญิง และทำให้ปัญหาในคดีฆาตกรรมและคดีต่างๆ ดูเบาและไม่ตึงเครียดจนเกินไปเป็นการสร้างความผ่อนคลายให้กับผู้อ่านและร่วมลุ้นไปกับความรักของตัวละคร ปมปัญหาความรักนั้นจะปรากฏในอาชญากรรมเกือบทุกเรื่องแต่จะไม่เด่นชัดเท่ากับปัญหาของคดีต่างๆ มีเพียงบางเรื่องเท่านั้นที่ปัญหาเรื่องความรักจะเด่นชัดซึ่งปรากฏ 10 เรื่อง ได้แก่ **ทรายกระซิบ** **ตั้งไฟได้น้ำ** **รอยพรหม** **สืบลับรหัสรัก** **พรายปรารถนา** **รหัสหัวใจ** **รอยรักเรไร** **แกะรอยรัก** **หน้าต่างในเงาเมฆ** **ตีตราค่าหัวใจ** โดยมีรายละเอียดดังนี้

เรื่อง **ทรายกระซิบ** เกิดขึ้นระหว่างที่บราลีได้รับมอบหมายให้ดูแลทรายเหยื่อที่ถูกปลักตกสะพาน และเกิดความรู้สึกที่ดีต่อตำรวจพี่ชายของทราย แต่ตำรวจกับแสดงอาการเฉยชาต่อบราลีเพราะไม่มั่นใจว่าบราลีจะรักคนขาพิการอย่างเขา บราลีเองก็กลัวว่าตำรวจคือเด็กลอมตัวมาและเพราะเหตุนี้ความรักของทั้งคู่จึงถูกเก็บไว้ในใจ

เรื่อง **ตั้งไฟได้น้ำ** ความรักของรุจรวีกับพลีศที่ทั้งคู่มีปัญหากันก่อนที่รุจรวีจะเสียความทรงจำเมื่อรุจรวีกลับมาอยู่กับพลีศอีกครั้ง พลีศได้พบกับความเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นของรุจรวี ทำให้เขารู้สึกห่วงใยกับพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปของรุจรวี

เรื่อง **รอยพรหม** ความรักของธรรารและธุมธวัชที่เกิดขึ้นระหว่างที่ทั้งคู่ต้องทำงานร่วมกัน แต่เพราะธรรารไม่มั่นใจว่าธุมธวัชคือพ่อของตนเองหรือไม่ จึงทำให้ธรรารไม่กล้ายอมรับว่าชอบธุมธวัชในตอนแรก

เรื่อง **สืบลับรหัสรัก** ความรักของอนนต์และธัญดาที่เกิดขึ้นระหว่างที่ทั้งคู่ต้องปลอมตัวเข้าไปสืบหาหลักฐานในลัทธิไซเลซ แต่เพราะความมั่นใจในตนเองของทั้งคู่จึงทำให้พวกเขาไม่ยอมรับความรู้สึกที่มีต่อกันในตอนแรก

เรื่อง **พรายปรารถนา** ความรักของกริณากับนิมมาณที่เกิดจากความใกล้ชิดในระหว่างที่กริณาทำงานให้กับนิมมาณ แต่กริณายังไม่มั่นใจในตัวนิมมาณว่าเป็นคนร้ายหรือไม่ และที่สำคัญนิมมาณยังเป็นคนรักของจุลจันทร์จึงเป็นเหตุให้เธอไม่กล้ายอมรับว่ารักนิมมาณ

เรื่อง **รหัสหัวใจ** ความรักของวิมลินที่ต้องผัดหวังเพราะเธอมีอดีตเป็นเด็กขโมยรถและติดยา ต่อมาวิมลินได้พบกับรหัสและเกิดความรู้สึกที่ดีต่อรหัส แต่วิมลินเกรงว่ารหัสจะยอมรับอดีตของตนเองไม่ได้จึงไม่กล้าเปิดใจยอมรับในตอนแรก

เรื่อง **หน้าต่างในเงาเมฆ** ปมปัญหาเรื่องความรักถูกสร้างขึ้นขณะที่โมลีพยายามสืบหาความจริงในคดีฆาตกรรมได้เกิดความรู้สึกดีๆ กับคัมภีร์ หนึ่งในผู้ต้องสงสัยและจากความรู้สึกนี้เองทำให้โมลีเชื่อว่าคัมภีร์เป็นผู้บริสุทธิ์

เรื่อง **รอยรักเรไร** ความรักของมาลารินกับ ดร.เนท ที่เกิดขึ้นในระหว่างที่ทั้งคู่ช่วยกันสืบหาว่าใครกระดุกที่พบในสวนคือใคร และการตามหาอดีตของผู้ให้กำเนิดมาลารินเนื่องจาก ดร.เนท คอยให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจมาลารินโดยตลอดจึงเป็นเหตุให้ทั้งคู่มีความรู้สึกที่ดีต่อกัน

เรื่อง **แกะรอยรัก** ชมเดือนได้เข้าทำงานในบริษัทเพลงของทรงรบ จากการได้ร่วมงานกันจึงทำให้ทั้งชมเดือนและทรงรบมีความรู้สึกที่ดีต่อกัน แต่เพราะปัญหาในการทำงานที่ชมเดือนที่ต้องประสบและความเคลงใจในความสัมพันธ์ของทรงรบกับแอนนี่ จึงทำให้ชมเดือนไม่ยอมรับความรู้สึกของตนเอง

เรื่อง **ดีตราค่าหัวใจ** ระหว่างที่ไอยรินทร์สืบหาเวรดาที่หายตัวไป เธอได้พบกับเหมวณัณห์ นายตำรวจที่เคยมีเรื่องด้วย จากการพยายามจับผิดของเหมวณัณห์ทำให้ทั้งคู่ได้มีโอกาสใกล้ชิดกันและเกิดความรู้สึกที่ดีต่อกัน

การสร้างปมปัญหาเรื่องความรักใน อาชญานิยายมักเป็นการสร้างปมที่ผสมกับเรื่องของการฆาตกรรม ซึ่งการผูกปมทั้งความรักและการฆาตกรรมนั้นผู้ประพันธ์สามารถทำได้อย่างเหมาะสมกับเนื้อเรื่องที่ดำเนินอยู่

3) การสร้างปมปัญหาชีวิตครอบครัวและการทำงาน ปมปัญหาครอบครัวและการทำงานนั้นเป็นการสะท้อนถึงสภาพสังคมในปัจจุบันที่มีความสับสนวุ่นวาย การแข่งขัน การขาดความรักและความเข้าใจ ความห่างเหินกันของบุคคลในครอบครัว การใส่ร้ายกันระหว่างเพื่อนร่วมงานซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมปัจจุบันทั้งสิ้น เป็นปมปัญหาที่พบในสังคมปัจจุบันสำหรับอาชญานิยายนั้นปมปัญหานี้จะถูกแทรกด้วยคดีฆาตกรรมเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาของสังคมที่ลึกซึ้งขึ้น ได้แก่เรื่อง **แกะรอยรัก** ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

เรื่อง **แกะรอยรัก** ชมเดือนต้องพบกับปัญหาครอบครัวที่ปู่และยายให้ความสนใจน้องชายเนื่องจากเขามีพรสวรรค์ในการทำนายขณะที่เธอไม่มีความสามารถใดๆ เลย แต่ชมเดือนก็ได้รับความรักและความเข้าใจจากพ่อแม่ เมื่อชมเดือนเข้าทำงานในบริษัทเพลงที่มีเพื่อนอย่างสุณิสาเป็นคู่แข่งและคอยกลั่นแกล้ง เธอก็ต่อสู้กับปัญหาต่างๆ อย่างเต็มที่แม้จะโดนกลั่นแกล้งและใส่ร้ายเพียงใดก็ตาม

ผู้เชี่ยวชาญที่กลายเป็นแขกรับเชิญไปโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัวถูกพาไปเข้าห้องแต่งตัวอย่างงงๆ ทรงรบกับตติยาถอนใจเฮือกอย่างโล่งอก ชมเดือนเห็นหน้าเหนื่อยใจของนายใหญ่แล้วต้องยกมือไหว้ เอ่ยว่า

“เดือนต้องขอโทษจริงๆ ค่ะที่ปู่กับยายทำให้รายการรวนไปหมด”

(แกะรอยรัก. 2549: 186)

จากตัวอย่างเป็นปัญหาของชมเดือนทั้งในเรื่องครอบครัวที่เธอมักจะคิดว่าปู่กับยายหาเรื่องเดือดร้อนมาให้เธอ แม้แต่เรื่องงานที่เธอก็ยังมีปัญหาอยู่บ่อยครั้ง

การสร้างปมปัญหาในอาชุนิยายนั้นจะเห็นได้ว่าการสร้างปมปัญหาที่มากกว่า 1 ปมในเกือบทุกเรื่อง กล่าวคือมีการสร้างปมของคติต่างๆ แทรกกับปมความรักหรือชีวิตครอบครัว โดยปมปัญหาที่เกิดขึ้นนั้นสิ่งทั้งเรื่องของคติเป็นปมปัญหาหลักหรือปมความรักหรือชีวิตครอบครัวเป็นปมปัญหาหลัก จึงเป็นการแสดงให้เห็นว่าอาชุนิยายไทยนั้นนอกจากจะมีเรื่องราวของคติต่างๆ ที่เกิดขึ้นแล้วยังมีเรื่องของความรักและการสะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคมในปัจจุบัน

2.3 การดำเนินเรื่อง

การดำเนินเรื่องเป็นวิธีการที่ผู้แต่งใช้ในการสร้างเรื่องราวต่างๆ ให้มีความน่าสนใจและน่าติดตามด้วยการสร้างปมปัญหาและทวีความรุนแรงขึ้นจากนั้นจึงเริ่มคลี่คลายปมปัญหาต่างๆ ในตอนท้ายเรื่อง วนิดา บำรุงไทย (2542: 115-137) ได้กล่าวถึงวิธีการดำเนินเรื่องไว้ใน ศาสตร์และศิลป์แห่งนวนิยาย ไว้สามแบบคือการดำเนินเรื่องตามปฏิทินหรือตามลำดับเรื่องราว การดำเนินเรื่องแบบสลับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น 2 เหตุการณ์พร้อมกัน และการดำเนินเรื่องแบบย้อนต้น อาชุนิยายของไทยก็มีการเล่าเรื่องที่คล้ายกับนวนิยายโดยทั่วไป ต่างกันตรงที่จะมีเรื่องของคติฆาตกรรม หรือการสืบหาเรื่องราวในคดีต่างๆ เป็นหลักในการดำเนินเรื่อง จากการศึกษาพบว่าอาชุนิยายมีการดำเนินเรื่องสองแบบคือ การดำเนินเรื่องแบบตามปฏิทินและดำเนินเรื่องแบบสลับเหตุการณ์

2.3.1 การดำเนินเรื่องแบบตามปฏิทิน เป็นการดำเนินเรื่องตามลำดับเวลาจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อน ไปหาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังในอาชุนิยายไทยจะเริ่มที่การเกิดคดีต่างๆ แล้วทำการสืบหาความจริงตามลำดับขั้นตอน ความจริงจะเผยออกมาทีละน้อยตามลำดับของเวลาที่เกิดขึ้นในเรื่อง อาชุนิยายมีการดำเนินเรื่องตามปฏิทินจำนวน 17 เรื่อง ได้แก่เรื่อง **ตั้งไฟได้น้ำ รอยพรหม พลอยพันแสง ทะเลราตรี พรายปรารถนา รหัสหัวใจ รำเพยดอกสุดท้าย รอยรักเรไร มาลีสีเลือด เคาสน์เชือดใจ แกะรอยรัก กาลมรณะ หน้าต่างในเงาเมฆ หนีเลือด ตีตราค่าหัวใจ ฆาตกรรมจักรราศี ขบวนการกึ่งกองแก้ว** โดยมีรายละเอียดดังนี้

เรื่อง **ตั้งไฟได้น้ำ** รุจรวีต้องสูญเสียความทรงจำเพราะอุบัติเหตุ เมื่อเธอกลับไปอยู่กับสามีเธอได้พบกับปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับเธอก่อนที่จะเสียความทรงจำและถูกทำร้ายจนเกือบเสียชีวิตหลายครั้ง สุดท้ายรุจรวีก็ได้มีโอกาสเริ่มต้นชีวิตครอบครัวกับสามีอีกครั้ง

เรื่อง **รอยพรหม** เรื่องราวของชาธารที่เดินทางมาเมืองไทยเพื่อทำงานติดตั้งเครื่องจักรและสืบหาตัวคนร้ายที่ฆ่าแม่ของเธอ ชาธารต้องประสบกับปัญหาในการทำงานและถูกข่มขู่หลายครั้ง ท้ายที่สุดชาธารก็สามารถทราบว่าเป็นใครคือคนร้ายที่ฆ่าแม่ของเธอ

เรื่อง **พลอยพันแสง** รัมมี่ได้รับการขอร้องจากชรินให้เข้ามาอยู่ในบ้านของตนเพื่อสืบหาคนร้ายที่คิดฆ่าเขา และลูกสาว รัมมี่ได้พบกับปริศนาหลายอย่างในบ้านพลอยพันแสง เมื่อชรินเสียชีวิตลงปริศนาทุกอย่างจึงถูกคลี่คลาย

เรื่อง **ทะเลราตรี** หมอดุรงค์เดินทางไปที่เกาะคาเวีเพื่อร่วมงานวันเกิดของคุณปู แต่ได้พบกับเหตุการณ์ไม่คาดฝันเมื่อเรือเดินทะเลที่หายไปลอยขึ้นมาติดฝั่งหลังเกิดพายุใหญ่ ต่อมาได้เกิดคดีฆาตกรรมหมอดุรงค์จึงสืบหาความจริงในเรื่องราวทั้งหมด

เรื่อง **พรายปรารถนา** กิรณาย้ายเข้ามาอยู่ในห้องที่จุลจันทร์เสียชีวิต เธอได้พบกับวิญญาณของจุลจันทร์ และได้รับการขอร้องจากจุลจันทร์ให้ช่วยตามหาตัวคนร้ายที่ฆ่าเธอ กิรณาจึงช่วยเหลือจุลจันทร์ตามหาตัวฆาตกรที่ฆ่าเธอจนสามารถทราบถึงตัวคนร้ายได้ในที่สุด

เรื่อง **รหัสหัวใจ** เรื่องราวชีวิตของวิมลันตั้งแต่วัยเด็กจนกระทั่งถึงปัจจุบันและการทำงานของเธอนอกอาชีพตำรวจ ที่ต้องปลอมตัวเข้าไปสืบหาหลักฐานการค้ายาเสพติดของนายประยูรจนสามารถปิดคดีได้ในที่สุด

เรื่อง **รำเพยดอกสุดท้าย** เฟิร์นเข้าไปอยู่ในเหตุการณ์เสียชีวิตของพนัส และเกิดความสงสัยจึงสืบหาความจริง สุดท้ายเฟิร์นก็ได้ทราบความจริงทั้งหมดด้วยการสารภาพของคนร้ายเอง

เรื่อง **รอยรักเรไร** มลารินได้ทราบว่าตนเองยังมีญาติที่เหลือคือ คุณตา จึงเดินทางมาพบ แต่ปรากฏว่าคุณตาของเธอเสียชีวิตอย่างปริศนา ต่อมาเธอได้พบกับโครงกระดูกปริศนาในสวนหลังบ้านและได้ทราบว่าโครงกระดูกที่พบนั้นเป็นของคุณยายเธอ มลารินจึงสืบหาความจริงในชาติกำเนิดของตน ขณะที่ตำรวจก็พยายามสืบหาความจริงในคดีฆาตกรรมที่เกิดขึ้น

เรื่อง **มาลีสีเลือด** หมอดุรงค์เดินทางไปจังหวัดสิงห์บุรีตามคำขอร้องของอุไรริษาที่ไม่แน่ใจในการเสียชีวิตของมารดา ขณะที่หมอดุรงค์เดินทางกลับได้เกิดอุบัติเหตุขึ้น และเขายังถูกวางยาพิษซ้ำอีกทำให้หมอดุรงค์ทำการสืบหาความจริงว่าใครที่คิดทำร้ายเขา

เรื่อง **เคหาสน์เชือดใจ** หมอดุรงค์ไปร่วมงานเปิดตัวหนังสือของเทพวิวัฒน์ แต่เกิดเหตุไม่คาดฝันขึ้นเมื่อเทพวิวัฒน์ถูกวางยาพิษและเสียชีวิตในเวลาต่อมา หมอดุรงค์จึงสืบหาความจริงโดยมีพิสมรผู้ที่เคยมีเรื่องกับเทพวิวัฒน์เป็นผู้ต้องสงสัย และสามารถหาตัวคนร้ายได้ในที่สุด

เรื่อง **แคะรอยรัก** ชมเดือนได้เข้าทำงานในบริษัทเพลงเธอต้องประสบปัญหาต่างๆ มากมายทั้งเรื่องงาน และเรื่องของการความรัก ในระหว่างที่ทำงานอยู่นั้นชมเดือนได้พบว่าการตายของแอนนี่นั้นน่าสงสัยต้องมีปริศนาหลายอย่าง

เรื่อง **กาลมรณะ** สมัยต้องสืบคดีที่ถูกชายหลวงมวงคลศึบปีไฟศาลทำร้ายร่างกายช่างตัดผม แต่เมื่อสืบหาความจริงกลับพบว่าคดีมีความเกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรมหญิงขายบริการและกลุ่มอิทธิพล

เรื่อง **หน้าต่างในเงาเมฆ** โมลีพบเห็นเหตุการณ์ทำร้ายร่างกายทางหน้าต่างเครื่องบิน ต่อมาเธอได้เข้าทำงานในสถานที่เกิดเหตุพร้อมกับได้รับการขอร้องจากตำรวจให้ช่วยสืบหาคนหายในบ้านหลังนั้น โมลีจึงพยายามสืบหาความจริงที่เกิดขึ้น แต่เธอก็ถูกทำร้ายจนเกือบเสียชีวิต

เรื่อง **หนี่เลือด** มรุมิศได้รับมอบหมายให้สืบคดีการเสียชีวิตของรัชนิรมย์ที่ต่อมากลายเป็นการฆาตกรรม ต่อเนื่องของครอบครัวยั่งยืนตระกูลไฟศาล โดยมีผู้ต้องสงสัยคือ พิริยะ หลานชายของเจ้าสัวทรงพล

เรื่อง **ดีตราค่าหัวใจ** ไอยรินทร์รับงานสืบหาแวนดาที่หายตัวไปอย่างลึกลับด้วยการปลอมตัวเป็นเลขานุการของแพรวา ไอยรินทร์ได้รับความช่วยเหลือจากเหมวรินทร์และรามิลในการสืบหาตัวแวนดา จนสามารถสืบหาแวนดาได้สำเร็จและยังทราบถึงตัวคนร้าย

เรื่อง **ฆาตกรรมจักรราศี** เริ่มเรื่องด้วยศรไพโร ไกรสรณ์ถูกฆ่าตาย พุ่มรัก พานสิงห์ ได้รับการขอร้องจากตำรวจให้ช่วยสืบหาความจริง พุ่มรักสืบเรื่องของศรไพโรพร้อมกับเรื่องของการเกิดหญิงสาวที่มาจ้างให้เขาสืบหาชาติกำเนิด จนพบว่าทั้งสองคดีมีความเกี่ยวข้องกัน

เรื่อง **ขบวนการกึ่งก่องแก้ว** อนิศร์มีเรื่องกับญาติเพื่อนบ้านหลายครั้ง ต่อมาญาติถูกฆ่าตายในงานประจำปีของหมู่บ้าน นายสนทราบว่าเป็นใครคือคนร้ายจึงคิดที่จะเรียกร้องเงินจากอนิศร์แต่เขาปฏิเสธ หลังจากนั้นนายสนก็ถูกฆ่าตายและผู้ต้องสงสัยก็คืออนิศร์

2.3.2 การดำเนินเรื่องแบบสลับเหตุการณ์ เป็นการดำเนินเรื่องที่เล่าชุดเหตุการณ์ 2 ชุด เหตุการณ์สลับกันโดยเหตุการณ์นั้นอาจเกิดขึ้นพร้อมกัน หรือเกิดขึ้นคนละเวลาที่ก็ได้ การดำเนินเรื่องแบบสลับเหตุการณ์นี้ในอาชญาวิทยามักจะเป็นช่วงที่เกิดเหตุร้ายกับตัวละครคนตัวใดตัวหนึ่ง ในขณะที่ตัวละครอื่นๆ ดำเนินชีวิตตามปกติ หรือตัวละครประสบเหตุการณ์อย่างใดอย่างหนึ่งพร้อมกัน แต่ต่างกันที่สถานที่และเวลา อาชญาวิทยามีการดำเนินเรื่องแบบสลับเหตุการณ์จำนวน 7 เรื่อง ได้แก่เรื่อง **ทรายกระซิบ ลางลิขิต พุดสามสี สืบลับรหัสรัก ทะเลสาบสีเลือด ทวารบถ เงาหิมิฟ** โดยมีรายละเอียดดังนี้

เรื่อง **ทรายกระซิบ** มีการสลับเหตุการณ์ระหว่างเรื่องของทรายเหยื่อที่ถูกทำร้าย กับการสืบหาว่าใครกระดุกที่พบในทะเลทรายเป็นใคร

เรื่อง **ลางลิขิต** มีการสลับเหตุการณ์ระหว่างที่ตีความกับอศิราภัสสืบหาความจริงในการหายตัวไปของอศิราภัส พี่ชายของอศิราภัส วรรณกับศิริสิทธิ์ก็มักจะพบกันและเกิดเรื่องทะเลาะกันบ่อยครั้ง หรือสลับเหตุการณ์กับเรื่องราวของรุ่งรติ

เรื่อง **พุดสามสี** มีการสลับเหตุการณ์ระหว่างเรื่องราวของสวรรค์ที่ต้องประสบทั้งในการเป็นพี่เลี้ยงเด็ก และการตามหาเรื่องราวในอดีตที่เกี่ยวข้องกับผู้ให้กำเนิด

เรื่อง **สืบลับรหัสรัก** มีการสลับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างอนนต์กับธัญรดาที่ต้องเข้าไปสืบหาข้อมูลในลัทธิโซลเลย

เรื่อง **ทะเลสาบสีเลือด** มีการสลับเหตุการณ์ระหว่างเรื่องราวของดิฉันกับนัชชา และเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการฆาตกรรมในเรื่อง

เรื่อง **ทวารบถ** มีการสลับเหตุการณ์ระหว่างเรื่องราวที่เกิดขึ้น โดยทั่วไปในการสืบคดีกับการสืบหาของจิตใต้สำนึกทั้งสามของปาจารย์

เรื่อง **เงาหมีพี** มีการสลับเหตุการณ์ระหว่างการสืบหาตัวคนร้ายของเจ้าหน้าที่ตำรวจกับพฤติกรรมของคนร้าย

การดำเนินเรื่องในอาชญาวิทยาททั้งสองแบบคือตามปฏิทินและสลับเหตุการณ์นี้เป็นการดำเนินเรื่องที่เหมาะสมกับนวนิยายโดยทั่วไป จึงเป็นการแสดงให้เห็นว่าอาชญาวิทยานั้นก็เป็นนวนิยายประเภทหนึ่งแต่มีจุดเด่นของเรื่องอยู่ที่การเกิดคดีต่างๆ โดยเฉพาะคดีฆาตกรรมและเรื่องราวของการสืบหาความจริงในคดีที่เกิดขึ้นมาเป็นตัวดำเนินเรื่องให้มีความน่าสนใจและน่าติดตาม นอกเหนือจากเรื่องราวชีวิตของตัวละครในเรื่อง

2.4 การพัฒนาเรื่องไปจนถึงจุดวิกฤต

การพัฒนาเรื่องไปจนถึงจุดวิกฤตของเรื่อง เป็นการทำให้ปัญหาที่เกิดขึ้นนั้นมีความตึงเครียดมากยิ่งขึ้น และยังเป็นการดึงดูความสนใจของผู้อ่านให้ติดตามเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นว่าปัญหาของตัวละครนั้นจะถูกแก้ไขไปในทางใด จะมีใครหรือเหตุการณ์ใดที่เข้ามาช่วยแก้ไขปัญหาของตัวละคร อาชญาวิทยาของไทยนั้นมีการพัฒนาเรื่องโดยการเกิดเหตุฆาตกรรมแล้วระหว่างที่กำลังสืบหาความจริงในเรื่องราวต่างๆ นั้นก็เกิดปัญหา

ขึ้นอีก เช่นมีตัวละครถูกทำร้ายหรือถูกฆาตกรรมเพิ่ม มีเรื่องความเข้าใจผิดของตัวละคร แต่ในขณะที่มีเรื่องราวต่างๆ เกิดขึ้นความจริงของปริศนาต่างๆ ก็เริ่มมีความกระจ่างขึ้นด้วยเช่นกัน การพัฒนาจุดวิกฤตมีรายละเอียดดังนี้

เรื่อง **ทรายกระซิบ** จุดวิกฤตของเรื่องเกิดขึ้นเมื่อคนร้ายวางยาบราลี ทรายและบุษราคัม จากนั้นได้ลักพาตัวทรายไปในขณะที่บราลียังพอมีสติอยู่บ้างแต่ก็ไม่สามารถช่วยเหลือทรายได้ โดยคนร้ายได้สร้างสถานการณ์ว่าเป็นฝีมือของตรังค์พี่ชายของทรายด้วยการใส่เสื้อและเอาไม้เท้าของตรังค์มาใช้ในตอนก่อเหตุ และหลังจากที่ก่อเหตุแล้วคนร้ายได้พบกับตรังค์ตัวจริงจึงทำให้เกิดการต่อสู้กัน จนมีผู้มาพบเห็นทำให้ทุกคนเกิดความเข้าใจผิดคิดว่านายเด็ที่ตามหานั้นคือตรังค์

เรื่อง **ตั้งไฟได้น้ำ** จุดวิกฤตของเรื่องเกิดขึ้นเมื่อรุจรวีถูกลักพาตัวไปซ่อนไว้ในเรือประมงที่กำลังจะออกทะเลพร้อมทั้งสร้างหลักฐานปลอมว่าเธอได้หนีไปแล้ว แต่ฟิลิซไม่เชื่อเนื่องจากพบวายุที่รุจรวีจำเป็นต้องใช้ยังอยู่ที่เดิม เขาจึงสอบถามจากทุกคนในบ้านแต่เมื่อไม่มีใครสามารถบอกได้ว่ารุจรวีอยู่ที่ใดและยศวินผู้นำรุจรวีไปซ่อนได้เสียชีวิตทำให้ฟิลิซต้องออกตามหารุจรวีก่อนที่เธอจะมีอันตราาย

เรื่อง **รอยพรหม** จุดวิกฤตของเรื่องเกิดขึ้นหลังจากที่ธรรารเสริ์จลินภาระงานเธอเตรียมตัวที่จะกลับอเมริกา จตุพลได้มาหาและแสดงตนเป็นคนร้ายทำให้ความจริงถูกเปิดเผยแต่ในขณะที่เดียวกันธรรารค์ตกอยู่ในอันตราาย เธอหาทางหลบหนีแต่ก็ถูกจับได้เสียก่อน

เรื่อง **ลางลิขิต** จุดวิกฤตของเรื่องเป็นตอนที่ตีตฉนภาพ อศิราภีและวันธรรสามารถหาศพของอินพบจึงเป็นการเปิดเผยฐานที่แท้จริงของพวกเขาและสาเหตุที่ต้องมาแหมบนที่

เรื่อง **พุดสามสี** จุดวิกฤตของเรื่องเกิดขึ้นเมื่อสวรรยาประสบอุบัติเหตุและถูกลักพาตัวไปขังไว้ในบ้านร้างแห่งหนึ่ง แต่ภูษิตได้หาสวรรยาและช่วยเหลือได้ทันเวลา

เรื่อง **พลอยพันแสง** จุดวิกฤตของเรื่องเป็นตอนที่สีลาวรรณได้บอกเล่าเรื่องราวต่างๆ ที่ลตามาแม่ของตนได้สร้างขึ้น

เรื่อง **ทะเลราตรี** จุดวิกฤตของเรื่องเป็นตอนที่หมอดูรงค์ไปพบศพของพิทักษ์ถูกยิงเสียชีวิตอยู่ที่ริมชายหาด และหลักฐานที่ปรากฏในที่เกิดเหตุยืนยันว่าเป็นการฆาตกรรม

เรื่อง **สืบลับรหัสรัก** จุดวิกฤตของเรื่องเกิดขึ้นเมื่ออนนต์และธัญรดาตัดสินใจช่วยน้องชายของธัญรดาออกมาจากลัทธิไซเลย์ได้สำเร็จ ขณะเดียวกับที่ตีตฉนภาพกำลังตำรวจเข้าหลายลัทธิ

เรื่อง **พรายปรารถนา** จุดวิกฤตของเรื่องเกิดขึ้นเมื่อเกริกแสดงตัวเป็นตนร้ายและพยายามฆ่าภิรมาด้วยวิธีการเดียวกับที่เขาเคยใช้ฆ่าจุลจันทร์

เรื่อง **รหัสหัวใจ** จุดวิกฤตของเรื่องเกิดขึ้นเมื่อวิมลลินถูกทิพย์นารีเปิดเผยว่าเธอเป็นตำรวจปลอมตัวมา ทำให้ประยูทธและลูกๆ หลบหนีการจับกุมของตำรวจได้ทัน

เรื่อง **รำเพยดอกสุดท้าย** จุดวิกฤตของเรื่องเกิดขึ้นเมื่อวิจินคนร้ายที่พยายามฆ่าเฟิร์นเสียชีวิตอย่างกระทันหันและมีดอกรำเพยถูกทิ้งไว้เป็นสัญลักษณ์

เรื่อง **รอยรักเรไร** จุดวิกฤตของเรื่องเกิดขึ้นเมื่อหลักฐานที่ได้ในคดีฆาตกรรมนายเริงชัยและอังเดรมีผู้ต้องสงสัยเป็นหนึ่งในตำรวจที่รับผิดชอบคดี

เรื่อง **มาลีสีเลือด** จุดวิกฤตของเรื่องเกิดขึ้นเมื่อหมอตรงค์ถูกวางยาพิษจนเกือบเสียชีวิตขณะที่นอนพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลเนื่องจากอุบัติเหตุทางรถยนต์

เรื่อง **เคหาสน์เลือดใจ** จุดวิกฤตของเรื่องเกิดขึ้นเมื่อคนร้ายคิดว่าสัจตบงกชต้องการเรียกเงินจากตนเพื่อแลกกับการปกปิดความผิดจึงตัดสินใจที่จะฆ่าสัจตบงกช

เรื่อง **ทะเลสาบสีเลือด** จุดวิกฤตของเรื่องเกิดขึ้นเมื่อตำรวจที่ถูกสงสัยว่าจะเป็นคนร้ายหายตัวไปอย่างลึกลับ

เรื่อง **ทวารบถ** จุดวิกฤตของเรื่องเกิดขึ้นเมื่อหมอมรณีย์ใช้พลังพิเศษของตนเข้าไปพบกับจิตใต้สำนึกทั้งสามของปาจารย์ และถูกจิตใต้สำนึกทั้งสามของปาจารย์ทำร้าย

เรื่อง **แกะรอยรัก** จุดวิกฤตของเรื่องเกิดขึ้นตอนที่เพลินพิศโกธรจนคุมสติตนเองไม่อยู่จึงตบหน้าเจนนีเฟอร์กลางรายการแกะรอย

เรื่อง **เงาหมีฟ** จุดวิกฤตของเรื่องเกิดขึ้นเมื่อสปีดถูกลักพาตัว ขณะเดียวกันแกเรียเพื่อนร่วมงานของสปีดได้หายตัวไปอย่างปริศนาในห้องสมุดชุมชน

เรื่อง **กาลมรณะ** จุดวิกฤตของเรื่องเกิดขึ้นเมื่อหลวงมงคลศิลป์ไพศาลและนายจักราลูกชายถูกเบียดขับตัวไปเพื่อหวังที่จะแก้แค้นให้กับชบาแพนสาวที่ถูกหลวงมงคลศิลป์ไพศาลฆ่าตาย

เรื่อง **หน้าต่างในเงาเมฆ** จุดวิกฤตของเรื่องเกิดขึ้นเมื่อโมลีถูกทำร้ายในสวนหลังบ้านของคัมภีร์และเจ้าหน้าที่ตำรวจได้พบศพของดาร์ตและสาหรีที่ถูกซ่อนอยู่ในสวนแห่งนี้ด้วย ส่วนคัมภีร์ได้หายตัวไปอย่างลึกลับ

เรื่อง **หนี้เลือด** จุดวิกฤตของเรื่องเกิดขึ้นเมื่อรถชนีกรจับตัวยายของพิริยะเป็นตัวประกัน แล้วสั่งให้พิริยะฆ่าเจ้าสัวทรงพลพร้อมทั้งภรรยาและลูกอีกคนของเจ้าสัว ขณะเดียวกันมธุมิศพบข้อมูลบางอย่างที่ทำให้ทราบถึงตัวคนร้ายและเดินทางไปพบเจ้าสัวทรงพล

เรื่อง **ดีตราค่าหัวใจ** จุดวิกฤตของเรื่องเกิดขึ้นเมื่อไอยรินทร์นัดพบกับรามิลเพื่อช่วยกันหาหลักฐานในห้องลับที่รามิลค้นพบ แต่ทั้งคู่กลับถูกขังไว้ในห้องลับแห่งนี้โดยที่ไม่มีใครทราบว่าห้องลับนั้นอยู่ที่ใดทุกคนรู้เพียงแต่ว่าต้องอยู่ในบริเวณบ้านของมณฑาท่านั้น

เรื่อง **ฆาตกรรมจักรราศี** จุดวิกฤตของเรื่องเกิดขึ้นเมื่อตำรวจพบว่า กานต์ เกศกำจร ที่ถูกวิสามัญไม่ใช่ตัวจริง และกานต์ตัวจริงได้ปรากฏตัวขึ้นเพื่อที่จะสังหารการบูรแต่ถูกเจตน์ จันธา ยิงเสียชีวิต

เรื่อง **ขบวนการกึ่งกองแก้ว** จุดวิกฤตของเรื่องเกิดขึ้นเมื่ออานาลัยพบว่ากระสุนปืนที่เคยเก็บได้เหมือนกับที่คนร้ายใช้ เธอจึงรีบไปพบวินดาที่บ้านและพบว่าวินดากำลังจะถูกคนร้ายสังหาร

2.5 การคลายปมปัญหา

การคลายปมปัญหา คือการที่ปมปัญหาทุกอย่างในเรื่องเริ่มได้รับการแก้ไขและตัวละครในเรื่องสามารถปรับความเข้าใจกันได้หรือได้รับผลของการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง อาชญาคมนั้นการคลายปมปัญหาจะเป็นการคลี่คลายปมการฆาตกรรมและคดีต่างๆ ให้ได้ทราบถึงตัวคนร้ายหรือผู้กระทำผิดในเรื่อง รวมทั้งทราบถึงวิธีการที่ใช้และสาเหตุในการก่อคดีนั้นๆ

2.5.1 การคลายปมปัญหาด้วยเหตุการณ์ เป็นการใช้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวละคร โดยที่คนร้ายต้องการทำร้ายตัวละครนั้นๆ แต่มีผู้ทราบความจริงหรือมาช่วยเหลือไว้ได้ทันจึงเป็นเหตุให้ความจริงทุกอย่างเปิดเผยปรากฏในอาชญาคมนั้นทั้งสิ้น 13 เรื่อง ได้แก่เรื่อง **ตั้งไฟได้น้ำ รอยพรหม ลางลิขิต พลอยพันแสง พรายปรารถนา รอยรักเรไร เคหาสน์เชือดใจ ทะเลสาปสีเลือด ทวารบด แกะรอยรัก เงาหิมพ์ หนี้เลือด ขบวนการกึ่งกองแก้ว** โดยมีรายละเอียดดังนี้

เรื่อง **พลอยพันแสง** ที่ปมปัญหาเริ่มมีความตึงเครียดหลังจากที่ชรินอาการหนักขึ้นและสร้อยสวาถูกทำร้ายจนเกือบเอาชีวิตไม่รอด แล้วปมปัญหาที่ถูกคลี่คลายลงด้วยการที่ลดาตามาศพยายามสืบให้รู้ว่าชรินเสียชีวิตหรือยัง แต่ประสบอุบัติเหตุเสียก่อน

“เธอเข้ามาในห้องทางดัมป์ เวเตอร์ครับ...เคลื่กับผมได้ยินเสียงกระดิ่ง...กับเสียงซักถูกรอก...แผลวมาจนเกือบไม่ได้ยิน...เคลื่วิ่งเข้าไปซ่อนอยู่ใต้เตียง ผมแอบอยู่หลังโซฟาในสตูดิโอ” คนหนึ่งรายงาน

“เธอยืนตะลึงอยู่ครู่หนึ่งตอนไม่เห็นศพ” คนที่ชื่อเคลื่พูดต่อ

...พอเธอเห็นผมเธอก็อวกว้างกลับทางที่เก่า เคลื่เชื่อว่าเธอเปิดประตูห้องออกไปรวดเร็วมาก จนเธอออกมาจากใต้เตียงไม่ทัน พอผมวิ่งมาถึง เคลื่เพิ่งคลานออกมาพอดี...แล้วเราก็ได้ยินเสียงร้องโหยหวนกับเสียงโครมข้างล่าง ประตูห้องยังเปิดอยู่ เราชะโงกออกไปดู ก็เห็นทานหัวหน้ากับพวกเรายืนมองอยู่นั้นแหละครับ”

(พลอยพันแสง. 2544: 256-257)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่นายตำรวจที่คอยซุ่มจับตัวคนร้าย เล่าถึงเหตุการณ์ตอนที่ไล่ตามตาแอบขึ้นไปดูศพของชินริทางดัมป์ เวเตอร์ที่ส่งอาหารให้ชินริแต่ประสบอุบัติเหตุขึ้นเป็นการคลี่คลายปมปัญหาว่าใครคือคนร้าย

เรื่อง **ตั้งไฟได้น้ำ** หลังจากทีความจำของรุจรวีเริ่มกลับมาคนร้ายจึงคิดที่จะทำร้ายเธออีกครั้ง โดยทำเป็นว่าเธอหายตัวไป แต่พลิกกลับไม่เชื่อแล้วคาดคั้นกับอินทริลาและยควิน จนยควินสารภาพความจริง

“ไอพี่ลิต ผมคำของเถื่อนจริง แต่พื่อน...พื่อนนี้แหละเป็นนายทุนยกยอกเงินค่าใช้จ่ายบ้านนี้ไปให้ผม ชื่อของจากมาเลย ลิงคโปรมา โชคไม่ดีคุณรวีเกิดไปรู้เรื่องเข้า พื่อนเลยพาดคุณรวีเสียสลับ แต่พื่อนนึกว่าคุณรวีตายเลยให้ผมเอาไปทิ้ง ส่วนพื่อนอยู่ทางนี้ก็จ้ดจกทำเหมือนกับว่าคุณรวีหนีออกจากบ้านไปเองแต่บังเอิญ...คุณรวีไม่ตายแค่ความจำเสื่อม พอพี่ลิตไปรับเธอกลับมา พื่อนก็กลัวว่าคุณรวีจำอะไรได้แล้วพื่อนจะโดนข้อหาพยายามฆ่า เลยตั้งใจฆ่าคุณรวีจริงๆ ผมนะทำอะไรไม่ได้เลยนอกจากตกกระไดพลอยโจนไปทุกอย่าง”

(ตั้งไฟได้น้ำ. 2541: 404)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่ยควินรับสารภาพว่าตนกับอินทริลาร่วมมือกันค้าของเถื่อน และเป็นคนทำร้ายรุจรวีเพื่อปกปิดความผิด

เรื่อง **รอยพรหม** จตุพลได้มาหาอาหารที่บ้านก่อนที่เธอจะเดินทางกลับจากอเมริกา และบังคับให้อาหารหนีไปกับตนจึงเป็นเหตุให้อาหารได้ทราบว่าใครคือคนร้ายที่ฆ่าพริมโรสแม่ของเธอ

“เร็วเข้า เก็บของเร็วๆ เราอยู่ที่นี้นานไม่ได้”

อาหารดึงกระเป๋าเดินทางผ้าใบเล็กออกจากชั้นวางของ เปิดตู้เสื้อผ้า มือหล่อนั่นเล็กน้อยยามหยิบเสื้อผ้าออกจากไม้แขวนหากกระนั้นยังพยายามข่มเสียงไม่ให้สั่นตามมือ ไม่แสดงว่าหล่อนกำลังกลัวเมื่อถามว่า

“มันของคุณคือคุณรุมิใช่ไหม และสิ่งที่คุณทำก็คือ...ก็คือ ส่งเมลล์มาหาฉัน คุณคือผู้ชื่นชมคุณรุมิใหม่คะคุณจตุพล?”

“ผมชื่นชมคุณเสมอ” น้ำเสียงเขาอ่อนลงเล็กน้อย

(รอยพรหม. 2543: 440)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่คนร้ายคือจตุพลแสดงความรู้สึกที่มีต่อพริมโรส และเป็นการแสดงอาการผิดปกติทางจิตใจเนื่องจากเขาคิดว่าภรรยาหรือพริมโรส

เรื่อง **ลางลี้ขิต** ระหว่างที่ตีฉันทนภพสอบถามความจริงจากแม่เอ๋มถึงสาเหตุและคนร้ายที่ฆ่าอชินอยู่นั้น รุ่งรตีได้แสดงตนว่าเป็นคนร้ายที่ฆ่าอชินและเหตุผลที่ต้องฆ่าอชิน

“ถ้าคุณดันทึ่งอยากรู้จริงๆ อย่ามัวเสียเวลาถามแม่เอ๋มเลยถามฉันดีกว่า” รุ่งรตีที่ยามนี้ผลัดเสื้อผ้าจากชุดอยู่บ้านสบายๆ มาเป็นชุดสีเข้มที่รัดกุม สวมกางเกงและรองเท้าบู๊ต ยิ้มเยือกเย็นและการมาปรากฏตัวของหล่อนทำให้ทุกคนเหมือนชะงักไปเล็กน้อยมีแต่ตีฉันทนภพที่เตรียมพร้อมอยู่แล้วขยับตัวเข้าใกล้ หากหญิงสาวรีบกระดกมือที่สวมถุงมือบู๊ต...เผยให้ชายหนุ่มเห็นเป็นพวงกระบอกเล็ก

นั่น...หยุดชายหนุ่มผมยาวได้

“หยุดอยู่ตรงนั้นแหละคุณภพ อย่าเข้ามาใกล้ ฉันยังคุณจริงๆ” ลุ่มเสียงของหล่อนที่เข้มเอาจริง ไม่หลงเหลือรอยของสตรีผู้อ่อนหวานไว้เลย “ฉันจะยิงคุณให้เหมือนหมา โทษฐานที่แสนัก เรื่องทุกอย่างมันหน้าจะจบไปตั้งหลายเดือนก่อนแล้ว ถ้าพวกคุณไม่มาชุดมาคุย”

(ลางลี้ขิต. 2543: 420 - 421)

ตัวอย่างเป็นตอนที่รุ่งรตีแสดงความรู้สึกโกรธที่ตีฉันทนภพพยายามสอบถามความจริงจากแม่เอ๋มถึงคนร้ายที่แท้จริง การแสดงตนของรุ่งรตีเป็นการทำให้ปัญหาทุกอย่างมีความกระจ่างมากขึ้น

เรื่อง **พรายปรารณา** กิรณาและนิมมานมาพบกับวิญญูณของจุลจันทร์ที่ห้อง เกริกได้ปรากฏตัวขึ้นและแสดงตนเป็นคนร้ายพร้อมกับพยายามฆ่ากิรณา

กิรณาไม่รู้ตัวเองยืนนิ่งเหมือนเป็นเนื้อไม้ด้วยความงุนงงอยู่นานเท่าไร อาจจะสองหรือสามวินาที แต่ดูเหมือนนานนับนาทีในความรู้สึก ก่อนชายร่างสูงจะเหินไม้กระบองที่พันด้วยผ้าหนาไว้ด้านหลังด้วยความตั้งใจจัดที่จะไม่ทิ้งหลักฐานใดๆ ไว้ นอกเสียจากสายวัดแบบของช่างตัดเสื้อใช้ที่เขาค่อยๆ ล้วงออกมาจากกระเป๋ากางเกง และสายวัดนั่นเองที่ทำให้เอ.อี.สาวได้สติ หล่อนมองร่างที่นอนเหยียดไม่รู้เรื่องราวบนพื้นโดยมีจุลจันทร์พยายามเขย่าตัวเขาพร้อมเรียกให้เขาสีอย่างไม่เป็นผลแวบหนึ่ง ก่อนคั้นเสียงตัวเองเจอลามว่า

“อะ...ทำไมคะ คุณทำอย่างนี้ทำไมคุณเกริก?”

นายทหารหนุ่มยิ้ม...พลางม้วนสายวัดในมือทั้งสองข้าง...มือที่สวมถุงมือขาวอย่างบางทั้งสองข้าง

“เดาไม่ออกหรือ ท่าทางเธอไม่ใช่คนโง่ที่คุณก็ เธอรู้จักไอ้นิมานดี น่าจะรู้เรื่องเค้าของมันดีจนพอเดาได้”

“ไม่จริง คุณหรือคะ คุณเองที่เป็นคนฆ่าคุณจันทร์...”

(พรายปรารณา. 2545: 448 - 449)

ตัวอย่างคือตอนที่เกริกปรากฏตัวขึ้นและได้ทำร้ายนิมมานทำให้ภรรยาบอกว่าคนร้ายคือเกริกและตนกำลังจะเป็นเหยื่อรายต่อไปของเขา

เรื่อง **รอยรักเรไร** มาลาρινบังเอิญได้ทราบว่าคนร้ายที่ฆ่าคุณตาของเธอเป็นใคร แต่คนร้ายก็รู้ว่ามาลารินทราบความจริงจึงพยายามฆ่ามาลารินเพื่อเป็นการปกปิดความผิด

เขาโอบรับที่ห้องร้องแร่ของหญิงสาวด้วยแขนข้างเดียว มืออีกข้างล้วงลงไปหยิบเชือกสำหรับมัดท่อของเส้นไม้เล็กไม้โตในกระเป่าเสื้อโค้ท...เป็นโชคดีของเราที่เก็บเครื่องมือประหารขึ้นนี้ไว้ในรถ พอได้หยิบฉวยมาใช้พอเหมาะพอเจาะ เหมือนอย่างที่เราใช้กับไอ้เจ้าเด็กอังกะ...คอหนุ่มๆ สาวๆ อย่างมันสองคนเรียวกเล็กบอบบางเหมือนคอไก่ รัศมีเดียวก็มีเสียงดังครอกเหมือนลมหายใจสุดท้ายถูกบีบออกจากหลอดคอ โดยที่มือเราไม่ต้องสัมผัสกับเนื้อหนังของมันให้เกิดความรู้สึกเสียวสยอง...ไม่ต้องใช้มีดหรือปืนให้มีเลือดกระชูดเลอะเทอะน่ารังเกียจ...ไม่เหมือนคอใหญ่โตอย่างนางเอสเธอร์ที่ต้องปลุกปล้ำรัศมีอยู่นาน

(รอยรักเรไร. 2547: 282)

ตัวอย่างที่ยกมานี้เป็นตอนที่คนร้ายแสดงตนให้มาลารินทราบและพยายามที่จะสังหารเธอ แต่มาลารินโชคดีที่มีผู้มาเห็นเหตุการณ์และให้ความช่วยเหลือได้ทัน

เรื่อง **เคหาสน์เชือดใจ** สัตตบงกชคาดเดาได้ว่าคนร้ายที่ฆ่าเทพวิวัฒน์และนายแมนเป็นใครจึงคิดที่จะพูดให้คนร้ายมอบตัว แต่คนร้ายกลับคิดว่าสัตตบงกชต้องการชมเชยตนจึงคิดที่จะฆ่าเธอ

ฆาตรกรร้ายอย่างสามชุกตรงเข้าไปหาคุณมัวที่ถอยหลังกรูดลงไปชนกับผนังห้อง มือข้างหนึ่งของมันล้วงลงไปในกระเป่าที่สะพายอยู่ ควักเอาวัตถุสีดามะเมื่่อมขึ้นมาถือเอาไว้แล้วเล็งมาที่คุณคนสวยของผม....

“เพราะฉะนั้น....ฉันจำเป็นต้องปิดปากของแกให้สนิทไปตลอดกาล....เสียใจด้วยนะ”

สิ้นคำพูดประโยคสุดท้าย มาตรใจโทดก็ปลดเซฟตี้นกระบอกเล็กในมือ เสียงดังคลิก เตรียมพร้อมจะสาดกระสุนใส่คุณมัวที่ยืนหน้าซีดหน้าเขียวอยู่

“เดี๋ยว...คุณวิชนี่...”

(เคหาสน์เชือดใจ. 2548: 236)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่คนร้ายมาพบสัตตบงกชและพยายามสังหารเธอเพื่อปกปิดความผิด แต่เอภรรยาของหมอดูรงค์บังเอิญมาพบและให้ความช่วยเหลือได้ทัน

เรื่อง **ทะเลสาบสีเลือด** ชัยกรที่ทุกคนคิดว่าตกเหวเสียชีวิตแล้วปรากฏตัวขึ้นและได้บอกถึงที่ซ่อนของพินัยกรรม และเมื่อเปิดพินัยกรรมทุกคนจึงทราบความจริงว่าใครคือคนร้าย

“หมายความว่าบุคคลผู้นั้น...คือฆาตรกรที่ฆ่าข้าพเจ้าและคนอื่นๆ ที่ผ่านมามาทั้งหมด....!”

“ไม่จริง.....!! ชัยกรร้องลั่น ตรงเข้ามากระชากพินัยกรรมไปจากมือของวิทิต เฟ่งอ่านทุกตัวอักษรอย่างละเอียด เหนือผุดพราวทั่วไปหน้า...

วิทิตและทิพานันรีบถอยห่างจากเขา....

“ไม่จริง....ต้องมีใครเล่นตลกแน่ๆ พินัยกรรมฉบับนี้ไม่ใช่ของจริงอย่างแน่นอน”

(ทะเลสาปสีเลือด. 2549: 436 - 437)

ตัวอย่างที่ยกมานี้เป็นตอนที่ชัยกรพา ทศพร วิทิตและทิพานันมาอยู่ที่ซ่อนของพินัยกรรม และเปิดพินัยกรรมอ่าน ทำให้ความจริงเปิดเผยว่าชัยกรคือคนร้ายที่ทุกคนตามหา

เรื่อง **ทวารบาล** ชนนต์ทำการรักษาปาจรรย์แต่เธอมีอาการหนักขึ้นจนเกิดอาการคุ้มคลั่งเป็นเหตุให้สารวัตรรักษาทราบความจริงในตัวคนร้าย

กนาทลันผลักบานประตูกันเข้าไปอย่างแรงร้อน บนเก้าอี้ อาร์มแชร์ชนิดปรับเอน ร่างของปาจรรย์นอนหงายกระตุกเหวี่ยง ริมฝีปากอ้ากริรร้องออกมา ในขณะที่นายแพทย์ชนนต์กำลังกุมมืออีกฝ่าย แลเอ่ยเสียงแผ่วจนแทบเป็นกระซิบ ท่าที่ตรงกันข้ามของบุคคลทั้งสอง ดูเหมือนจะขัดกับความรู้สึกของนายตำรวจหนุ่มจนแทบจะทนไม่ได้ “ไอ้หมอ” ไฉนจะจนเกินเหตุ คนไข้ที่เขาเห็นกำลังอยู่ในอาการที่น่าเป็นห่วง....

“ปาจรรย์ ได้ยินไหมครับ ปาจรรย์กลับมา กลับมา เธอกำลังจะตื่น”

“ไม่! ไม่ ไม่”

เสียงที่หลุดออกจากริมฝีปากดูเหมือนจะไม่ใช่วินิจฉัยที่เขารู้จักมันห้าว หัวน กระด้างอย่างผิดปกติ และคำพูดต่อมาของนายแพทย์หนุ่มก็ทำให้กนาทลันที่ยืนตะลึงอยู่ข้างๆ รู้สึกสับสนขึ้นมาในฉับพลัน

“ติ และขวัญ เธอต้องออกมาเดี๋ยวนี้ ถ้าเธอสองคนยังอยากจะทำออกจาก “บ้าน” ไปสู่โลกภายนอก เธอต้องออกมา ก่อนที่ทุกอย่างจะสายเกินไป”

(ทวารบาล. 2549: 342 - 343)

ตัวอย่างที่ยกมานี้เป็นตอนนายแพทย์ชนนต์พยายามเรียกสติของปาจรรย์กลับมาหลังจากทราบอาการป่วยที่แท้จริงของเธอและทราบว่าคนร้ายคือจิตใจใต้สำนึกของปาจรรย์

เรื่อง **แกะรอยรัก** เฟลินพิศไกรธเจนนิเฟอร์ลูกสาวถึงกับตบหน้าเธอกลางรายการแกะรอย จึงเป็นเหตุให้การเสียชีวิตของไดอาน่าถูกเผยออกมา

เฟลินพิศควยโอกาสที่ความสนใจของคนหันเหไปใช้ข้อศอกกระทุ้งซึ่งโครงสรวัดรมนัส พอเขาร้องอุทาน คลายมือออก หลอนก็ผลักเข้าซ้ำก่อนโจนหนี แต่วิ่งไปไม่ถึงไหน ตำรวจที่เพิ่งรับช่วงทำคดีไดอาน่าต่อก็ก้าวออกมาจากมุมเวทีด้านหนึ่ง ตรงเข้าขานบทหญิงสูงวัยไว้

หลอนตื่นรนเต็มที่ ปากร้องตะโกน

“ฉันไม่ได้ทำ ฉันไม่ได้ทำอะไรทั้งนั้น พวกแกจะมาจับฉันไม่ได้ แอนนี่มันตกไปเอ็ง มันตั้งจะโดดอยู่แล้ว

ฉันไม่ได้ทำอะไรทั้งนั้น”

(แกะรอยรัก. 2549: 393)

ตัวอย่างเป็นตอนที่เพลินพิศบอกเล่าถึงเหตุการณ์ตอนที่ไดอนำตักจากตึกเสียชีวิต จึงทำให้ทุกคนทราบถึงสาเหตุที่แท้จริงในการเสียชีวิตของไดอนำ

เรื่อง **เงาหมิพี** ขณะที่คนร้ายกำลังจะฆ่าสปีดเมื่อเขาไม่ยอมรับข้อเสนอของคนร้ายที่ให้สปีดเป็นพวกเดียวกับตน พลินนี่ได้บุกเข้ามาสังหารคนร้ายได้ทันเวลา

บุรุษลึกลับถอยห่างออกไปจนพ้นระยะอันตราย เขาหัวเราะลั่นราวกับคนเสียสติ ซึ่ปลายกรบอกป็นมาที่
คิระของสปีด

“ลาขาด” บุรุษลึกลับคำรามลั่น แล้วเหินยวไถป็น

เสียงฟุของกระสุนที่พุ่งออกจากท่อเก็บเสียงปืนเอ็ม 4 กระสุนวิ่งผ่านม่านอากาศเข้าที่กอกหูของฆาตกร
เข้าเป้าหมายอย่างจังในระยะหลังผล ฆาตกรหัวสับัดกระเด็นไปตามแรงปะทะ เขาขาดใจตายก่อนร่างจะร่วงลงถึง
พื้นเสียอีกกระดาศที่ฆาตกรทำไว้หล่นลงกลางอก

ดัสติน พลินนี่ไพล่ออกมาจากที่มืด ร่างของเขาชุ่มโชกไปด้วยเลือด พลินนี่ยืนจังก้าถือเอ็ม 4 สอง
กระบอก

(เงาหมิพี. 2550: 212 - 213)

ตัวอย่างเป็นตอนที่ดัสติน พลินนี่บุกเข้าจับกุมคนร้ายและให้ความช่วยเหลือสปีด ได้ทันเวลาก่อนที่เขาจะ
ถูกคนร้ายสังหาร และเป็นการเปิดเผยให้ทราบว่าคนร้ายคือคู่แฝดของสปีดที่แม่แต่สปีดเองก็ไม่เคยทราบมาก่อนว่า
ตนเองมีคู่แฝด

เรื่อง **หนี่เลือด** รชนีกรจับตัวยายของพิริยะเป็นตัวประกันเพื่อข่มขู่ให้พิริยะฆ่าภรรยาของเจ้าสัวทรง
พล มธุมิศได้เข้ามาแสดงตนและจับกุมรชนีกรได้สำเร็จ

“ค่อยๆ วางมีดลง รชนีกร...เดี๋ยวนี้!”

แทนที่จะทำตามคำสั่ง เด็กสาวกลับอ้าปากหัวเราะออกมาเสียงดังลั่นราวกับคนบ้า หล่อนจ้องมองมาที่
มธุมิศราวกับเธอกำลังทำอะไรที่น่าขนลุกอย่างเหลือประมาณอย่างนั้นดวงตาของหล่อนชุ่มขาวกับคนเสียสติ

“ฉันบอกให้วางมีดลง ได้ยินไหม” มธุมิศพูดพลางใช้นิ้วโป้งปัดเชฟปีนอัดโน้มนัดให้อีกฝ่ายเห็นชัดๆ เป็น
เชิงขู่ เธอยังจ้องเด็กสาวตาไม่กะพริบ นึกไม่ถึงว่ารชนีกรจะใจกล้าและประสาทแข็งแบบนี้ ขนาดมีปืนมาจ่ออยู่ทั้ง
ข้างหน้าข้างหลังอย่างนี้ หล่อนก็ยังไม่สะทกสะท้านสักนิด

(หนี่เลือด. 2550: 418 - 419)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่มฤคิมาพรชณีกรบังคับให้พิริยะสังหารภรรยาน้อยและลูกของเจ้าสัวทรงพลโดยมียายของพิริยะเป็นตัวประกัน

เรื่อง **ขบวนการถึงก่องแก้ว** อนาคตพบว่ากระสุนปืนที่เคยเก็บได้นั้นมีลักษณะเหมือนกับที่คนร้ายใช้ จึงรีบไปพบกับวินตาที่บ้านและพบว่าคนร้ายกำลังคิดที่จะฆ่าวินตาจึงเข้าช่วยเหลือ

“ปัง”

“ปัง”

“ปัง”

เสียงปืนนัดที่สามดังขึ้นในจังหวะเดียวกันกับที่เพื่อนล้วยพยายามออกแรง ังดหน้าต่างบานเลื่อนอย่างเต็ม ที่ ผมเห็นเพื่อนล้วยทำแบบนี้ก็เลยช่วยอีกแรง

ครืดดดด.....

ได้ผลครับ หน้าต่างบานเลื่อนเปิดออกอย่างรวดเร็ว พร้อมกับกลิ่นหอมหวานเอียนๆ ก็ลุ่งกระจายออกมาจากภายในบ้าน

“โฮ่ง”

ผมเท่าเสียงดังลั่น เมื่อเห็นถนัดตาว่าเงาดำๆ ที่สวมเสื้อคลุมรุ่มร่ามนั้นคือผู้ใดกันแน่

“คุณลุงพรราชา!”

(ขบวนการถึงก่องแก้ว. 2550: 172 - 173)

ตัวอย่างเป็นตอนที่เพื่อนล้วยมาเตือนวินตาว่าคนร้ายคือพรราชาและพบว่าพรราชากำลังจะสังหารวินตาจึงให้ความช่วยเหลือ

2.5.2 การคลายปมปัญหาด้วยการทราบถึงตัวคนร้าย เป็นการคลายปมด้วยการทราบถึงตัวคนร้าย เกิดจากการสืบหาคนร้ายแล้วทำให้ผู้สืบสามารถคาดเดาได้ว่าคนร้ายคือใครมีวิธีการที่ใช้ในการก่อคดีและสาเหตุที่ก่อคดีเนื่องมาจากเหตุผลใด โดยที่คนร้ายยังไม่ทราบว่าความจริงได้ถูกเปิดเผยและมีผู้รู้ถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นแล้วปรากฏในอาชญาวิทยาทังสิ้น 11 เรื่อง ได้แก่เรื่อง **ทรายกระซิบ พุดสามสี ทะเลราตรี ลีบลับรัก รหัสดหัวใจ รำเพยดอกสุดท้าย มาลีสีเลือด กาลมรณะ หน้าต่างในเงาเมฆ ตีตราค่าหัวใจ ฆาตกรรมจักรราศี** โดยมีรายละเอียดดังนี้

เรื่อง **หน้าต่างในเงาเมฆ** ที่หลังจากที่โมลีถูกทำร้ายตำรวจจึงเชิญทุกคนที่เกี่ยวข้องมารวมตัวกัน เนื่องจากได้ทราบถึงตัวคนร้ายที่ฆ่าสาหรืและดัลด์ อีกทั้งพยายามฆ่าโมลี โดยคนร้ายคือนายลูติซึ่งปลอมตัวเป็นพลวัต เข้ามาตีสนิทกับครอบครัวรหัสพงศ์เพื่อหาโอกาสแก้แค้น

“ที่ผมมาที่นี่ก็เพื่อจะชี้แจงให้คุณลุงกับทุกคนฟังถึงหลักฐานที่ทางตำรวจกับแผนกนิติเวชรวบรวมได้ที่จะบ่งชี้ว่าใครเป็นคนร้าย”

(หน้าต่างในเงาเมฆ. 2550: 388)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่ตำรวจเจ้าของคดีเรียกผู้ที่เกี่ยวข้องทุกคนมาพบแล้วชี้แจงถึงหลักฐานและข้อมูลทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับคดี ก่อนที่จะชี้ตัวว่าใครคือคนร้าย

เรื่อง **ทะเลราตรี** หลังจากที่หมอดูรงค์ได้สืบหาตัวคนร้ายในคดีที่เกิดขึ้น ในที่สุดก็ได้ทราบตัวคนร้ายว่าเป็นสายสมร น้องสาวของสายสวาท และสายสมรนี่เองที่เป็นผู้รักของลุงใหญ่เมื่อหลายปีก่อนไม่ใช่เดือนหล้าอย่างที่ทุกคนเข้าใจ

“ผมขอเชิญคุณ...” ร้อยตำรวจเอกเอกภาพหันหน้าไปทางคุณสายสมรซึ่งนั่งวางหน้าสงบอยู่ทางเบื้องหลังของคุณสายสวาท พี่สาวของเธอ
“คุณสายสมร...ไปสถานีตำรวจกับผม”

(ทะเลราตรี. 2545: 195)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่ตำรวจพบหลักฐานที่สามารถยืนยันความผิดของสายสมรได้ และเข้าจับกุมหลังจากที่เสร็จสิ้นงานสวดศพของลุงใหญ่นั่นเอง

เรื่อง **ทรายกระชิบ** สารวัตรที่รับผิดชอบคดีทำร้ายร่างกายทรายได้เปิดเผยข้อมูลที่สืบทราบอันทำให้ทราบถึงตัวคนร้าย

“แล้วอีกประเด็น ผมจะเฉลยเรื่องรอยนิ้วมือ” นายเจมส์ โอนีล ยืมให้ทริตต์ตัวปลอมอย่างเป็นทางการเป็นปริศนา
เด็กรู้สึกว่าเขากำลังจนตรอก
นับตั้งแต่ถูกตำรวจจับใส่กุญแจมือขณะกำลังต่อสู้กับตรังค์ก็กลับไม่ได้คืนสามชั้นซึ่งลาดลงสู่ชายหาด และถูกจับมาขังไว้คนละห้องกับตรังค์ ณ ตึกใหญ่เด็ดยังหวังตลอดมาว่า
เล่ห์กระเท่ห์ของการป้ายความผิดให้ตรังค์คงจะเกิดผล สารวัตรโอนีลคงจะเชื่อหลักฐานพยานที่เขาบรรจงสรรคส์สร้าง และคงจะปล่อยตัวเขาในมิช้า
เด็ดยิ่งถือกำอั้งตะลึงงัน แล้วจึงพูดลุกขึ้นยืนประท้วงเมื่อได้ยินนายตำรวจประกาศว่า เขาในรูปลักษณะของหมอทริตต์คือฆาตกรตัวร้าย

(ทรายกระชิบ. 2541: 358)

ตัวอย่างที่ยกมานี้สารวัตรโอนีลทราบถึงตัวคนร้ายที่แท้จริงจึงเชิญทุกคนที่เกี่ยวข้องมารวมตัวกันเพื่อไขปริศนาต่างๆ ของคดีที่เกิดขึ้น

เรื่อง **พุดสามสี** ตำรวจที่รับผิดชอบคดีที่ วิลเลียม มอร์ริส พยายามฆ่าและกักขังสวรรยาได้รวบรวม ข้อมูลเพื่อที่เป็นหลักฐานในการยืนยันความผิดของวิลเลียม มอร์ริส

“เรื่องโมทีฟ... เหตุจูงใจนี้ทำให้ผมตรองไม่ตก” สารวัตรเมอร์เรย์เขียนคำว่า “โมทีฟ” ตัวเอนเริ่ม ลงบนกระดาษดำ... หัวคิ้วขมวดมุ่นเช่นคนกำลังคิดหนัก “ถ้าหากเป็นโมทีฟทางชู้สาว คือเจ้าคุกกี้ของมิสซิสเอตสัน ไตคนหนึ่งคิดกำจัดเจ้าหล่อนเพื่อปิดปาก... เพราะเกิดมีผู้หญิงคนใหม่เข้ามาเกี่ยวข้องกับ หรือไม่กี่กลัวเมียรู้... หรืออะไร เทือกนี้... หรืออาจเป็นได้ว่ามันคิดกำจัดนายภริยาเพื่อจะได้ย้ายเมียมาเป็นภรรยาสิ... แต่บังเอิญวันนั้นภริยาเกิดล้มเลิก ไม่ใช่เครื่องบิน แล้วแม่เมียไปตายแทนมันก็อาจเป็นได้... ส่วนเด็กของเรา คือแม่มิสเอตสัน กำลังสืบสวนเรื่องนายภริยาติดตามที่สัญญาไว้กับพิพัฒนา แล้วเกิดไปพบหลักฐานอะไรบางอย่างเกี่ยวกับกรณีมิสซิสเอตสันเข้า ไอ้เจ้านายใหญ่มั่นเลย จ้างมิกเกลมากำจัดตัว... มันก็อาจเป็นได้... และเป็นโมทีฟที่ทำให้สองกรณีนี้เกี่ยวโยงกัน... ตามที่ผมเชื่อว่ามันควรจะเป็น อย่างนั้น” เขากดชอล์กขีดไปตามเส้นโยงอีกครั้ง

(พุดสามสี. 2543: 475)

ตัวอย่างเป็นตอนที่สารวัตรเมอร์เรย์ตำรวจผู้รับผิดชอบคดีนำข้อมูลทุกอย่างที่ทราบมาเชื่อมโยงกันว่ามี ความเกี่ยวข้องกันอย่างไรเนื่องจากตำรวจมีข้อสังเกตหลายอย่างว่าคดีที่สวรรยาถูกทำร้ายและการเสียชีวิตของ นริศรามีคนร้ายเป็นคนเดียวกันคือวิลเลียม มอร์ริส

เรื่อง **สืบลับรหัสรัก** อนนต์และธัญรดาสามารถหาที่ซ่อนของจาริตพบและสามารถรวบรวมหลักฐานได้ ส่วนหนึ่งที่สามารถนำมาดำเนินคดีกับผู้นำลัทธิได้

ทั้งคู่พยายามเลี้ยงเพื่อหลบสายตาคงคนในคอมมูน แต่พอแอบเข้าไปถึงตัวสถานพยาบาล อนนต์กลับ บอกให้ธัญรดาหลบอยู่ด้านนอก ตัวเขาเองนั้นเดินยาโครมๆ เข้าไปภายในอย่างผ่าเผย...

อนนต์เริ่มสั่งงานอย่างรวดเร็ว

“ลื้อมัดคนไข้... คุณวดิ” แล้วหันไปร้องเรียกคนด้านนอก “คุณหนึ่งช่วยคุณพยาบาลด้วย”

(สืบลับรหัสรัก. 2545: 411-412)

ตัวอย่างเป็นตอนที่อนนต์และธัญรดากลับไปที่สถานพยาบาลเพื่อช่วยจาริตก่อนที่ติดฉนวนจะพาดำรวจบุก เข้าทำลายลัทธิไซเลย

เรื่อง **รำเพยดอกสุดท้าย** คนร้ายได้เขียนจดหมายมาสารภาพกับเฟิร์นว่าตนเองเป็นคนร้าย และบอกถึงสาเหตุที่ต้องลงมือก่อคดี

นายพนัสอาจรอดชีวิตหากเขายอมเจรจากับป่าแต่โดยดี... สองสามครั้งที่ป่าขอนัดพบ

พอบ้าทำได้สำเร็จครั้งที่หนึ่งแล้ว ครั้งที่สองก็ดูจะง่ายตายยิ่งขึ้น... ก็คือการกำจัดเจ้าเดี่ยวเพื่อเพื่อนที่รัก ของป่า... กับเพื่อผู้หญิงที่ผ่านความทุกข์ระทมมาแล้วอย่างแสนสาหัสเช่นแม่ซุ่มแสง

แต่สำหรับนายวินนี่สิ บ้าตัดสินใจอย่างยากลำบากเพราะป่าสังสารลูกพรรณ...ลูกพรรณรักเขา...ป่าไม่อยาก
ทำร้ายหัวใจลูก

ถ้าไม่ใช่เพราะมันพยายามจับหนูเฟิร์นไปฆ่าเพื่อทำลายล้างลูกตามพ่อของป่าทางอ้อม....เนื่องจากมันแอบรู้
จากเมียมันว่าตามพี่รักเฟิร์น ป่าก็คงจะรีรอต่อไปอีก

(จำเพยดอกสุดท้าย. 2546: 440)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่เฟิร์นได้รับจดหมายของป่าสาที่เขียนมาบอกให้เฟิร์นได้ทราบว่าเป็นคนร้ายที่
สังหารพณีส เคียว และวินิน เป็นการยอมรับสารภาพของคนร้ายเองและทำให้สิ่งที่เฟิร์นสงสัยมีความกระจ่าง

เรื่อง **รหัสหัวใจ** วิมลินได้รับคำสั่งให้หาหลักฐานการค้ายาเสพติดของนายประยูทจึงขอเข้าไปอยู่ในบ้าน
ของรหัสเพื่อที่จะได้เข้าไปตีสนิทกับครอบครัวของนายประยูท

“...เราทำงานในหน่วยปราบปรามยาเสพติดและในช่วงหนึ่งปีมานี้เรากำลังติดตามพ่อค้ายาขายใหญ่ราย
หนึ่ง ฉากหน้านายประยูทคือนักธุรกิจส่งดอกไม้ประดิษฐ์ออกนอกที่ประสบความสำเร็จสูง แต่เบื้องหลังเราแน่ใจว่า
เขานำยาซุกซ่อนไปกับสินค้า เพียงแต่ยังไม่สามารถหาหลักฐานมัดตัวได้เท่านั้น”

(รหัสหัวใจ. 2546: 25)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่วิมลินขอความร่วมมือจากรหัสเพื่อสืบหาหลักฐานในการทำผิดของนายประยูท
เป็นการแสดงให้เห็นว่ารหัสในเรื่องทราบตั้งแต่แรกว่าคนร้ายคือใครและกระทำผิดในเรื่องใด แต่ยังไม่มีความ
เพียงพอที่จะสามารถดำเนินคดีตามกฎหมายได้จึงต้องสืบหาหลักฐานต่างๆ เพิ่มเติม

เรื่อง **มาลีสีเลือด** หมอตรวจศพทราบว่าใครคือคนร้าย ที่ต้องการฆ่าตนเองและขโมยรูปที่มะลิวัลย์วาดไป
ซ่อนไว้ที่ใด จึงไปดักพบคนร้ายเพื่อให้คนร้ายยอมมอบตัว

เสียงปืนระเบิดดังลั่นกับแรงสั่นไหวของบุคคลลึกลับทำเอาผมกระเด็นตกลงไปนอนแอ้งแม้งบนพื้น
ห้องชาหลังไหนเผื่อรู้สึกลัวปวดแปลบ

หากผมรู้สึกยินดีถึงแม้ว่าตนเองจะเจ็บปวด เพราะนั่นก็เพียงพอแล้วที่นายจะมีเวลาพลิกตัวกลับอย่าง
รวดเร็วแล้วกระโจนเข้าไปยังบุคคลลึกลับที่กำลังก้มหยิบปืนเล็งมายังนายเพื่อจะยิงซ้ำอีกนัด

นายกลิ้งตัวหลบกระสุนนัดที่สองและลุกขึ้นตะม่อมือของคนร้ายอย่างว่องไว ทำทางเหมือนกับเจมส์ บอนด์
ในหนังที่เราชอบดูกัน

จากนั้นนายก็หันหลังกลับรวบมือของคนร้ายบิดไขว้เอาไว้ทางด้านหลังเป็นอันว่าบุคคลลึกลับผู้นั้นหมด
โอกาสจะดันรันต่อสู้อีกต่อไป

“ขอโทษด้วยครับคุณพัคเตอร์” เสียงของนายมีร่องรอยเสียใจอยู่ในนั้น “ ผมไม่อยากให้เรื่องต้องจบลง
แบบนี้เลย....”

(มาลีสีเลือด. 2547: 222 - 223)

ตัวอย่างเป็นตอนที่หมอดูรงค์ทราบว่าเป็นใครคือคนร้ายและเกิดการต่อสู้กันก่อนที่หมอดูรงค์จะสามารถจับกุมคนร้ายได้สำเร็จ

เรื่อง **กาลมรณะ** สมัยสามารถสืบหาข้อมูลต่างๆ ในคดีที่เกิดขึ้นจนสามารถทราบถึงตัวคนร้าย สาเหตุและวิธีการที่ก่อคดีรวมถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในตอนที่คุณร้ายก่อคดี

“ประมาณสองทุ่มกับอีกสามสิบนาทีก่อนคืนวันพุธ นั่นคือตอนที่เรื่องทั้งหมดนี้เริ่มต้นขึ้น”

ข้าพเจ้าเริ่มต้นพูด

“ซึ่งได้เห็นออกจากยี่สุนแดงในเวลาประมาณนั้น”

“ในเวลาเดียวกันนั้นนายจักรากำลังใช้ก้อนยารมควันทยอนเข้าไปใส่หน้าต่างห้องนอนของนายโชคชัย ด้วยความที่ขาดความชำนาญนายจักรากจึงใช้สัดส่วนของก้อนยารมที่มากเกินไป และตัดสินใจลอบเข้าสู่อห้องนอนของนายโชคชัยเร็วเกินไป”

(กาลมรณะ. 2550: 351)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่สมัยตำรวจที่รับผิดชอบในคดีเล่าถึงเหตุการณ์ตอนที่ซิงยีหรือชบาถูกสังหารเนื่องจากเธอบังเอิญชนกับนายจักราหลังจากที่เขาสังหารนายโชคชัย

เรื่อง **ดีตราค่าหัวใจ** ไอยรินทร์ได้ทราบว่าใครคือคนร้ายจากความฝัน จึงนำสิ่งที่ทราบไปบอกกับหม่อมวังเพื่อขอให้เขาช่วยสืบหาข้อมูลยืนยันความผิดของคนร้าย

และแล้วไอยรินทร์ก็เริ่มต้นเล่าให้หม่อมวังฟังเกี่ยวกับความฝันประหลาดที่หลอนได้เห็นเหตุการณ์ของบ้านหลังนี้ในช่วงต่างๆ หลอนรู้ด้วยว่าคนที่วางยาฆ่าคุณปู่คราวิณไม่ใช่คุณย่านวลน้อย และคุณย่านวลน้อยเองก็ไม่ได้เห็นความผิดไป แต่ทว่าเธอไม่ทันได้เห็นไปไหนต่างหากเธอตายก่อนจะได้เห็น แต่ที่หลอนผิดสังเกตและสงสัยก็คือเรื่องของชมแสงที่หายตัวไป ซึ่งมีข่าวว่าท่านหนีตามผู้ชายไปเพราะยอมรับไม่ได้ว่าแม่ของตัวเองมีความผิดฐานฆ่าคุณปู่ ดูๆ แล้วมันไม่ค่อยจะเข้ากันเลย

และอีกอย่างหลอนก็เห็นในฝันว่าชมแสงคือคนที่เห็นกับตาว่ามณฑานวลน้อย ซึ่งมันก็เป็นไปได้ว่าสิ่งที่ทำให้คุณชมแสงหนีไปไม่ใช่ยอมรับไม่ได้กับการที่แม่ของตนตกเป็นผู้ต้องสงสัยในการฆ่าคุณปู่คราวิณแต่อาจจะเป็นไปได้ว่า มีเหตุผลบางอย่างอยู่เหนือสิ่งที่ทุกคนไม่คาดคิด

(ดีตราค่าหัวใจ. 2550: 187)

ตัวอย่างที่ยกมานี้เป็นตอนที่ไอยรินทร์เล่าถึงความฝันของตนให้กับหม่อมวังฟัง และเป็นจุดเริ่มต้นให้ไอยรินทร์สืบหาหลักฐานยืนยันความผิดของมณฑาน

เรื่อง **มาตรการจรรรคดี** พุ่มรัก พานสิงห์ สามารถทราบถึงตัวคนร้ายด้วยการวิเคราะห์ข้อมูลจากหลักฐานต่างๆ ที่สามารถรวบรวมได้ และปรากฏในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจึงได้เชิญทุกคนที่เกี่ยวข้องกับคดีมารวมตัวกันเพื่อเปิดเผยความจริง

มาตรการทั้งหลายในโลกนี้มีข้อไหนเสมอ ฐู๋ใหม่? ผมไม่เคยคิดสงสัยคุณเลย แต่มีจุดเล็กที่ทำให้ผมสงสัยคุณจนได้

“อย่างเช่น”

“จุดที่หนึ่ง เมื่อผมบอกคุณที่ผมจะไปหาจิตแพทย์ประไพช กานต์ก็ไปรอผมอยู่ที่คลินิกหมออย่างทันท่วงที่...

จุดที่สอง ในวันเผาศพของหลวงพ่อกลต ยางรถของผมถูกเจาะ...หลังจากนั้นคุณเสนอตัวพาผมไปไหนไปนี่...

จุดที่สาม เรื่องน้ำหอม...มีคนนอกเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ได้ยินจากปากผมว่า คนร้ายใช้ บัลการี เอ็กซ์ตรีม ก็คือคุณ...

จุดที่สี่ เป็นเรื่องน่าประหลาดอย่างยิ่ง คุณยิงปืนแม่นเหลือเกิน ในห้องสลัวๆ แบบนั้น นัดเดียวเฉียดหน้าผมไปเจาะหัวกานต์...

จุดที่ห้า กานต์ เกศกัจจร เรียกคนๆ เดียวเท่านั้นว่า กัปตัน เจ. ก็คือ ร.ต.อ. จำเนียร เสนโท...

จุดที่หก รูปถ่ายที่พบในบ้านของจรรรคดี...ภาพนี้ถูกถ่ายผ่านผนังกระจก...ใช่ ภาพนี้ถ่ายออกมาจากร้านของคุณ...

(มาตรการจรรรคดี. 2550: 279-280)

ตัวอย่างที่ยกมานี้เป็นตอนที่พุ่มรัก พานสิงห์สรุปถึงข้อมูลต่างๆ ที่ทำให้ทราบว่าใครคือคนร้ายซึ่งมีสิ่งที่น่าสนใจถึง 6 จุดด้วยกัน

การคลายปมปัญหาเหตุการณ์และการทราบถึงตัวคนร้ายนั้นจะมีลักษณะและวิธีการที่ต่างกันคือ การคลายปมปัญหาด้วยเหตุการณ์เป็นการใช้เหตุการณ์ตอนที่เหยื่อถูกทำร้ายเผยให้ทราบถึงตัวคนร้ายจากนั้นคนร้ายจะสารภาพความจริงในคดีต่างๆ ที่ตนเองก่อขึ้นรวมถึงวิธีการที่ใช้และความรู้สึกที่มีต่อเหยื่อของตน ในขณะที่การคลายปมด้วยการทราบถึงตัวคนร้ายจะเป็นการเผยความจริงโดยตัวนักสืบในเรื่องเป็นผู้อธิบายถึงสาเหตุ วิธีการที่ใช้ก่อคดี จากนั้นจึงเผยตัวคนร้ายให้ทราบภายหลังและเมื่อความจริงถูกเปิดเผยคนร้ายจึงยอมรับสารภาพว่าเป็นผู้ก่อคดี

3. ผู้เล่าเรื่อง

อิราวดี ไตลิ่งคะ (2546: 28-40) กล่าวถึงกลวิธีการเล่าเรื่อง : ผู้เล่าเรื่อง (Narrator) ไว้ดังนี้ ผู้เล่าเรื่องเป็นวิธีการนำเสนออย่างหนึ่งของผู้เขียนว่าใครจะเป็นคนเล่าเรื่องโดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ ผู้เล่าเรื่องที่เป็นตัวละครในเรื่องและผู้เล่าเรื่องที่ไม่ใช่ตัวละครในเรื่อง

ผู้เล่าเรื่องที่เป็นตัวละครในเรื่องแบ่งเป็น 2 ประเภทคือ ผู้เล่าเรื่องที่เล่าสิ่งที่ตนเองประสบมาเรียกว่า ผู้เล่าที่เป็นตัวละครหลัก และผู้เล่าเรื่องที่เป็นพยานเป็นผู้เล่าเรื่องที่ไม่ได้เป็นตัวละครหลัก แต่เป็นตัวละครรองในเรื่อง เป็นพยานรับรู้สิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวละครหลัก

ผู้เล่าเรื่องที่ไม่ใช่ตัวละครในเรื่องแบ่งเป็น 3 ประเภทคือ 1. ผู้เล่าเรื่องแบบผู้ประพันธ์ เป็นผู้เล่าเรื่องที่ไม่ใช่ตัวละครแต่เรียกตัวเองว่าผู้เขียน 2. ผู้เล่าเรื่องแบบเสมือนมีตัวตน แบ่งออกได้ 2 แบบ คือผู้เล่าเรื่องแบบผู้รู้และผู้เล่าเรื่องแบบรู้จำกัด 3. ผู้เล่าเรื่องแบบไม่แสดงทัศนะของตนเองหรือแบบวัตถุวิสัยหรือแบบตาของกล้อง คือคล้ายว่าเหตุการณ์เกิดขึ้นเองโดยไม่มีผู้เล่าเรื่องผู้อ่านต้องตีความเอาเองจากการกระทำของตัวละคร

3.1. ผู้เล่าเรื่องที่เป็นตัวละครในเรื่อง คือผู้เล่าเรื่องแบบใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 ที่เป็นตัวละครหลักหรือพยาน จากการศึกษาพบว่าอาชญาวิทยามีผู้เล่าเรื่องเหล่านี้เล่าเรื่องโดยผ่านมุมมองของตัวละครในเพียงตัวเดียวกับเล่าเรื่องโดยผ่านบทสนทนาของตัวละครในเรื่อง

3.1.1 การเล่าเรื่องผ่านมุมมองของตัวละครเพียงตัวเดียว ตัวละครในเรื่องจะเป็นผู้เล่าถึงสิ่งที่ตนเองได้ประสบในเหตุการณ์ต่างๆ เป็นการบอกถึงความรู้สึกของผู้เล่าเรื่องและพฤติกรรมของตัวละครที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งเป็น 2 แบบคือ ผู้เล่าเรื่องที่เป็นตัวละครหลักและผู้เล่าที่เป็นพยาน

1) ผู้เล่าที่เป็นตัวละครหลัก ตัวละครเอกในเรื่องเป็นเล่าถึงสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับตนเอง จากการศึกษาอาชญาวิทยพบว่าผู้เล่าเรื่องลักษณะนี้มีบทบาทเป็นนักสืบของเรื่องโดยเล่าถึงคดีฆาตกรรมที่ตนเองมีส่วนเกี่ยวข้อง ปรากฏในอาชญาวิทย 2 เรื่อง ได้แก่เรื่อง **รำเพยดอกสุดท้าย** และ **กาลมรณะ** โดยมีรายละเอียดดังนี้

เรื่อง **รำเพยดอกสุดท้าย** ผู้เล่าเรื่องคือเฟิร์นผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์เสียชีวิตของพันธ์และสงสัยว่าจะเป็นการฆาตกรรม เป็นการเล่าถึงเหตุการณ์ที่ผู้เล่าได้ประสบและความรู้สึกต่อเหตุการณ์และตัวละครในเรื่อง

จินตนาการแบบนักสืบของฉันหลุ่ล่งราวดอกไม้เพลิง

คุณป้าลิเคยเขียนวิทยานิพนธ์เรื่องภาพพจน์ของดอกไม้ในวรรณกรรมคุณป้าลิเป็นคนแฉะให้พี่ไพลเปรียบเทียบกับผู้หญิงกับพรรณไม้มีพิษ...ข้าคงจะเป็นคนค้นคว้าสถิติเรื่องผู้หญิงถูกทารุณมาให้ลูกสาวเอ๋ยอย่างไรปาฐกถา...เธอคงจะซุ่มแค้นปวดเจ็บแทนผู้หญิงเหล่านั้นที่เธออ่านพบ...ผู้หญิงที่ไม่มีปัญญาต่อสู้...

สำหรับผู้หญิงวัยงามแก่กล้าแข็งแรงอย่างคุณป้า ขยิบตาเดี๋ยวกี้ทำได...

ไม่เหลือปากว่าแรงสำหรับคุณป้า

คุณป้าลิที่ชอบซื้อร่มคันยาวจากต่างประเทศ!...

คงไม่ใช่...คงไม่ใช่คุณป้าลิ...แม้เธอจะเป็นผู้บังเกิดเกล้าของพี่มิม

ใครเล่าที่เข้มแข็งพอที่จะวางแผนกำจัดนายพันธ์!

(รำเพยดอกสุดท้าย. 2546: 83)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่ผู้เล่าเรื่องคือเฟิร์นบอกเล่าถึงหลักฐานและข้อมูลที่สืบทราบ บ่งชี้ถึงข้อสงสัยปาลีหรือมะลูจะเป็นคนร้ายฆ่านายพนัส แต่ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของมะลูทำให้เฟิร์นนั้นคิดว่าปาลีไม่น่าจะใช้คนร้าย

เรื่อง **กาลมรณะ** ผู้เล่าเรื่องคือสมัยตำรวจเจ้าของคดี เล่าถึงภูมิหลังของตนตลอดจนความคิดเห็นที่มีต่อหน้าที่ของตนดังนี้

“เนื่องจากข้าพเจ้ากับลอนันทำงานเป็นตำรวจสังกัดหน่วยสืบราชคดี เป็นตำรวจที่ไม่แต่งเครื่องแบบในเวลาทำงาน ...หน่วยงานของพวกเราเริ่มหน้าที่โดยตรงที่จะต้องรับผิดชอบต่อคดีความที่เกิดขึ้นกับบรรดาผู้มีตระกูลทั้งหลายด้วยความละเอียดอ่อน...”

(กาลมรณะ. 2550: 19)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นการบอกถึงตำแหน่งหน้าที่การงานของสมัยว่าทำงานอะไรสังกัดใด มีหน้าที่อย่างไร นอกจากนั้นการเล่าลักษณะนี้ยังแสดงความรู้สึกของตัวละครดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ดีใจจริง ไอ้เพื่อนยาก นี่กว่าแกจะกลับมาให้เห็นในวันจันทร์เสียอีก”

ข้าพเจ้าเอ๋ยหักพร้อมยิ้มร่า ความทุกข์ใจและความกัลดกลุ่มที่มีมาตลอดทั้งวันดูจางหายไปราวปลิดทิ้ง รู้สึกตัวเบาขึ้นมาในฉับพลันราวกับยกภูเขาถล่มลูกออกจากอกความมั่นใจในตนเองที่ข้าพเจ้าสูญเสียไปตั้งแต่เมื่อวันวานกลับคืนมาสู่ตัวข้าพเจ้าอย่างรวดเร็ว

(กาลมรณะ. 2550: 169)

จากตัวอย่างสมัยแสดงความรู้สึกยินดีที่ได้พบกับลอนันก่อนที่จะหมดเวลางานหลังจากที่เขาออกไปทั้งวันเพื่อหาหลักฐานในคดีที่เกิดขึ้น

ผู้เล่าเรื่องที่เป็นตัวละครหลักของอาชญากรรมทำให้เรื่องสนุกสนานเพราะทำให้ผู้อ่านร่วมอารมณ์ความรู้สึกกับตัวละครในการสืบคดี เสมือนหนึ่งผู้อ่านเป็นนักสืบเอง

2) ผู้เล่าที่เป็นพยาน คือตัวละครที่มีส่วนรับรู้ในเหตุการณ์ที่เกิดเล่าถึงคดีที่ตนเองและตัวละครหลักคือนักสืบของเรื่องได้ประสบ ปรากฏในอาชญากรรม 4 เรื่อง ได้แก่ เรื่อง **ทะเลราตรี มาลีสีเลือด** **เคหาสน์เชือดใจ** และ **ขบวนการกึ่งก่องแก้ว** ซึ่งเป็นผลงานของพงศกร ผู้วิจัยจึงขอยกเรื่อง **ทะเลราตรี ขบวนการกึ่งก่องแก้ว** มาเป็นตัวอย่างดังนี้

เรื่อง **ทะเลาะตรี** ผู้เล่าเรื่องเป็นแม่ซึ่งเป็นตัวละครหนึ่งที่เห็นเหตุการณ์ที่เป็นจุดเริ่มต้นของเรื่อง ดังนี้

“ให้ตายเถอะ...ผมเชื่อว่าคุณทั้งหลายคงไม่เคยพบเห็นอะไรอย่างที่ผมกำลังเห็นอย่างนี้มาก่อนเลย ในชีวิต ใครจะเชื่อว่าในแก๊งเรือที่หายไปอยู่ที่ก้นมหาสมุทรนานกว่าสามสิบปี จะมีอะไรที่น่ากลัวอย่างนี้อยู่ ช-ว-ย-ด-ว-ย ผมกรี๊ดเสียงร้องตะโกนอย่างไม่มียั้ง...ชะรอยเสียงร้องของผมคงจะทำให้หายไต่ยีนและพลอยตกใจไปด้วย เพราะนายดุรงค์ของผมกระโจนพรวดเดียวจากนอกเรือเข้ามาภายในแก๊งเรือที่ผมกำลังยืนร้องตัวสั่นนั่งงออยู่

(ทะเลาะตรี. 2545: 70)

จากข้อความที่ยกมานี้เป็นการบอกถึงความรู้สึกของผู้เล่าเรื่อง เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น กับผู้อ่านโดยตรง โดยใช้สรรพนาม “คุณ” แทนผู้อ่าน ผู้อ่านได้รับทราบความรู้สึกนึกคิดและพฤติกรรมของตัวละคร แม่ผู้เล่าเรื่องใน **ทะเลาะตรี** นี้ยังเป็นผู้เล่าเรื่องใน **มาลีสีเลือด** และ **เคหาสน์เชือดใจ** ในลักษณะเดียวกันเนื่องจากทั้งสามเรื่องใช้ตัวละครนักสืบชุดเดียวกัน

เรื่อง **ขบวนการกึ่งก่องแก้ว** ตอนที่สุนัขซึ่งเป็นผู้เล่าเรื่องเล่าถึงเหตุการณ์ตอนที่ภูติศุกุษา

ปัง!

สิ้นสุดเสียงปืนนัดที่สาม ผมเห็นร่างของพี่อ้วนทรุดลง ก่อนที่หน้าจะคว่ำไปในสนามหญ้า ดิ้นพรวดๆ อยู่สองสามหนก่อนที่จะนิ่งเงียบไป

“กรี๊ดดดด” เสียงคุณวินตา คนรักของพี่อ้วนร้องดังลั่น เธอยกมือปิดหน้า เนื้อตัวสั่นเพราะหวาดกลัว ผมเห็นเลือดสดๆ กระเด็นเปื้อนเสื้อผ้าของคุณวินตาจนเป็นดวง

(ขบวนการกึ่งก่องแก้ว. 2550:55)

จากที่ยกมาเป็นการแสดงให้เห็นถึงการเล่าเรื่องที่พยานซึ่งเป็นสุนัขเป็นผู้บอกเล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดและพฤติกรรมของตัวละครที่อยู่ในเหตุการณ์นั้นเป็นการทำให้ผู้อ่านเห็นภาพของเหตุการณ์ชัดเจน

ผู้เล่าเรื่องที่เป็นพยานในเหตุการณ์นี้เป็นให้เบาะแสจากพฤติกรรมต่างๆ ของตัวละครที่ผู้เล่าเรื่องได้พบเห็นตลอดจนแสดงความรู้สึกนึกคิดที่มีต่อตัวละครหลักที่เป็นนักสืบ และมีการจำกัดมุมมองเช่นเดียวกับผู้เล่าที่เป็นตัวละครหลัก ผู้เล่าเรื่องที่เป็นพยานเล่านี้ล้วนเป็นสัตว์เลี้ยงที่ใกล้ชิดกับตัวละครหลัก ดังนั้นจึงสามารถเล่ารายละเอียดของเหตุการณ์ที่พบเห็นเสมือนหนึ่งผู้อ่านได้ร่วมสังเกตการณ์อย่างใกล้ชิดตัวคดีที่คลี่คลายไปที่ละส่วนด้วย

3.1.2 การเล่าเรื่องโดยการใช้พยาน คือการให้ตัวละครในเรื่องสนทนากันถึงข้อมูลที่ได้จากการสืบหาความจริง หรือเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นทำให้ผู้อ่านได้รับรู้ข้อมูลต่างๆ พร้อมๆ ไปกับตัวละครในเรื่องที่

เป็นคู่สนทนาตลอดจนรับรู้ วิธีการและสาเหตุที่ใช้รวมถึงความรู้สึกของตัวละครอีกด้วย วิธีการเล่าเรื่องในลักษณะนี้จะปรากฏในอาชญาวิทยาทุกเรื่องผู้วิจัยจึงขอยกเรื่อง **สืบลับรหัสรัก** มาเป็นตัวอย่างดังนี้

เรื่อง **สืบลับรหัสรัก** ตอนทีโอนนต์ ดิถินฉภาพ และฉัตรดาสนทนากันถึงเรื่องของไอรีนผู้นำสาสน์อีกคนของ ลัทธิตชเลย และผลการสอบปากคำนิโคลัส

“ตกลงผู้หญิงที่มีความพิเศษที่นายเดือนหมายถึงไอรีนใช่ไหม”

“เห็นชัดว่าใช่ แต่ตอนที่เดือน ฉันแค่รู้สึกว่าคุณคนนั้นมีความแตกต่างจากคนธรรมดาเท่านั้น พอไปถึงวิหารเข้าไปในห้องของไอรีนถึงได้รู้ว่าเธอไม่ใช่เด็ก...

“ตำรวจสอบปากคำนิโคลัสกับพรรณรายซ้ำเสร็จหรือยังคะ”

“เรียบร้อยแล้วครับ พอบอกว่าเจสันสารภาพหมดแล้วนิโคลัสก็ถอนใจเฮือก ยอมให้การเหมือนเจสันว่าทุกอย่างเป็นฝีมือไอรีน รวมทั้งการฆาตกรรมสามีของพรรณรายก่อนหน้านั้นด้วยที่ดินตรงที่สร้างคอมมูนนั้นเป็นของเขา เขาก็ให้ชเลยด้วยความศรัทธา แต่พอรู้ว่าผู้นำสาสน์หวังอะไรจากภรรยาเขา และชเลยไม่ได้คืออย่างที่โฆษณา เขาก็คิดจะถอนตัว ขอที่ดินคืน ตั้งใจจะเปิดโปงลัทธินี้เป็นการแก้แค้น ตอนนั้นคอมมูนเริ่มสร้างแล้ว แต่ยังไม่โอนชื่อสภาพก็ยังไม่มั่นคงนัก ไอรีนทิ้งเขาไว้ไม่ได้”

“คุณแพนเธอรู้หรือเปล่าคะว่าสามีเธอถูกฆ่า”

“เธอไม่แน่ใจ คุณแพนถึงจะเก่งเรื่องสมุนไพรมาก็จริง แต่ก็ยังเป็นสมุนไพรมพื้นบ้านของไทย ไม่ใช่ชนิดที่มีพิษมากเหมือนที่ไอรีนนำเข้ามา เธอมีหน้าที่แค่ให้ยาพวกที่ถูกกักในสถานพยาบาลเท่านั้น ตำรวจบอกผมว่าคุณแพนยอมรับว่าสงสัยเรื่องที่คุณแป้อาจถูกวางยาเหมือนกันเพราะลักษณะคล้ายสามีที่เสียไปของเธอ แต่ที่ไม่เคยถามอะไรนิโคลัสเพราะรักเขามาก ปิดหูปิดตาทำงานให้เขาอย่างหน้ามืดตามัว ผู้หญิงคนนี้ไม่รู้ด้วยซ้ำไปว่าไอรีนเป็นผู้ใหญ่ ไม่ใช่ลูกสาวผู้นำสาสน์อย่างที่เข้าใจกัน

(สืบลับรหัสรัก. 2545: 464-465)

ตัวอย่างที่ยกมานี้ทำให้ผู้อ่านได้มีส่วนรับรู้การคลี่คลายคดีที่เกิดขึ้นว่าไอรีนคือคนที่อยู่เบื้องหลังคดีฆาตกรรมทั้งหมดโดยรวมมือกับนิโคลัส

การเล่าเรื่องโดยใช้บทสนทนาเป็นการทำให้ผู้อ่านได้รับทราบข้อมูลและความรู้สึกนึกคิดของตัวละครที่มีต่อเหตุการณ์ต่างๆ ทั้งในเรื่องของการฆาตกรรมและความรัก การเล่าเรื่องโดยวิธีนี้ทำให้ผู้อ่านมีส่วนร่วมรับรู้อารมณ์ความรู้สึกตัวละครแต่ละตัว อีกทั้งได้รับรู้ข้อมูลการสืบสวนไปพร้อมๆ กับตัวละครด้วย

3.2. ผู้เล่าเรื่องที่ไม่ใช่ตัวละครในเรื่อง ผู้เล่าเรื่องแบบนี้จะไม่ปรากฏเป็นตัวละครในเรื่องแบ่งเป็น 3 แบบคือ ผู้เล่าเรื่องแบบผู้ประพันธ์ ผู้เล่าเรื่องแบบเสมือนมีตัวตน และผู้เล่าเรื่องแบบไม่แสดงทัศนะ จากการศึกษาอาชญาวิทยาของไทยพบว่ามีการใช้ผู้เล่าเรื่องที่ไม่ใช่ตัวละครเป็นส่วนใหญ่ โดยใช้ผู้เล่าเรื่องแบบเสมือนมีตัวตนที่ผู้เล่าเรื่องรู้แบบจำกัดปรากฏในอาชญาวิทยาทุกเรื่องทั้งสิ้น 18 เรื่อง ได้แก่เรื่อง **ทรายกระซิบ ดั่งไฟใต้ผ้า รอยพรหม**

นางลลิต พุดสามสี พลอยพันแสง สืบลับรหัสรัก พรายปรารถนา รหัสหัวใจ รอยรักเรไร ทะเลสาปสีเลือด
ทวารบด แกะรอยรัก เกาหมิพี หน้าต่างในเงาเมฆ หนีเลือด ดีตราค่าหัวใจ ฆาตกรรมจักรราศี ผู้วิจัยจึงขอยก
เรื่อง **ทรายกระซิบ** มาเป็นตัวอย่างดังนี้

เรื่อง **ทรายกระซิบ** เป็นการเล่าเรื่องโดยใช้ผู้เล่าเสมือนมีตัวตนบรรยายถึงเหตุการณ์ต่างๆ ในเรื่อง
ตัวอย่างเช่นตอนที่บราลีได้เข้ามาดูแลทรายหลังจากที่ประสบอุบัติเหตุผู้ประพันธ์ได้เล่าถึงเหตุการณ์ดังนี้

เด็กสาวสลบไปตลอดหลายวันเต็ม ด้วยอาการที่เรียกว่า “เข้าโคมา” บราลีเวียนมาเฝ้าดูแลเป็นพิเศษ
แม้จะมีคนเจ็บรายอื่นที่หล่อนต้องดูแลอยู่ล้นมือจนหล่อนแทบไม่มีเวลารับประทานหรือหลับนอน..

(ทรายกระซิบ. 2541: 21)

การเล่าเรื่องเสมือนมีตัวตนนี้สามารถบรรยายถึงความรู้สึกของตัวละครอย่างละเอียดตลอดจนแววตาที่
แสดงความรู้สึก เช่นตอนที่ทรายจะได้พบกับญาติของตนหลังจากที่เจ้าหน้าที่ตามหาตัวญาติของเธอให้มารับกลับ
บ้าน ทรายได้แสดงความรู้สึกของตนเองออกมาว่า ทั้งกลัวและไม่มั่นใจ

“ทรายกลัว”

ความพร่งพรืดของเด็กสาวฉายออกมาเด่นชัดบนใบหน้าและแววตา ทันทีที่สาววัตรเจมส์ โอนีล พาผู้
ปกครองของหล่อนเปิดประตูเข้ามาในห้องรับรองของโรงพยาบาล

(ทรายกระซิบ. 2541: 32)

นอกจากนั้นการเล่าเรื่องแบบนี้ยังบรรยายถึงลักษณะบุคลิกของตัวละคร เช่น การแต่งกาย รูปร่างหน้าตา
ผิวพรรณ และอาจรวมถึงอุปนิสัยเช่นตอนที่บราลีสังเกตเห็นชายผู้แสดงตนเป็นผู้ปกครองของทรายว่า

สังเกตเห็นดวงตากับความเข้มเป็นครั้งแรก ขากรรไกรสีเหลี่ยมบอกความกว้างแกร่ง ริมฝีปากที่ค่อนข้างหนา
กับคางที่เขี้ยวครีมีด้วยหนวดที่ไม่ได้โกนเป็นเวลาข้ามวัน ทำให้หล่อนนึกถึงโจรสลัดที่โหดเหี้ยมในภาพยนตร์เรื่องใด
เรื่องหนึ่งที่หล่อนเคยดู

(ทรายกระซิบ. 2541: 36)

จากตัวอย่างทั้งหมดนี้แสดงให้เห็นว่าการเล่าเรื่องโดยใช้ผู้เล่าเรื่องที่ไม่ใช่ตัวละครในเรื่อง ผู้เล่าเรื่องจะเป็น
ผู้ที่รู้ทุกอย่างทั้งสิ่งที่เกิดขึ้น อธิบายความนึกคิด ตลอดจนรูปร่างลักษณะของตัวละคร

การเล่าเรื่องโดยผู้เล่าเรื่องไม่ใช่ตัวละครในเรื่องเป็นการทำให้ผู้อ่านทราบถึงข้อมูลของตัวละครแต่ละตัวใน
มุมมองอันเป็นการทำให้ผู้อ่านได้รับทราบถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในแง่มุมมองหรือเหตุการณ์ต่างๆ ที่นักสืบอาจไม่ทราบ และทำ

ให้เกิดการคาดเดาถึงสิ่งที่ตัวละครต้องประสบ เช่น การถูกฆาตกรรม ปมปัญหาคดีที่เพิ่มมากขึ้น ปัญหาที่ต้องประสบ การไม่มั่นใจในความรัก เป็นต้น

4.ฉากและบรรยากาศ

บรรยากาศ เป็นส่วนหนึ่งที่เกิดขึ้นในฉากของเหตุการณ์ต่างๆ การสร้างบรรยากาศนั้นเป็นการส่งเสริมให้ฉากมีความสมจริงยิ่งขึ้น และเป็นการทำให้ผู้อ่านมีความรู้สึกร่วมไปกับเรื่องราวที่เกิดขึ้น ในการสร้างฉากและบรรยากาศนั้น จึงเป็นการทำให้ผู้อ่านเห็นภาพชัดเจนและเกิดความรู้สึกร่วมในเรื่องราวนั้นๆ

ฉาก และบรรยากาศในอาชญากรรมจึงมีความหมายมากกว่าสถานที่หรือเวลาที่เกิดเหตุการณ์แต่หมายถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งเรื่องของการฆาตกรรม การเผยแพร่ความจริง การสร้างความสงสัย หรือการปรับความเข้าใจกับของตัวละครเป็นต้น ฉากและบรรยากาศในอาชญากรรมจึงเป็นส่วนสำคัญที่สร้างความตื่นเต้น ระทึกขวัญ ทำให้อาชญากรรมในเรื่องน่าติดตามมากยิ่งขึ้น

4.1. ฉากและบรรยากาศที่เกี่ยวข้องกับคดีอาชญากรรม คือ การสร้างฉากและบรรยากาศ ที่มีเรื่องราวของการก่อคดีต่างๆ เช่นการฆาตกรรม การพยายามฆ่า เป็นต้น ฉากและบรรยากาศที่เกี่ยวข้องกับคดีอาชญากรรมนี้มักเป็นฉากที่คลุมเครือกล่าวคือไม่บอกถึงลักษณะของตัวละครที่เป็นผู้ร้ายมากนัก บอกเพียงเรื่องราวที่เกิดขึ้นบางครั้งก็ทิ้งไว้เป็นปมปริศนา จากการศึกษาพบว่าอาชญากรรมไทยมีฉากที่เกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรมจำนวน 21 เรื่อง ได้แก่ **ทรายกระซิบ ดั่งไฟใต้ผ้า รอยพรหม ลางลิขิต พุดสามสี พลอยพันแสง ทะเลราตรี พรายปรารถนา รหัสหัวใจ รำเพยดอกสุดท้าย รอยรักเรไร มาลีสีเลือด เคาสน์เชือดใจ ทะเลสาปสีเลือด ทวารบถ เงามิพิ์ หน้าต่างในเงาเมฆ หนีเลือด ตีตราค่าหัวใจ ฆาตกรรมจักรราศี ขบวนการกิ้งก่องแก้ว และมีอาชญากรรมไม่ได้มีฉากที่เกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรม 3 เรื่อง ได้แก่ **สืบลับรหัสรัก แกะรอยรัก และกาลมรณะ** ทั้ง 3 เรื่องนี้เพียงการกล่าวถึงเหตุการณ์อาชญากรรมที่ผ่านมาแล้วโดยไม่เน้นถึงฉากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเนื่องจากทั้ง 3 เรื่องเน้นที่กระบวนการสืบสวนหรือเรื่องราวชีวิตของตัวละคร**

4.1.1 ฉากและบรรยากาศการฆาตกรรม คือ การสร้างฉากและบรรยากาศที่ตัวละครที่เป็นผู้ร้ายลงมือสังหารตัวละครที่เป็นเหยื่อของตนเอง ปรากฏในอาชญากรรม 7 เรื่อง ได้แก่ **ทรายกระซิบ ทวารบถ รำเพยดอกสุดท้าย เคาสน์เชือดใจ ทะเลสาปสีเลือด ฆาตกรรมจักรราศี ขบวนการกิ้งก่องแก้ว** ผู้วิจัยจึงขอ ยกตัวอย่างฉากและบรรยากาศการฆาตกรรมในเรื่อง **ทะเลสาปสีเลือด รำเพยดอกสุดท้าย** ดังนี้

ตัวอย่างฉากในเรื่อง **ทะเลสาปสีเลือด** ตอนที่ทศพลพบกับคนร้าย ดังต่อไปนี้

ทศพลกระชกขึ้นในเมื่อมัน มืออีกข้างจุดไฟแช็ก อาศัยแสงสว่างเพียงน้อยนิดค้นหาร่องรอย...และแล้วร่างของเขาก็กระตุกอย่างรุนแรง !! ตัวกลิ้งล้มไปด้วยแรงกระแทก ทั้งปืนทั้งไฟแช็กหลุดกระเด็นไปคนละทาง...

น้ำอุ่นๆ ไหลระลงมาจากศีรษะรู้ในทันทีว่ามันคือ...เลือด !! ทศพลสะบัดศีรษะเราขับไล่ความมึนงงภายใต้ดวงตา
อันพร่าเลือน ยังจดจางที่ยืนจังก้ำอยู่เหนือเขาได้ติดตา...มันกัมเก็บปืนกระบอกนั้นอย่างซ้าๆ แล้วจ่อมาตรงหน้าเขา...

“แก...แกทำอย่างนี้ทำไม...!!” ทศพลอุทานเสียงสั่น...นั่นเป็นคำพูดประโยคสุดท้ายของเขา...ก่อนจะ
ไม่มีโอกาสได้พูดอีกเลย...ตลอดกาล...

(ทะเลสาปสีเลือด. 2549: 292)

ฉากข้างต้นบรรยายถึงเหตุการณ์ที่ทศพลกำลังถูกลังหาร จะเห็นได้ว่าผู้ประพันธ์สร้างบรรยากาศน่าตื่นเต้น
โดยใช้ฉากความมืดบรรยายว่าตัวละครเหยื่อถูกลอบทำร้ายด้วยการต้อย่างแรงและกำลังจะถูกยิงอย่างเลือดเย็น
โดยที่ผู้อ่านไม่อาจทราบว่าผู้สังหารเป็นใคร

ตัวอย่างฉากในเรื่อง **รำเพยดอกสุดท้าย** ตอนที่นายพนัสถูกลอบสังหารดังนี้

ในวินาทีเดียวกันนั้น ปลายแหลมปะดุมมีเข็มปักอยู่ในร่มสีดำที่พุ่งเข้าที่รูหูของหนุ่มนักค้าดอกไม้ไม่อย่าง
เจียบเจียบ และถูกดึงกลับมาย่างเจียบเจียบเช่นกันความรวดเร็วเกือบทำให้พนัสไม่รู้สึกรู้สึกรู้สึก
เพียงว่าเจ็บจี๊ดในช่องหูเหมือนถูกมดแดงตัวเล็กกัด หากก็ยังไม่ถึงวินาทีเดียว...เราเกือบถูกคนบ้าเอาร่มตี...เขาคิด...
พลางหัวเราะในใจ

แต่แล้วก็รู้สึกว่ามีลมเริ่มมีน...เขายกมือขึ้นลูบคางแล้วไปหู...

หากทว่า ฉับพลัน หนุ่มใหญ่ผู้ซึ่งชีวิตแปดเดือนไปด้วยอกุศลกรรมก็รู้สึกถึงความเจ็บปวดแล่นเร็วใน
ทรวงอก เสมือนมีก้อนเนื้อก้อนนมที่มาบรรจุอยู่...ก้อนหินที่ถ่วงตึงมาถึงลำคอ พร้อมความรวดเร็วไปทั่วสรรพางค์

เพ็ร็นได้ยินเสียงครอกดังมาจากลำคอของพนัส แลเห็นเขายกมือขึ้นกดทรวงอก ดวงตาเขาเหลือกลาน
แล้วหันใต้ศีรษะของเขาก็พุ่งลง จมูกและปากจิ้มลงไปในตัวไอศกรีม

(รำเพยดอกสุดท้าย. 2546: 13-14)

สถานที่ที่นายพนัสถูกลังหารคือร้านอาหาร การลอบสังหารทำอย่างแนบเนียนและรวดเร็วด้วยเข็มใส่ยาพิษ
ที่ยิงจากปลายร่มพุ่งเข้ารูหูของนายพนัส ผู้เขียนสร้างบรรยากาศให้ตัวละครไม่รู้ตัวว่าถูกทำร้าย แต่อาการที่เกิดขึ้น
อย่างรวดเร็วทำให้เสียชีวิตฉับพลันท่ามกลางสายตาของผู้คนในร้านอาหาร

จากตัวอย่างที่ยกมานั้นเป็นการแสดงให้เห็นถึงฉากที่ตัวละครถูกลังหาร โดยผู้เขียนจะไม่กล่าวถึงผู้ร้าย
อย่างชัดเจน บอกเพียงลักษณะภายนอกที่ไม่สามารถเดาได้ว่าเป็นใคร หรือใช้สรรพนามเรียกคนร้ายว่า “เขา” ซึ่ง
เป็นการสร้างความน่าสงสัยว่าใครคือคนร้ายที่แท้จริง ทำให้ผู้อ่านต้องคาดเดาเอาเองว่าใครคือผู้ร้ายในเรื่องและเป็น
การทำให้ผู้ร้ายสามารถแฝงตัวกับตัวละครอื่นๆ ได้อย่างกลมกลืน ฉากและบรรยากาศในการฆาตกรรมนี้จะปรากฏ
ในตอนต้นเรื่องในกรณีที่มีคดีเกิดขึ้นเพียงคดีเดียวแต่ถ้ามีคดีฆาตกรรมมากกว่า 1 คดีในเรื่องฉากที่เกี่ยวข้องกับ
การฆาตกรรมจะเกิดขึ้นตั้งแต่ต้นเรื่องจนถึงจุดวิกฤตของเรื่อง การสร้างฉากและบรรยากาศการฆาตกรรมใน
อาชญากรรมจึงเป็นสิ่งที่ทำให้เรื่องที่เกิดมีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น

4.1.2 จากและบรรยากาศการพยายามฆ่า คือ การสร้างฉากและบรรยากาศที่ตัวละครที่เป็นผู้ร้ายพยายามสังหารตัวละครที่เป็นเหยื่อของตนเอง ฉากการพยายามฆ่านี้มีผลต่ออาชญากรรม 2 ลักษณะคือทำให้มีการสืบหาความจริงและสาเหตุที่ตัวละครถูกทำร้ายรวมถึงการสืบหาตัวผู้ร้าย กับทำให้ความจริงเปิดเผยและทำให้ทราบถึงตัวผู้ร้ายในเรื่อง

1) จากและบรรยากาศการพยายามฆ่าที่ทำให้มีการสืบหาความจริง ฉากการพยายามฆ่าที่ทำให้มีการสืบหาความจริงตัวละครที่ถูกทำร้ายจะไม่ทราบว่ามีใครเป็นผู้ทำร้ายตน และไม่สามารถบอกถึงลักษณะของผู้ร้ายได้ ปรากฏในอาชญากรรม 8 เรื่อง ได้แก่ **ทรายกระซิบ ดั่งไฟใต้น้ำ ลางลิขิต พุดสามสี พลอยพันแสง รำเพยดอกสุดท้าย มาลีสีเลือด ทะเลสาบสีเลือด** ผู้วิจัยจึงขอยกตัวอย่างฉากและบรรยากาศการพยายามฆ่าที่ทำให้มีการสืบหาความจริงในเรื่อง **ดั่งไฟใต้น้ำ รำเพยดอกสุดท้าย ทะเลสาบสีเลือด** โดยมีรายละเอียดดังนี้

ตัวอย่างฉากในเรื่อง **ดั่งไฟใต้น้ำ** ตอนที่รุจรวีถูกทำร้ายครั้งแรกโดยถูกเอาหมอนกดหน้าขณะที่กำลังจะหลับ

เกือบตีสามที่เริ่มรุ่งรุ่งน...รุจรวีหลับตาลงผ่อนคลายใจยาวทว่าจิตใจอัดมาในความรู้สึกครึ่งหลับครึ่งตื่นหลอนคล้ายได้ยินเสียงประตูเปิดอย่างแผ่วเบา เหมือนมีความเคลื่อนไหว...มีเงาเข้ามาใกล้กำลังจะลืมตาขึ้นดูก็พอดีมืออะไรบางอย่างโน้มๆ โปะลงมาเต็มหน้า

น้ำหนักที่ทับแรง...จนทำให้ลมหายใจสะดุดค้างทันที...

โชค...เป็นของหลอน เพราะเลือกนอนอยู่เกือบซิดริมด้านหนึ่งของเตียง พอถึงเตอะเชวีตรอดเต็มที่ร่างก็เลยไถลลงตกลงจากเตียง หมอนหรืออะไรที่กดทับลงบนใบหน้าหลุดออกในจังหวะที่ตัวหลอนตกกระทบพื้นโครมใหญ่

หญิงสาวกรีดเสียงลั่นด้วยความเจ็บปวด...

(ดั่งไฟใต้น้ำ. 2541: 125)

จากนั้น รุจรวียังถูกทำร้ายอีกด้วยการโปะยาสลบแล้วนำมาทิ้งไว้ที่ชายหาดรอเวลาให้น้ำทะเลขึ้นเพื่อที่จะได้เป็นอุบัติเหตุ หรือการฆ่าตัวตาย

ประตูกระท่อมลงกลอนจากด้านนอก รุจรวีถอดสลักและโผล่หน้าเข้าไป ภายในมืดสนิทจึงพยายามควานหาสวิทช์ไฟที่หน้าจะติดไว้ข้างผนังใกล้ประตู

“มีใคร...”

เสียงหลอนสะดุดเมื่อได้ยินเสียงเดินเบาๆ มาทางด้านหลังกำลังจะหันกลับไปมองว่าใคร ทว่าเข้าไปเสียแล้ว ผ้าเช็ดหน้าผืนใหญ่ฉุนก็ถูกโปะลงมาเต็มหน้า หญิงสาวพยายามดิ้นรนเอาตัวรอดโดยสัญชาตญาณ แต่เจ้าของผ้าซึ่งแข็งแรงพอๆ หรืออาจจะมากกว่าหลอนใช้มือที่กดผ้าลือคอกหลอนไว้แน่น อีกมือรวบแขนหลอนไปหลังไว้ไม่ให้เอี้ยวตัวกลับมามอง

รุจรวีพยายามจะกรีดร้อง ดิ้นจนเฮือกสุดท้าย

(ดั่งไฟใต้น้ำ. 2541: 215-216)

จากตัวอย่างทั้งสองตัวอย่างข้างต้น ผู้เขียนบรรยายฉากที่ตัวละครถูกลอบทำร้ายในตอนที่อยู่ลำพังในเวลา กลางคืน และตัวละครรู้ตัวพยายามขอความช่วยเหลือ

ตัวอย่างฉากในเรื่อง **จำเอยดอกสุดท้าย** ตอนที่เฟิร์นถูกทำร้ายขณะที่หาหลักฐานมาจับตัวคนร้าย

ฉันกดฝาปิดเข้าที่ดังเดิม

กำลังจะยื่นตัวลุกขึ้น ก็มีมือมาตะปบต้นคอฉันไว้ พร้อมกันนั้นอะไรเปียกๆ ก็โปะลงที่จมูกและปาก มี มือกดไว้แน่นกระทั่งหายใจไม่ออก

รวดเร็วจนฉันไม่สามารถใช้วิทยุได้

ก่อนที่จะสิ้นสมถะ ฉันตระหนักว่า สิ่งเปียกๆ นั้นคือผ้าที่โชกด้วยคลอโรฟอร์ม

พื้นคืนสติขึ้นมาอีกครั้งในที่แคบๆ และมีมิติที่ร่างกายฉันถูกกดเหมือนทารกในครรภ์

รู้สึกถึงความกดอับปะหนึ่งว่าใกล้จะสิ้นอากาศสำหรับหายใจ

มีกลิ่นไวน์จางๆ ระเหยอยู่รอบกาย

ข้อมือและข้อเท้าของฉันถูกมัด...

(จำเอยดอกสุดท้าย. 2546: 294-295)

ฉากข้างต้นบรรยายว่าเฟิร์นถูกลอบวางยาสลบ และเมื่อฟื้นขึ้นมาบรรยายว่ามีกลิ่นไวน์จางๆ เพื่อนำไปสู่ การขยายความว่าสถานที่ที่จับตัวและมัดเฟิร์นไว้คือถังไวน์

ตัวอย่างฉากในเรื่อง **ทะเลสาปสีเลือด** ตอนที่न्छาถูกทำร้ายหลังจากที่มาร่วมงานวันเกิดของทรงภพว่า

ราวกับตื่นจากฝันร้าย นัชชาลืมตามุดลุกขึ้น แล้วพบว่า...มันไม่ใช่ความฝัน

ยังไม่ทันที่เธอจะกรีดร้อง มือแข็งแรงก็ปิดริมฝีปากเธอไว้สนิท

เหล็กแหลมในมือเงื้องขึ้น พร้อมจะจ้วงแทง

นัชชารวบรวมกำลังทั้งหมด ผลักร่างนั้นพุ่งเหยงาย...

เธอรีบฉวยโอกาสมุดลุกขึ้น แต่ก็ถูกกระชากล้มลง

เธอพยายามดิ้นเอาตัวรอด หากไม่อาจสู้พละกำลังได้...

ร่างของเธอค่อยๆ อ่อนแรงลงทีละน้อย...

“หรือเราต้องมาตายที่นี่...ไม่มีทาง”

เธอลืมตาขึ้น เห็นต้นแขนของชายลึกลับอยู่ตรงหน้า ไม่ต้องใช้ความคิดให้มากความ เธอกัดท่อนแขน

ข้างนั้นสุดแรง...

ร่างในความมืดสะดุ้งสุดตัว สะบัดนัชชากระเด็นไปกระแทกกับฝาผนัง...หญิงสาวกรีดร้องสุดเสียง...

มันชะงักกิดหนึ่งด้วยท่าทางลังเล แล้วจึงตัดสินใจวิ่งกลับออกไป...

(ทะเลสาปสีเลือด. 2549: 73)

ผู้เขียนบรรยายฉากเหตุการณ์ตอนที่หน้าซากุทำร้ายและกำลังจะถูกแทง โดยให้ภาพของเหยื่อที่กำลังจะหมดแรงแต่ก็ต่อสู้เอาชีวิตรอดมาได้ โดยที่เธอเองก็ไม่ว่าใครคือคนร้าย และทำร้ายเธอด้วยสาเหตุใด

จากตัวอย่างที่ยกมาทั้งหมดนี้เป็นฉากการพยายามฆ่าตัวละครในเรื่องซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมากกว่า เหตุการณ์ฆาตกรรมในอาชญากรรมของไทยเพราะตัวละครที่ถูกทำร้ายมักจะเป็นตัวละครเอก ตัวละครเหล่านี้จึงถูกกำหนดให้สามารถรอดพ้นความตายมาได้อย่างหวุดหวิดเสมอ มิฉะนั้น ตัวละครเหล่านี้ก็จะไม่มีบทบาทในเรื่อง และไม่สามารถเป็นตัวละครเอกต่อไป เหตุการณ์ฆาตกรรมหรือคดีที่ต้องสืบสวนทั้งหมดก็จะไม่คลี่คลาย ผิดไปจากโครงสร้างของอาชญากรรม

2) ฉากและบรรยากาศการพยายามฆ่าเมื่อความจริงเปิดเผย ฉากการพยายามฆ่าที่ทำให้ความจริงเปิดเผยจะมีลักษณะที่ต่างไปจากการพยายามฆ่าที่ทำให้มีการสืบหาความจริงคือตัวละครที่ถูกทำร้ายจะทราบว่าเป็นผู้ทำร้ายตน ปรากฏในอาชญากรรม 8 เรื่อง ได้แก่ **พรายกระซิบ นีลเลือด ตั้งไฟได้น้ำ รอยพรหม พรายปรารถนา รอยรักเรไร มาลีลีเลือด เคหาสน์เชือดใจ** ขอยกตัวอย่างฉากและบรรยากาศการพยายามฆ่าที่ทำให้ความจริงเปิดเผยเรื่อง **พรายปรารถนา รอยรักเรไร** โดยมีรายละเอียดดังนี้

ตัวอย่างฉากในเรื่อง **พรายปรารถนา** ตอนที่กิรณาถูกทำร้าย ดังนี้

และเพราะนี่ถึง ‘คุณห้อง 312’ หญิงสาวจึงคิดขึ้นได้ว่าไม่ได้อยู่ในห้องเพียงลำพัง หล่อนจึงร้อง

“คุณจันทร์ คุณจันทร์ช่วยฉันด้วย” พร้อมกับพยายามหลบพันเอกพิเศษกรีกเพื่อหนีไปที่ประตู แต่ไปไม่ถึง เพราะเขาเข้ามาขวางไว้ ขยับมือที่รัดสายรัดข้อมืออย่างคุกคาม แลสะปากเอ่ยว่า

“เรียกไปเถอะ เรียกจนคอหอยโป่งก็ไม่มีใครสน” กรีกบอกแล้วคงรำคาญกับการเจ้าล่อเอาเถิดกับหญิงสาว จึงตัดลีนใจลุยเข้ามาทอยอย่างจริงจัง และนั่นเป็นวินาทีเดียวกับที่กิรณาตัดสินใจสู้เป็นครั้งสุดท้าย หล่อนรวบรวมแรงทั้งหมดพุ่งตัวไปที่ประตู

แต่ไปไม่ถึง...

(พรายปรารถนา. 2545: 450)

ฉากข้างต้นทำให้ความจริงเปิดเผยว่ากรีกเป็นคนร้ายเพราะการที่กรีกคิดที่จะสังหารกิรณาก็เพื่อใส่ร้ายนิมมานและปกปิดความผิดที่ตนเองเป็นผู้สังหารจุลจันทร์ ด้วยการใส่สายรัดคอเช่นเดียวกับที่ใช้ในการสังหารจุลจันทร์

ตัวอย่างฉากในเรื่อง **รอยรักเรไร** ตอนที่มาลารินถูกทำร้ายดังนี้

มาลารินกระโดดป็นขึ้นไปบนกระโปรงรถเพื่อจะเหวี่ยงตัวเองลงไปอีกด้านแต่เขากากเข้ามาจับข้อเท้าหล่อนไว้ได้ ลากตัวหล่อนหลุนๆ ดึงมือมาทางด้านที่เขายืนอยู่ พร้อมกับมือที่ถือผ้าชุบโคลโรฟอร์มก็โปะเข้าที่ปากและจมูก

ตั้งร่างอันอ่อนปวกเปียกขึ้นมาหนีไวัระหว่างช่องแขวนราวกับหลอนเป็นขนมปังบาเกตท่อนยาวๆ ของฝรั่งเศส...

เขาโอบร่างที่ห้อยร่องแรงของหญิงสาวด้วยแขนข้างเดียว มืออีกข้างล้วงลงไปหยิบเชือกสำหรับมัดท่อของเส้นไม่เล็กไม่โตในกระเป๋าลือโก้...

(รอยรักเรไร. 2547: 281-282)

ฉากข้างต้นเกิดขึ้นเป็นตอนที่มาลารินทราบแล้วว่าเจมส์คือคนร้าย และพยายามจะหนีไม่ให้เจมส์จับตัวได้ แต่ไม่สามารถหนีได้จึงถูกจับตัวและกำลังจะถูกฆ่า

ผู้เขียนสร้างฉากที่คนร้ายพยายามฆ่าตัวละครเอกโดยยังไม่เปิดเผยให้ผู้อ่านทราบว่าคนร้ายเป็นใคร การกล่าวถึงคนร้ายผู้เขียนใช้คำว่า ‘เขา’ แทนตัวคนร้ายในขณะที่พยายามฆ่าตัวละครเอกและเผยให้ทราบถึงตัวคนร้ายเมื่อมีผู้เข้ามาให้ความช่วยเหลือทำให้ผู้อ่านตื่นเต้นเพราะไม่ทราบว่าคนร้ายคือใครและตัวละครจะสามารถรอดพ้นจากการถูกทำร้ายหรือไม่ ดังนั้นฉากและบรรยากาศของการพยายามฆ่าเมื่อความจริงเปิดเผยจึงมีทั้งทำให้ผู้อ่านรู้ตัวคนร้ายพร้อมกับตัวละครเอกกับทำให้ผู้อ่านรู้ตัวคนร้ายภายหลังเมื่อมีผู้เข้ามาช่วยเหลือ วิธีหลังทำให้ตื่นเต้นมากกว่า

4.1.3 ฉากและบรรยากาศการพบศพ คือ การสร้างฉากและบรรยากาศที่มีการพบศพของเหยื่อที่โดนทำร้ายโดยจะเป็นการบรรยายถึงสภาพศพที่พบหรือเหตุการณ์ตอนที่พบศพ ฉากการพบศพนี้เป็นการสร้างปมปัญหาในเรื่องให้เกิดขึ้นหรือมีความรุนแรงมากยิ่งขึ้นปรากฏในอาชญาวิทย 15 เรื่อง ได้แก่ **ทรายกระซิบ ลางลิขิต พลอยพันแสง ทะเลราตรี พรายปรารถนา รำเพยดอกสุดท้าย รอยรักเรไร หนีเลือด ทะเลสาปสีเลือด ทวารบาล หน้าต่างในเงาเมฆ ตีตราค่าหัวใจ ฆาตกรรมจักรราตี ขบวนการกึ่งกองทัพ เงามิพิ** จึงขอยกตัวอย่างฉากและบรรยากาศการพบศพเรื่อง **หนีเลือด รำเพยดอกสุดท้าย ทะเลสาปสีเลือด** โดยมีรายละเอียดดังนี้

ตัวอย่างฉากในเรื่อง **หนีเลือด** ตอนที่พบศพประจักษ์เหมือนใช้เข็มขัดผูกคอตายเอง ดังนี้

เด็กหนุ่มในชุดนอนสีขาวลายทางสีฟ้าอยู่ในสภาพนั่งคุกเข่าใต้บานหน้าต่างข้างเตียงนอน ศีรษะตกห้อยลงมาใบหน้าบวม ตาปิดสนิท แขนสองข้างห้อยอยู่ข้างลำตัวร่างของเขาโน้มมาข้างหน้าหากไม่มีเข็มขัดหนังเส้นโตที่รัดอยู่รอบลำคอรั้งไว้ ร่างสูงใหญ่แข็งท่อนั้นคงจะล้มคว่ำลงมากับพื้นอย่างแน่นอน

(หนีเลือด. 2550: 74)

ฉากที่เกิดขึ้นผู้เขียนบรรยายให้ผู้อ่านเห็นเช่นเดียวกับที่ผู้พบศพเห็นและสันนิษฐานในเบื้องต้นว่าตัวละครนั้นฆ่าตัวตายเอง

ตัวอย่างจากในเรื่อง **รำเพยดอกสุดท้าย** ตอนที่เฟิร์นพบศพนายเคียว ดังนี้

ฉันกลับเข้าห้องพักด้วยความโล่งใจที่ว่า ไม่มีร่องรอยที่วันนายเคียวจะอาละวาด
หากทว่า อิกสิบห้าที่ต่อมา...หลังจากสิ้นเสียงเครื่องตัดหญ้าไปประมาณสิบนาที ฉันได้ยินเสียงนายสวน
ร้องอุทานเป็นภาษาสเปนเรียกพระผู้เป็นเจ้า ดังลั่นก้องสวน...ดิโอส ดิโอส
ฉันเปิดประตูออกไป...จากระเบียงซึ่งเป็นชั้นสูง ฉันสามารถมองเห็นบริเวณสนามที่มีเครื่องตัดหญ้าตั้งอยู่
ได้ถนัด...เห็นร่างนายเคียวพุบอบอยู่บนคานเครื่องตัดหญ้า..."

(รำเพยดอกสุดท้าย. 2546: 172)

ฉากที่เกิดขึ้นผู้เขียนบรรยายการพบศพของนายเคียวภายหลังจากที่เฟิร์นได้ยินเสียงร้องอุทานของนายสวนจึงเปิดประตูออกมาดูว่าเกิดเหตุการณ์ใดขึ้น

ตัวอย่างจากในเรื่อง **ทะเลสาปสีเลือด** ตอนที่นัชชาไปดูศพของทิวาในห้องน้ำที่อยู่ในห้องพักดังนี้

ผนังห้องน้ำ พื้นกระเบื้องสีขาว ถูกอาบจนแดงฉาน ที่หน้าต่างตระหง่านก็คือคราบโลหิตเกรอะกรัง ฟุ้งสูงจน
ถึงเพดาน เป็นคราบสีแดงเข้มชัดเจน
ทั่วทั้งห้องมีแต่เลือด เลือดนองเต็มไปหมด หากเธอก้าวเข้าไปภายในคงเหยียบลิ่มเลือดหกล้ม...
...นัชชาแข็งใจก้าวเข้าไป โชคดีที่ร่างนั้นห่อผ้าไว้แล้วมิดชิด เธอจึงถอนหายใจอย่างโล่งอก..
โมกข์ศักดิ์พุกหน้าเป็นสัญลักษณ์ให้เจ้าหน้าที่มูลนิธิค่อยๆ แฉมผ้าขาวบริเวณใบหน้าออก...
นัชชาโน้มตัวเข้าไปใกล้อีกนิดหนึ่งเพื่อจะได้เห็นถนัด แล้วเธอก็ร้องโพล่งออกมาด้วยความประหลาดใจ
และตื่นตระหนกระคนกัน
“คุณทิวา...”

(ทะเลสาปสีเลือด. 2549: 188)

ผู้เขียนบรรยายฉากที่พบศพอย่างน่าสยดสยอง โดยนัชชาเป็นผู้ยืนยันว่าศพที่เจ้าหน้าที่มูลนิธิได้จัดเก็บแล้วคือทิวา นอกจากนั้นเรื่องนี้ยังมีการบรรยายตอนที่พบศพศพพลดังนี้

ทันทีที่ประตูเปิดออก ป้าทาซึ่งยืนอยู่ด้านหลังสุดก็ล้มพุบลงกับพื้น เสียงกรีดร้องดังตามมาทันที
ทุกคนในที่นั้นต่างตัวแข็งทื่อ ตื่นตะลึงกับภาพที่เห็น
ปลายเท้าของศพพลแกว่งไกวไปมากลางอากาศ ที่คอถูกตัดไว้ด้วยสายไฟซึ่งห้อยระโยงระยางค์กับข้อไม้เบื้อง
บนอย่างแน่นหนา ใบหน้าบิดเบี้ยวเหยเก ลิ้นจุกปาก โลหิตจากบาดแผลบริเวณศีรษะ ซึ่งบัดนี้แห้งกรัง ยังเห็นรอยเป็น
ทางยาวไหลระลงมาถึงปลายเท้า ซึ่งทิ้งร่องเท้าสีม่วงเข้มไว้บนพื้น...

(ทะเลสาปสีเลือด. 2549: 302-303)

ฉากที่เกิดขึ้นเป็นปริศนาเพราะก่อนหน้านั้นผู้เขียนสร้างฉากเหมือนกับศพกำลังจะถูกยิง แต่ตัดกลับมาว่าศพถูกแขวนคอตายในสภาพที่หน้าสะพรึงกลัว

ฉากและบรรยากาศตอนที่พบศพและสภาพศพ รวมถึงสาเหตุการเสียชีวิตผู้เขียนจะบรรยายเป็นความน่าสยดสยองและน่าสะพรึงกลัว แสดงให้เห็นถึงความโหดร้ายของผู้กระทำ ฉากและบรรยากาศเหล่านี้มีส่วนที่นำไปเป็นหลักฐานในการคลี่คลายคดีอีกด้วย

4.2. ฉากและบรรยากาศที่สร้างความน่าสยดสยอง เป็นการสร้างฉากและบรรยากาศที่สร้างความน่าสยดสยองให้แก่ตัวละครในเรื่อง อีกทั้งยังเป็นการสนับสนุนให้ตัวละครนั้นๆ มีความน่าสยดสยองที่จะเป็นผู้ร้ายมากยิ่งขึ้น จนเกิดความคลาดเคลื่อนในการสืบหาความจริง ฉากที่เป็นการสร้างความน่าสยดสยองนี้มักจะแทรกอยู่ในเรื่องโดยไม่เป็นการเน้นถึงความสำคัญ หรือการให้รายละเอียดที่มากนักเพียงแต่แทรกเข้ามาเพื่อให้เห็นว่าตัวละครที่น่าสยดสยองนั้นมีสาเหตุพอที่จะเป็นฆาตกรได้ หรือมีพฤติกรรมต้องสงสัยที่คาดว่าจะเป็นเกี่ยวข้องกับคดีที่เกิดขึ้นปรากฏในอาชญากรรมทุกเรื่องเพื่อเป็นการสร้างความน่าสยดสยองให้แก่ตัวละครอันเป็นลีลาอย่างหนึ่งของอาชญากรรมไทย ผู้วิจัยจึงขอยกตัวอย่างฉากและบรรยากาศการพบศพในเรื่อง **ทะเลสาปสีเลือด เคหาสน์เชือดใจ** โดยมีรายละเอียดดังนี้

ตัวอย่างฉากในเรื่อง **ทะเลสาปสีเลือด** ที่สร้างความน่าสยดสยองให้กับตัวละครนั้นมีดังนี้

ตอนที่ทรงภพเสียชีวิตเขาเอ่ยชื่อของ “ดรัณ” ก่อนจะเสียชีวิต ทำให้ชชาสงสัยว่าดรัณจะมีส่วนเกี่ยวข้องหรือรู้เห็นกับการฆาตกรรมดังนี้

“ดรัณ...” เสียงรำพึงเบาๆ ดูเหมือนจะไม่เกี่ยวข้องกับเมื่อครู่ ทำให้หญิงสาวอดสงสัยขึ้นมาไม่ได้ ว่าทำไมเขาจึงกล่าวเช่นนั้น

(ทะเลสาปสีเลือด. 2549: 89)

ต่อมาหน้าชชาพบรูปถ่ายของผู้หญิงคนหนึ่งข้างศพของทรงภพทำให้เธอคิดอีกว่าคนในภาพอาจมีส่วนเกี่ยวข้องหรือรู้เห็นกับการตายของทรงภพ เช่นกัน

เธอยกมือขึ้นเช็ดน้ำตา แล้วจึงค่อยสังเกตเห็น...ภาพถ่ายใบหนึ่ง ตกอยู่ข้างตัวเขา

(ทะเลสาปสีเลือด. 2549: 90)

แต่แล้วข้อสงสัยก็กลับพลิกผันเพราะบุคคลในรูปคือแม่ของดรัณ

“ทราบแล้วหรือครับว่าผู้หญิงในรูปเป็นใคร...” ชัยกรถาม ทั้งที่ท่าทีของเขาบอกว่าไม่ได้ให้ความสนใจนัก

“คะ...คุณต้องไม่เชื่อแน่ๆ เลย ตอนนั้นฉันพอจะเดาออกแล้วว่า นายดรัมเอารูปถ่ายไปจากกระเป๋าเสื้อของคุณทรงภพทำไม...”

“ทำไมหรือครับ...”

“เพราะว่าหญิงสาวในภาพนั้นคือแม่ของเขาเอง...”

(ทะเลสาบสีเลือด. 2549: 213)

จากตัวอย่างที่ยกมานี้เป็นการแสดงให้เห็นว่า ฉากที่มีการสร้างความน่าสงสัยให้แก่ตัวละครนั้นจะมีปรากฏเพียงเล็กน้อยแต่เมื่อนำข้อมูลเหล่านั้นมารวมกันแล้วจะปะติดปะต่อหาตัวคนร้ายได้ และในที่สุดก็ได้ทราบว่าเป็นที่ทรงภพมีรูปของแม่ดรัมอยู่เพราะแม่ของดรัมคือคนรักเก่าของเขาเป็นการลวงให้ผู้อ่านเข้าใจผิดไปแต่แรกดรัมมีส่วนรู้เห็นแต่กลับไม่เป็นเช่นนั้น

ตัวอย่างฉากในเรื่อง **เคหาสน์เชือดใจ** ตอนที่สี่ตบกับชพบกับนายแมนซึ่งมีพฤติกรรมน่าสงสัยดังนี้

ผมรู้ว่าคุณบัวเห็นแล้วว่าแม่ถือของบางอย่างอยู่ในมือ แล้วทำหล่นลงมาบนพื้น เธอเลยรีบก้มลงทำท่าจะช่วยเก็บให้ หากเด็กหนุ่มผู้นั้นก็รีบก้มลงเก็บถุงพลาสติกด้วยความเร็วไม่แพ้กัน ด้วยเหตุนี้ มือของทั้งคุณบัวและแมน ก็เลยจับที่ถุงพลาสติกนั้นคนละข้าง

“ขอบคุณครับ...” แมนรีบตัดบท พร้อมกับดึงเอาถุงดำมาถือไว้ในมือ “ผมไปละ...”

“เดี๋ยวก่อนแมน...แวะมาทำอะไรหรือคะ...พี่ไปส่งโรงพยาบาล แวะทำแผลก่อนไหมคะ แผลที่ข้อมือเลือดออกเยอะเหมือนกันนะ” คุณบัวกล่าวทำเสียงใสซื่อ หากแวตาสักสาวท่ามกลางแสงเรืองเหลืองนวลของไฟฉายนั้น เบี่ยมไปด้วยคามสงสัย

(เคหาสน์เชือดใจ. 2548: 93-94)

ฉากที่เกิดขึ้นในห้วงน้ำสร้างความน่าสงสัย ชวนให้ผู้อ่านคิดว่านายแมนแสดงพิรุช และอาจมีส่วนรู้เห็นในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ฉากที่สร้างความน่าสงสัยนี้เป็นฉากที่สร้างขึ้นเพื่อทำให้นักสืบและผู้อ่านเกิดความไขว่เขวในการสืบหาตัวคนร้ายได้ แต่ในขณะที่เดียวกันก็ให้เบาะแสทำให้นักสืบและผู้อ่านได้ข้อมูลเพิ่มเติมที่เชื่อมโยงไปถึงคนร้ายได้ในที่สุด

4.3. ฉากและบรรยากาศในการสืบหาความจริง คือ การสร้างฉากและบรรยากาศที่หลังจากเกิดคดีต่างๆ แล้วตัวละครในเรื่องเกิดความสงสัยจึงทำการสืบหาความจริงและหลักฐานต่างๆ เพื่อให้ทราบถึงตัวคนร้าย ฉากการสืบหาความจริงนี้เป็นการให้ข้อมูลต่างๆ ของคดีที่เกิดขึ้นทั้งแก่ตัวละครและผู้อ่านเป็นการทำให้ผู้อ่านสันนิษฐานว่าใครกันแน่ที่เป็นคนร้ายปรากฏในอาชญากรรมทุกเรื่องเพื่อเป็นการให้ข้อมูลแก่ผู้อ่านได้สันนิษฐานว่า

คนร้ายคือใครอันเป็นลึกลับอย่างหนึ่งของอาชญาวิทยาไทย ผู้วิจัยจึงขอยกตัวอย่างจากและบรรยายภาคีในการสืบหาความจริงในเรื่อง **หนี่เลือด ตังไฟไต้หน้า** ดังนี้

ตัวอย่างจากในเรื่อง **หนี่เลือด** ตอนที่มฤตุมิศ และสรรเพชรเข้าค้นหาหลักฐานในโกดังเก่า

โกดังที่หมวดสรรเพชรว่าตั้งอยู่ด้านหลังของโรงงาน เป็นโรงไม้เก่าๆ ที่ต่อขึ้นเป็นโรงหลังคาสูงมุงด้วยสังกะสีทั้งหลัง

ภายในโกดังค่อนข้างมืด แสงสว่างจากแสงแดดลอดเข้ามาตามช่องโหว่ของสังกะสีเพียงบางจุด...

“ว่าไง หมวด เจออะไร” มฤตุมิศร้องถามขณะเดินเข้าไปใกล้...

“นี่ครับ มาดูอะไรนี่ เห็นแล้วจะกระโดดกอดผมก็ไม่ว่ากันนะครับ” เขาตอบหน้าตาย...

มฤตุมิศพยายามมองหาสิ่งที่น่าสนใจถึงขนาดจะทำให้เธอกระโดดกอดลูกน้องสุดที่รักได้ แล้วหมวดสรรเพชรก็เดินไปที่เก้าอี้ไม้ขาหักตัวหนึ่ง ซึ่งเหลือแต่โครงไม้ ตัวเบาะลงนั่งหายไป มันคว่ำอยู่บนโต๊ะ มีหยากไยเกาะเต็ม ตอนแรกเธอไม่ได้สนใจนัก แต่เมื่อเห็นพนักพิงของมัน ผู้กองสาวก็ผวาเข้าไปที่เก้าอี้ตัวนั้นทันที...

จากลวดลายวงแหวนบนซี่ไม้ เธอแทบมั่นใจว่าเป็นลายเดียวกับและขนาดเดียวกันกับที่เห็นบนลำคอด้านหลังของรชนีรมย์

(หนี่เลือด. 2550: 164-165)

จากและบรรยายภาคีข้างต้นเป็นฉากที่นักสืบทั้งสองคนในเรื่องพบหลักฐาน ซึ่งเป็นอาวุธที่ใช้ในการสังหารรชนีรมย์

ตัวอย่างจากในเรื่อง **ตังไฟไต้หน้า** ตอนที่พลิศไปตรวจดูที่เกิดเหตุหลังจากที่พบจรรยาอินสลบอยู่ชายทะเล

ชายหนุ่มฝากให้อินทิวาดูแลจรรยาในขณะที่ตัวเองเดินลงไปส่งนายแพทย์สูงวัยที่รอดจนกระทั่งไฟท้ายเล่นหายลับไปแล้ว ร่างสูงหนักก็เดินเข้าไปหาไฟฉายขนาดใหญ่ในโรงรถก่อนตรงไปยังชายหาด

จุดที่พบร่างหญิงสาวบัดนี้สูงขึ้นมากอีกพอสมควร มาก...พอที่จะจมน้ำหน้าของจรรยาได้ทั้งหมด...

พลิศแทบกลั้นใจเมื่อคิดถึงตรงนี้ เขาใช้เวลาครู่หนึ่งรวบรวมความรู้สึกที่กระจัดกระจายราวกับคลื่นกระทบฝั่ง ช่มฉันทันในส่วนลึกเช่นเดิมก่อนเปิดไฟฉายกวาดไปตามพื้นทราย

รอยเท้ามากมายยังประทับอยู่บนหาด ลับสันไปหมดไม่รู้ของใครเป็นของใคร ชายหนุ่มกวาดสูงขึ้นไปอีกนิดกวาดซ้ำๆ ในที่สุดเขาก็พบในสิ่งที่ยืนยันความสงสัยบางอย่าง ตรงจุดที่น้ำขึ้นไม่ถึงมีรอยอะไรบางอย่าง เหมือนกับคนเอาเท้าเตะเกลี่ยทรายเป็นทางลงมา

สันกรมกระด้างถูกขบแน่นเมื่อค่อยๆ เดินตามรอยขึ้นไปมันขึ้นมาสั้นสุดอยู่หน้ากระท่อมเก็บของ เห็นได้ชัดว่าใครบางคนพยายามจะกลบเกลื่อนหลักฐาน หากไม่ละเอียดยุติหรือไม่มีเวลาพอที่จะทำให้สมบูรณ์แบบ และคาดไม่ถึงว่าจะมีใครมาเห็นร่องรอยก่อนที่มันจะเลื่อนไปเพราะแรงลมยามค่ำคืน

(ตังไฟไต้หน้า. 2541: 225-226)

ฉากข้างต้นที่บรรยายถึงร่องรอยของหาดทรายที่พบร่องรอยวิหคติดอยู่ทำให้พลิตเริ่มเกิดความสงสัยว่า รุจรวีถูกปองร้ายจากใครบางคน และอาจเป็นญาติของเขาเองจึงเริ่มสืบหาความจริง

ตัวอย่างที่ยกมานี้เป็นการแสดงให้เห็นถึงว่าหลังจากเกิดเหตุการณ์ฆาตกรรมหรือคดีต่างๆ ในเรื่องแล้วผู้ที่เกี่ยวข้องกับคดีหรือมีความสงสัยได้ทำการสืบหาหลักฐานเพื่อไขปริศนาต่างๆ ให้กระจ่าง และมักจะพบข้อมูลเพิ่มเติมหรือจุดที่น่าสงสัยต่างๆ ฉากในการสืบหาความจริงนี้เป็นฉากที่สร้างขึ้นเพื่อเพิ่มข้อมูลหลักฐานในการไขปริศนาต่างๆ ต่อไป

4.4. ฉากและบรรยากาศในการเผยความจริง คือ การสร้างฉากและบรรยากาศในการเผยความจริง เป็นการคลี่คลายเรื่องราวต่างๆ ที่เป็นปมปริศนาให้กระจ่าง หรือเป็นตอนที่คนร้ายลงมือทำร้ายเหยื่อของตนเองแต่ถูกจับได้เสียก่อนปรากฏในอาชญากรรมทุกเรื่องเป็นการเผยให้ทราบว่าคุณร้ายในเรื่องเป็นใครและตรงกับที่ผู้อ่านคาดเดาไว้หรือไม่ ผู้วิจัยจึงขอยกตัวอย่างฉากและบรรยากาศในการเผยความจริงในเรื่อง **หนี่เลือด ดั่งไฟใต้ฟ้า** ดังนี้

ตัวอย่างฉากในเรื่อง **หนี่เลือด** ตอนที่ทราบวาระชนิกรคือคนร้ายมีฉากตำรวจบุกเข้ามาจับกุมชนิกรดังนี้

แต่วินาทีนั้นเอง...ยังไม่ทันที่หล่อนจะตัดสินใจทำอะไรก็มีเสียงกระแทกอย่างแรงที่ประตูหน้าบ้านซึ่งใส่กลอนเอาไว้...เสียงสั้นรองทำถึบอย่างแรงอีกครั้งแล้วประตูไม้บานเก่าก็ถูกพังเข้ามา...ร่างของผู้กองสาวเข้ามาอย่างรวดเร็วพร้อมกับปืนในมือ...หญิงสาวหันปากกระบอกปืนเข้าไปที่หลังตู้ใบใหญ่ พร้อมตะโกนเสียงดัง

“ปล่อยคุณยายเดี๋ยวนี้ รชนิกร”

ไม่มีเสียงตอบ มีเพียงเสียงสวิตซ์ไฟ แล้วแสงไฟนีออนก็สว่างวาบขึ้นทั่วบริเวณนั้น มองเห็นร่างทั้งสองที่ยืนอยู่ข้างตู้ที่กั้นสวนครัวเอาไว้... ข้างหลังหมวดสรรพชนิกรถือปืนจ่อศีรษะชนิกรอยู่ แต่เด็กสาวกลับยื่นเฉยเหมือนๆไม่มีอะไรเกิดขึ้น...

(หนี่เลือด. 2550: 417-418)

ฉากข้างต้นนี้ ทำให้ผู้อ่านรับรู้พร้อมกับการบรรยายฉากในเรื่องวาระชนิกรเป็นคนอยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ทั้งหมด ขณะที่บุกเข้าไปช่วยเหลือคุณยายที่รชนิกรจับเป็นตัวประกัน

ตัวอย่างฉากในเรื่อง **ดั่งไฟใต้ฟ้า** ตอนที่ทราบวาระชนิกรคือคนร้ายจากการเผยตัวออกมาในตอนจบว่า

รุจรวีอาบหน้านานเป็นพิเศษ น้ำเย็นจัดรดตัวช่วยกระตุ้นความรู้สึกให้พ้นจากความเจ็บปวดได้บ้าง อาบจนกระทั่งน้ำขาวซีด หล่อนจึงเช็ดตัวให้แห้ง...แต่ตัวด้วยเสื้อผ้าอยู่กับบ้าน แล้วออกจากห้องนำหากลิ้งที่เห็นในห้องนอนทำให้แปลกใจใหญ่หลวง...

ร่างที่กำลังจัดข้าวของหล่อนใส่กระเป๋าเดินทางใบย่อมหันมายิ้มให้อย่างเย็นชา...

มีบางอย่างที่แปลกไปและอธิบายไม่ได้ในสีหน้าของหญิงสาวที่เคยเอื้ออาทรหล่อนมาตลอด และความแปลกนั้นสร้างความหนาวเย็นไปตามสันหลังอย่างประหลาด ...

...ประตูที่แง้มอยู่เล็กน้อยก็เปิดกว้างออก ยศวินยืนยิ้มในมาดหนุ่มสำรวยที่เห็นจนเจนนตา ผิดเสียแต่ว่า ในมือของชายหนุ่มมีปืนขนาดเล็กซึ่งจ้องตรงมาที่หล่อนแน่วแน่

และเมื่อเห็นพี่สะใภ้ผู้อ่อนวัยกว่าชะงักงันด้วยความแปลกใจชายหนุ่มก็ทักหล่อนด้วยน้ำเสียงที่สดใสเหมือน กับที่ได้เจอครั้งแรกว่า

“ไปครับคุณรวี พร้อมจะไปนั่งรถเล่นกันหรือยัง ครึ่งก่อนคุณกลับมาได้ แต่ครั้งนี้ผมรับรองว่าจะไม่ให้พลาดอีก”

(ตั้งไฟใต้หน้า. 2541: 355-356)

ฉากที่ยศวินเข้ามาในห้องพร้อมปืนทำให้ผู้อ่านได้ทราบว่ายศวินคือผู้ที่พยายามลงมือฆ่านุจรวิมาโดยตลอด และมีผู้รู้เห็นอีกคนหนึ่งคือ อินทิวรา

ตัวอย่างที่ยกมาเป็นการแสดงให้เห็นถึงว่า ฉากที่เกี่ยวข้องกับการเผยความจริงอาจเป็นฉากที่ตำรวจบุกเข้าไปช่วยเหลือหรือเป็นฉากที่ผู้เขียนจงใจให้คนร้ายแสดงตนเพื่อก่อเหตุฆาตกรรมซ้ำสอง ฉากการเผยความจริงนี้เป็นฉากสำคัญฉากหนึ่งที่ทำให้ปัญหาทุกอย่างในเรื่องคลี่คลายลง

ฉากและบรรยากาศทั้งหมดที่มีอยู่ในอาชญาวิทยานี้ได้แก่ ฉากและบรรยากาศที่เกี่ยวข้องกับคดีอาชญากรรม ทั้งการฆาตกรรม การพยายามฆ่าและการพบศพ ฉากและบรรยากาศที่สร้างความน่าสงสัย ฉากและบรรยากาศในการสืบหาความจริง ตลอดจนฉากและบรรยากาศในการเผยความจริง ล้วนแต่เป็นส่วนสำคัญที่สร้างความน่าสนใจและทำให้ผู้อชญาวิทยานี้เหล่านี้ติดตาม

5. ข้อมูลที่ใช้ในการประพันธ์อาชญาวิทยา

อาชญาวิทยานี้ นอกจากจะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการฆาตกรรมและการสืบคดีต่างๆ แล้วยังแทรกด้วยสาระข้อมูลที่มากับการสืบหาความจริงและการฆาตกรรม ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับวิทยาศาสตร์ การแพทย์ที่มีความก้าวหน้ามากขึ้นในปัจจุบันและศาสตร์ความรู้อื่นๆ ทั้งในเรื่องของแมลงโดยวิธีการแทรกข้อมูลนั้นมักจะใช้วิธีการสนทนาของตัวละคร ด้วยการให้ตัวละครบอกเล่าข้อมูลทุกอย่างที่เป็นข้อมูลซึ่งผู้เขียนต้องการแทรกไว้ให้ผู้อ่านได้ทราบ

5.1 ข้อมูลที่นำมาใช้ในการฆาตกรรม การฆาตกรรมในอาชญาวิทยาผู้ร้ายจะมีวิธีการที่ใช้ลงมือสังหารเหยื่อของตนหลายวิธีด้วยกันทั้งที่มีการวางแผนสังหารไว้เป็นอย่างดีหรือการสังหารโดยไม่มีการวางแผนไว้ก่อน ในการวางแผนฆาตกรรมนั้นผู้ร้ายจะใช้ความรู้ทางด้านต่างๆ เป็นข้อมูลที่ผู้ร้ายทราบมาเพื่อสังหารเหยื่อของตนเอง ข้อมูลที่นำมาใช้ในการฆาตกรรมนี้มักเป็นเรื่องของสารพิษที่เข้าไปทำลายระบบต่างๆ ในร่างกาย

จากการศึกษาพบว่าข้อมูลที่ใช้ในการฆาตกรรมนั้นเป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับทางวิทยาศาสตร์ทั้งในทางการแพทย์และพิษศาสตร์

5.1.1 ข้อมูลทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ ข้อมูลเกี่ยวกับการแพทย์เป็นวิธีการหนึ่งที่มีผู้รายใช้ในการฆาตกรรม และผู้ที่ให้ข้อมูลก็จะเป็นแพทย์หรือนักสืบที่เกี่ยวข้องกับคดี กล่าวคือหลังจากชันสูตรศพแล้วทราบถึงสาเหตุการตายของตัวละครนักสืบก็จะนำข้อมูลที่ได้มาบอกผู้อ่าน ปรากฏในอาชญาวิทยาทังสิ้น 7 เรื่องได้แก่ **ทรายกระซิบ สืบลับรหัสรัก มาลีสีเลือด พลอยพันแสง ทวารบถ หนีเลือด เคาสน์เชือดใจ** ผู้วิจัยจึงขอยกตัวอย่างในเรื่อง **มาลีสีเลือด พลอยพันแสง** ดังนี้

เรื่อง **มาลีสีเลือด** หมอตรวจศพถูกวางยาพิษและหมอดอกเข็มเป็นผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับสารหนูที่หมอตรวจศพได้รับ

“คุณหมอดอกเข็มอยู่เฝ้าดูอาการของนายหลังจากที่ให้ยาแก้พิษ Arsenic ที่มีชื่อว่า Dimercaprol จนกระทั่งอาการของนายเริ่มดีขึ้น

... Arsenic เป็นสารพิษที่วิญญ์ยากมาก อาการพิษเฉียบพลันของมัน หากไม่ทันเจ็ลยวใจนี้ถึงลจะเหมือนกับอาการของอาหารเป็นพิษดี ๆ นั้นเอง แต่ต่างกันตรงที่พิษของ Arsenic จะทำให้มีอาการทางระบบประสาทเช่น ชัก

... Arsenic ก็คือสารหนูในละบัว...หาซื้อไม่ย่งแต่ไม่เชื่อว่าหาไม่ได้ เป็นสารไม่มีสี ไม่มีรส ไม่มีกลิ่น...เจือไปกับอาหารอะไรคนกินไม่มีทางรู้ได้เลย ...บ้านเรากฎหมายควบคุมสารพวกนี้ยังไม่รัดกุมดีพอ...อันตรายมากทีเดียว...”

(มาลีสีเลือด. 2547: 138-140)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นตอนที่หมอดอกเข็มอธิบายถึงเรื่องสารพิษที่หมอตรวจศพได้รับให้กับสัตตบงกชฟัง นอกจากนั้นยังมีการใช้สารเคมีหรือตัวยาที่ทำให้หัวใจหยุดเต้น เช่น เรื่อง **พลอยพันแสง** ที่ลดามาตีใช้ยาโพแทสเซียม คลอไรด์ ทำให้ชรินหัวใจหยุดเต้นและเสียชีวิต

“...คนฆ่าให้ยานอนหลับท่านจิตรกรก่อน...อาจจะเป็นตอนท่านกำลังจะไปอาบน้ำกระมัง พอท่านหลับแล้วจึงฉีดยาแพนคิวโรเนียม โบรไมด์ให้อวัยวะเคลื่อนไหวไม่ได้ เอาท่านไปปล่อยลิมตึงนอนหงายอยู่หน้าห้องน้ำ แล้วฉีดยาโพแทสเซียม คลอไรด์เข้าไปให้หัวใจหยุด...เพื่อให้ดูเป็นว่าท่านตายด้วยหัวใจวาย”

(พลอยพันแสง. 2544: 244)

จากตัวอย่างเป็นการสนทนากันของนักสืบที่ได้ทราบสาเหตุการเสียชีวิตของชริน จะเห็นได้ว่าคนร้ายมีความรู้ในเรื่องของยาหรือสารเคมีที่มีผลต่อระบบต่างๆ ของร่างกายเป็นอย่างดี ข้อมูลทางการแพทย์ที่ใช้ฆาตกรรมนี้เป็นการทำให้ผู้อื่นคิดว่าเหยื่อเสียชีวิตด้วยตนเองมากกว่าถูกฆาตกรรม

5.1.2 ข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ด้านพฤกษศาสตร์ ข้อมูลในเรื่องพฤกษศาสตร์เป็นข้อมูลที่ปรากฏในเรื่อง **รำเพยดอกสุดท้าย** ซึ่งเป็นเรื่องของพืชที่สามารถให้ทั้งคุณและโทษ โดยสามารถนำมาใช้เป็นยารักษาโรคได้ แต่ถ้าใช้มากเกินไปก็จะทำให้ถึงแก่ชีวิต ไพล่กล่าวถึงดอกรำเพยที่มีพิษร้ายที่สามารถฆ่าคนได้ดังนี้

“แต่ท่านอย่าได้ลองเอากิ่งหรือก้านรำเพยไปคนในถ้วยน้ำชากาแฟของท่านเลยเชียวนะ...ยางพิษจากกิ่งหรือก้านจะทำให้ตายได้”

(รำเพยดอกสุดท้าย. 2546: 75)

นอกจากพืชที่สามารถทำให้ถึงแก่ชีวิตได้ ไพล่ยังกล่าวถึงสรรพคุณของรำเพยที่ใช้เป็นยา ดังนี้

“...ยี่โถมีสารพิษจำพวก **oleandrin** และ **neriin** ซึ่งถ้าใช้น้อยตามคำสั่งแพทย์ก็เป็นยาบำรุงหัวใจ แต่ถ้ากินเข้าไปอย่างไม่ระวังก็จะทำให้หัวใจเป็นอัมพาตถึงตายได้ เช่นเดียวกับรำเพยที่มีสารที่กระตุ้นหัวใจแบบเดียวกัน... แต่แอลคาลอยด์ที่กลั่นจากเมล็ดยี่โถ ใช้เป็นยาขับปัสสาวะ แบบเดียวกับเมล็ดลิ้นทม...เปลือกและใบของยี่โถตำผสมน้ำมันใช้ทาแก้แผลพุพอง...ใบลิ้นทมลนไฟใช้พอกแก้ปวดบวมตามข้อและผิวหนัง...เช่นเดียวกับรำเพยที่ใบใช้เป็นยาถ่าย...เปลือกต้นแก้ไข้มาลาเรีย”

(รำเพยดอกสุดท้าย. 2546: 77)

ตัวอย่างจะเห็นได้ว่านอกจากรำเพยแล้ว ยังมีพืชชนิดอื่นที่มีสรรพคุณเป็นยาและสามารถฆ่าคนได้ เช่นเดียวกับดอกรำเพยคือ ยี่โถ และลิ้นทม ซึ่งเป็นพืชตระกูลเดียวกับรำเพย จะเห็นได้ว่าผู้เขียนได้ให้ข้อมูลของพืชที่มีพิษและสรรพคุณที่เป็นยาอยู่ในต้นเดียวกันเป็นการแสดงให้เห็นว่าทุกสิ่งในโลกย่อมมีทั้งคุณและโทษ

ข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ที่ผู้เขียนนำมาใช้ในการสร้างเหตุการณ์ฆาตกรรมนั้นเป็นข้อมูลที่อยู่ที่ใกล้ตัว เป็นเรื่องที่ควรรู้หรือเรื่องที่ต้องระวัง การให้ข้อมูลในการฆาตกรรมจึงเป็นการชี้ให้เห็นว่าผู้ร้ายนั้นมีความรู้แต่กลับนำความรู้นั้นมาใช้ในทางที่ผิด คือ ทำร้ายผู้อื่นด้วยความแค้น หรือปกปิดความผิดเป็นต้น

5.2 ข้อมูลที่นำมาใช้ในการสืบหาความจริง เป็นการนำเสนอข้อมูลและความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ การแพทย์ที่สามารถพัฒนาและนำมาใช้ในการสืบหาความจริงในคดีต่างๆ ได้เป็นอย่างดีและมีประสิทธิภาพ ในขณะที่เดียวกันก็มีการนำเสนอข้อมูลในสาขาอื่นที่สามารถนำมาใช้ในการสืบคดีได้เช่นเดียวกัน คือ ข้อมูลในเรื่องของกฎหมายหรือการใช้แมลงในการช่วยสืบคดีนั่นเอง

5.2.1 ข้อมูลทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ เป็นการให้ข้อมูลในเรื่องของการใช้วิทยาศาสตร์การแพทย์ในการช่วยสืบคดี หรือข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการแพทย์ โดยส่วนใหญ่แล้วเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการชันสูตรศพเพื่อให้ทราบถึงสาเหตุการตาย ข้อมูลที่เกี่ยวกับการชันสูตรศพเป็นวิธีการที่ใช้ในการสืบหาข้อมูลต่างๆ เพื่อให้ทราบว่าผู้ตายเสียชีวิตอย่างไรและเวลาใดซึ่งจะปรากฏในอาชญากรรม 10 เรื่อง ได้แก่เรื่อง **ทรายกระซิบ**

**พลอยพันแสง ทะเลราตรี รอยรักเรไร เคหาสน์เชือดใจ ทวารบาล เกาหมิพี หนีเลือด ฆาตกรรมจักราศี
ขบวนการกึ่งกองแก้ว** ผู้วิจัยจึงขอยกตัวอย่างเรื่อง **ทรายกระซิบ** ดังนี้

เรื่อง **ทรายกระซิบ** ที่กล่าวถึงผลการชันสูตรศพของมณิกา

“ศพรายนี้ชันสูตรง่ายมาก...ที่ชันสูตรได้ง่ายมากก็เพราะ...หนึ่ง...เรารู้เวลาคร่าวๆ ของฆาตกรรม คือเรารู้ว่าฆาตกรรมจะต้องเกิดระหว่างบ่ายสองถึงบ่ายสี่...และสอง...ศพยังไม่เน่า...ผมผ่าศพออกดูลักษณะการย่อยของอาหารในกระเพาะ...ผมรู้ว่า ผู้ตายรับประทานก๋วยเตี๋ยวดกหน้าเมื่อเวลาบ่ายโมงตรง...ลักษณะการย่อยของอาหารในกระเพาะทำให้ผมประเมินได้ว่า หัวใจผู้ตายหยุดเต้นในระหว่างบ่ายสองโมงและบ่ายสองโมงครึ่ง...และคุณก็รู้ว่า อะไรเป็นอาวุธที่เจ้าฆาตกรรมมันใช้รัดคอ...สร้อยคอลูกปัดสีชมพูที่คนตายสวมคออยู่นั่นเอง...โซ่ครายที่เชือกที่ใช้ร้อยสร้อยนั้นเหนียวมากเจ้าคนร้ายมันกระตุกสร้อยรัดคอจากเบื้องหลัง...รัดแน่นจนกระดูกโคนลิ้นหัก...รอยลูกปัดเห็นได้อย่างชัดเจน...เป็นการตายอย่างที่ภาษาแพทย์เรียกว่า 'death by asphyxiation' การตายเพราะไม่มีอากาศหายใจ...โลหิตขาดออกซิเจนไปหล่อเลี้ยง...จะเห็นมีเลือดไปคั่งที่ขอบตา...และมีจ้ำสีเขียวแดงตามตัว”

(ทรายกระซิบ. 2541: 193-194)

จากตัวอย่าง จะเห็นได้ว่าการชันสูตรศพนั้นทำให้ทราบถึงช่วงเวลาและสาเหตุการเสียชีวิต พร้อมทั้งยังได้กล่าวถึงลักษณะของผู้เสียชีวิตในลักษณะนี้เพื่อเป็นข้อมูลเพิ่มเติมให้แก่ผู้อ่าน นอกจากนี้วิธีการผ่าศพแล้วยังมีการตรวจ **DNA** เพื่อให้ทราบว่าศพที่พบเป็นใคร

“...แผลที่เกิดจากการต่อสู้...ก็เลยได้ตัวอย่างเลือดไปสอบ **DNA** ปรากฏว่า **DNA** ของที่รัดดี เหมือนกับ **DNA** ที่เราได้จากเยื่อเนื้อของฆาตกร ซึ่งเราชุดได้จากปลายเล็บมณิกาไม่มีผิดเพี้ยน...”

(ทรายกระซิบ. 2541: 342)

ตัวอย่างเป็นการกล่าวถึงการใช้วิธีการตรวจ **DNA** ซึ่งเป็นที่รู้จักและนิยมอย่างมาก อีกทั้งยังมีวิทยาการที่ใช้ตรวจโครโมโซมกระดูกเพื่อให้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับศพ ซึ่งผู้เขียนได้กล่าวถึงดังนี้

“การต้มกระดูกมีหลายวิธี...ทั้งนี้แล้วแต่สภาพของซากศพและจุดประสงค์ในการวิจัย...มีทั้งต้มเดือดกรุ่นๆ โดยไม่ใช้สบู เพื่อลอกเยื่อเล็กเยื่อน้อยที่ยังติดกรังอยู่ตามกระดูกออกให้หมด...หรือใช้ต้มในน้ำสบู หรือในน้ำยาฟอกสีหรือฆ่าเชื้อ หรือในสารเคมีอื่นๆ

กระดูกที่ต้มแล้วจะบ่งบอกวิถีชีวิตของเจ้าของร่างได้อย่างกระจ่างแจ้ง...แม้แต่รอยขีดข่วนเล็กๆ น้อยๆ...ด้วยไม่มีเนื้อหนังหรือฟองวุ้นไขมันที่เนาอืดห่อหุ้มบดบังอยู่

การชันสูตรพลิกศพอาจต้องมีหลายขั้น บางกรณีอาจต้องเริ่มด้วยการตรวจซากที่มีเนื้อเน่าและ พร้อมด้วยหนองและแมลงชอนไช...กระทั่งไปสิ้นสุดลงด้วยการต้มจนเหลือแต่กระดูก เพื่อตรวจดูร่องรอยบาดแผลบนกระดูกแต่ละชิ้น

(ทรายกระซิบ. 2541: 144)

การกล่าวถึงวิธีการต้มกระดูกนี้เป็นตอนหนึ่งในเรื่อง **ทรายกระซิบ** ที่มีผู้พบโครงกระดูกปริศนาในทะเลทรายแล้วทำการสืบหาข้อมูลต่างๆ จากโครงกระดูกที่พบ

5.2.2 ข้อมูลด้านกีฏวิทยา ข้อมูลในเรื่องของแมลง เป็นข้อมูลที่ปรากฏในเรื่อง **รอยรักเรไร** ที่ผู้เขียนต้องการให้ความรู้ในเรื่องของแมลง ทั้งการใช้แมลงเพื่อช่วยในการสืบคดีและเรื่องราววงจรชีวิตของแมลง โดยในเรื่องนี้ผู้เขียนได้ให้ความที่เกี่ยวกับแมลงสองชนิดคือ เรไรหรือจักจั่น และแมลงวัน

ข้อมูลเกี่ยวกับเรไร เป็นการเชื่อมโยงเรื่องราวที่มีการพบศพที่มีเรไรติดมาด้วยกับวงจรชีวิตของเรไรและสถานที่เกิดเหตุที่แท้จริง

“ผมคิดว่ามีทั้งแมลงที่อยู่ในผืนดินแถบนี้และที่ติดมาจากแหล่งอื่นด้วย...แต่ที่มันใจได้คือเจ้านี้” เขายกขวดในมือชูขึ้น...

“...คือเจ้า Cicada ตัวนี้...ไม่เคยมีเว้เค้ด้ามาขึ้นในแมนแฮตตัน...โดยเฉพาะในใจกลางนครนิวยอร์ก... เจ้าซีเคด้าตัวนี้ จึงเป็นพยานหลักฐานให้เราได้อย่างหนาแน่นว่าศพนี้เป็นศพที่ถูกโยกย้ายมาจากที่อื่น... เธอ ไม่ได้ตายที่นี่...เธอตายในแหล่งที่มีซีเคด้าพันธุ์นี้ผุดขึ้นมา”

(รอยรักเรไร. 2547: 25)

นอกจากเรื่องของสถานที่ที่ปรากฏเรไรแล้วยังมีการอธิบายถึงวงจรชีวิตของเรไรที่ผู้เขียนนำเสนอไว้ดังนี้

“คำว่า มาขึ้น หรือ ผุดขึ้น เป็นคำที่ตรงความหมายที่สุดสำหรับซีเคด้า...คุณคงทราบแล้วว่าแมลงในโลกลูกนี้แบ่งออกเป็นสองจำพวกใหญ่ๆ ...คือแมลงบนดินและแมลงใต้ดิน แต่ Cicada...ที่ไทยเราเรียกว่าจักจั่นเรไรนี้...ในทวีปอเมริกาเหนือ...มีความหมายแปลกประหลาดมากที่สุด...เพราะมันจะใช้ชีวิตบนดินเพียงห้าหกอาทิตย์...แต่จะใช้ชีวิตส่วนใหญ่...ตลอดเวลา 13 ปี...หรือ 17 ปี สำหรับเจ้าซีเคด้าชนิดที่คุณเห็นอยู่นี้” เขายกขวดขึ้นชู “อยู่ใต้ดิน เกาะอยู่ที่รากไม้สุดกินน้ำยางจากราก”

“มันขึ้นมาบนพื้นดินเพื่อแสวงหาความรัก...คุณเคยได้ยินเสียงจักจั่นเรไรไหมนั่นคือเสียงตัวผู้ร้องเพลง ชักกลุ่มตัวเมีย...นั่นคือเพลงรักของซีเคด้า”

(รอยรักเรไร. 2547: 26)

จากตัวอย่างที่ยกมาเป็นข้อมูลเกี่ยวกับเรไร ที่ผู้เขียนนำเสนอเพื่อเป็นข้อมูลให้แก่ผู้อ่านอีกทั้งยังสามารถนำเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับเรไรมาเชื่อมโยงกับปริศนาการตายของตัวละครได้อย่างกลมกลืน นอกจากนั้นผู้เขียนยังได้นำเสนอเรื่องของแมลงวัน

ข้อมูลเกี่ยวกับแมลงวัน เป็นการกล่าวถึงลักษณะพฤติกรรมของแมลงวันที่มาตอมศพ

“ผมตรวจดูซากแมลงที่วางไข่ในช่องอกที่ทานแอมโมเนียสดเก็บไว้...มันคือแมลงวันหัวเขียวชนิดหนึ่ง ชื่อสามัญของมันคือ **blowfly** ชนิดที่เรียกว่า **bluebottle** ชื่อวิทยาศาสตร์ของครอบครัวมันคือ **Calliphoridae** เป็นแมลงวันที่มีขนาดใหญ่กว่าแมลงวันบ้าน ที่มันชื่อว่า **blowfly** ก็เพราะมันชอบเข้าไปไชบนซากสัตว์...ไข่เมื่อกลายเป็นตัวอ่อนจะฝังลึกลงไปใต้อเนื้อ ทำให้ชิ้นเนื้อนั้นแลดูพองขึ้นมาเหมือนถูก **blow** ...ถูกเป่า...ส่วนชื่อ **bluebottle** หรือ **green bottle** นั้น ก็เพราะลำตัวมันเป็นสีน้ำเงินปนเขียว เขียวปนน้ำเงิน หรือสีดำเป็นมันปลาบ...พันธุ์ไทยเราเรียกว่าแมลงวันหัวเขียวเพราะท่อนหัวเป็นสีเขียวเข้ม ไข่ของมันใหญ่กว่าไข่แมลงวันบ้าน ขนาดเท่าเมล็ดข้าวใหญ่ๆ...ยาวประมาณ 2 มิลลิเมตร...ตัวเมียแต่ละตัวอาจวางไข่ได้กองละเกือบ 300 ฟอง...ประมาณห้าพันกว่าฟองในช่วงเวลาทำชั่วโมง...ตรงข้ามกับแมลงวันบ้านซึ่งวางไข่ได้ราวๆ ห้า...หกกอง...กองละ 75 ถึง 100 ฟอง”

(รอยรักเรไร. 2547: 184)

นอกจากเรื่องวงจรชีวิตของแมลงวันแล้ว ผู้เขียนยังได้มีการนำเสนอเรื่องของการใช้แมลงวันในการสันนิษฐานสถานที่เสียชีวิตของตัวละคร

“จากข้อมูลเกี่ยวกับแมลงวันสองชนิดที่ศพ ผมขอสันนิษฐานว่า ฆาตกรรมเกิดขึ้นในอาคารไม่ไกลจากศูนย์การค้าโลก...อาจจะเป็นตึกที่มีผนังและหลังคา...อาจจะเป็นโรงรถ...มันจึงมีช่องให้แมลงวันหัวเขียวเล็ดลอดเข้าไปวางไข่บนศพได้โดยเฉพาะตอนที่คนร้ายตัดศีรษะศพออก...เพราะแมลงวันหัวเขียวไม่ชอบวางไข่ในที่แจ้ง หรือในที่ที่มีแสงอาทิตย์ แต่มันจะเป็นแมลงชนิดแรกที่มากินศพ...มันจะมาทันทีหลังจากคนตายไม่กี่นาที...อาจจะกินก่อนแล้วจึงจะวางไข่ แต่มันจะเป็นพวกแรกที่มา...”

(รอยรักเรไร. 2547: 185)

จะเห็นได้ว่าจากตัวอย่างที่ยกมาในเรื่องของแมลงนั้น เป็นการนำข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับแมลงเข้ามาช่วยในการสืบคดีฆาตกรรมซึ่งเป็นเรื่องที่ยังไม่แพร่หลายในประเทศไทยมากนัก

ข้อมูลที่น่ามาใช้ในการสืบหาความจริงนั้นเป็นข้อมูลโดยทั่วไปที่ผู้เขียนและผู้อ่านมีความรู้พื้นฐานอยู่บ้างหรือเป็นข้อมูลใหม่ที่ผู้อ่านยังไม่เคยได้รับทราบมาก่อน การให้ข้อมูลต่างๆ จึงเป็นการทำให้ผู้อ่านมีความเข้าใจในเรื่องที่เกิดขึ้น

จากการศึกษาองค์ประกอบด้านเนื้อหาของอาชญาวิทยา ในด้านโครงสร้าง โครงเรื่อง ผู้เล่าเรื่อง ฉากและบรรยากาศ ข้อมูลที่ใช้ในการประพันธ์ สรุปได้ดังนี้

โครงสร้าง ในอาชญาวิทยามีส่วนประกอบย่อยคือ **เหตุการณ์ที่นำมาสู่การฆาตกรรมหรือพยายามฆ่า** เป็นสาเหตุที่ทำให้เหยื่อถูกทำร้ายได้แก่ การล่อลวงรู้ความลับ การทะเลาะเบาะแว้งหรือความแค้น การต้องการทรัพย์สมบัติ ความอิจฉาริษยา หรือเหตุผลอื่นๆ อันเป็นเหตุให้ฆาตกรลงมือก่อคดีขึ้น **เหตุการณ์ฆาตกรรมหรือการพยายามฆ่า** เป็นวิธีการที่ฆาตกรใช้ในการลงมือสังหารเหยื่อของตน ได้แก่ การใช้อาวุธ การวางยาพิษ การอำพราง

ว่าเป็นอุบัติเหตุ การจับไปขังเพื่อให้เหยื่อหายสาบสูญ **การสืบสวน** เป็นการรวบรวมหลักฐานและข้อมูลที่ทำให้ทราบถึงตัวคนร้าย ได้แก่ การสืบหาข้อมูลจากหลักฐานทั้งจากศพ หลักฐานในที่เกิดเหตุ การสืบหาข้อมูลจากบุคคลทั้งจากบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผู้ตาย บุคคลที่เห็นเหตุการณ์ เหยื่อที่ถูกทำร้าย การสืบหาข้อมูลด้วยหลักวิชาทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ ทั้งทางการชันสูตรศพ ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องของโรค และการสืบหาด้วยวิธีการอื่นๆ ได้แก่ การใช้พลาซิดหรือพลังอำนาจที่เหนือธรรมชาติ การใช้แมลง **การเปิดเผยความจริง** เป็นการทำให้ทราบถึงตัวคนร้าย ได้แก่ การเปิดเผยความจริงโดยบุคคลและการเปิดเผยความจริงโดยอาศัยการประมวลหลักฐานต่างๆ และ **การสมหวังในความรัก** อาชญาวิทยาไทยมีการแทรกเรื่องของความรักเพื่อสร้างความน่าติดตามยิ่งขึ้นโดยการสมหวังในความรักของตัวละครเอกจะจบลงที่ตัวละครเอกเข้าใจกันหรือตัวละครเอกของเรื่องตกลงใช้ชีวิตร่วมกัน

โครงเรื่อง ผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ **แบบของโครงเรื่องและการวางโครงเรื่อง** จากการศึกษาพบว่าแบบของโครงเรื่องในอาชญาวิทยามี 2 ลักษณะคือโครงเรื่องหลักเป็นการฆาตกรรม โครงเรื่องรองเป็นปมปัญหาความรักและปัญหาต่างๆ และโครงเรื่องหลักเป็นปมปัญหาความรักและปัญหาต่างๆ โครงเรื่องรองเป็นการฆาตกรรม ส่วนการวางโครงเรื่องนั้นเป็นการศึกษาถึงการเปิดเรื่องโดยอาชญาวิทยามีการเปิดเรื่อง 6 ลักษณะ ได้แก่ การเปิดเรื่องด้วยเหตุการณ์ฆาตกรรม เปิดเรื่องด้วยเหตุการณ์ในอดีตของตัวละคร เปิดเรื่องด้วยการแนะนำตัวละคร เปิดเรื่องด้วยการสนทนากับผู้อ่าน เปิดเรื่องด้วยสถานที่ และเปิดเรื่องด้วยเหตุการณ์ การสร้างปมปัญหาเป็นการสร้างความขัดแย้งให้แก่ตัวละคร ได้แก่ ปมปัญหาคดีต่างๆ ทั้งคดีฆาตกรรม คดีทำร้ายร่างกายหรือพยายามฆ่า หรือคดีอื่นๆ ที่ต้องมีการสืบหาความจริง ปมปัญหาในเรื่องของความรัก ปมปัญหาชีวิตครอบครัวและการทำงาน การดำเนินเรื่องเป็นการลำดับเหตุการณ์ตามปฏิทิน หรือสลับเหตุการณ์ 2 เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น การพัฒนาเรื่องไปจนถึงจุดวิกฤตเป็นการทำให้ปัญหาการฆาตกรรมมีความตึงเครียดยิ่งขึ้นก่อนที่จะคลี่คลายลงด้วยเหตุการณ์บางอย่าง หรือการทราบถึงตัวคนร้าย

ผู้เล่าเรื่อง เป็นการเล่าเรื่องโดยใช้ **ผู้เล่าเรื่องที่เป็นตัวละครในเรื่อง** เล่าถึงเหตุการณ์ผ่านมุมมองของตัวละครเพียงตัวเดียว โดยใช้ตัวละครหลักหรือพยานในเรื่องเป็นผู้เล่า หรือเล่าเรื่องโดยการจับทสนทนาของตัวละครในเรื่อง และ **ผู้เล่าเรื่องที่ไม่ใช่ตัวละครในเรื่อง** เล่าถึงเหตุการณ์เสมือนมีตัวตนอยู่ในเรื่องแต่มีมุมมองที่จำกัดในเรื่องของคดีที่เกิด

ฉากและบรรยากาศ คือส่วนสำคัญที่ทำให้นวนิยายมีความน่าสนใจและสมจริงยิ่งขึ้นฉากและบรรยากาศที่ปรากฏในอาชญาวิทยามีได้แก่ **ฉากและบรรยากาศที่เกี่ยวข้องกับคดีอาชญากรรม** ทั้งการฆาตกรรม การพยายามฆ่า และการพบศพ **ฉากและบรรยากาศที่สร้างความน่าสงสัย** เป็นฉากที่ทำให้ตัวละครในเรื่องมีความสงสัยและนำมาซึ่งการสืบหาความจริง **ฉากและบรรยากาศในการสืบหาความจริง** เป็นฉากที่ตัวละครในเรื่องสืบหาข้อมูลหลักฐานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรม **ฉากและบรรยากาศในการเปิดเผยความจริง** เป็นฉากที่ทำให้ผู้อ่านทราบว่าคนร้ายที่ก่อคดีต่างๆ ในเรื่องเป็นใคร

ข้อมูลที่ใช้ในการประพันธ์อาชญาวิทยา เป็นข้อมูลที่ถูกนำมาใช้ทั้งในการก่อคดีและการสืบหาความจริง โดยข้อมูลที่ถูกนำมาใช้ในการประพันธ์นั้นเป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับวิทยาศาสตร์การแพทย์และศาสตร์อื่นๆ ได้แก่ พฤกษศาสตร์และกีฏวิทยา

ผลจากการศึกษาดังกล่าวทำให้ทราบว่าอาชุนิยายไทยพ.ศ. 2541-2550 มีส่วนที่ต่างและพัฒนาไปจากอาชุนิยายไทยในยุคแรกคือ โครงเรื่องที่จากเดิมเน้นที่การฆาตกรรมเพียงอย่างเดียวได้มีการแทรกในเรื่องราวของความรักให้เข้ามามีส่วนในการดำเนินเรื่องมากยิ่งขึ้น การสร้างปมปัญหาของเรื่องมีการสร้างปมปัญหาที่นอกเหนือจากการฆาตกรรมโดยมีปมปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตในสังคมปัจจุบันความรักและปมปัญหาต่างๆ ฉากและบรรยากาศมีความสมจริงยิ่งขึ้นและมีการบรรยายให้เห็นภาพชัดเจนทั้งในด้านของสถานที่ การก่อคดี การพบศพ มีการใช้ข้อมูลความรู้ต่างๆ เข้ามามีส่วนช่วยในการสร้างความสมจริงในเรื่องราวฆาตกรรมที่เกิดขึ้น

ส่วนที่คล้ายกันในอาชุนิยายไทยพ.ศ. 2541-2550 และอาชุนิยายไทยในยุคแรกคือ โครงสร้างที่มีการใช้เหตุการณ์ฆาตกรรมหรือคดีต่างๆ เป็นจุดเริ่มต้น จากนั้นจึงมีการสืบหาความจริงและทราบถึงสาเหตุที่คนร้ายก่อคดีรวมถึงตัวคนร้ายในเรื่อง ผู้เล่าเรื่องที่มีการเล่าเรื่องโดยจำกัดมุมมองของผู้เล่าเพื่อจำกัดการรับรู้ข้อมูลของผู้อ่านอันทำให้เรื่องราวมืดมนน่าสนใจและชวนติดตามยิ่งขึ้นอันเป็นเสน่ห์ของอาชุนิยายไทย

บทที่ 4

องค์ประกอบด้านตัวละครในอาชญาวิทยาไทย

องค์ประกอบด้านตัวละครในอาชญาวิทยา หมายถึงการสร้างพฤติกรรมให้แก่บุคคลในเรื่องเพื่อให้เหตุการณ์ดำเนินไป องค์ประกอบด้านตัวละครในอาชญาวิทยานับเป็นองค์ประกอบสำคัญที่เป็นจุดดึงดูดความสนใจให้ผู้อ่านติดตามค้นหาความจริงร่วมกับตัวละครในเรื่อง

อาชญาวิทยามององค์ประกอบด้านตัวละครที่สามารถวิเคราะห์ได้ทั้งในการสร้างตัวละครและประเภทของตัวละคร อันเป็นการวิเคราะห์โดยพิจารณาจากบทบาทและหน้าที่ของตัวละครในอาชญาวิทยา ผู้วิจัยจึงแบ่งหัวข้อการวิเคราะห์ออกเป็น 2 ประเด็นดังนี้

- 1 การสร้างตัวละครในอาชญาวิทยา
- 2 ประเภทของตัวละครในอาชญาวิทยา

1 การสร้างตัวละครในอาชญาวิทยา

อาชญาวิทยานั้นจะมีตัวละครที่ถูกสร้างขึ้นเป็น 4 ลักษณะสำคัญคือ ตัวละครที่เป็นผู้สืบหาความจริง ผู้ร้าย ผู้ที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริง และผู้ที่ถูกทำร้ายหรือเหยื่อของคนร้ายนั่นเอง โดยตัวละครเหล่านี้จะแสดงบทบาทของตนเองอย่างเด่นชัด แต่ก็จะมีสิ่งที่ยกปิดหรือไม่สามารถเปิดเผยได้เพื่อสร้างความสงสัยให้แก่ผู้อ่านและนำติดตามมากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาตัวละครทั้ง 4 ลักษณะดังนี้

- 1.1. ตัวละครที่เป็นผู้ถูกทำร้ายหรือเหยื่อ
- 1.2. ตัวละครที่เป็นผู้สืบหาความจริง
- 1.3. ตัวละครที่เป็นผู้ร้าย
- 1.4. ตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริง

1.1. ตัวละครที่เป็นผู้ถูกทำร้ายหรือเหยื่อ

ตัวละครที่เป็นผู้ถูกทำร้ายหรือเหยื่อ คือ ผู้ที่ถูกฆาตกรทำร้ายจนถึงแก่ชีวิต หรือได้รับบาดเจ็บสาหัส โดยเหยื่อจะกระทำบางสิ่งบางอย่างที่เป็นเหตุให้ถูกสังหาร เช่น ทำให้ฆาตกรเกิดความแค้น หรือล่วงรู้ความลับในการกระทำผิดของฆาตกรจึงถูกสังหารเพื่อปกปิดความผิด จากการศึกษาอาชญาวิทยาพบว่าข้อมูลเกี่ยวกับตัวละครที่เป็นเหยื่อผู้อ่านจะรับรู้เพียงเล็กน้อยเพราะเหตุการณ์ของเรื่องจะเริ่มต้นเมื่อมีการฆาตกรรมเกิดขึ้นจากนั้นข้อมูลต่างๆ ที่เกี่ยวกับเหยื่อจะค่อยๆ ปรากฏมากขึ้นจากการสืบสวน ในกรณีเหยื่อที่ถูกทำร้ายแต่ไม่ถึงกับชีวิตจะพยายามหาสาเหตุที่ตนเองถูกทำร้ายร่วมกับตัวละครนักสืบในเรื่องหรือมีส่วนช่วยในการเผยความจริง โดยเหยื่อมักจะมีความสัมพันธ์กับฆาตกรและนักสืบทางใดทางหนึ่ง เช่น เป็นญาติ คนรู้จัก หรืออาจไม่เกี่ยวข้องกันเลย ตัวละครเหยื่อที่ถูกฆาตกรรมมักเสียชีวิตอย่างปริศนาจึงเกิดการสันนิษฐานว่าน่าจะเป็นการฆาตกรรมจากตัวละคร

นักสืบ ผู้วิจัยพบว่าสาเหตุที่เหยื่อถูกฆาตกรรมในอาชญากรรมแต่ละเรื่องนั้นจะมีมากกว่าหนึ่งสาเหตุ ผู้วิจัยขอกล่าวถึงตัวละครที่เป็นเหยื่อในอาชญากรรมแต่ละเรื่อง ดังนี้

เรื่อง **ทรายกระซิบ** ตัวละครที่เป็นเหยื่อคือ *ชิตธรรม มณีกา ทราย* และ *ทิวรัตน์* มีรายละเอียดดังนี้

- *ชิตธรรม* เป็นเพื่อนสนิทของเต็ดเขาอยู่ในเหตุการณ์ที่ครอบครัวถูกลักขโมยเช่นเดียวกับเต็ดและเต็บโตมาด้วยกัน แต่ชิตธรรมกลับมีนิสัยที่ต่างจากเต็ดทุกอย่าง และด้วยความเป็นคนที่นิสัยดี จึงเป็นที่รักของทุกคนจนทำให้เต็ดเกิดความอิจฉา และตัดสินใจสังหารเมื่อชิตธรรมมีโอกาสไปเรียนต่อที่อเมริกา

- *มณีกา* เป็นพนักงานที่ร้านอาหารของคุณแม่ของทราย บังเอิญได้ทราบข่าวที่ทิวรัตน์ที่ทุกคนเห็นไม่ใช่ตัวจริง จึงถูกลักขโมยเพื่อเป็นการปกปิดความผิด

- *ทราย* เป็นเด็กสาวที่ถูกปลักตกสะพาน ครอบครัวของเธอมีปัญหาความขัดแย้งระหว่างต๋องที่ชายของเธอกับนายทุนพ่อเลี้ยง ทรายมีนิสัย ร่าเริง แต่หลังจากที่เธอถูกทำร้ายเธอกลายเป็นคนที่หวาดกลัว และไม่ไหวใจทุกคนในครอบครัวมีความเจ็บช้ำมากขึ้นในช่วงเวลาหนึ่ง

- *ทิวรัตน์* เป็นนายแพทย์ที่ถูกนายเต็ดสังหารและถูกทิ้งศพไว้ในทะเลทราย จากนั้นเต็ดได้ปลอมตัวเป็นทิวรัตน์ก่อคดีฆาตกรรมขึ้นอีก

เรื่อง **ตั้งไฟได้น้ำ** ตัวละครที่เป็นเหยื่อคือ *รุจรวี* เป็นลูกสาวเศรษฐีที่ถูกเลี้ยงอย่างตามใจจึงมีนิสัยเอาแต่ใจตนเอง หลังจากที่เธอถูกทำร้ายเพราะรู้ความลับของอินทรีกับยศวินที่ร่วมมือกันค้าของเถื่อน รุจรวีจึงเสียความทรงจำ และนิสัยของเธอได้เปลี่ยนแปลงไปกลายเป็นคนมีเหตุผลมากขึ้น ไม่เอาแต่ใจตนเองและเข้ากับคนง่ายไม่ถือตัว

“คุณนี่เป็นเอาจริงๆ นะ” พลิศลากเสียง ฟังไม่ออกว่าอ่อนใจหรือเหน็บแนม

“เป็นอะไรคะ” คนฟังยังสงสัย

“ไอ้ความจำเสื่อมนี่นะสิ เปลี่ยนไปหมดทั้งเรื่องเสื้อผ้าเรื่องอาหาร ขนาดปลาตุ๋นที่เคยร้องว่าเกลียด ไม่

อยากกิน ก็ยังกินได้กินเอา”

(ตั้งไฟได้น้ำ. 2541: 104)

จากตัวอย่างเป็นการแสดงความรู้สึกของพลิศที่มีต่อนิสัยที่เปลี่ยนไปของรุจรวีว่าต่างไปจากเดิมทั้งเรื่องของการแต่งกายและอาหาร

เรื่อง **รอยพรหม** ตัวละครที่เป็นเหยื่อคือ *พรหมโรส* เป็นมารดาของธราธร นิสัยที่ถูกกล่าวถึง คือ ชอบแต่งตัว รักสบาย ไม่ชอบทำงาน

“หน้าเหมือน... นิสัยก็คงเหมือนด้วยมังคะแม่ ฟุ้งเพื่อทะเลเยอทะยาน คิดแต่จะจับเศรษฐี ...”

(รอยพรหม. 2543: 104)

จากตัวอย่างเป็นการกล่าวถึงลักษณะนิสัยของพริมโรว์ในความรู้สึกรู้สึกของกานูนิภาว่าเป็นคนที่มีความฟุ้งเฟ้อ ทะเยอทะยาน อีกทั้งยังแสดงความคิดเห็นว่าชาธาธาธาที่น่าจะมีนิสัยเช่นเดียวกับแม่ของตน

เรื่อง **ลางลิขิต** ตัวละครที่เป็นเหยื่อคือ อธิ เป็นพี่ชายต่างมารดาของอภิรักษ์หายตัวไปอย่างลึกลับ นิสัยที่ถูกกล่าวถึงคือรักครอบครัวดี

เรื่อง **พุดสามสี** ตัวละครที่เป็นเหยื่อคือ สวรรยา เป็นลูกบุญธรรมของสาลินีที่ต่อมาได้พบว่าแม่แท้ ๆ ของตน เสียชีวิตในคุกจึงพยายามสืบหาข้อมูลในคดีที่เป็นเหตุให้แม่ของเธอต้องติดคุก จนเป็นเหตุให้สวรรยาถูกทำร้าย นอกจากสืบเรื่องของแม่ผู้ให้กำเนิดแล้ว สวรรยายังได้รับการขอร้องจากพิพัฒน์ให้ช่วยสืบหาสาเหตุการเสียชีวิตที่แท้จริงของนริศภรรยาของภูษิต มีนิสัยช่างสังเกต รอบคอบ ใจเย็น เก็บความลับได้ดีมีเหตุผลในการตัดสินใจ

เรื่อง **พลอยพันแสง** ตัวละครที่เป็นเหยื่อคือ ชริน มณฑกร และสร้อยสวาท มีรายละเอียดดังนี้

- ชริน เป็นเจ้าของบ้านพลอยพันแสง สถานที่เกิดเหตุการณ์ในเรื่อง เขาเป็นจิตรกรที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งเป็นคนรักครอบครัวแต่กลับไม่สามารถปกป้องครอบครัวของตนเองได้ นิสัยไม่ปรากฏชัดเจนเนื่องจากไม่มีบทบาทมากนักในเรื่อง

- มณฑกร เป็นภรรยาของชรินถูกลดามาตสังหาร เพราะเธอต้องการส่งลดามาตเข้ารับการรักษาอาการป่วยทางจิต เป็นคนที่จิตใจดี

- สร้อยสวาท เป็นลูกสาวของชรินและมณฑกร ถูกพ่อของเธอส่งไปเรียนต่อที่โรงเรียนประจำและต้องปลอมตัวเป็นพัศตราเพื่อป้องกันอันตรายจากการถูกลดามาตทำร้าย นิสัยที่ปรากฏ คือ มีความมุ่งมั่น และจิตใจดี

เรื่อง **ทะเลราตรี** ตัวละครที่เป็นเหยื่อคือ เดือนหล้าและพิทักษ์ มีรายละเอียดดังนี้

- เดือนหล้า เป็นพยาบาลที่หายตัวไปพร้อมกับพิทักษ์และถูกพบว่าเสียชีวิตหลังจากเวลาผ่านไป

- พิทักษ์ เป็นสามีของสายสวาท เขาได้หายตัวไปและถูกพบว่าเสียชีวิตหลังจากที่มีการพบศพของเดือนหล้า มีนิสัยเจ้าชู้

เรื่อง **สีบลัรท์รัก** ตัวละครที่เป็นเหยื่อคือ ชาติ และแป้ว มีรายละเอียดดังนี้

- ชาติ เป็นน้องชายของธัญรดา ทายาทเศรษฐีที่ลัทธิตีไซเลต้องการให้เขายกทรัพย์สินสมบัติให้แก่ลัทธิตีไซเลไม่ปรากฏนิสัยที่ชัดเจน

- แป้ว เป็นหลานสาวของอดีตรัฐมนตรีที่ถูกไอริณหนึ่งในผู้นำลัทธิตีไซเล วางยาพิษเพื่อสังหาร

เรื่อง **พรายปรารถนา** ตัวละครที่เป็นเหยื่อคือ จุลจันทร์ เป็นภรรยาของนิมมานเธอเป็นลูกสาวของนายทหารชั้นผู้น้อย จึงไม่ได้รับการยอมรับจากพ่อสามีและถูกบีบบังคับ ให้เลิกกับนิมมานหลายครั้งจนกระทั่งถูกฆ่า

จุลจันทร์ได้กลายเป็นวิญญาณอยู่ในห้องพักที่ตนเสียชีวิต นิสัยของจุลจันทร์มั่นคงในความรักที่มีต่อสามี เจ้าอารมณ์ และไร้เหตุผลในบางครั้ง ยึดติดอยู่กับอดีตที่ผ่านมาไปแล้ว

“แกต้องตาย แกต้องตาย ดูซิว่าถ้าแกตายเหมือนกัน นิมยังจะเลือกແกแทนฉันอีกไหม ให้แกตาย แกจะ
ได้รู้ถึงความรู้สึกของฉันว่าฉันเจ็บแค้นไหน ตาย”

(พรายปรารถนา. 2545: 411)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่จุลจันทร์แสดงความโกรธกริณาเพราะคิดว่าภริยาจะแย่งนิมมานไปจากเธอเป็นการแสดงให้เห็นว่าจุลจันทร์นั้นมีความรักในสามีของเธอมากเพียงใด

เรื่อง **รหัสหัวใจ** ตัวละครที่เป็นเหยื่อคือ พิไล เป็นหลานสาวของนายประยูรพ่อค้ายาเสพติด พ่อแม่ของเธอเสียชีวิตไปแล้ว นิสัยมีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่น

เรื่อง **รำเพยดอกสุดท้าย** ตัวละครที่เป็นเหยื่อคือ พันส์ เคียว และวิจิน มีรายละเอียดดังนี้

- พันส์ เป็นสามีของมาลาตีมีธุรกิจนำเข้าที่เบื้องหลังเป็นการบังคับหญิงสาวขายบริการ นิสัยเห็นแก่ตัว ไม่มีมนุษยธรรม
- เคียว เป็นสามีของซุ่มแสงคนงานในเหมืองแร่ที่ทำร้ายร่างกายภรรยาของตนอยู่เสมอ
- วิจิน เป็นสามีของพรรณที่มาตีสนิทกับชบาเพื่อนของเฟิร์น ชอบทำร้ายร่างกายภรรยาเช่นเดียวกับนายเคียว

เรื่อง **รอยรักเรไร** ตัวละครที่เป็นเหยื่อคือ เริงชัย เอสเธอร์ อังเดร และมาลาริน มีรายละเอียดดังนี้

- เริงชัย เป็นคุณตาของมาลาริน และเป็นสามีของนางเอสเธอร์ เป็นเจ้าของธุรกิจโรงแรมแห่งหนึ่ง ไม่ปรากฏนิสัยที่ชัดเจน
- เอสเธอร์ เป็นภรรยาของเริงชัยเธอเคยหลอกหลวงเศรษฐกิจเพื่อหวังทรัพย์สินก่อนจะมาแต่งงานกับเริงชัย ไม่ปรากฏนิสัย
- อังเดร เป็นผู้เห็นเหตุการณ์ตอนที่เริงชัยถูกล้างสาร ไม่ปรากฏนิสัย
- มาลาริน เป็นหลานสาวของเริงชัย มารดาและคุณยายของเธอเสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุตัวมาลารินถูกล้างมาในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าก่อนที่จะมีผู้ใจดีรับอุปการะ นิสัย ใจดี มีเหตุผล ช่างสังเกตและมั่นใจในตนเองพอสมควร

เรื่อง **มาลีสีเลือด** ตัวละครที่เป็นเหยื่อคือ หมอดุรงค์ เป็นแพทย์นิติเวชที่ฝันอยากเป็นนักสืบ มีนิสัยว่า
เริงใจดี ช่างสังเกต ถูกทำร้ายเพราะคนร้ายต้องการปกปิดความผิดของตน

เรื่อง **เคหาสน์เชือดใจ** ตัวละครที่เป็นเหยื่อคือ เทพวิวัฒน์ และนายแมน มีรายละเอียดดังนี้

- เทพวิวัฒน์ เป็นอดีตนักหนังสือพิมพ์ที่ผันตนเองมาแตงนินายและได้รับการยอมรับจากผู้อ่าน เสียชีวิตในงานเปิดตัวหนังสือเล่มล่าสุดของตนเองนิสัยที่ปรากฏเจ้าอารมณ์ จุกจิก เอาแต่ใจ โลกเห็นแก่ตัว

“ย้ายโต๊ะขายหนังสือออกไปไว้หน้าห้องโถง ทางด้านนอกเดี๋ยวนี้เลย” คุณเทพขึ้นแว้งการ เสียงที่ร้องสั่งบ่งบอกถึงอารมณ์เกรี้ยวกราด

(เคหาสน์เชือดใจ. 2548: 39)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่เทพวิวัฒน์แสดงอาการโกรธที่คนจัดงานเปิดตัวหนังสือของเขาทำงานไม่ถูกใจ เป็นการแสดงให้เห็นถึงนิสัยเจ้าอารมณ์ของตัวละคร

- นายแมน เป็นลูกน้องของวิชนที่บังเอิญทราบข่าวว่าเป็นคนร้าย นิสัยไม่ปรากฏเด่นชัด

เรื่อง **ทะเลสาปสีเลือด** ตัวละครที่เป็นเหยื่อคือ ทรงภพ ทศพล และทิวา มีรายละเอียดดังนี้

- ทรงภพ เป็นเจ้าของธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ นิสัยเจ้าชู้ รักสนุกเห็นแก่ตัว
- ทศพล เป็นน้องชายของทรงภพอดีตนักการเมือง นิสัยโลกมากเห็นแก่ตัว
- ทิวา เป็นลูกสาวของทศพล นิสัยรักสนุก ชอบเที่ยวกลางคืน

เรื่อง **ทวารบด** ตัวละครที่เป็นเหยื่อคือ โสภา อำนาจ ลัดดา และนายชม มีรายละเอียดดังนี้

- โสภา เป็นผู้ที่เคยพุดจาถูกปาจารย์ ไม่ปรากฏประวัติและนิสัยที่เด่นชัด
- อำนาจ เป็นพนักงานส่งพิซซ่าที่เห็นเหตุการณ์ในคดีฆาตกรรมโสภา
- ลัดดา เป็นเจ้าของหอพักที่เกิดคดีฆาตกรรมบังเอิญทราบว่าคนร้ายคือใครและพยายามที่จะแจ้งให้ตำรวจทราบแต่ถูกล้างสารเสียก่อน

- นายชม เป็นพ่อเลี้ยงของปาจารย์ ชอบดื่มสุรา และเคยข่มขืนปาจารย์หลายครั้ง

เรื่อง **แกะรอยรัก** ตัวละครที่เป็นเหยื่อ ไตอาน่า (แอนนี่) อดีตนักร้องชื่อดังที่ประสบอุบัติเหตุตกจากตึกเสียชีวิต ไตอาน่าถูกแม่ของตนบังคับให้ขายบริการทางเพศกับเศรษฐี

เรื่อง **เงาทัพ** ตัวละครที่เป็นเหยื่อคือ เฮาเวอร์ คิง และเฮกเตอร์ คิง มีรายละเอียดดังนี้

- เฮาเวอร์ คิง เป็นเศรษฐี ที่มีธุรกิจค้าอาวุธ นิสัยคดโกง
- เฮกเตอร์ คิง เป็นน้องชาย เฮาเวอร์ คิง ถูกพี่ชายโกงสมบัติไปจนหมดไม่ปรากฏนิสัยที่ชัดเจน

เรื่อง **กาลมรณะ** ตัวละครที่เป็นเหยื่อคือ นายโชคชัย และชบา (ชิงยี่) มีรายละเอียดดังนี้

- นายโชคชัย เป็นเพื่อนของนายจักราที่ทำธุรกิจค้าขายร่วมกับนายจักรา นิสัยไม่ปรากฏชัดเจน

- **ชบา (ซิงยี)** เป็นหญิงขายบริการที่บังเอิญถูกนายจักรวาลิงชน ขณะหลบหนีออกจากบ้านของนายโชคชัย นิสัยมีไหวพริบ

เรื่อง **หน้าต่างในเงาเมฆ** ตัวละครที่เป็นเหยื่อคือ **ดาดัดและสาหรี่** อดีตลูกจ้างในบ้านรหัสยพงศ์และเป็นคนรักของคิตกาล ประวัติในส่วนอื่นๆและนิสัยไม่ปรากฏ

เรื่อง **หนี่เลือด** ตัวละครที่เป็นเหยื่อคือ **วรรณภรรยา รชนิรมย์ลูกสาว และรุจิระลูกชาย**ของเจ้าสัวทรงพลไม่ปรากฏประวัติและนิสัยที่ชัดเจน

เรื่อง **ตีตราค่าหัวใจ** ตัวละครที่เป็นเหยื่อคือ **คุณบุศราวิณ คุณย่าน้อย และแวนดา** มีรายละเอียดดังนี้

- **คุณบุศราวิณ** เป็นเจ้าของฟาร์ม ศราวิณ สถานที่เกิดเหตุ นิสัยเจ้าอารมณ์
- **คุณย่าน้อย** เป็นมารดาเลี้ยงของมณฑา ภรรยาของศราวิณ นิสัยใจดีอ่อนโยนมีเมตตา
- **แวนดา** เป็นลูกสาวของคชาวุธ หายตัวไปอย่างลึกลับไม่ปรากฏนิสัย

เรื่อง **ฆาตกรรมจักรราศี** ตัวละครที่เป็นเหยื่อคือ **ศรไพโร ไกรสรณ์ แดง นางยงค์ และจิตแพทย์ปราวโชน**มีรายละเอียดดังนี้

- **ศรไพโร ไกรสรณ์** เป็นนักร้องลูกทุ่งชื่อดังเพื่อนของพุ่มรัก พานสิงห์ นิสัยที่ถูกกล่าวถึงคือเจ้าชู้
- **แดง นางยงค์** เป็นมือปืนที่ร่วมมือกับจักรราศีสังหารศรไพโร ไกรสรณ์ ถูกสังหารเพื่อต้องการปกปิดความลับ
- **จิตแพทย์ปราวโชน** เป็นจิตแพทย์ที่รักษาอาการป่วยทางจิตของกานต์ เกศกำจรหรือจักรราศี

เรื่อง **ขบวนการกึ่งก้องแก้ว** ตัวละครที่เป็นเหยื่อคือ **ภูติศ และนายสน** มีรายละเอียดดังนี้

- **ภูติศ** เป็นหมอดูดวงจួយ ประวัติอื่นๆ ไม่ปรากฏ นิสัยใจร้อน ขี้โมโห ไม่เกรงใจใคร เชื่อโชคกลาง
- **นายสน** เป็นคนสวนในหมู่บ้าน นิสัยที่ปรากฏคือโหด

ตัวละครที่เป็นเหยื่อนี้จะถูกสังหารด้วยสาเหตุที่แตกต่างกันไป มักมีลักษณะนิสัยในด้านลบ เช่นโมโหร้าย อันเป็นเหตุให้ถูกสังหาร หรือมีการกระทำที่เป็นเหตุให้ผู้ร้ายเกิดความแค้นอย่างแสนสาหัส หรือเป็นคนดีที่ต้องการเปิดเผยความผิดของคนร้ายจึงถูกสังหารเพื่อเป็นการปกปิดความผิด หรือเพราะทรัพย์สินมบัติจำนวนมากที่เหยื่อมี หรือเหตุผลบางประการที่เหยื่ออาจทำให้คนร้ายเสียผลประโยชน์

1.2 ตัวละครที่เป็นผู้สืบหาความจริง

ตัวละครที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อทำหน้าที่สืบหาคนร้ายที่ก่อคดีต่างๆ ขึ้นโดยตัวละครที่ทำหน้าที่สืบหาความจริงนี้ มักจะมีผู้ช่วยสืบหรือที่ปรึกษา อาชญาวิทยามีตัวละครที่เป็นผู้สืบคดีต่างๆ นี้จะมีทั้งที่เป็นตำรวจและไม่ใช้ตำรวจแต่ต้องการทราบเรื่องราวที่เกิดขึ้นจึงพยายามสืบหาความจริง

1.2.1 ตัวละครที่เป็นตำรวจหรือนักสืบ คือ ตัวละครที่มีบทบาทในการสืบหาความจริงของคดีที่เกิด เป็นการพยายามสืบหาตัวคนร้าย สาเหตุที่ก่อคดี หลักฐานที่สามารถยืนยันความผิดของคนร้ายได้ โดยอาศัยหลักฐานที่ปรากฏในสถานที่เกิดเหตุ ผลการชันสูตรศพและการรวบรวมหลักฐานจากพยานและผู้ที่เกี่ยวข้องกับเหยื่อ ตัวละครนักสืบนี้ผู้เขียนมักจะสร้างให้มีลักษณะช่างสังเกตและไม่เชื่อในข้อมูลที่สืบได้ทั้งหมดจนกว่าจะมีหลักฐานมายืนยันความคิดของตน อีกทั้งยังเป็นตัวละครที่มีเหตุผล มีความสุขุมรอบคอบมีการเชื่อมโยงและวิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับคดีได้เป็นอย่างดี อาชญาวิทยาของไทยนั้นมิใช่มีผู้ทำหน้าที่สืบ 2 ลักษณะสำคัญคือเป็นตำรวจหรือนักสืบโดยตรงและไม่ใช้ตำรวจหรือนักสืบแต่เป็นผู้ที่มีความเกี่ยวข้องกับเหยื่อ โดยตัวละครที่เป็นผู้สืบนี้ จะมีความสัมพันธ์กับเหยื่อคืออาจเป็นญาติ คนรู้จัก หรืออาจไม่มีความเกี่ยวข้องใดๆ แต่ต้องทำเพราะหน้าที่รับผิดชอบหรือได้รับการขอร้องจากเหยื่อหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับเหยื่อ

1) ตัวละครนักสืบที่เป็นตำรวจหรือนักสืบในอาชีพ คือตัวละครที่เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งเป็นเจ้าของคดี หรือเป็นนักสืบที่ถูกจ้างมาเพื่อช่วยตำรวจอีกทางหนึ่ง การสืบหาตัวคนร้ายจะกระทำอย่างมีระบบขั้นตอน คือมีผลการชันสูตรศพ มีผู้ต้องสงสัย พยานในเหตุการณ์ มีการรวบรวมหลักฐานต่างๆ เป็นการสืบอย่างเปิดเผยที่สำคัญคือตัวละครที่เป็นนักสืบนี้มักจะช่างสังเกตและสามารถวิเคราะห์ข้อมูลได้เป็นอย่างดีจนสามารถคลี่คลายคดีได้ในที่สุด โดยสาเหตุที่ตัวละครเหล่านี้ต้องมาเกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรมเพราะเป็นการทำงานตามหน้าที่มากกว่าการรู้จักโดยส่วนตัวกับเหยื่อปรากฏ 11 เรื่อง ได้แก่เรื่อง **ทรายกระซิบ พุดสามสี พลอยพันแสง รหัสหัวใจ สืบลับรหัสรัก รอยรักไรโร ทวารบถ เกาหมิพี กาลมรณะ หนีเลือด ฆาตกรรมจักรราศี** โดยมีรายละเอียดดังนี้

เรื่อง **ทรายกระซิบ** ตัวละครที่เป็นนักสืบ คือ **สารวัตรโอนิล** เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ได้รับมอบหมายให้สืบหาชายคนที่พยายามฆ่าทรายด้วยการผลักตกสะพาน ลักษณะนิสัยที่ปรากฏเป็นลักษณะของตำรวจนักสืบคือรอบคอบช่างสังเกตมีเหตุผลไม่ตัดสินสิ่งที่เกิดขึ้นทันทีที่มีการวิเคราะห์ข้อมูลหลักฐานก่อนตัดสิน

เรื่อง **พุดสามสี** ตัวละครที่เป็นนักสืบ คือ **สารวัตรเมอร์เรย์** เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจที่รับผิดชอบในคดีที่สาวรยาถูกทำร้าย นิสัยที่ปรากฏคือ ลักษณะของตำรวจที่มีความรอบคอบ มีเหตุผล ช่างสังเกต และวิเคราะห์ข้อมูลได้ดี

เรื่อง **พลอยพันแสง** ตัวละครที่เป็นนักสืบ คือ **รัมม์และสาวรัตวารชี** มีรายละเอียดดังนี้

- **รัมม์** เป็นเพื่อนบ้านกับชรินและครอบครัวในวัยเด็ก เมื่อเขาทำงานเป็นนักสืบชรินจึงได้ขอร้องให้รัมม์เข้ามาช่วยดูแลลูกสาวและทรัพย์สินสมบัติของตน นิยายที่ปรากฏเป็นลักษณะของนักสืบคือ ละเอียดยรอบคอบ ช่างสังเกต
- **สาวรัตวารชี** เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจที่เข้ามาจับผิดข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นร่วมกับรัมม์ นิยายที่ปรากฏเป็นลักษณะของนักสืบ คือ รอบคอบ ช่างสังเกต มีเหตุผล

เรื่อง **รหัสหัวใจ** ตัวละครที่เป็นนักสืบ คือ **วิมลลิน** เป็นเด็กกำพร้าที่ต้องหากินด้วยการขโมยรถ และติดยาได้รับการอุปการะจากวิภาดาภรรยาของนายตำรวจชั้นผู้ใหญ่จึงทำให้เธอมีชีวิตที่เปลี่ยนไปกลายเป็นตำรวจที่มีความสามารถในการสืบคดีคนหนึ่ง นิยายเคร่งเครียดจริงจังแต่มีความใจดีแฝงอยู่ ทวาดกลัวในอดีตของตน จึงไม่ค่อยเปิดเผยนิสัยที่อ่อนโยนให้ปรากฏ

...วิมลลินเห็นแล้วทั้งกึ่งขื่นกึ่งสงสาร แต่นิสัยที่ค่อนข้างแข็งและมักกระด้างต่อผู้ชายที่ไม่ใช่คนในครอบครัว ทำให้สิ่งที่เอ่ยกลับเป็นเหมือนดูละเอียด

(รหัสหัวใจ. 2546: 103)

จากตัวอย่างเป็นการแสดงความรู้สึกของวิมลลินที่มีต่อรหัส อีกทั้งยังเป็นการบอกถึงนิสัยที่แท้จริงของ วิมลลินว่าลึกๆ แล้วเธอเป็นคนใจดี

เรื่อง **สืบลับรหัสรัก** ตัวละครที่เป็นนักสืบ คือ **อนนต์** เป็นนักสืบผู้มีความสามารถ ทายาทเศรษฐีชอบทำงานเสี่ยงอันตราย เพื่อนสนิทของตติณณาได้รับการขอร้องให้ช่วยสืบหาหลักฐานการทำผิดกฎหมายของลัทธิน้อยเลย มีนิสัย รักเด็กใจดี รอบคอบช่างสังเกต มั่นใจในตนเอง

เรื่อง **รอยรักเรไร** ตัวละครที่เป็นนักสืบ คือ **ตำรวจและนักสืบที่ชื่อเจฟ** ไม่ปรากฏภูมิหลัง นิยายที่ปรากฏเป็นลักษณะของนักสืบ คือ ละเอียด รอบคอบช่างสังเกต

เรื่อง **ทวารรถ** ตัวละครที่เป็นนักสืบ คือ **สาวรัตวรนาทและหมอรมนีย์** มีรายละเอียดดังนี้

- **สาวรัตวรนาท** เป็นตำรวจที่รับผิดข้อหาฆาตกรรมที่เกิดขึ้นไม่ปรากฏประวัติที่ชัดเจน นิยายรอบคอบ ช่างสังเกต
- **หมอรมนีย์** เป็นแพทย์ชันสูตรศพที่ทำงานร่วมกับสาวรัตวรนาท เธอมีพลังพิเศษ คือสามารถเห็นเหตุการณ์ต่าง ๆ ในอดีตด้วยการสัมผัสสิ่งของ นิยายรอบคอบ ช่างสังเกต อ่อนโยน แต่มีความเข้มแข็งและมั่นใจในตนเอง

เรื่อง **เงาหมิฟ** ตัวละครที่เป็นนักสืบ คือ *วิลเลียม สปีค* , *แกรรี คูเปอร์* และ *ดัสติน ฟลินน์* มีรายละเอียดดังนี้

- *วิลเลียม สปีค* เป็นตำรวจนอกราชการที่ถูกเรียกตัวกลับมาสืบคดีฆาตกรรม นิสัยจริงจัง ช่างสังเกต และฝังใจกับอดีต
- *แกรรี คูเปอร์* เป็นตำรวจเจ้าของคดีฆาตกรรม เป็นคนรักสนุก แต่เมื่อทำงานก็จะมีความจริงจัง รอบคอบ ช่างสังเกต
- *ดัสติน ฟลินน์* เป็นตำรวจที่ทำงานร่วมกับแกรรี คูเปอร์ เขามีฐานะทางบ้านที่ดี แต่รักในการเป็นตำรวจ นิสัยจริงจัง รอบคอบ มีเหตุผล

เรื่อง **กาลมรณะ** ตัวละครที่เป็นนักสืบ คือ *สมัยและลลอ* มีรายละเอียดดังนี้

- *สมัย* เป็นตำรวจที่ถูกหลวงมวงคลศิลป์ไพศาลบังคับให้รับผิดชอบคดีทำร้ายร่างกายช่างตัดผม ที่ลูกชายของตนเองเป็นผู้ต้องหา นิสัยจริงจังกับงานมีความเที่ยงตรง ช่างสังเกตรอบคอบ
- *ลลอ* เป็นตำรวจที่ทำงานร่วมกับสมัย มีความรู้สึกที่ไม่ดีต่อหลวงมวงคลศิลป์ไพศาล เพราะญาติของเขา ถูกหลวงมวงคลศิลป์ไพศาลฆ่า นิสัยช่างสังเกต รอบคอบ

เรื่อง **หนี่เลือด** ตัวละครที่เป็นนักสืบ คือ *มธุมิศและสรรเพชร* มีรายละเอียดดังนี้

- *มธุมิศ* เป็นตำรวจที่รับผิดชอบคดี ไม่ปรากฏประวัติชัดเจน นิสัยรอบคอบ ช่างสังเกต มีน้ำใจและเห็นใจผู้อื่น
- *สรรเพชร* เป็นตำรวจลูกน้องของมธุมิศ นิสัยขี้เล่น แต่จริงจังในการทำงาน ช่างสังเกตและรอบคอบ

เรื่อง **ฆาตกรรมจักรราศี** ตัวละครที่เป็นนักสืบในเรื่องนี้ได้แก่ *พุ่มรัก พานสิงห์, สามิต 14, ร.ต.ต. ธนู และร.ต.ต. สมศักดิ์*

- *พุ่มรัก พานสิงห์* เป็นนักร้องเพลงลูกทุ่งชื่อดังที่มีงานพิเศษเป็นนักสืบ นิสัยช่างสังเกต มีเหตุผลในการวิเคราะห์ข้อมูล พุดจาตรงไปตรงมาไม่ค่อยรักษามารยาทแต่ก็มีความจริงจังดังเช่นตอนที่พุ่มรักคุยกับ เจ เมืองดอน

“โอ้เจ มึงจะไปวัดกับกูไหม”

“วัดที่หรือวัดขนาดอะไร

“วัดนะวัด – วัดวาอาราม เข้าใจไหม ไอนี้กวนตีนอีกแล้ว”

“ไม่ไป ที่ชวนสาวละเสียงอ่อนเสียงหวาน ชวนผมเสียงตะคอกขู่นักแล้ว”

(ฆาตกรรมจักรราศี. 2550: 191-192)

จากตัวอย่างที่ยกมาเป็นการแสดงลักษณะของพุ่มรักที่มีการใช้คำพูดด้วยภาษาไม่ค่อยสุภาพขณะที่คู่สนทนานั้นใช้ภาษาที่สุภาพกว่า แต่ก็เป็นการแสดงถึงความจริงจังของผู้พูด

- **สามิต 14** เป็นสารวัตรสืบสวนที่มีความสนิทสนมกับพุ่มรัก พานสิงห์ และมักจะขอความช่วยเหลือจากพุ่มรักให้ช่วยสืบสวนคดีอยู่บ่อยครั้ง นิสัยเป็นลักษณะของตำรวจที่มีความรอบคอบช่างสังเกต

- **ร.ต.ต. ธนูและร.ต.ต. สมศักดิ์** เป็นตำรวจที่รับผิดชอบคดี ลูกน้องของสามิต 14 นิสัยเป็นลักษณะของตำรวจที่มีความรอบคอบช่างสังเกต

ตัวละครที่เป็นนักสืบเหล่านี้มีบทบาทสำคัญทำให้คดีคลี่คลายจึงเป็นตัวละครหลักของเรื่อง และมักมีลักษณะนิสัยร่วมกันคือ มีเหตุผล สุขุมรอบคอบ ช่างสังเกต ผู้เขียนอาจเพิ่มลักษณะบางอย่างเพื่อสร้างความโดดเด่นและแตกต่าง เช่น พุ่มรัก พานสิงห์ ที่มีลักษณะโดดเด่นทางการใช้ภาษาพูด คือพูดภาษาอีสานและมักใช้คำพูดที่ไม่ค่อยสุภาพกับคนที่สนิทสนม

2) ตัวละครนักสืบที่ไม่ใช่ตำรวจหรือนักสืบ คือตัวละครที่ไม่ได้มีอาชีพเป็นตำรวจหรือนักสืบ แต่มีความเกี่ยวข้องกับคดีหรือเกี่ยวพันใดด้านหนึ่งเช่น รู้จักกับเหยื่อหรืออยู่ในเหตุการณ์เสียชีวิตของตัวละคร แล้วเกิดความสงสัยว่าการเสียชีวิตของตัวละครนั้นๆ มีความผิดปกติจึงทำการสืบหาความจริง หรือได้รับการขอร้องจากเหยื่อให้ช่วยสืบหาตัวคนร้าย การสืบหาความจริงของตัวละครที่ไม่ใช่ตำรวจหรือนักสืบนี้จะเริ่มจากการตั้งข้อสังเกตพฤติกรรมของตัวละครที่เกี่ยวข้องกับเหยื่อว่ามีสิ่งใดน่าสงสัยแล้วจึงทำการสืบหาความจริงจากผู้ต้องสงสัยเหล่านั้นจนสามารถทราบถึงตัวร้ายได้ในที่สุดแล้วจึงถึงขั้นตอนของกฎหมายต่อไปภายหลังที่น่าสนใจคือตัวละครนี้มักเป็นผู้หญิงปรากฏ 14 เรื่อง ได้แก่เรื่อง **ตั้งไฟได้น้ำ รอยพรหม ลางลิขิต ทะเลราตรี พรายปรารถนา รำเพยดอกสุดท้าย มาลีสีเลือด เคาสน์เชือดใจ สืบลับรหัสรัก ทะเลสาบสีเลือด แกะรอยรัก หน้าต่างในเงาเมฆ ตีตราค่าหัวใจ ขบวนการกึ่งกองแก้ว** โดยมีรายละเอียดดังนี้

เรื่อง **ตั้งไฟได้น้ำ** ตัวละครที่เป็นผู้สืบหาความจริง คือ **พลิศ** เป็นสามีของรุจรวี เขาเป็นเจ้าของธุรกิจประมงรายหนึ่ง นิสัยเป็นคนมีเหตุผลรักครอบครัว ฉลาดและมั่นคงในความคิด ช่างสังเกต

เรื่อง **รอยพรหม** ตัวละครที่เป็นผู้สืบหาความจริง คือ **ธาวาธร** เป็นลูกสาวของพริมโรส ได้รับการเลี้ยงดูจากยายตั้งแต่เด็ก เติบโตที่อเมริกา นิสัยเชื่อมั่นในตนเอง มีเหตุผลตรงไปตรงมา มีความมุ่งมั่น

เรื่อง **ลางลิขิต** ตัวละครที่เป็นผู้สืบหาความจริง คือ **ดิณณภาพและอติราภ** มีรายละเอียดดังนี้

- **ดิณณภาพ** เป็นมีลักษณะพิเศษคือมีมานับรู้ถึงสิ่งต่าง ๆ ได้ด้วยการสัมผัส หรือรับรู้ได้ด้วยลางสังหรบางอย่าง ซึ่งเป็นลักษณะพิเศษที่ติดตัวมาตั้งแต่วัยเด็กที่ ได้รับการสืบทอดจากรุ่นปู่ นิสัยเย็บขมิ้ม มีเหตุผลใจเย็นรอบคอบ ช่างสังเกต

“ผมทราบ เรื่องนี้คงมีลับลมคมในบางอย่าง เราต้องสืบให้ได้...แต่ตอนนี้คุณต้องอดทนนะครับคิ อย่าแสดงอาการ อย่าเอะอะ เดี่ยวจะกลายเป็นการแหวกหน้าให้ฐุ่นไปเสียก่อน”

(ลางลิขิต. 2543: 132)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่ตีฉันทภาพลอบให้อคิราภีใจเย็นเมื่อได้ฟังศิริวิทย์พูดถึงพี่ชายของเธอในทางลบ เป็นการแสดงให้เห็นถึงนิสัยที่ใจเย็นของตีฉันทภาพ

- **อคิราภี** เป็นน้องสาวต่างมารดาของอินต้องการสืบหาพี่ชายที่หายไปเพราะเธอมีอินเป็นญาติที่สนิทเพียงคนเดียว เนื่องจากพ่อแม่ของเธอเสียไปนานแล้ว นิสัยใจเย็น เรียบร้อย มีเหตุผลแต่ขณะเดียวกันก็เก็บความรู้สึกของตนเองไม่ได้ในบางครั้ง

เรื่อง **ทะเลาะตรี มาลีสีเลือด และเคหาสน์เชือดใจ** มีตัวละครที่เป็นผู้สืบหาความจริงชุดเดียวกัน คือ หมอตุรงค์และสัตตบงกช มีรายละเอียดดังนี้

- **หมอตุรงค์** เป็นแพทย์นิติเวชที่ฝันอยากเป็นนักสืบ มีนิสัยร่าเริงใจดี ช่างสังเกต

- **สัตตบงกช** เป็นคนรักของหมอตุรงค์ และคอยช่วยหมอตุรงค์สืบหาความจริงในคดีต่างๆ ที่เกิดขึ้น มีนิสัยใจดี โอบอ้อมอารี

เรื่อง **สืบลัทธิรัก** ตัวละครที่เป็นผู้สืบหาความจริง คือ **ธัญรดา** เป็นทายาทเศรษฐีเจ้าของบริษัทน้ำหอมต้องการสืบหาตัวน้องชายในลัทธิไซเลจจึงร่วมมือกับอนนต์ ด้วยการปลอมตัวเป็นสามีภรรยากันมีนิสัยละเอียด รอบคอบ มั่นใจในตนเอง

เรื่อง **พรายปารณา** ตัวละครที่เป็นผู้สืบหาความจริง คือ **กิริณา** มีอาชีพเป็น เอ.อี เธอมีครอบครัวที่อบอุ่นแต่เพราะเธอแอบหลงรักพี่ชายจึงตัดสินใจย้ายมาอยู่หอพักเพื่อตัดใจจากความรักที่ไม่สมควร กิริณาเข้าพักในห้องที่จุลจันทร์เสียชีวิต จึงได้รับการขอร้องจากจุลจันทร์ให้ช่วยพานิมมานมาพบเธอและตามหาคนร้ายที่ฆ่าเธอ โดยผู้ต้องสงสัยคือ เฒ่าภูมินายจ้างของกิริณาและวีรตีภรรยาของเฒ่าภูมินิสัยที่ปราถกฏคือมีความมั่นใจในตนเอง มีเหตุผล รักครอบครัว

เรื่อง **รำเพยดอกสุดท้าย** ตัวละครที่เป็นผู้สืบหาความจริง คือ **เฟิร์น** เป็นนักศึกษาระดับปริญญาโทที่สนใจเรื่องของลัทธิศาสตร์ ต้องการสืบเรื่องการหลอกหลวงหญิงสาวไปขายบริการแต่ต้องพบกับการเสียชีวิตอย่างกะทันหันของพนัสและเกิดความสงสัยว่าจะเป็นฆาตกรรมจึงสืบหาความจริง นิสัยช่างสังเกต มีเหตุผลไม่เชื่อในสิ่งที่ยังมาง่าย ๆ อยากรู้ อยากเห็น

เรื่อง **ทะเลสาปสีเลือด** ตัวละครที่เป็นผู้สืบหาความจริง คือ **นัชชา** เป็นลูกสาวอดีตเศรษฐีที่ครอบครัวต้องล้มละลาย เพราะต้องการทำงานหาเลี้ยงครอบครัวเธอจึงเข้ามาเกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรม นิสัยเปิดเผย ตรงไปตรงมา มีน้ำใจ เชื่อมั่นในตนเอง

เรื่อง **แกะรอยรัก** ตัวละครที่เป็นผู้สืบหาความจริง คือ **ชมเดือน** เป็นพี่สาวของเบ็ลเยนฟ้า ทายาทของหมอดูชื่อดังที่ไม่มีความสามารถในการทำนาย นิสัย ช่างสังเกต ฉลาด มีไหวพริบ ไม่ชอบมีปัญหากับใคร

เรื่อง **หน้าต่างในเงาเมฆ** ตัวละครที่เป็นผู้สืบหาความจริง คือ **โมลี** และ **มฆวัน** มีรายละเอียดดังนี้

- **โมลี** เป็นนักจิตวิทยา เธอมีครอบครัวที่แตกแยกแต่ได้รับความอบอุ่นจากพ่อผู้ให้กำเนิด นิสัยอ่อนโยนช่างสังเกตมีความเชื่อมั่น

- **มฆวัน** เป็นน้องชายของโมลี นิสัยขี้เล่น อารมณ์ดี แต่ใจร้อนเป็นบางครั้ง

เรื่อง **ตีตราค่าหัวใจ** ตัวละครที่เป็นผู้สืบหาความจริง คือ **ไอยรินทร์** เป็นลูกสาวของศุภวัต อดีตบอร์ดีการ์ดไอยรินทร์จึงถูกฝึกศิลปะการต่อสู้ทุกชนิด นิสัยช่างสังเกตมีไหวพริบ เอาแต่ใจตนเองในบางครั้ง เชื่อมั่นในตนเอง

เรื่อง **ขบวนการกึ่งก่องแก้ว** ตัวละครที่เป็นผู้สืบหาความจริง คือ **อนรรฆ** **อนาลัย** และ **อนิวค์** มีรายละเอียดดังนี้

- **อนรรฆ** และ **อนาลัย** เป็นพี่ของอนิวค์ผู้ต้องหาทั้งคู่มีนิสัยคล้ายกัน คือใจเย็นมีเหตุผล

- **อนิวค์** เป็นน้องชายของอนรรฆ และ อนาลัย นิสัยใจร้อนวู่วาม แต่ใจดีมีน้ำใจ

ตัวละครที่ไม่ใช่ นักสืบเหล่านี้ล้วนแต่ตกอยู่ในสถานการณ์บังคับให้ต้องเป็นผู้สืบคดีจำเป็น และประสบความสำเร็จจากนิสัยช่างสังเกตและมีไหวพริบของตน

1.2.2 ตัวละครที่เป็นผู้ช่วยในการสืบหาความจริง คือ ตัวละครที่ทำหน้าที่ในการช่วยหาข้อมูลหรือรายละเอียดอื่นๆ ของคดีอีกทั้งยังเป็นผู้ช่วยในการให้คำปรึกษาหรือตั้งข้อสังเกตในสิ่งที่เกิดขึ้น โดยตัวละครที่เป็นผู้ช่วยสืบนี้มักจะเป็นเพื่อนกับตัวละครนักสืบเป็นคู่หูในการทำงานของตัวละครนักสืบ หรืออาจเป็นตัวละครที่ได้รับการไว้วางใจ เป็นที่นำสังเกตว่าตัวละครผู้ช่วยสืบนั้นจะปรากฏในอาชญากรรมทุกเรื่อง โดยผู้ช่วยสืบจะมีทั้งตำรวจหรือนักสืบที่เป็นเพื่อนร่วมงานกับนักสืบในอาชีพ หรือเป็นเพื่อนที่สนิทกัน หรือผู้ที่สามารถสืบหาข้อมูลต่างๆ ได้ละเอียดชัดเจน จะขอยกตัวละครที่เป็นผู้ช่วยทำการสืบหาความจริงในเรื่องที่มีบทบาทเด่นทั้งสิ้น 6 เรื่อง ได้แก่ เรื่อง **ลางลิขิต** **รหัสหัวใจ** **สืบลับรหัสรัก** **พรายปรารถนา** **ตีตราค่าหัวใจ** **ฆาตกรรมจักรราศี** โดยมีรายละเอียดดังนี้

เรื่อง **ลางลิขิต** ตัวละครที่เป็นผู้ช่วยสืบคือ **วรรณธร** เป็นเพื่อนสนิทของอศิราภที่ตามมาช่วยสืบหาตัวอธิน นิสัยเชื่อมั่นในตนเอง ใจร้อน ไม่มีเหตุผลในบางครั้ง ไม่ค่อยเก็บความรู้สึก พูดจาตรงไปตรงมา มีจิตใจดีรักเพื่อน

“...แกไม่ต้องมาทำหวานหวานนั่นหว่านนี่ดีแม่คนหัวดี จะม่แกใจรอสักชั่วโมงก็ไม่ได้ ทำเอาฉันต้องเหยียบรถตามมาแทบตายซัก ข้าวปลาไม่ได้กิน หิวแทบดิ้ง แต่ไม่กล้าหยุดกิน กลัวแกมาถึงแล้วมีเรื่องจะไม่

ทันดูใจ...”

(กลางลิขิต. 2543: 67)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่วรรณกรรมตามอภิมหากรรมที่แนบนี้ เป็นการแสดงความรู้สึกของตัวละครที่ทั้งโกรธและเป็นห่วงเพื่อนในเวลาเดียวกัน

เรื่อง **รหัสหัวใจ** ตัวละครที่เป็นผู้ช่วยสืบคือ ร.ต.ต. พร้อม เป็นตำรวจผู้ช่วยของวิมลจินดา จริงจังในการทำงาน มีจิตใจดี

เรื่อง **สืบลับรหัสรัก** ตัวละครที่เป็นผู้ช่วยสืบคือ ดิณณภาพ เป็นผู้มีพลังพิเศษเพื่อนสนิทของอนนต์ที่เสนอให้อนนต์รับคดีสืบหาข้อมูลการทำผิดกฎหมายของลัทธินิยม เขาคอยให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับลัทธินี้

เรื่อง **พรายปรารถนา** ตัวละครที่เป็นผู้ช่วยสืบคือ พีรยศ เป็นเพื่อนสนิทของกิริณดาที่คอยช่วยเหลือเธอและช่วยสืบหาตัวคนร้ายที่ฆ่าจูลจันทร์ นิสัยมีน้ำใจรักเพื่อน ละเอียดยรอบคอบ ช่างสังเกต เปิดเผย จริงใจ

เรื่อง **ดีตราค่าหัวใจ** ตัวละครที่เป็นผู้ช่วยสืบคือ เหมวณิช เป็นตำรวจที่เคยมีเรื่องกับไอยรินทร์ เป็นเพื่อนกับปาลวัตรเจ้าของฟาร์มควาวิณคนปัจจุบัน นิสัยใจดี มีเหตุผลช่างสังเกต

เรื่อง **ฆาตกรรมจักรราศี** ตัวละครที่เป็นผู้ช่วยสืบคือ จันท์แรม เป็นผู้ที่พุ่มรัก ไว้วางใจให้ช่วยสืบหาข้อมูลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับคดีที่สืบ ไม่ปรากฏประวัติ นิสัยฉลาดทันคนมีไหวพริบดี ดังเช่นตอนที่พุ่มรักขอให้ช่วยสืบหานักแต่งเพลง

“...ขอบคุณที่ร้องเพลงให้ฟังแต่เช้า วันนั้นมีอะไรให้จันท์แรมรับใช้คะ เจ้านาย”

“ผมจะส่งสมุดแต่งเพลงเล่มนี้ให้คุณช่วยตรวจสอบลายมือของนักแต่งเพลงทั่วประเทศ เพื่อว่าเป็นต้น

ฉบับที่หลงหายของนักแต่งเพลงคนไหนสักคน จึงยังไม่ได้มีการเผยแพร่ เพราะนักแต่งเพลงอาจตายไปก่อน”

“ได้ค่ะ”

(ฆาตกรรมจักรราศี. 2550: 43)

จากตัวอย่างเป็นการแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของผู้ช่วยนักสืบที่มีส่วนช่วยในการหาข้อมูลที่ต้องการและทำให้นักสืบมีข้อมูลเพิ่มเติมในการวิเคราะห์ถึงสิ่งที่เกิดขึ้น

1.3. ตัวละครที่เป็นผู้ร้าย

ตัวละครที่เป็นผู้ก่อคดีและอำพรางตนเองมิให้ผู้อื่นจับได้ว่าตนเองเป็นผู้ลงมือก่อคดี ด้วยแสดงบุคลิกภายนอกให้ทุกคนเห็นว่าเป็นคนดีมีน้ำใจ และเห็นใจผู้อื่น โดยเฉพาะกับเหยื่อตัวละครที่เป็นฆาตกรนั้นจะมีความเป็นมิตรและไม่น่าสงสัยว่าจะเป็นคนร้ายมากที่สุด ในขณะที่ก่อคดีตัวละครผู้ร้ายจะถูกสร้างให้เป็นบุคคลลึกลับ และไม่

เปิดเผยข้อมูลใดๆ อย่างชัดเจนจนกว่าความจริงทั้งหมดจะเปิดเผย ตัวฆาตกรอาจจะเป็นญาติ คนรู้จักซึ่งมีความสนิทกับเหยื่อ หรือเคยมีเรื่องที่ถูกเหยื่อสร้างความเจ็บแค้น อีกทั้งตัวละครที่เป็นฆาตกรจะไม่มีบทบาทมากนัก และเมื่อเกิดเหตุการณ์ฆาตกรรมตัวละครที่เป็นฆาตกรมักจะแสดงความเห็นใจกับเหยื่อและให้ความช่วยเหลือในการสืบคดีด้วยการให้ข้อมูลที่ผิดไปจากความจริงหรือเป็นข้อมูลที่ใส่ร้ายตัวละครอื่นที่มีความเกี่ยวข้องกับเหยื่อโดยมีรายละเอียดดังนี้

เรื่อง **ทรายกระซิบ** ตัวละครที่เป็นผู้ร้ายในเรื่อง คือ นายเต็ด เป็นชายหนุ่มที่ต้องพบเห็นเหตุการณ์ที่ครอบครัวของตนเองถูกสังหารได้รับอุปการะจากหลวงตา จากเหตุการณ์นี้ทำให้เขามีนิสัยที่เลือดเย็น และพยายามทำทุกอย่างให้ตนเองได้ดีกว่าคนอื่นแม้จะต้องสังหารผู้อื่นก็ตาม ขณะเดียวกันเต็ดก็เป็นคนที่ฉลาดมีไหวพริบและมีความมุ่งมั่น แต่เขากลับใช้สติปัญญาของตนเองในทางที่ผิด

เรื่อง **ตั้งไฟได้น้ำ** ตัวละครที่เป็นผู้ร้ายในเรื่อง คือ อินทิวาและยศวิน มีรายละเอียดดังนี้

- อินทิวา เป็นญาติกับพลิศ นิสัยที่แสดงออกต่อหน้าคนทั่วไปคือ ใจดีมีความโอบอ้อมอารี แต่โดยส่วนลึกแล้วสามารถทำทุกอย่างเพื่อปกปิดความผิดของตนแม้แต่การฆ่าคน

- ยศวิน เป็นญาติกับพลิศเช่นเดียวกับอินทิวา มีนิสัยเป็นคนรักสนุก ใจดี มีเหตุผล แต่เมื่อต้องลงมือทำร้ายจรรยา ยศวินก็สามารถกระทำการฆาตกรรมอย่างเลือดเย็นและเด็ดขาด

เรื่อง **รอยพรหม** ตัวละครที่เป็นผู้ร้ายในเรื่อง คือ จตุพล เป็นพนักงานคนหนึ่งของบริษัททิวโกวิท แอบหลงรักพริมโรส และมีอาการป่วยทางจิต นิสัยที่แสดงเป็นคนใจดี มีน้ำใจ สุภาพ

เรื่อง **ลางลืขิต** ตัวละครที่เป็นผู้ร้ายในเรื่อง คือ รุ่งรดี เป็นภรรยาของศิริวิทย์ เธอมีปมปัญหาในวัยเด็กเนื่องจากถูกพี่ชายรังแกอยู่เสมอและพ่อก็ไม่เคยรักเธอ รุ่งรดีแต่งงานกับศิริวิทย์เพราะทรัพย์สมบัติของเธอ เมื่อได้พบกับอรินเธอได้มีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกับเขาจนมีลูกด้วยกัน รุ่งรดีมีนิสัยทะเลาะทะเลาะเยาะเย้ย เธอแต่ใจในบางครั้ง มีน้ำใจ แต่เมื่อลงมือก่อคดีเธอก็มีความเลือดเย็น

เรื่อง **พุดสามสี** ตัวละครที่เป็นผู้ร้ายในเรื่อง คือ วิลเลียม มอร์ริส เป็นลูกชายเคนเนธ มอร์ริส มหาเศรษฐีพันล้าน เขาสังหารพ่อของตนเองและใส่ร้ายแม่เลี้ยงเพื่อหวังครอบครองสมบัติทั้งหมดของตระกูลมอร์ริส นิสัยที่ปรากฏคือ มีเสน่ห์หล่ยม เลือดเย็น

เรื่อง **พลอยพันแสง** ตัวละครที่เป็นผู้ร้ายในเรื่อง คือ ลดา มาศ เป็นญาติกับมณฑกรมีอาการป่วยทางจิตแต่ไม่ยอมเข้ารับการรักษา มีความเลือดเย็นและสามารถฆ่าคนได้โดยไม่รู้สึกผิด นิสัยที่ปรากฏต่อคนทั่วไปเป็นคนใจดี โอบอ้อมอารี มีน้ำใจ

ความนุ่มนวลอ่อนหวานของผู้มาใหม่ช่วยกระตุ้นความทรงจำของรัมมี่ในอดีต...เสียงวิพากษ์วิจารณ์
 ก่อนแคะของแฉมตั้งแหว่
 “ป่าแจ่มที่ไม่เคยแจ่ม...ป่าดาที่ไม่เคยดำ...และแม่คนที่มั่วๆหม่นๆ”

(พลอยพันแสง. 2544: 19)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่รัมมี่ได้พบกับลดา มาศคีติครั้งและนึกถึงคำพูดของสร้อยสวาทที่มีต่อแจ่มจันทร์
 ลดา มาศคีติและมนหาการแม่ของเธอ เป็นการแสดงถึงลักษณะนิสัยอ่อนโยนของลดา มาศคีติที่แสดงออกให้ทุกคนเห็น

เรื่อง **ทะเลราตรี** ตัวละครที่เป็นผู้ร้ายในเรื่อง คือ *สายสมร* เป็นน้องสาวของสายสวาทที่มีความรู้สึก
 อิจฉาพี่สาวของตนเอง จึงพยายามแย่งทุกอย่างมาจากพี่สาวและได้ก่อคดีฆาตกรรมขึ้น นิสัยที่ปรากฏต่อคนทั่วไป
 เป็นคนใจดี มีน้ำใจ

เรื่อง **สืบลับรหัสรัก** ตัวละครที่เป็นผู้ร้ายในเรื่อง คือ *ไอรีน* และ *นิโคลัส* มีรายละเอียดดังนี้
 - *ไอรีน* เป็นหนึ่งในผู้นำลัทธิตีโตนเลยมีความผิดปกติทางร่างกายจึงทำให้เธอมีลักษณะทางร่างกายเหมือนกับ
 เด็กอายุ 8 ขวบ เธอจึงต้องแสดงกิริยาอาการเหมือนกับเด็กวัย 8 ขวบตามความเข้าใจของคนทั่วไป ไอรีนเป็นคน
 ฉลาดและมีความชำนาญในเรื่องของพิษแต่กลับนำมาใช้ในทางที่ผิด นิสัยเอาแต่ใจตนเองเจ้าอารมณ์ และไม่รู้สึกผิด
 ในสิ่งที่ตนเองได้กระทำ
 - *นิโคลัส* เป็นหนึ่งในผู้นำของลัทธิตีโตนเลย มีความสนใจในตัววัชรดาจึงพยายามหาทางลวงเกินเธอ มีนิสัย
 เจ้าชู้และไม่เด็ดขาดในบางครั้ง

เรื่อง **พรายปรารถนา** ตัวละครที่เป็นผู้ร้ายในเรื่อง คือ *เกริก* เป็นนายทหารติดตามบิดาของนิมมาน มี
 ความรู้สึกอิจฉาที่นิมมานมีอนาคตทางทหารที่ดีกว่าจึงฆ่าจุลจันทร์เพื่อหวังผลให้นิมมานหมดอนาคตทางทหาร นิสัย
 ที่ปรากฏคือมีความโหดเหี้ยม และเลือดเย็นในการลงมือสังหารเหยื่อของตนเอง อัจฉริยะชาญผู้อื่น

เรื่อง **รหัสหัวใจ** ตัวละครที่เป็นผู้ร้ายในเรื่อง คือ *นายประยูทธ* และลูกของเขา คือ *อาตมัน* และ
นุชนาฏ มีรายละเอียดดังนี้
 - *นายประยูทธ* เป็นพ่อค้ายาเสพติดที่ใช้ธุรกิจส่งออกไม้ประติษฐ์บังหน้า นิสัยชอบความหรูหราใจกว้าง ทำ
 ความดี เพื่อปกปิดความผิด
 - *อาตมัน* เป็นลูกชายของนายประยูทธที่ช่วยพ่อของตนเองทำธุรกิจผิดกฎหมาย นิสัยคล้ายกับบิดาของตน
 แต่ขาดความรอบคอบ และไม่หนักแน่น
 - *นุชนาฏ* เป็นลูกสาวของนายประยูทธที่ช่วยพ่อของตนเองทำธุรกิจผิดกฎหมาย นิสัยถือตัวเอาแต่ใจ และ
 ดูถูกผู้ที่ด้อยกว่า

เรื่อง **รำเพยดอกสุดท้าย** ตัวละครที่เป็นผู้ร้ายในเรื่อง คือ **ป้า**สามารถดาของตามส์ เธอเคยถูกสามีนอกใจและต้องเสียดูกลูกสาวไปเพราะถูกผู้ชายหลอกหลวง ป้าสาจึงคิดที่จะช่วยเหลือผู้หญิงที่ถูกผู้ชายทำร้ายด้วยการก่อคดีฆาตกรรม นิสัยเป็นคนดีมีน้ำใจ ชอบช่วยเหลือผู้อื่น ใจเย็น

เรื่อง **รอยรักเรไร** ตัวละครที่เป็นผู้ร้ายในเรื่อง คือ **นายเจมส์** เป็นลูกชายเศรษฐีที่นางเอสเธอร์หลอกเอาสมบัติมาเป็นของตนจึงเกิดความแค้นและก่อคดีขึ้นเพื่อแก้แค้น นิสัยที่ปรากฏคือเป็นคนใจดีแต่ที่จริงแล้วเขามีอาการป่วยทางจิต

เรื่อง **มาลีลีเลือด** ตัวละครที่เป็นผู้ร้ายในเรื่อง คือ **คุณพ่กตร์** เป็นเด็กกำพร้าที่เติบโตมาในบ้านวาสุเทพและเข้าทำงานต่อในมูลนิธิวาสุเทพ แต่งงานกับผู้มีฐานะคนหนึ่งขณะเดียวกันเธอก็มีความสัมพันธ์กับวาสุเทพ เจ้าของมูลนิธิจนมีลูกด้วยกัน นิสัยที่ปรากฏคือ มีน้ำใจ

เรื่อง **เคหาสน์เชือดใจ** ตัวละครที่เป็นผู้ร้ายในเรื่อง คือ **วิชนี** เป็นเจ้าของสำนักพิมพ์ที่จัดพิมพ์ผลงานของเทพวิวัฒน์ออกจำหน่ายและเป็นอดีตคนรักของพัลลภ นิสัยที่ปรากฏยึดมั่นในความรัก

เรื่อง **ทะเลสาปสีเลือด** ตัวละครที่เป็นผู้ร้ายในเรื่อง คือ **ชัยกร** เป็นลูกชายนอกสมรสของทรงภพ เขาเป็นผู้จัดการรีสอร์ทริมทะเลสาปสีเลือด สถานที่เกิดเหตุการณ์ในเรื่อง ชัยกรได้รับการเลี้ยงดูจากเจ้าอาวาสวัดแห่งหนึ่ง นิสัยสุภาพเรียบร้อย มีน้ำใจ แต่แฝงด้วยความเจ้าเล่ห์และโหดเหี้ยมมีความเก็บกดในชีวิตที่ตนเองต้องประสบ

เรื่อง **ทวารบถ** ตัวละครที่เป็นผู้ร้ายในเรื่อง คือ **ปจจรี** หญิงสาวที่ถูกทำร้ายจิตใจตั้งแต่เด็กจนเกิดอาการป่วยทางจิต และอาการป่วยของเธอก็เป็นเหตุให้เกิดคดีฆาตกรรมขึ้น นิสัยอ่อนแอ ไม่กล้าสู้กับความจริงในชีวิต แต่เธอก็พยายามที่จะเข้มแข็ง

“ผู้หญิงคนนี้อ่อนแอเกินไปที่จะอยู่ได้เพียงลำพังในโลกใสมมใบนี้... ฉันเมื่อเธอเต็มทนแล้วปจจรี”

(ทวารบถ. 2549: 345)

จากตัวอย่างเป็นการสนทนาระหว่างหมอมรณีย์และหทัยหนึ่งในจิตใต้สำนึกของปจจรี โดยหทัยได้กล่าวถึงนิสัยของปจจรีว่าเธอเป็นคนที่อ่อนแอ อีกทั้งยังเป็นการแสดงความรู้สึกที่หทัยมีต่อปจจรี ตัวอย่างที่ยกมานี้จึงเป็นการแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกขัดแย้งในจิตใจของปจจรีอีกด้วย

เรื่อง **แกระรอยรัก** ตัวละครที่เป็นผู้ร้ายในเรื่อง คือ **เพลินพิศ** เป็นมารดาของไดอาน่าที่มักจะบังคับให้ลูกสาวทำทุกอย่างที่ตนเองต้องการ นิสัยเห็นแก่ตนเอง ชอบการมีชีวิตอย่างหรูหรา

เรื่อง **เงาหมิพี** ตัวละครที่เป็นผู้ร้ายในเรื่อง คือ ชายคนหนึ่งที่**ไม่ปรากฏชื่อ** เป็นคนป่วยทางจิตเคยได้รับการรักษาในโรงพยาบาลเพราะก่อคดีฆาตกรรมตนเองและเป็นคู่แฝดกับวิลเลียม สปีคนักสืบในเรื่อง

เรื่อง **กาลมรณะ** ตัวละครที่เป็นผู้ร้ายในเรื่อง คือ **หลวงมงคลศิลป์ไพศาล**และ**นายจักรา** มีรายละเอียดดังนี้

- **หลวงมงคลศิลป์ไพศาล** เป็นพ่อของนายจักรา และเป็นบุตรชายของผู้มีพระคุณต่อครอบครัวของสมัยเคยเป็นนักเลงมาก่อน นิสัยชอบวางอำนาจโหดเหี้ยมและเลือดเย็น

- **นายจักรา** เป็นลูกชายของหลวงมงคลศิลป์ไพศาล ผู้ต้องทำในคดีทำร้ายร่างกาย นิสัยฟุ้งเฟ้อ ไม่กล้าสู้ความจริงเมื่อทำผิด

เรื่อง **หน้าต่างในเงาเมฆ** ตัวละครที่เป็นผู้ร้ายในเรื่อง คือ **พลวัต (ฐิติ)** เป็นเพื่อนบ้านของครอบครัวหทัยพงศ์ เขาเคยต้องติดคุกเพราะรัศมี ยาของคិតกาลและคัมภีร์ ทั้งยังแอบชอบแม่ของคิตกาลและคัมภีร์ นิสัยโหดร้าย เจ้าคิดเจ้าแค้น แต่รักและหวังดีต่อคัมภีร์เสมอ

เรื่อง **หนี่เลือด** ตัวละครที่เป็นผู้ร้ายในเรื่อง คือ **รชนีกร** เป็นลูกสาวเจ้าสัวทรงพล กับภรรยาน้อย ถูกเลี้ยงอย่างคนรับใช้ จึงมีความแค้นต่อคนในครอบครัว นิสัยที่ปรากฏ มีน้ำใจ อ่อนแอแต่ความจริงแล้วโหดเหี้ยมและใจเด็ด

เรื่อง **ตีตราค่าหัวใจ** ตัวละครที่เป็นผู้ร้ายในเรื่อง คือ **มณฑา** เป็นเด็กที่นวน้อยรับมาอุปการะนิสัยเอาแต่ใจชอบเอาชนะไม่ยอมคน และมีอาการป่วยทางจิต

เรื่อง **ฆาตกรรมจักราศี** ตัวละครที่เป็นผู้ร้ายในเรื่อง คือ **กานต์ เกศกำธร** และ**เจตน์ จันธา** มีรายละเอียดดังนี้

- **กานต์ เกศกำธร** เป็นมือปืนที่สังหารศรไพโร ไกรสร

- **เจตน์ จันธา** เป็นอดีตตำรวจที่ปัจจุบันมีอาชีพผู้ขายเครื่องรางและวัตถุมงคล เป็นผู้บงการให้กานต์ เกศกำธร สังหาร ศรไพโร ไกรสร ลักษณะนิสัยมีน้ำใจ รักพี่ชายของตนเองมาก แต่ก็มีความเลือดเย็น

เรื่อง **ขบวนการกึ่งกองแก้ว** ตัวละครที่เป็นผู้ร้ายในเรื่อง คือ **พรรษา** เป็นนายทหารที่ปลดเกษียณแล้วต้องการอยู่อย่างสงบในบั้นปลายชีวิต นิสัยไม่ปรากฏ

จากตัวอย่างเป็นการแสดงให้เห็นถึงบทบาทของคนร้ายที่แสดงให้เห็นว่าตนเองเป็นคนดีและมีน้ำใจไม่เคยคิดร้ายต่อใคร แต่แท้จริงแล้วกลับเป็นคนทีเลือดเย็นและฆ่าผู้อื่นได้โดยไม่รู้สึกลึกผิด ผู้เขียนสร้างให้เห็นว่าตัว

ละครที่เป็นผู้ร้ายนั้นจะเป็นคนดีมาตลอดสายตาของทุกคน จนกระทั่งความจริงเปิดเผยถึงได้รู้ถึงความเลวร้ายของตัวละครตัวนั้น ส่วนในด้านของการลงมือก่อคดีนั้นตัวละครที่เป็นผู้ร้ายจะไม่ถูกกล่าวถึง หรือจะถูกเรียกว่า “เขา” โดยไม่กล่าวถึงลักษณะที่ชัดเจน หรือถูกสร้างเป็นตัวละครตัวหนึ่งที่เหี้ยมโหดแต่ผู้เขียนไม่ได้เอ่ยชื่อเป็นการสร้างความสงสัยว่าใครคือ คนร้าย

1.4 ตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริง

คือตัวละครที่มีบทบาทเป็นผู้ให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการฆาตกรรมทั้งด้วยความตั้งใจและไม่ตั้งใจ ตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริงอาจเป็นพยาน บุคคลที่มีความใกล้ชิดกับเหยื่อ ผู้ต้องสงสัยในคดี หรือเหยื่อที่ถูกฆาตกรรมได้ทั้งหลักฐานไว้เพื่อชี้ตัวคนร้าย

เรื่อง **ทรายกระซิบ** ตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริงคือ **ตรังค์ บราลี** และ **บุษราคัม** มีรายละเอียดดังนี้

- **ตรังค์** เป็นพี่ชายของทราย ขาพิการเพราะถูกนายทุนที่พ่อเลี้ยงขี้บรดชน มีนิสัยเย็บขริม รอบคอบช่างสังเกต และไม่มั่นใจในความรู้สึกของบราลีว่าจะสามารถรักคนขาพิการอย่างเขาได้หรือไม่
- **บราลี** เป็นพยาบาลพิเศษที่ได้รับมอบหมายให้ดูแลทราย มีนิสัยใจเย็น รอบคอบ มีความโอบอ้อมอารี ไม่กล้าแสดงออกว่าชอบตรังค์เพราะความเย็บขริมของเขา และเกรงว่าตรังค์จะเป็นเด็ดปลอมตัวมา
- **บุษราคัม** เป็นน้องสาวของบราลีได้รับอุบัติเหตุทางรถยนต์จนมีแผลเป็นตามลำตัวหลายแห่งจากเหตุการณ์นั้นทำให้ทรายเป็นคนขาดความมั่นใจในตนเอง และหวาดระแวงว่าจะถูกรังเกียจเพราะแผลเป็นทั้งที่จริง ๆ แล้วเธอเป็นคนที่ร่าเริงแจ่มใส

เรื่อง **ดั่งไฟใต้เท้า** ตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริงคือ **ตำรวจ ธนายุต** และ **อัมพา** มีรายละเอียดดังนี้

- **ตำรวจ** เป็นผู้ที่พลัดแจ้งความเรื่องรุกรูถูกทำร้าย ไม่ปรากฏนิสัยที่แท้จริง มีการสืบหาข้อมูลตามวิธีการของตำรวจในการสืบสวนคดี
- **ธนายุต** เป็นเจ้าของธุรกิจประมงเช่นเดียวกับพลิตและมีความสนิทสนมกับรุกรู เป็นผู้บอกสถานที่ต้องสงสัยว่าควินจะนำรุกรูไปซ่อน ไม่ปรากฏนิสัยที่เด่นชัด
- **อัมพา** เป็นญาติกับพลิตและเป็นน้องสาวแท้ ๆ ของอินทิวา เธอไม่ค่อยชอบรุกรูจึงแสดงอาการรังเกียจและดูถูกทุกครั้งที่พบกับรุกรู มีนิสัยใจร้อน วู่วาม ไม่เก็บความรู้สึก พุดจาตรงไปตรงมาโดยไม่สนใจความรู้สึกของผู้อื่น

เรื่อง **รอยพรหม** ตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริงคือ **ชัชวาล** และ **ภุมภวัช** มีรายละเอียดดังนี้

- **ชัชวาล** เป็นลูกชายของกมล ทวีโกวิท หนึ่งในผู้ต้องสงสัยว่าจะเป็นผู้ร้ายที่สังหารพริมโรส นิสัย รักสบาย ไม่จริงจังในชีวิต ชอบเที่ยวเตร่ แต่มีความมั่นคงในความรัก มีน้ำใจและคอยให้ความช่วยเหลือหากรออยู่เสมอ
- **ภุมภวัช** เป็นลูกบุญของกมล ทวีโกวิท หนึ่งในผู้ต้องสงสัยว่าจะเป็นคนร้ายที่สังหารพริมโรส และเป็นอดีตคนรักของพริมโรส นิสัยเย็บขริม ไม่แสดงความรู้สึกมีเหตุผลและเสียสละ

เรื่อง **ลางลิต** ตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริงคือ **ศิริสิทธิ์** และ **ศิริวิทย์** มีรายละเอียดดังนี้

- **ศิริสิทธิ์** และ **ศิริวิทย์** ทั้งคู่เป็นฝาแฝดกันและเป็นเจ้าของรีสอร์ทที่แสนที่ สถานที่เกิดเหตุการณ์ในเรื่อง ทั้งคู่มีนิสัยต่างกัน **ศิริสิทธิ์** นั้นมีเหตุผล เอาการเอางาน มีความรับผิดชอบ และรักที่จะอยู่อย่างสมรรถนะ มีความเป็นผู้นำ **ศิริวิทย์** รักสบาย ไม่ค่อยรับผิดชอบต่องาน รักสนุก ชอบเที่ยวเตร่ ไม่มีเหตุผล ชอบความหรูหราฉาบฉวย
- **แม่เอ๋ม** พี่เลี้ยงของรุ่งรติที่มีความรักและหวังดีต่อรุ่งรติโดยตลอด คอยช่วยเหลือปกป้องความผิดที่รุ่งรติได้กระทำ นิสัยใจดี ซื่อสัตย์ต่อเจ้านาย

เรื่อง **พุดสามสี** ตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริงคือ **ภูษิต** และ **นัทวิภา** มีรายละเอียดดังนี้

- **ภูษิต** เป็นนายจ้างของสรวรยา เขาเป็นทนายทนายที่ย้ายครอบครัวมาอยู่อเมริกา ภรรยาของเขาเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุเครื่องบินระเบิดทำให้เขาต้องดูแลลูกเพียงลำพัง นิสัยที่ปรากฏคือ รักครอบครัว มีเหตุผล เย็บขริมในบางครั้ง

“...คุณภูษิตจากที่ฉันได้สังเกตเป็นคนเมตตาทุกคน...มีมุทิตาจิตต่อทุกคน...และคุณภูษิตก็รักลูกเป็นที่สุด...”

(พุดสามสี. 2543: 607)

จากตัวอย่างเป็นการแสดงความรู้สึกถึงนิสัยของภูษิตจากที่สรวรยาได้พบเห็น ว่าเป็นคนมีเมตตาและรักลูกมาก

- **นัทวิภา** เป็นลูกสาวของภูษิตที่เห็นเหตุการณ์ตอนที่แม่ของตนสังหารญาติอาของเธอ นัทวิภาจึงมีอาการหวาดกลัวเสียงดัง และฝันร้ายบ่อยครั้ง

เรื่อง **พลอยพันแสง** ตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริงคือ **ลีลาวรรณ** เป็นลูกสาวของลดามาต เธอรู้เห็นพฤติกรรมที่ผิดปกติของแม่ตนเองและทราบในเวลาต่อมาว่าแม่ของเธอมีอาการป่วยทางจิตแต่ก็ไม่สามารถทำอะไรได้ นิสัยเย็บขริม แต่ก็มีจิตใจดีรักแม่มากมีความกตัญญู

เรื่อง **ทะเลราตรี** ตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริงคือ **คุณย่ามัลย์** เป็นย่าของหมอดูรงค์ เธอเป็นมารดาของพิทักษ์ และทราบว่าใครคือคนร้ายจึงบอกใบ้ให้หมอดูรงค์ทราบ นิสัยที่ปรากฏคือจิตใจดีมีเมตตา

เรื่อง **สืบลับรหัสรัก** ตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริงคือ **พรวณราย** เป็นหนึ่งในสาวกของ ลัทธินิโคลาสมีความสัมพันธ์กับนิโคลาสและคอยแก้ปัญหาที่นิโคลาสสร้างขึ้น เช่นตอนที่นิโคลาสพยายามล่วงเกินธัญรดา

เรื่อง **พรายปรารถนา** ตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริงคือ **นิมมาน เเด่นภูมิ** และ **วิรตี** มีรายละเอียดดังนี้

- **นิมมาน** เป็นสามีของจุลจันทร์อดีตนายทหารที่ลาออกมาทำธุรกิจส่วนตัวหลังจากที่จุลจันทร์ภรรยาของเขาเสียชีวิต นิมมานเป็นเพื่อนสนิทกับเด่นภูมิและวิรตี นิสัยใจดี มีเหตุผล ออกจะเยียบขรึมอยู่บ้าง
- **เด่นภูมิ** เป็นเพื่อนสนิทของนิมมานเจ้าของบริษัทโฆษณาที่ภรรยาทำงานอยู่ เด่นภูมิเป็นชายรักชาย เขาหลงรักนิมมานแต่ไม่กล้าแสดงออกเพราะเกรงจะถูกนิมมานรังเกียจ นิสัยที่ปรากฏสุภาพ มีน้ำใจและมีเหตุผลกับลูกน้อง
- **วิรตี** เป็นภรรยาของเด่นภูมิ เธอรักสามีมากทั้ง ๆ ที่รู้ว่าสามีของเธอไม่ได้รักเธอ และไม่ใช้ชายแท้ นิสัยพูดจาไม่เกรงใจใครเอาแต่ใจแต่ลึก ๆ แล้วเป็นคนที่มีจิตใจดี

เรื่อง **รหัสหัวใจ** ตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริงคือ **รหัส** และ **ทิพย์นารี** มีรายละเอียดดังนี้

- **รหัส** เป็นเพื่อนบ้านของนายประยุทธมีอาชีพเป็นสถาปนิก เคยฝันอยากเป็นนักสืบจึงให้ความช่วยเหลือวิมลลินเป็นอย่างดี นิสัยเป็นคนมองโลกในแง่ดี เพื่อฝันอยู่บ้างแต่ก็มีความเข้าใจในชีวิต
- **ทิพย์นารี** เป็นน้องสาวอดีตคนรักของวิมลลินและเป็นเพื่อนสนิทกับลูกชายนายประยุทธ เธอหย่าร้างกับสามีแล้วพาลูกกลับมาอยู่ที่เมืองไทย ทิพย์นารีทราบถึงอดีตของวิมลลินจึงตั้งข้อรังเกียจและดูถูกวิมลลิน เมื่อได้พบกับวิมลลินอีกครั้งเธอจึงเปิดเผยเรื่องที่วิมลลินเป็นตำรวจในนายประยุทธทราบ นิสัยชอบดูถูกคนอื่นใช้ชีวิตหรูหรา และไม่สนใจความรู้สึกของใคร แต่เมื่อทำผิดเธอก็ยอมรับผิดและหาทางแก้ไขสิ่งที่เธอไม่ได้ตั้งใจให้เกิด

เรื่อง **จำเพยดอกสุดท้าย** ตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริงคือ **ดามส์** เป็นลูกชายของป่าสาทำธุรกิจผลิตไวน์ เป็นหนึ่งในผู้ต้องสงสัยว่าจะเป็นคนร้าย นิสัยใจเย็น มีเหตุผล ให้เกียรติผู้หญิง

เรื่อง **รอยรักเรไร** ตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริงคือ **ดร.เนท** เป็นนักกฎหมายที่เข้ามาให้ข้อมูลของแมลงที่พบในศพ เพื่อช่วยในการไขปริศนาของคดีและช่วยมาลาจินสืบหาอดีตของตนเอง นิสัยละเอียดรอบคอบ มีเหตุผล ใจเย็น กล่าวหาญ

เรื่อง **มาลีสีเลือด** ตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริงคือ **สัตตบงกช** และ **หมอดอกเข็ม** มีรายละเอียดดังนี้

- **สัตตบงกช** เป็นคนรักของหมอดูรงค์ และเป็นผู้ช่วยนักสืบของหมอดูรงค์ มีนิสัยใจดี โอบอ้อมอารี

- หมอดอกเข็ม เป็นแพทย์รุ่นพี่ของหมอจรงค์ผู้ที่ทราบถึงอาการป่วยของหมอจรงค์ว่าเป็นเพราะถูกพิษ

เรื่อง **เคหาสน์เชือดใจ** ตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริงคือ สัตตบงกช พิสมร และพัลลภ มีรายละเอียดดังนี้

- สัตตบงกช เป็นคนรักของหมอจรงค์ และเป็นผู้ช่วยนักสืบของหมอจรงค์ มีนิสัยใจดี โอบอ้อมอารี
- พิสมร เป็นเจ้าของเรื่องที่เทพวิวัฒน์นำมาแต่งงาน เธอเคยมีเรื่องกับเทพวิวัฒน์มาก่อน และเป็นผู้ให้หลักฐานชี้ตัวคนร้ายกับหมอจรงค์
- พัลลภ เป็นลูกเขยของเทพวิวัฒน์ เป็นผู้เขียนนิยายที่เทพวิวัฒน์ ได้นำมาเผยแพร่และใช้ชื่อของตนเอง

เรื่อง **ทะเลสาบสี่เลือด** ตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริงได้แก่

- ดรภัณ เป็นหลานชายของทรงภพ เขาเป็นผู้ต้องสงสัยว่าจะเป็นคนร้ายในความคิดของนัชชา นิสัยเงียบขีมี มีเหตุผล
- โมกขศักดิ์ เป็นเพื่อนสนิทของนัชชา มีอาชีพเป็นนักข่าวอาชญากรรม คอยช่วยเหลือนัชชาสืบหาข้อมูลต่าง ๆ นิสัยใจดี สนุกสนาน

เรื่อง **ทวารบถ** ตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริงคือ นายแพทย์ชนนนต์ เป็นจิตแพทย์ที่ได้รับการขอรับรองให้ช่วยรักษาอาการป่วยทางจิตของปจรรย์

เรื่อง **แกะรอยรัก** ตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริงคือทรงรบ ทรงตัน และเปลี่ยนฟ้า มีรายละเอียดดังนี้

- ทรงรบ เป็นเจ้าของบริษัทผลิตเพลงน้องชายของทรงตัน นิสัย เงียบขีมีมีเหตุผล
- ทรงตัน เป็นเจ้าของบริษัทผลิตเพลงพี่ชายของทรงรบ นิสัย เจ้าชู้รักสนุกและไม่ค่อยจริงจังกับชีวิต
- เปลี่ยนฟ้า เป็นน้องชายของชมเดือนมีพลังพิเศษในการทำนายโชคชะตา นิสัย ชี้เล่นสนุกสนาน แต่ก็มีความจริงจังมีเหตุผล

เรื่อง **เงาทัพ** ตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริงคือ เจ้าหน้าที่นิติเวช ที่ทำหน้าที่ชันสูตรศพของเหยื่อคือ เฮาเวอร์ คิง และเฮทเตอร์ คิง

เรื่อง **กาลมรณะ** ตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริงคือ บรรจง เป็นตำรวจใหม่ที่มาขอให้ส้มย และลออช่วยไขปริศนาคดีคนตาย เขาเป็นผู้รับผิดชอบคดีการเสียชีวิตของนายโชคชัย นิสัยช่างสังเกต ฉลาดในการเรียนรู้ แต่ยังขาดความรอบคอบอยู่บ้าง

เรื่อง **หน้าต่างในเงาเมฆ** ตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริงคือ **คัมภีร์** และ **คีตกาล**
มีรายละเอียดดังนี้

- **คัมภีร์** เป็นหนึ่งในผู้ต้องสงสัยน้องชายของคีตกาล ถูกทางบ้านแสดงอาการเห็นท่างเพราะถูกคิดว่าเป็นลูกของซู้ จึงมีความเก็บกดและหาทางออกด้วยการปลูกต้นไม้ นิสัยเงียบขรึม อ่อนโยนใจดี มีน้ำใจ

“หนูกับแกรนต๋มาไซค์คัมภีร์ใหม่” นำเสียงชายหนุ่มนุ่มละมุน “หนูมาร้านดอกไม้ของฉันทันนี้เป็นคนที่หนึ่งร้อยพอดี...ก็เลยได้รางวัลเป็นต้นอเซเลียตามที่ฉันทั้งใจไว้...ชอบไหมจ๊ะ”

(หน้าต่างในเงาเมฆ. 2550: 310)

จากตัวอย่างเป็นตอนที่คัมภีร์ให้ดอกไม้ในร้านของตนกับเด็กหญิงคนหนึ่งที่ไม่มีเงินจะซื้อดอกไม้ของเขา เหตุการณ์นี้เป็นการแสดงให้เห็นถึงนิสัยที่อ่อนโยนมีน้ำใจของคัมภีร์

- **คีตกาล** เป็นหนึ่งในผู้ต้องสงสัยพี่ชายของคัมภีร์มีอาชีพเป็นแพทย์ นิสัยใจดีอ่อนโยนใจดีแต่ลึกๆแล้วเขาเก็บกดความรู้สึกที่มีต่อการกระทำของมารดา

เรื่อง **หนี่เลือด** ตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริงคือ **พิริยะ** เป็นหลานชายของเจ้าสัวทรงพล พุดไม่ได้เพราะถูกพ่อของตนเองยิงที่คอหลังจากพบว่าแม่ของเขามีชู้ นิสัยเงียบขรึม ไม่ชอบยุ่งเกี่ยวกับใคร มีน้ำใจรักและกตัญญูต่อยายของเขา

เรื่อง **ตีตราค่าหัวใจ** ตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริงคือ **รามิด** และ **คุณย่านวลน้อย**
มีรายละเอียดดังนี้

- **รามิด** เป็นลูกชายของมณฑา มักถูกแม่ของตนเองบังคับให้ทำในสิ่งที่ต้องการ นิสัยรักความยุติธรรม มีเหตุผล ชี้เล่นในบางครั้ง

- **คุณย่านวลน้อย** เป็นผู้ที่รับมณฑามาเลี้ยงดูเสมือนลูก และถูกมณฑาฆ่าเพราะรู้ถึงการทำผิดของมณฑา เมื่อไอยรินทร์มาสืบหาเวรดาที่หายตัวไป วิญญาณของนวลน้อยได้ปรากฏตัวให้ไอยรินทร์พบและบอกไปถึงสถานที่ที่จะได้พบกับเวรดา

เรื่อง **ฆาตกรรมจักรราศี** ตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริงคือ **จิตแพทย์ปราโฆช** **ลุงม้วน** และ **อาจารย์ทศ** มีรายละเอียดดังนี้

- **จิตแพทย์ปราโฆช** เป็นจิตแพทย์ที่รักษาอาการป่วยทางจิตของกานต์ เกศกำจรหรือจักรราศี

- **ลุงม้วน** เป็นคนเฝ้าศพที่เห็นเหตุการณ์ตอนที่ ร.ต.อ.จำเนียรบังคับหมอบคนหนึ่งมาถ่ายเลือดให้กับร.ต.อ.ดวงพี่ชายของตน

- **อาจารย์ทศ** เป็นผู้ที่มีความรู้ในเรื่องของโหราศาสตร์ที่เรียกว่า ยูเรเนียม ได้ให้ความรู้ในการทำนายดวงชะตาด้วยศาสตร์นี้

เรื่อง **ขบวนการกึ่งก่องแก้ว** ตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริงคือ **วินตา จินนี่ และลุงข้างบ้าน** มีรายละเอียดดังนี้

- **วินตา** เป็นคนรักของภูติคเป็นผู้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับนิสัยของภูติคและผู้ที่เคยมีเรื่องกับภูติค นิสัยไม่ปรากฏชัดเจน
- **จินนี่** เป็นคนรักของอนิวร์ นิสัยอ่อนโยนมีน้ำใจ
- **ลุงข้างบ้าน** ไม่ปรากฏชื่อและประวัติ นิสัยช่างพูดช่างคุยชอบยุ่งเกี่ยวเรื่องของคนในหมู่บ้าน

บทบาทของผู้ต้องสงสัยที่มีส่วนในการเผยความจริงนั้นเป็นการแสดงออกถึงพฤติกรรมบางอย่างที่ผิดปกติ เมื่อนักสืบได้สืบหาความจริงแล้วจึงได้ทราบว่าไม่ใช่คนร้าย แต่มีบางอย่างที่ไม่ต้องการเปิดเผยหรือสามารถเชื่อมโยงไปถึงตัวคนร้าย การสร้างตัวละครที่เป็นผู้ต้องสงสัยนั้นมักจะมีสิ่งที่เป็นข้อมูลซึ่งน่าจะเป็นไปได้ หรือข้อมูลที่เป็นความลับที่ไม่ต้องการเปิดเผย ผู้เขียนมักจะสร้างตัวละครที่น่าสงสัยมากกว่าหนึ่งตัวแล้วจึงค่อยๆ ตัดตัวละครเหล่านั้นออก จนกระทั่งสามารถทราบถึงตัวคนร้ายตัวจริงได้ในที่สุด

การสร้างตัวละครในอาชญาวิทยานั้น ตัวละครแต่ละตัวจะมีบทบาทของตนเองอย่างชัดเจน และมีการสร้างลักษณะตัวละครที่คล้ายกัน โดยตัวละครที่เป็นผู้สืบหรือผู้ช่วยสืบจะทำหน้าที่ในการสืบหาความจริงอย่างเด่นชัด ในขณะที่ตัวละครที่เป็นผู้ต้องสงสัยก็จะมีปมปัญหาหรือพฤติกรรมที่น่าสงสัย ทางด้านตัวละครที่เป็นเหยื่อก็จะถูกกล่าวถึงในลักษณะที่น่าจะมีปัญหาบางอย่างโดยหนึ่งกับคนร้าย ส่วนคนร้ายนั้นจะถูกกล่าวถึงน้อยมากและถูกกล่าวถึงในด้านที่ดี หรือด้านที่เป็นปมปัญหาเช่นเดียวกับตัวละครที่น่าสงสัย

2 ประเภทของตัวละครในอาชญาวิทยา

ประเภทของตัวละครในอาชญาวิทยานั้นผู้วิจัยได้แบ่งประเภทตามความสำคัญที่มีต่อเรื่องโดยแบ่งตัวละครออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้

2.1 ตัวละครเอก ได้แก่ ตัวละครที่มีบทบาทสำคัญในการแสดงพฤติกรรมที่มีผลต่อคดีอาชญากรรมในเรื่อง และมีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่องจนคดีคลี่คลาย จากการศึกษาพบว่าตัวละครเอกมีบทบาทคือ ตัวละครนักสืบ ตัวละครเหยื่อ และตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริงเช่น

กิธณา ในเรื่อง**พรายปรารถนา** เป็นผู้สืบหาคนร้ายที่ฆ่าจุลจันทร์ แต่เธอก็ถูกปองร้ายหลายครั้ง

นิมมาน ในเรื่อง**พรายปรารถนา** เป็นผู้ที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริง เนื่องจากเขามีส่วนเกี่ยวข้องกับ การเสียชีวิตของจุลจันทร์

รุจรวี ในเรื่อง**ตั้งไฟได้น้ำ** เป็นเหยื่อที่ถูกคนร้ายพยายามฆ่าหลายครั้ง

พลิต ในเรื่อง**ตั้งไฟได้น้ำ** เป็นผู้ที่สงสัยว่ารุจรวีจะถูกคนปองร้ายจึงสืบหาความจริง

พุ่มรัก พานสิงห์ ในเรื่อง**ฆาตกรรมจักราศี** เป็นนักสืบในเรื่องที่เข้ามาช่วยสืบคดีสังหารนักร้องลูกทุ่งร่วมกับ ตำรวจ และสืบหาชาติกำเนิดของการบูรไปพร้อมกัน

การบูร ในเรื่อง**ฆาตกรรมจักราศี** เป็นเป็นผู้ที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริง เนื่องจากเธอว่าจ้างให้พุ่มรัก สืบหาชาติกำเนิดของตน จึงเป็นเหตุให้พุ่มรักนำทั้งสองคดีมาเชื่อมโยงกันจนสามารถทราบถึงตัวคนร้าย

จากการศึกษาพบว่าการสร้างตัวละครเอกในอาชญากรรมเป็นการสร้างตัวละครให้มีบทบาทเป็นนักสืบมากที่สุด ตัวละครเอกฝ่ายหญิงจะเป็นนักสืบและเหยื่อ หรือเป็นเหยื่อที่ผู้ร้ายต้องการสังหารด้วยเหตุผลบางประการแต่สามารถรอดพ้นมาได้ ในขณะที่ตัวละครเอกฝ่ายชายจะเป็นนักสืบหรือผู้ต้องสงสัยที่มีส่วนในการความจริงเปิดเผย และในตอนท้ายของเรื่องจะจบลงด้วยความรักของตัวละครเอก ไม่ว่าตัวละครเหล่านั้นจะมีบทบาทใด เป็นการแสดงให้เห็นว่านวนิยายทุกประเภทนั้นจะจบลงที่การสมหวังในความรักของตัวละครเอกในเรื่องนั้น

2.2 ตัวละครรอง ได้แก่ ตัวละครที่มีบทบาทเป็นตัวละครนักสืบด้วยการเป็นนักสืบโดยตรง เป็นผู้ช่วยนักสืบหรือเป็นผู้ให้ข้อมูลต่างๆ ที่เป็นประโยชน์แก่นักสืบจนสามารถทราบถึงตัวคนร้ายดังเช่น

พีระยศ ในเรื่อง**พรายปรารถนา** เป็นผู้ที่คอยช่วยเหลือภริยาสืบหาคนร้ายที่ฆ่าจุลจันทร์และคอยให้คำปรึกษาต่างๆ

สรรพพร ในเรื่อง**หนี่เลือด** เป็นตำรวจที่รับผิดชอบคดีฆาตกรรมต่อเนื่องในครอบครัวของเจ้าสัวทรงพล ร่วมกับมณฑิตตำรวจเจ้าของคดี

เง เมืองคอน ในเรื่อง**ฆาตกรรมจักราศี** เป็นผู้ที่จุดประเด็นให้พุ่มรัก พานสิงห์นักสืบในเรื่องนำเรื่องราวที่เกี่ยวกับศาสตร์การดูดวงมาเชื่อมโยงกับการฆาตกรรมที่เกิดขึ้น

ตัวละครที่มีส่วนช่วยในการเปิดเผยด้วยการตกเป็นผู้ต้องสงสัย และได้รับการเปิดเผยความจริงภายหลังว่าไม่ใช่คนร้ายแต่มีบางสิ่งบางอย่างที่ต้องการปกปิด หรือเคยมีเรื่องบาดหมางใจกับเหยื่อดังเช่น

อัมพา ในเรื่อง**ดั่งไฟได้นำ** ที่เธอมีความรู้สึกไม่ชอบในพฤติกรรมเอาแต่ใจตนเองของรุจรวีก่อนที่รุจรวีจะเสียชีวิต และไม่เชื่อว่ารุจรวีจะสามารถปรับปรุงตัวเองได้จึงคอยพุดตู่ทุกครั้งที่พบกัน

โทนี่ ในเรื่อง**รอยรักเรไร** เขามีพฤติกรรมบางอย่างที่น่าสงสัยว่าจะเป็นคนร้ายแต่ในตอนท้ายของเรื่อง โทนี่คือผู้ที่เข้ามาให้ความช่วยเหลือมารินได้ทันเวลาก่อนที่จะถูกคนร้ายสังหาร

จากการศึกษาพบว่าการสร้างตัวละครรองในอาชญากรรมเป็นการสร้างตัวละครที่มีความสำคัญในการให้ข้อมูลของคดีฆาตกรรมที่เกิดขึ้นจนสามารถทราบถึงคนร้ายได้ในที่สุด

2.3 ตัวละครปฏิปักษ์ ได้แก่ตัวละครที่อยู่ฝ่ายตรงข้ามกับตัวละครเอกและเป็นตัวละครที่เป็นผู้ก่อคดีอาชญากรรมเช่น

รัชสีกร ในเรื่องหนึ่งเลือด เป็นผู้ลงมือก่อคดีฆาตกรรมต่อเนื่องในครอบครัวของตนเอง เพราะความแค้นที่ถูกรังแกมาโดยตลอด

รุ่งรติ ในเรื่องนางลิลิต เป็นคนร้ายที่ฆ่าธิดาเพราะต้องการมีชีวิตที่สุขสบาย และไม่ต้องการให้ความลับในเรื่องที่ตนเองกระทำผิดถูกเปิดเผย

วิลเลียม มอร์ริส ในเรื่องพุดสามสี เป็นผู้ก่อคดีฆาตกรรมพ่อของตนเองและพยายามฆ่าสวรรยา

พรรยา ในเรื่องขบวนการกึ่งกองแก้ว เป็นผู้ที่สังหารญาติเพราะไม่ต้องการให้ญาติซื้อบ้านของตน

จากการศึกษาพบว่าการสร้างตัวละครปฏิบัติกับพบว่าการสร้างให้เป็นตัวละครผู้ร้ายทั้งฝ่ายชายและฝ่ายหญิงโดยมีเหตุผลและวิธีการลงมือก่อคดีที่แตกต่างกันออกไป

2.4 ตัวละครเสริม ได้แก่ตัวละครที่มีบทบาทต่อคดีอาชญากรรมอยู่บ้างแต่ไม่มีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่องเช่น

ลัดดา ในเรื่องทวารบาล เป็นเจ้าของหอพักสถานที่เกิดเหตุ ถูกฆ่าเพราะทราบว่าใครคือคนร้าย

คิตกาล ในเรื่องหน้าต่างในเงาเมฆ เป็นพี่ชายของคัมภีร์หนึ่งในผู้ต้องสงสัยที่เมื่อสืบข้อมูลแล้วปรากฏว่าไม่ใช่คนร้ายแต่ก็เป็นการทำให้หนักสืบทราบว่าใครคือคนร้าย

โมกข์ศักดิ์ ในเรื่องทะเลสาบสีเลือด เป็นเพื่อนกับนักสืบในเรื่อง คอยให้ความช่วยเหลือค้นหาในการสืบหาข้อมูลต่างๆ

จากการศึกษาพบว่าการสร้างตัวละครเสริมพบว่าการสร้างให้ตัวละครมีบทบาทเป็นตัวละครเหยื่อ ตัวละครนักสืบ หรือตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริง ตัวละครเหล่านี้จะมีบทบาทเพียงเล็กน้อย โดยจะปรากฏในตอนในตอนหนึ่งของเรื่องเพียงช่วงสั้นๆ แต่มีส่วนสำคัญในการทำให้ความจริงถูกเปิดเผยออกมา

ตัวละครแต่ละประเภทในอาชญากรรมจะถูกสร้างให้แสดงบทบาทอย่างไรก็ตามสิ่งหนึ่งที่ต่อคดีอาชญากรรมในเรื่องที่ชัดเจนไม่ว่าจะเป็นตัวละครนักสืบ ตัวละครผู้ร้าย ตัวละครเหยื่อ หรือตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริง และอาจมีความสัมพันธ์กับประเภทตัวละครโดยแสดงบทบาทมากกว่าหนึ่งบทบาทเช่น ตัวละครเอกเป็นตัวละครเหยื่อและตัวละครนักสืบ หรือตัวละครเอกเป็นตัวละครเหยื่อและตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริง หรือตัวละครรองเป็นตัวละครนักสืบและตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริง เป็นต้น ส่วนตัวละครปฏิบัติกับมักมีบทบาทให้คลุมเครือว่าเป็นตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริงแต่ท้ายที่สุดเป็นตัวละครผู้ร้ายเสียเอง การสร้างบทบาทของตัวละครลักษณะนี้เป็นการสร้างความน่าสงสัยหรือปกปิดข้อมูลบางอย่างที่ทำให้เกิดการไขว่เขวในการสืบหาความจริงที่สำคัญคือสร้างความน่าตื่นเต้นและชวนติดตามให้แก่ผู้อ่าน

จากการศึกษาองค์ประกอบด้านตัวละครในอาชญาวิทยาในด้านของการสร้างตัวละครและประเภทของตัวละคร สรุปได้ดังนี้

การสร้างตัวละคร อาชญาวิทยาการสร้างตัวละครที่มีบทบาทสำคัญ 4 ลักษณะด้วยกันคือ **ตัวละครที่เป็นเหยื่อหรือผู้ถูกทำร้าย** คือตัวละครที่ถูกสังหารหรือถูกทำร้ายจนได้รับบาดเจ็บ **ตัวละครที่เป็นผู้สืบหาความจริง** คือผู้ที่ทำการสืบหาความจริงในเรื่องโดยจากการศึกษาพบว่าตัวละครที่สืบหาความจริงนั้นมีทั้งผู้ที่เป็นนักสืบโดยอาชีพและไม่ใช่นักสืบโดยอาชีพแต่มีความสงสัยในเรื่องราวที่เกิดขึ้นจึงทำการสืบหาความจริง นอกจากนี้ยังมีการสร้างตัวละครที่มีพลังเหนือธรรมชาติเข้ามามีบทบาทในการสืบหาความจริง **ตัวละครที่เป็นผู้ร้าย** คือผู้ที่ก่อคดีฆาตกรรมและคดีต่างๆ ในเรื่อง **ตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริง** คือตัวละครที่ทำให้เรื่องราวต่างๆ มีความคลี่คลายและมีความกระชับมากยิ่งขึ้นโดยผู้ที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริงอาจเป็นพยาน เหยื่อ หรือผู้ต้องสงสัย

ประเภทของตัวละคร เป็นการศึกษาถึงบทบาทของตัวละครแต่ละประเภทดังนี้ **ตัวละครเอก** มีบทบาทเป็นตัวละครนักสืบ ตัวละครเหยื่อ และตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริง **ตัวละครรอง** มีบทบาทเป็นตัวละครนักสืบหรือตัวละครที่มีส่วนช่วยในการเปิดเผยความจริง **ตัวละครที่เป็นปฏิปักษ์** มีบทบาทเป็นตัวละครผู้ร้ายทั้งฝ่ายชายและฝ่ายหญิงโดยมีเหตุผลและวิธีการลงมือก่อคดีที่แตกต่างกันออกไป **ตัวละครเสริม** มีบทบาทเป็นตัวละครเหยื่อ ตัวละครนักสืบ และตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริง ตัวละครเหล่านี้จะมีบทบาทเพียงเล็กน้อย

จากผลการศึกษาดังกล่าวทำให้ทราบว่าตัวละครในอาชญาวิทยาไทย พ.ศ.2541-2550 มีความแตกต่างจากอาชญาวิทยาในยุคแรกดังที่สุพรรณิได้กล่าวไว้ในประวัติการประพันธ์นวนิยายไทยสรุปได้ว่า “ตัวละครนั้นจะมีลักษณะที่ชัดเจนว่าเป็นคนดีหรือคนเลว ตัวเอกทั้งฝ่ายชายและฝ่ายหญิงจะเป็นตัวละครในอุดมคติเช่นเดียวกับนวนิยายแนวอื่นๆ” โดยมีรายละเอียดของความต่างและการพัฒนาการของตัวละครดังนี้ ตัวละครที่เป็นเหยื่อและผู้ถูกทำร้ายที่จากเดิมจะเป็นผู้ถูกกระทำเพียงอย่างเดียว ได้มีการพัฒนาเป็นทั้งผู้สืบและเหยื่อหรือมีบทบาทในด้านอื่นๆ มากขึ้น ตัวละครผู้ร้ายที่จากเดิมผู้อ่านสามารถทราบได้ทันทีว่าใครคือคนร้าย ได้มีการสร้างให้มีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้นและไม่เปิดเผยตัวจนกว่าความจริงในเรื่องจะได้รับการคลี่คลาย ตัวละครผู้สืบที่จากเดิมจะต้องมีอาชีพเป็นนักสืบหรือตำรวจเท่านั้น ได้มีการสร้างให้มีตัวละครที่ทำหน้าที่สืบให้มีอาชีพอื่นๆ และมีการใช้ตัวละครนักสืบที่เป็นผู้หญิงหรือมีพลังอำนาจเหนือคนปกติทั่วไป

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

อาชุนิยายไทยเป็นนวนิยายที่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับการฆาตกรรม และการสืบหาความจริงในคดีต่างๆ ที่เกิดขึ้นโดยเฉพาะคดีฆาตกรรม จากการศึกษาอาชุนิยายไทย พ.ศ. 2541-2550 จำนวน 24 เรื่อง ผู้วิจัยพบว่าอาชุนิยายมีองค์ประกอบด้านเนื้อหาและองค์ประกอบด้านตัวละครในการนำเสนออย่างหลากหลาย

ในการศึกษาองค์ประกอบด้านเนื้อหาในอาชุนิยายไทยผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น โครงสร้าง โครงเรื่อง ผู้เล่าเรื่อง ตัวละคร ฉากและบรรยากาศ ข้อมูลที่ใช้ในการประพันธ์ สรุปได้ดังนี้

โครงสร้างของอาชุนิยายไทย เน้นที่การฆาตกรรมหรือการพยายามฆ่าเป็นความขัดแย้งหลักของเรื่อง สาเหตุที่นำมาสู่การฆาตกรรมหรือการพยายามฆ่าอาจปรากฏในตอนต้นเรื่องหรือตอนท้ายเรื่องขึ้นอยู่กับวิธีการนำเสนอของผู้เขียน ส่วนในด้านของการฆาตกรรม การพยายามฆ่า การสืบหาความจริงในคดีที่เกิดขึ้นและการเปิดเผยความจริงจะถูกสร้างขึ้นเป็นลำดับตามขั้นตอนที่ต่อเนื่องกัน ด้านความรักนั้นจะเป็นบทสรุปของเรื่องหลังจากที่ปัญหาการฆาตกรรมและคดีต่างๆ จบลง

โครงเรื่องของอาชุนิยายไทย ผู้วิจัยได้ศึกษาถึงแบบของโครงเรื่องและการวางโครงเรื่องดังนี้ แบบของโครงเรื่องในอาชุนิยายมี 2 ลักษณะคือ โครงเรื่องหลักที่เป็นเรื่องของการฆาตกรรมหรือคดีต่างๆ โครงเรื่องรองที่แทรกในชีวิตครอบครัว ความรัก และปัญหาต่างๆ ในสังคมปัจจุบัน กับโครงเรื่องหลักที่เป็นเรื่องชีวิตครอบครัว ความรัก และปัญหาต่างๆ ในสังคมปัจจุบัน โครงเรื่องรองที่เป็นเรื่องฆาตกรรมหรือคดีต่างๆ ส่วนการวางโครงเรื่องในอาชุนิยายได้แก่การเปิดเรื่อง การสร้างปมปัญหา การดำเนินเรื่อง การพัฒนาเรื่องไปจนถึงจุดวิกฤต และการคลายปม การเปิดเรื่องในอาชุนิยายไทยมี 6 ลักษณะ คือเปิดเรื่องด้วยเหตุการณ์ฆาตกรรม เปิดเรื่องด้วยเหตุการณ์ในอดีตของตัวละคร เปิดเรื่องด้วยการแนะนำตัวละคร เปิดเรื่องด้วยการสนทนากับผู้อ่าน เปิดเรื่องด้วยสถานที่ หรือเปิดเรื่องด้วยเหตุการณ์ การสร้างปมปัญหา 3 ลักษณะคือปมปัญหาคดีต่างๆ ปมปัญหาความรัก และปมปัญหาชีวิตครอบครัวและการทำงาน การดำเนินเรื่องมี 2 ลักษณะคือดำเนินเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ที่เริ่มด้วยการฆาตกรรม การสืบหาข้อมูล และเผยให้ทราบถึงตัวคนร้ายในตอนท้าย กับดำเนินแบบสลับเหตุการณ์สองชุดเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นพร้อมกันหรือต่างเวลากัน การดำเนินเรื่องทั้งสองลักษณะยังแทรกในเรื่องความรักควบคู่ไปกับการสืบหาความจริงด้วย จุดวิกฤตของเรื่องคือเหตุการณ์ที่นำไปสู่การเปิดเผยความจริงว่าใครคือคนร้าย การคลายปมปัญหามีสองลักษณะคือการคลายปมปัญหาด้วยเหตุการณ์และการคลายปมปัญหาด้วยการทราบถึงตัวคนร้าย นอกจากนี้ในตอนจบบางเรื่องยังมีบทสรุปเรื่องความรักของตัวละครที่มักจบลงด้วยการสมหวัง

ผู้เล่าเรื่องในอาชุนิยายไทย มีการใช้ผู้เล่าเรื่อง 2 ลักษณะคือ ผู้เล่าเรื่องที่เป็นตัวละครในเรื่องและผู้เล่าเรื่องที่ไม่ใช่ตัวละครในเรื่อง การเล่าเรื่องของผู้เล่าเป็นตัวละครในเรื่องนั้นมี 2 แบบคือการเล่าเรื่องผ่านมุมมองของตัวละครตัวเดียวกับและการเล่าเรื่องโดยใช้บทสนทนาของตัวละครในเรื่อง ส่วนการเล่าเรื่องของผู้เล่าเรื่องที่ไม่ใช่ตัวละคร

ในเรื่องเป็นเล่าเรื่องอย่างผู้รู้หรือเป็นผู้เล่าเรื่องที่เสมือนมีตัวตนอยู่ในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ผู้เล่าเรื่องมีส่วนทำให้การรับรู้ของผู้อ่านจำกัดอยู่เพียงแค่มุมมองของตัวละครบางตัวเท่านั้น

ฉากและบรรยากาศของอาชญานิยายไทย เป็นองค์ประกอบสำคัญที่มีส่วนช่วยสร้างความสมจริงและสร้างความน่าตื่นตันทึ่งให้แก่เรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้น ฉากและบรรยากาศที่สำคัญในอาชญานิยายแต่ละเรื่องมีส่วนที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมทั้งการฆาตกรรม การพยายามฆ่า และการพบศพ กับส่วนที่เกี่ยวข้องกับการสืบหาความจริง การเผยแพร่ความจริง และการสร้างความน่าสงสัย

ข้อมูลที่ใช้ในการประพันธ์อาชญานิยายไทย เป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับวิทยาศาสตร์การแพทย์และศาสตร์อื่นๆ ได้แก่ แพทยศาสตร์และกวีวิทยา โดยนำข้อมูลเหล่านี้มาใช้ 2 ลักษณะคือใช้ในการก่อคดีฆาตกรรมและนำมาช่วยในการสืบหาความจริงของคดีฆาตกรรมที่เกิดขึ้น

การศึกษาด้าน**องค์ประกอบด้านตัวละครในอาชญานิยาย** ผู้วิจัยแบ่งออกเป็นการสร้างตัวละครและประเภทของตัวละครสรุปได้ดังนี้

การสร้างตัวละครในอาชญานิยาย พบการสร้างตัวละครใน 4 บทบาทหลักคือ ตัวละครที่เป็นเหยื่อ ตัวละครที่เป็นผู้สืบหาความจริง ตัวละครผู้ร้ายหรือฆาตกร ตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริง โดยตัวละครแต่ละตัวจะมีลักษณะสำคัญดังนี้ ตัวละครที่เป็นเหยื่อหรือผู้ที่ถูกทำร้ายเป็นตัวละครที่กระทำบางสิ่งบางอย่างให้ตัวผู้ร้ายแค้นเคืองหรือเสียผลประโยชน์จึงถูกสังหารเพื่อมิให้ความลับเปิดเผย เพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์สินสมบัติหรือมรดกเพื่อแก้แค้นอย่างใดอย่างหนึ่ง ตัวละครที่เป็นผู้สืบหาความจริงจะมีทั้งผู้ที่เป็นตำรวจหรือนักสืบของเรื่อง และไม่ใช่ตำรวจหรือนักสืบแต่มีความสงสัยในการเสียชีวิตของตัวละครจึงทำการสืบหาความจริง นอกจากนั้นยังมักจะมีตัวละครที่มีบทบาทเป็นผู้ช่วยในการสืบหรือผู้ที่คอยให้คำปรึกษาต่างๆ แก่ตัวละครที่เป็นผู้สืบในกรณีที่ผู้สืบเกิดความสงสัยหรือไม่แน่ใจ ตัวละครผู้ร้ายหรือฆาตกร เป็นตัวละครที่ลงมือก่อคดีต่างๆ ขึ้นแต่จะไม่ปรากฏว่าเป็นผู้ใดในตอนเริ่มแรก มักแสดงตัวหรือมีการแสดงออกว่าเป็นคนดีมีน้ำใจ ต่อเมื่อความจริงเปิดเผยจึงได้ทราบถึงลักษณะนิสัยที่แท้จริงของคนร้าย ตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริงได้แก่พยานที่รู้เห็นเหตุการณ์ซึ่งมีเกี่ยวข้องกับเหยื่อหรือผู้ต้องสงสัย เหยื่อที่ถูกทำร้ายแต่ไม่ถึงกับชีวิต และผู้ต้องสงสัยที่มักมีพฤติกรรมบางอย่างที่ไม่สามารถเปิดเผยความจริงได้หรือเคยมีเรื่องบาดหมางกับเหยื่อมาก่อน

ส่วน**ประเภทของตัวละคร** ได้แก่ ตัวละครเอก ตัวละครรอง ตัวละครปฏิปักษ์ และตัวละครเสริม พบว่าตัวละครเหล่านี้แสดงบทบาทอย่างใดอย่างหนึ่งที่ชัดเจนไม่ว่าจะเป็นตัวละครนักสืบ ตัวละครผู้ร้าย ตัวละครเหยื่อ และตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริง ตัวละครที่แบ่งตามประเภทนี้ปรากฏบทบาทมากกว่าหนึ่งบทบาทเช่น ตัวละครเอกบางเรื่องคือตัวละครที่เป็นเหยื่อกับตัวละครที่ทำหน้าที่สืบหาความจริง หรือตัวละครรองบางเรื่องคือตัวละครเหยื่อกับตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริง เป็นต้น ส่วนตัวละครปฏิปักษ์แสดงบทบาทเฉพาะตัวละครที่เป็นผู้ร้ายหรือฆาตกรเท่านั้น หรืออาจทำให้ผู้อ่านไขว้เขวด้วยการสร้างตัวละครผู้ต้องสงสัยให้เป็นตัวละครปฏิปักษ์เพื่อสร้างความน่าสงสัยหรือปกปิดข้อมูลบางอย่างทำให้ผู้อ่านคาดเดาไปต่างๆ อันสร้างอรรถรสให้แก่การอ่าน ในตอนท้ายของเรื่องจึงเฉลยความจริงว่าตัวละครผู้ต้องสงสัยเหล่านี้ไม่ใช่ตัวละครปฏิปักษ์

กล่าวโดยสรุปอาชญาวิทยาไทยพ.ศ.2541-2550 จึงมีความแตกต่างและพัฒนาการเพิ่มขึ้นจากอาชญาวิทยาในยุคแรกดังนี้

1. ด้านโครงเรื่อง โครงเรื่องของอาชญาวิทยาไทยในยุคแรกมี 2 แนวได้แก่ แนวนักสืบเชอร์ล็อกโฮล์มส์คือ การติดตามหาตัวคนร้ายโดยการอนุมานจากหลักฐานต่างๆ ที่ปรากฏ กับแนวผู้ร้ายอำพรางตัวแบบไอ้โม่งคือปกปิดร่างกาย อาชญาวิทยาไทยยุคแรกมุ่งเน้นที่การสืบหาตัวคนร้าย อาชญาวิทยาไทยช่วงพ.ศ.2541-2550 จะมีโครงเรื่อง 2 แนวเช่นกันแต่ลักษณะของโครงเรื่องจะเปลี่ยนไปคือมีโครงเรื่องที่มุ่งเน้นการฆาตกรรมและมีการแทรกเรื่องของความรัก ปัญหาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับตัวละคร และโครงเรื่องที่เป็นเรื่องปัญหาต่างๆ ของตัวละคร ความรักและมีการแทรกเรื่องของการฆาตกรรม กล่าวได้ว่าเป็นการผสมผสานอาชญาวิทยากับนิยายรักพาฝันเข้าด้วยกัน

2. ด้านปมปัญหาของเรื่อง อาชญาวิทยาไทยยุคก่อนนำเสนอปมปัญหาที่เกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรมและคดีต่าง ๆ แต่อาชญาวิทยาไทยในพ.ศ.2541-2550 นำเสนอปมปัญหาที่สะท้อนให้เห็นถึงสภาพชีวิตและจิตใจของคนในสังคมยุคปัจจุบันมากขึ้นพร้อมปมปัญหาการฆาตกรรม และปมปัญหาฆาตกรรมก็มีความสลับซับซ้อน ลึกลับและน่าตื่นเต้นยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังมีปมปัญหาเรื่องความรักของตัวละครเอกแรกเข้ามาในอาชญาวิทยายุคนี้ด้วย

3. ด้านข้อมูลที่ใช้ในการประพันธ์ อาชญาวิทยาไทยในพ.ศ.2541-2550 มีการนำข้อมูลความรู้ในศาสตร์ต่างๆ มาใช้เพื่อสร้างความสมจริง

4. ด้านตัวละคร ตัวละครในอาชญาวิทยาไทยในยุคแรกแสดงบทบาทที่ชัดเจนและมีบุคลิกลักษณะนิสัยตายตัวและสามารถคาดเดาคนร้ายได้ไม่ยากนักแต่อาชญาวิทยาไทยในพ.ศ.2541-2550 ลักษณะของตัวละครมีความหลากหลายด้านลักษณะนิสัย และอำพรางความลึกลับบางอย่างเพื่อสร้างความน่าสงสัยใคร่รู้มากยิ่งขึ้นคนร้ายมักจะแสดงตนเป็นคนดีจนกระทั่งความจริงเปิดเผยจึงได้ทราบถึงลักษณะนิสัยที่แท้จริงและความจริงบางอย่างที่ปกปิดไว้

ในส่วนที่คล้ายกันของอาชญาวิทยาไทยในยุคแรกและอาชญาวิทยาไทยในพ.ศ.2541-2550 คือโครงสร้างที่ประกอบด้วยเหตุการณ์ที่นำมาซึ่งการฆาตกรรม การพยายามฆ่าหรือทำร้ายร่างกาย การสืบหาความจริงการเปิดเผยความจริง โดยลำดับและการสร้างตัวละครใน 4 บทบาทหลักคือ เหยื่อ ผู้สืบ ผู้ร้ายและผู้มีส่วนเปิดเผยความจริง อันเป็นองค์ประกอบที่แสดงลักษณะเฉพาะของนวนิยายประเภทอาชญาวิทยายุคทุกยุคทุกสมัย

อภิปรายผล

การศึกษาอาชญาวิทยาคครั้งนี้ทำให้ทราบว่าอาชญาวิทยาไทยในปัจจุบันนี้มีลักษณะที่น่าสนใจและพัฒนาการที่เพิ่มขึ้นจากอดีต ทั้งในด้านของการฆาตกรรมที่มีการใช้วิธีการที่ซับซ้อนในการก่อคดีและการปกปิดความลับ รวมถึงหลักฐานต่างๆ ได้อย่างแนบเนียนจนทำให้เกิดการไขว่เขวในตัวคนร้าย การสืบหาความจริงนั้นมิวิธีการสืบที่สมจริงทั้งการสืบจากข้อมูลหลักฐาน จากศพโดยอาศัยกระบวนการทางการแพทย์และศาสตร์ที่เป็นความรู้ต่างๆ เข้ามามีส่วนช่วยในการสืบคดี อีกทั้งยังมีการใช้พลังพิเศษหรือสิ่งที่เหนือธรรมชาติเช่น วิญญาณ เข้ามามีส่วนในการดำเนินเรื่องเพื่อสร้างความตื่นเต้นและน่าติดตามมากขึ้น มีการแทรกเรื่องราวความรักและปมปัญหาต่างๆ ของตัวละครอันเป็นการทำให้ผู้อ่านสนุกสนานไปพร้อมๆ กับการเอาใจช่วยตัวละครเอกและทราบความจริงไปพร้อมๆ กับ

ตัวละครเอกว่าใครคือคนร้าย บทสรุปของปัญหาทุกอย่างจะเป็นอย่างไรทั้งในเรื่องของการฆาตกรรมและความรัก อีกทั้งยังมีการสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาสังคม เช่น ปัญหาสิทธิสตรี ปัญหาทางด้านชู้สาว การแย่งชิงมรดก เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีการแสดงให้เห็นถึงสภาพจิตใจของคนในสังคมที่มีความเลื่อมทราวมและมีความผิดปกติทางจิตใจ จนสามารถก่อคดีฆาตกรรมเพื่อผลประโยชน์ของตนเพื่อแก้แค้นหรือแม้แต่ระบายความคับข้องใจที่สะสม การสร้างตัวละครนั้นมีพัฒนาการจากอาชญาวิทยาในยุคแรกเป็นอย่างมากทั้งเรื่องของความสมจริงในตัวละครที่มีการแสดงลักษณะนิสัยทั้งในด้านบวกและลบมีความซับซ้อนทางด้านจิตใจและการแสดงออก บทบาทของตัวละครมีการแสดงออกอย่างเด่นชัดทั้งนักสืบ ผู้ร้ายและเหยื่อ ในขณะที่ตัวละครที่มีส่วนในการเปิดเผยความจริงนั้นจะมีทั้งที่เป็นพยานที่เห็นเหตุการณ์ เหยื่อที่ถูกทำร้ายและตัวละครอื่นๆ ที่มีพฤติกรรมบางอย่างที่น่าสงสัยหรือมีสิ่งต้องการปกปิด

อาชญาวิทยาไทยช่วงพ.ศ. 2541-2550 มี 2 ลักษณะคือ อาชญาวิทยาที่มุ่งเน้นไปในการก่อคดีฆาตกรรม การสืบหาความจริงของคดีนั้นๆ และอาชญาวิทยาที่ผสมผสานระหว่างคดีฆาตกรรมกับเรื่องราวความรักของตัวละคร แต่ไม่ว่าจะเป็นอาชญาวิทยาแบบใดก็จะมีเรื่องรักแทรกเข้ามาเป็นสีสันของเรื่องทำให้อาชญาวิทยาไทยยุคใหม่ไม่ใช่อาชญาวิทยาแท้ๆ หากแต่มีส่วนผสมผสานระหว่างอาชญาวิทยาและนวนิยายรักพาฝัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกลุ่มผู้อ่านอาชญาวิทยาในยุคนี้เป็นกลุ่มเดียวกับผู้อ่านที่ชื่นชอบนวนิยายรักพาฝัน การนำเรื่องราวการสืบคดีมาเป็นปมปัญหาทำให้เรื่องรักใคร่ดูน่าสนใจกว่านวนิยายรักพาฝันเพียงอย่างเดียว อีกทั้งผู้เขียนอาชญาวิทยากลุ่มนี้ก็ล้วนแต่เขียนนวนิยายรักพาฝันมาก่อนเป็นส่วนใหญ่ เช่น กิ่งฉัตร นายา พงศกร การเปลี่ยนแนวมาเขียนเรื่องอาชญากรรมจึงไม่อาจทิ้งแนวทางที่ตนถนัดได้ และท้าทายความสามารถของตน ด้วยเหตุนี้อาชญาวิทยาในยุคปัจจุบันจึงเป็นนวนิยายที่ผู้เขียนสร้างด้วยความ "สนุกคิด" ให้ผู้อ่าน "สนุกอ่าน" อาชญาวิทยาที่ประเทืองอารมณ์และประเทืองปัญญาไปพร้อม ๆ กัน

ข้อเสนอแนะ

1. ศึกษาอาชญาวิทยาของนักเขียนคนใดคนหนึ่ง เช่น นายา ,พงศกร ,วินทร์ เลียววาริณ
2. ศึกษาพัฒนาการของอาชญาวิทยาจากอดีตถึงปัจจุบัน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กองบรรณาธิการ. (2529, ธันวาคม). **คุณค่าที่นำมาของนิยายสืบสวน**. ถนนหนังสือ.4(6) : 20-24.

----- (2529, ธันวาคม). **100 ปีเซอร์ลอคโฮล์มส์ เมื่อเซอร์ลอคโฮล์มส์มาเมืองไทยและการ
ปลอมตัวเป็นนายทองอิน**. ถนนหนังสือ.4(6) : 17-19.

กอบกุล อิงคุทานนท์. (มปป.). **ศัพท์วรรณกรรม**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์รักอักษร.

กิ่งฉัตร. (2548). **พรายปรารถนา**. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์อรุณ.

----- (2550). **รอยพรหม**. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์อรุณ.

----- (2551). **แกระรอยรัก**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์อรุณ.

----- (2550). **ลางลิขิต**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์อรุณ.

----- (2550). **สี่ปลั้บหรัสรัก**. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์อรุณ.

----- (2550). **รหัสหัวใจ**. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์อรุณ.

----- (2550). **ดั่งไฟใต้น้ำ**. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์อรุณ.

เกริกศิษฐ์ พลະมาตร์. (2550). **เงาพิมพ์**. กรุงเทพฯ : นามมีบุ๊กส์ไตร์แอนด์มิสทรี.

จิตวาลักษณ์. (2550). **กาลมรณะ**. กรุงเทพฯ : นามมีบุ๊กส์ไตร์แอนด์มิสทรี.

เถกิง พันธุ์เถกิงอมร. (2541). **นวนิยายและเรื่องสั้นการศึกษาเชิงวิเคราะห์และวิจารณ์**. คณะมนุษย
และสังคม ราชภัฏสงขลา.

นายา. (2545). **พลอยพันแสง**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์เพื่อนดี บริษัทอักษรโสภณ จำกัด.

----- (2546). **ทรายกระซิบ**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์เพื่อนดี บริษัทอักษรโสภณ จำกัด.

----- (2547). **พุดสามสี**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์เพื่อนดี บริษัทอักษรโสภณ
จำกัด.

----- (2547). **รำเพยดอกสุดท้าย**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์เพื่อนดี บริษัทอักษรโสภณ จำกัด.

----- (2548). **รอยรักเรไร**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์เพื่อนดี บริษัทอักษรโสภณ จำกัด.

----- (2551). **หน้าต่างในเงาเมฆ**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์เพื่อนดี บริษัทอักษรโสภณ จำกัด.

นิชนันท์ พานิชพงศ์. (2548). **ลักษณะเฉพาะของนวนิยายรักแนวท่องเที่ยวของไทย**. ภาควิชา
ภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปราชญา ปารมี. (2550). **หนีเลือด**. กรุงเทพฯ : นามมีบุ๊กส์ไตร์แอนด์มิสทรี.

พงศกร. (2548). **เคหาสน์เลือดใจ**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์เพื่อนดี บริษัทอักษรโสภณ จำกัด.

- (2548). **ทะเลราตรี**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์เพื่อนดี บริษัทอักษรโสภณ จำกัด.
- (2548). **มาลีสีเลือด**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์เพื่อนดี บริษัทอักษรโสภณ จำกัด.
- (2552). **ขบวนการกึ่งกึ่งแก้ว**. กรุงเทพฯ : บริษัท กรู๊ฟ พับลิชชิ่ง จำกัด.
- พัชร์ ทองคำแท้. (2549). **ทะเลสาบสีเลือด**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์หมึกดำพับลิชชิ่ง.
- พิชากร ภัทรนุตตะ. (2546). **วิเคราะห์นวนิยายประเภทเหนือธรรมชาติของวิมล ศิริไพบูลย์**. สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พี.เอ็ม.ดัชเช่. (2512,กรกฎาคม). **นวนิยายสายลับและตำรวจลับในฝรั่งเศส**. โลกหนังสือ.1(10) : 70-75
- เพ็ญวิภา วัฒนปรีชานนท์. (2550). **กลวิธีการประพันธ์ในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของ กิ่งฉัตร**. ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไพโรธ เลิศพิริยกุล. (2539). **วรรณกรรมปัจจุบัน**. ฝ่ายเอกสารตำรา สำนักส่งเสริมวิชาการ สถาบันราชภัฏธนบุรี.
- พงษ์พาง. (2550). **ดีตราค่าหัวใจ**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แจ่มใส
- เริงไชย พุทธาโร. (2529,ธันวาคม). **90 ปี หลวงสารานุกรมประพันธ์ ราชอาณาจักรไทย**. ถนนหนังสือ.4(6) : 38-48.
- วนิดา บำรุงไทย. (2542). **ศาสตร์และศิลป์แห่งนวนิยาย**. ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- วินทร์ เลียววาริณ. (2551). **ฆาตกรรมจักราศี**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ 113
- ศิริบูรณ์ เกกิงสุข. (2543). **การวิเคราะห์นวนิยายของ โชติ ศรีสุวรรณ**. วิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สายทิพย์ นุกุลกิจ. (2543). **วรรณกรรมไทยปัจจุบัน**. คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ : บริษัท เอส.อาร์.พรีนติ้ง.
- สุจิตรา จรจิตร. (2547). **มนุษย์กับวรรณกรรม**. พิมพ์ครั้งที่ 2 .กรุงเทพฯ : โอเดียนส์โตร์
- สุพรรณวี วราทร. (2519). **ประวัติการประพันธ์นวนิยายไทยตั้งแต่สมัยเริ่มแรกจนถึงพ.ศ.2475**. กรุงเทพฯ : เจริญวิทย์การพิมพ์.
- หมอกมุงเมื่อง. (2549). **ทวารบาล**. กรุงเทพฯ : ณ บ้านวรรณกรรม.

- อมริกษ์ ชัยปัญญา. (2546). **วิเคราะห์นวนิยายอิงประวัติศาสตร์การเสียกรุงศรีอยุธยาครั้งที่ 2.**
ภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- อังคณา สุขวิเศษ. (2544). **นวนิยายแนวสืบสวน : อิทธิพลของชุดเซอร์ลอคโอล์มส์ที่มีต่อชุด
ป๊าวโรต์และนิทานทองอิน.**ภาควิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ คณะอักษรศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อารยา พงษ์ลักษณ์. (2546). **วิเคราะห์นวนิยายชุดล่องไพรของน้อย อินทนนท์.**ศิลปศาสตรมหา-
บัณฑิต(ไทยศึกษา) มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อิรวดี ไตลังคะ. (2546). **ศาสตร์และศิลป์แห่งการเล่าเรื่อง.**พิมพ์ครั้งที่ 2 .กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวปาริฉัตร ภูพันธ์
วันเดือนปีเกิด	17 มีนาคม 2525
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	79 ม. 1 ต. มหาสวัสดิ์ อ. บางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ครู
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนชาฎร์ตน์วิทยา จัตุหวัดนนทบุรี
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2542	มัธยมศึกษาปีที่ 6 จาก โรงเรียนเทพศิรินทร์ นนทบุรี
พ.ศ. 2546	ปริญญาตรี ศิลปศาสตรบัณฑิต (ภาษาไทย) จาก มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
พ.ศ. 2554	ปริญญาโท ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ